

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-7001

C 318 E

44. årgang

13. november 2001

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2001/C 318 E/001)	E-2592/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Basketball	1
(2001/C 318 E/002)	E-3248/00 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Retningslinjer for statsstøtte til miljøområdet og den nuværende ordning for energipræmier	2
(2001/C 318 E/003)	E-3317/00 af John Bowis til Kommissionen Om: EU-bevillinger til London (supplerende svar)	3
(2001/C 318 E/004)	P-3361/00 af Barbara Weiler til Kommissionen Om: Forfordeling af modernislerere (supplerende svar)	3
(2001/C 318 E/005)	E-3687/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Europæiske politiske foreninger	4
(2001/C 318 E/006)	E-3711/00 af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm til Kommissionen Om: Landevej mellem Cabanes og Oropesa i provinsen Castellón	5
(2001/C 318 E/007)	E-3720/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Handel med cigaretter	6
(2001/C 318 E/008)	E-1344/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Handel med cigaretter Samlet supplerende svar på skriftlige forespørgsler E-3720/00 og E-1344/01	7 7
(2001/C 318 E/009)	E-3737/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Tv-licenser (supplerende svar)	8
(2001/C 318 E/010)	E-3779/00 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Indgivelse af store doser antibiotika til kalve for at fremskynde opfedningen	9
(2001/C 318 E/011)	E-3813/00 af John Bowis til Kommissionen Om: Eksportrestitutioner vedrørende kvæg	10

DA

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/012)	E-3819/00 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Restriktive franske skattebestemmelser i forbindelse med europæiske forsikringsselskabers frie udveksling af tjenesteydelser	11
(2001/C 318 E/013)	E-3836/00 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Tilbagebetaling af landbrugsstøtte	12
(2001/C 318 E/014)	E-3870/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Støtte fra Den Europæiske Union til Honduras	12
(2001/C 318 E/015)	E-3895/00 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Åbning for konkurrence af Kommissionens tjenestegrene	13
(2001/C 318 E/016)	E-3965/00 af Vincenzo Lavarra, Pasqualina Napoletano, Guido Sacconi, Fiorella Ghilardotti og Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Sundhed og sikkerhed for arbejdstagere i industrielle anlæg, hvor der produceres farlige kemiske stoffer	15
(2001/C 318 E/017)	E-3983/00 af Christine De Veyrac til Kommissionen Om: Tildeling af fællesskabsstøtte til regionen Midi-Pyrénées (supplerende svar)	17
(2001/C 318 E/018)	E-4038/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Overtrædelser af EU's konkurrenceregler	17
(2001/C 318 E/019)	E-4062/00 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Falun Gong	18
(2001/C 318 E/020)	E-4097/00 af Albert Maat og Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Gennemførelsesbestemmelser for markedsordningerne for hør og hamp	20
(2001/C 318 E/021)	P-4106/00 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Landbruget i Apulien (supplerende svar)	20
(2001/C 318 E/022)	E-4117/00 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Revolutionen med brint i fremtidens biltransport	21
(2001/C 318 E/023)	E-4128/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Registrering af ESF-projekter	22
(2001/C 318 E/024)	E-4138/00 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Europæisk standard for autogasflasker og -beholdere	24
(2001/C 318 E/025)	P-0068/01 af Herman Schmid til Kommissionen Om: Flygtninge i Tyrkiet	24
(2001/C 318 E/026)	P-0070/01 af Joost Lagendijk til Kommissionen Om: Anvendelse af ammunition med forarmet uran på Balkan	25
(2001/C 318 E/027)	E-0077/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Faren for store flykatastrofer som følge af stigende kapacitetsmangel inden for den civile luftfart	26
(2001/C 318 E/028)	E-0108/01 af Dana Scallon til Kommissionen Om: Manglende udnævnelse af en ombudsmand for landbruget i Irland	27
(2001/C 318 E/029)	E-0241/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Benlektsporthørers misbrug af modstridende statistikker vedrørende transport og handel	27
(2001/C 318 E/030)	E-0258/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Følgeretten	29
(2001/C 318 E/031)	E-0266/01 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Komitologi	30
(2001/C 318 E/032)	E-0308/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Den truende ørkendannelse i Grækenland	30
(2001/C 318 E/033)	E-0320/01 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Skibsbygningsindustrien	31

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/034)	E-0321/01 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Manglende vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med anlæg på klippekysten ved Antignano . .	32
(2001/C 318 E/035)	E-0324/01 af Dagmar Roth-Behrendt til Kommissionen Om: Størelsen af de EU-støttebeløb, der i løbet af 1999 og 2000 er tilflydt Berlin (supplerende svar)	33
(2001/C 318 E/036)	E-0327/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Klor i svømmebassiner	34
(2001/C 318 E/037)	E-0334/01 af John Bowis til Kommissionen Om: Lloyd's of London	35
(2001/C 318 E/038)	E-0341/01 af Karla Peijs og Bartho Pronk til Kommissionen Om: Optrækning af en særlig brugerafgift for biler registreret på udenlandske nummerplader	36
(2001/C 318 E/039)	E-0350/01 af Raffaele Lombardo til Kommissionen Om: Hasteforanstaltninger til imødegåelse af BSE	37
(2001/C 318 E/040)	E-0351/01 af Elly Plooi-j-van Gorsel til Kommissionen Om: Forskningsnetværket Géant	39
(2001/C 318 E/041)	P-0378/01 af Mathieu Grosch til Kommissionen Om: Kørekortkategorier og påhængskøretøjer	40
(2001/C 318 E/042)	E-0390/01 af Torben Lund til Kommissionen Om: Fortegnelse over medlemmerne af udvalg og komitéer vedrørende forebyggelse af tobaksskader	41
(2001/C 318 E/043)	E-0392/01 af Johannes Voggenhuber til Kommissionen Om: Støtte til Euroteam-firmagruppen	42
(2001/C 318 E/044)	E-0401/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Forbedret advarsel mod skadelige virkninger af kolesterolsænkende margarine for visse grupper af forbrugere	43
(2001/C 318 E/045)	E-0402/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Fremme af salg af fødevarer ved tilførsel af »helsebringende« stoffer	44
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0401/01 og E-0402/01	44
(2001/C 318 E/046)	E-0407/01 af Ewa Hedkvist Petersen til Kommissionen Om: Konkurrencemæssige ulemper for skibe med katalysator	45
(2001/C 318 E/047)	E-0408/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Mål 1-område Hainaut	46
(2001/C 318 E/048)	E-0459/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Mål 1-område Hainaut	47
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0408/01 og E-0459/01	47
(2001/C 318 E/049)	E-0421/01 af John McCartin til Kommissionen Om: Markedet for oksekød	47
(2001/C 318 E/050)	E-0424/01 af José Pomés Ruiz til Kommissionen Om: Udnævnelse af en generaldirektør for Økonomiske og Finansielle Anliggender	48
(2001/C 318 E/051)	E-0427/01 af Massimo Carraro, Fiorella Ghilardotti og Armando Cossutta til Kommissionen Om: Overførsel af Nuclear Safetys personale fra Det Fælles Forskningscenter i Ispra til Petten	49
(2001/C 318 E/052)	E-0438/01 af Andrew Duff til Kommissionen Om: Det fælles marked	50
(2001/C 318 E/053)	E-0440/01 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Nice-traktaten og ændringer af artikel 133 om intellektuel ejendomsret og handel med tjenesteydelser	51
(2001/C 318 E/054)	E-0445/01 af Niels Busk til Kommissionen Om: »Sortliste«	51
(2001/C 318 E/055)	E-0451/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Forvaltning af giftigt affald i Grækenland	52

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/056)	E-0455/01 af Cristiana Muscardini og Gianfranco Fini til Kommissionen Om: Forurening og forsømmelighed	53
(2001/C 318 E/057)	E-0457/01 af Cristiana Muscardini og Gianfranco Fini til Kommissionen Om: Fødevarekontrol	55
(2001/C 318 E/058)	E-0458/01 af Cristiana Muscardini og Gianfranco Fini til Kommissionen Om: Kontrol af skader forårsaget af giftige stoffer	57
(2001/C 318 E/059)	E-0460/01 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Blodpropper hos flypassagerer	57
(2001/C 318 E/060)	E-0471/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Plan for Colombia	58
(2001/C 318 E/061)	E-0472/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Udnævnelse af et italiensk medlem af Den Videnskabelige Komité for Foder	59
(2001/C 318 E/062)	E-0486/01 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Antennemaster til mobiltelefoner	60
(2001/C 318 E/063)	E-0488/01 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Lancashire Carrefour	61
(2001/C 318 E/064)	E-0490/01 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Jean Monnet-professorater og -centre	62
(2001/C 318 E/065)	E-0491/01 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Forbud mod lægemidler	64
(2001/C 318 E/066)	E-0493/01 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Supplerende spørgsmål om ulovlig forarbejdning og salg af katte- og hundeskind	65
(2001/C 318 E/067)	E-0494/01 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: HACCP-systemet (Hazard Analysis Critical Control Point)	65
(2001/C 318 E/068)	E-0496/01 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Konsekvenser af IJzeren Rijn-forbindelsen for tyske naturområder	67
(2001/C 318 E/069)	E-0500/01 af Chris Davies til Kommissionen Om: Dumpning af ammunition og radioaktivt affald i EU's farvande	68
(2001/C 318 E/070)	E-0510/01 af Karla Peijs til Kommissionen Om: De transeuropæiske net og udviklingen af indre vandveje	69
(2001/C 318 E/071)	E-0518/01 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Direktiv 85/337/EØF og subsidiaritetsprincippet	70
(2001/C 318 E/072)	E-0526/01 af José Pomés Ruiz til Kommissionen Om: Mellemliggende mål for beskæftigelsen	71
(2001/C 318 E/073)	E-0527/01 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Stabilitetspagt i Spanien	72
(2001/C 318 E/074)	P-0538/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Skolernes tilkobling til internettet	73
(2001/C 318 E/075)	E-0541/01 af Dominique Vlasto til Kommissionen Om: Medicinsk forskning i prion-sygdomme	74
(2001/C 318 E/076)	E-0548/01 af Mechtild Rothe til Kommissionen Om: Konkurrencesituationen, støtte i forbindelse med indbygning af stålskorstene	75
(2001/C 318 E/077)	E-0574/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Grækenlands mangelfulde gennemførelse af en afgørelse fra EF-Domstolen om brugte biler	75
(2001/C 318 E/078)	P-0585/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Udviklingen af projektet for udarbejdelse af det nationale ejendomsregister	76
(2001/C 318 E/079)	P-0586/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Misdannelser hos nyfødte på Sicilien (supplerende svar)	77

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/080)	E-0588/01 af Florence Kuntz til Kommissionen Om: EU-bistand til Armenien	78
(2001/C 318 E/081)	E-0634/01 af Ioannis Soulidakis til Kommissionen Om: Bistand til Armenien	78
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0588/01 og E-0634/01	79
(2001/C 318 E/082)	E-0591/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Burma	80
(2001/C 318 E/083)	E-0594/01 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Arbejdstidsdirektivet	80
(2001/C 318 E/084)	E-0595/01 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Etniske mindretal	81
(2001/C 318 E/085)	E-0600/01 af Heide Rühle og Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Fremsendelse af strengt fortrolige oplysninger fra Kommissionen	82
(2001/C 318 E/086)	E-0601/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Racisme og fremmedhad i Unionen og ansøgerlandene	83
(2001/C 318 E/087)	E-0602/01 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Huder af katte og hunde i EU	85
(2001/C 318 E/088)	E-0605/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Fremme af undervisningen i nye teknologier i Den Europæiske Union	86
(2001/C 318 E/089)	E-0607/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Bidrag fra fællesskabsbudgettet til de religiøse trosretninger i EU	87
(2001/C 318 E/090)	E-0616/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Priser, supermarkeder betaler	88
(2001/C 318 E/091)	P-0624/01 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Det Europæiske Råd i Lissabon og finansielle tjenesteydelser	88
(2001/C 318 E/092)	E-0627/01 af Graham Watson til Kommissionen Om: Hvidvaskning af penge — kasinoer	89
(2001/C 318 E/093)	E-0630/01 af Bert Doorn og Karla Peijs til Kommissionen Om: Retningslinjer for vertikale begrænsninger (konkurrencelovgivning)	90
(2001/C 318 E/094)	E-0640/01 af Robert Sturdy til Kommissionen Om: Miljøvirkning af lavfrekvent aktiv sonar	91
(2001/C 318 E/095)	E-0641/01 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Oprindelsesbetegnelser på mælk	91
(2001/C 318 E/096)	E-0645/01 af Alexander de Roo, María Sornosa Martínez og Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Den spanske vandkraftplan og EU-retten	92
(2001/C 318 E/097)	E-0646/01 af John Cushnahan til Kommissionen Om: Kommissionens deltagelse i plenardebatter	94
(2001/C 318 E/098)	E-0650/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Kontrol med brugen af giftige stoffer i spanske appelsiner	95
(2001/C 318 E/099)	E-0661/01 af Philip Bushill-Matthews til Kommissionen Om: Det Europæiske Råd i Lissabon og investeringer	96
(2001/C 318 E/100)	E-0667/01 af Philip Bushill-Matthews til Kommissionen Om: Det Europæiske Råd i Lissabon og accepterede indikatorer	97
(2001/C 318 E/101)	E-0674/01 af Johan Van Hecke til Kommissionen Om: Retningslinjer for fysisk planlægning omkring lufthavnene i EU	97
(2001/C 318 E/102)	E-0676/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Anløbsbro til forlystelsesparken Gardaland, Castelnuevo del Garda kommune (provinsen Verona — Italien) . .	98
(2001/C 318 E/103)	E-0677/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Alternativ vej til hovedvej 11 i kommunerne Peschiera og Castelnuevo (provinsen Verona), Italien	99

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/104)	E-0678/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Forbindelsesvej mellem motorvej A4 og adgangsvejen til Gardaland i Castelnuovo og Lazise kommuner (Italien)	99
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0676/01, E-0677/01 og E-0678/01	100
(2001/C 318 E/105)	E-0687/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fiskeindustrien i EU og dens bidrag til at nedbringe fattigdommen i verden	101
(2001/C 318 E/106)	E-0694/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Lån fra Den Europæiske Investeringsbank til projekter for udbedring af skaderne som følge af jordskælvet i Attika	102
(2001/C 318 E/107)	E-0701/01 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: Beskæftigelse af døve	103
(2001/C 318 E/108)	E-0708/01 af Helle Thorning-Schmidt til Kommissionen Om: Gravides arbejdsmiljø	104
(2001/C 318 E/109)	E-0710/01 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Forurening af grundvandet i kommunen San Ferdinando	105
(2001/C 318 E/110)	E-0711/01 af Per Gahrton til Kommissionen Om: Uigüernes situation i Xinjiang	106
(2001/C 318 E/111)	E-0715/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Maksimalhastighed for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer	107
(2001/C 318 E/112)	E-0716/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Udelukkelse af fiskeri og havforskning fra det sjette rammeprogram for forskning og udvikling	107
(2001/C 318 E/113)	E-0720/01 af Frédérique Ries til Kommissionen Om: Bortførelse af børn over landegrænser og tilfældet med parret Limet og de Brouwers børn i Kenya	108
(2001/C 318 E/114)	E-0721/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Attikas metro i Athen	109
(2001/C 318 E/115)	E-0722/01 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Muligheden for europæiske bestemmelser vedrørende sikkerhedsrapporter for bygningsværker som f.eks. tunneller	110
(2001/C 318 E/116)	P-0730/01 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Tvangsarbejde i Indien	111
(2001/C 318 E/117)	E-0735/01 af Roy Perry til Kommissionen Om: Et transeuropæisk højhastighedskommunikationsnet	112
(2001/C 318 E/118)	E-0741/01 af Giles Chichester til Kommissionen Om: Forskning og udvikling	112
(2001/C 318 E/119)	E-0742/01 af Giles Chichester til Kommissionen Om: Afskaffelse af bundtning på abonnentlinjerne	113
(2001/C 318 E/120)	E-0744/01 af François Bayrou til Kommissionen Om: Den Europæiske Udviklingsfond og sundhedspolitikken	114
(2001/C 318 E/121)	P-0757/01 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Den nederlandske regerings suspendering af forskellige artikler i overgangsbestemmelserne for elektricitetssektoren	115
(2001/C 318 E/122)	E-0766/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Chartret om grundlæggende rettigheder (eksisterende rettigheder eller skabelse af nye rettigheder)	116
(2001/C 318 E/123)	E-0767/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Chartret om grundlæggende rettigheder (arbejdsgiveres mulighed for at forskelsbehandle på grundlag af sprogfærdighed)	117
(2001/C 318 E/124)	E-0769/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Ødelæggelsen af Schinias-engområdet på halvøen Attika	117
(2001/C 318 E/125)	E-0771/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Elektronisk handel og tjenesteydelser	118
(2001/C 318 E/126)	E-0775/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Fællesskabsregulering af fjernarbejde	119

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/127)	E-1012/01 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Fællesskabsregulering af fjernarbejde	119
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0775/01 og E-1012/01	119
(2001/C 318 E/128)	P-0786/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Forskningsprojekt relateret til Landbrugsfonden	120
(2001/C 318 E/129)	E-0791/01 af John McCartin til Kommissionen Om: Frankrigs foranstaltninger på oksekødsmarkedet	121
(2001/C 318 E/130)	E-0793/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Krise inden for husdyrbrug og reform af markafgrøderne	122
(2001/C 318 E/131)	E-0800/01 af Klaus Hänsch til Kommissionen Om: Anti-torturkampagne	123
(2001/C 318 E/132)	E-0808/01 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Gennemførelse af det nationale ejendomsregister under den tredje fællesskabsstøtteramme	124
(2001/C 318 E/133)	E-0810/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Utilstrækkelig håndtering i Spanien af animalske affaldsprodukter i forbindelse med BSE-krisen	125
(2001/C 318 E/134)	E-0814/01 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Støtte til den europæiske Alemagna-forbindelsesvej	126
(2001/C 318 E/135)	E-0815/01 af Antonio Tajani og Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Indlemmelse af forsikringsselskabet INA	127
(2001/C 318 E/136)	E-0816/01 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Støtte til virksomheder fra EU og Veneto i Rumænien	127
(2001/C 318 E/137)	E-0828/01 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Tunfiskeriet i Nordatlanten	128
(2001/C 318 E/138)	E-0830/01 af Karla Peijs til Kommissionen Om: Trafikbøder i EU	129
(2001/C 318 E/139)	E-0835/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Miljømafia i de europæiske lande	130
(2001/C 318 E/140)	P-0840/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Værdipapirkomiteé og national lovgivning	132
(2001/C 318 E/141)	E-0844/01 af Malcolm Harbour til Kommissionen Om: Nationale forsikringsbidrag i EU's medlemsstater	133
(2001/C 318 E/142)	E-0845/01 af Philip Bushill-Matthews til Kommissionen Om: Konsekvensundersøgelse af lovgivningen	134
(2001/C 318 E/143)	E-0848/01 af John Bowis til Kommissionen Om: Uoverensstemmelse mellem EU-lovgivningen om lægemidler til sjældne sygdomme (orphan drugs) og nationale foranstaltninger, der begrænser adgangen til innovative behandlinger	135
(2001/C 318 E/144)	E-0860/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Kommissionens rådgivende udvalg	136
(2001/C 318 E/145)	E-0861/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Forvaltningsudvalg	136
(2001/C 318 E/146)	E-0864/01 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Indførelse af euroen	137
(2001/C 318 E/147)	E-0867/01 af John McCartin til Kommissionen Om: Omfanget af radogas i skoler og hjem i Irland	138
(2001/C 318 E/148)	E-0870/01 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Affald fra et skiferbrud i San Pedro de Trones i provinsen Léon i Spanien	139
(2001/C 318 E/149)	E-0871/01 af Adriana Poli Bortone, Sergio Berlato, Cristiana Muscardini, Francesco Turchi, Roberta Angelilli, Sebastiano Musumeci, José Ribeiro e Castro, Mauro Nobilia, Niall Andrews og William Abitbol til Kommissionen Om: Revision af den fælles landbrugspolitik vedrørende olieplanter	140

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/150)	E-0878/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Ødelæggelse af mindesmærker i Afghanistan	141
(2001/C 318 E/151)	E-0879/01 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Nationalisering af EU-borgeres formue i Etiopien og økonomisk støtte fra EU	141
(2001/C 318 E/152)	E-0880/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Jordskælv i EU-landene og initiativer fra Kommissionen	142
(2001/C 318 E/153)	E-0883/01 af Toine Manders til Kommissionen Om: Parabolantennner	143
(2001/C 318 E/154)	E-0885/01 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Sundheds- og miljørisici som følge af militær anvendelse af depleteret uran	144
(2001/C 318 E/155)	E-0977/01 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Eventuelle risici ved militær anvendelse af uranbeklædt ammunition	145
(2001/C 318 E/156)	E-0978/01 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Kommissionens meddelelser om miljøfaren fra forarmet uran	145
(2001/C 318 E/157)	E-0982/01 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Kommissionens undersøgelser om giftvirkningen og strålerisiko fra forarmet uran Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0885/01, E-0977/01, E-0978/01 og E-0982/01	145 145
(2001/C 318 E/158)	E-0888/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Informationssamfundet	146
(2001/C 318 E/159)	E-0889/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Det sjette rammeprogram for forskning og udvikling	147
(2001/C 318 E/160)	P-0900/01 af Dirk Sterckx til Kommissionen Om: Situationen med hensyn til klagen mod Deutsche Post	148
(2001/C 318 E/161)	E-0904/01 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: EU-omspændende tilladelse til dieselmortorkøretøjer, der bruger koldtpresset rapsolie som brændstof	149
(2001/C 318 E/162)	E-0910/01 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Hindringer for adgang til det spanske elektricitetsmarked ifølge det statslige konkurrencenævn	150
(2001/C 318 E/163)	E-0914/01 af Cristiana Muscardini og Gianfranco Fini til Kommissionen Om: Fjerkrækrise i Italien	151
(2001/C 318 E/164)	E-0915/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Undersøgelse vedrørende byområdene i Braga	153
(2001/C 318 E/165)	E-0917/01 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Amalgam og sundhedsaspekter	153
(2001/C 318 E/166)	E-0928/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Afskedigelse og pensionsudbetalinger	154
(2001/C 318 E/167)	E-0934/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: ISIS-metoden og den nordiske metode	154
(2001/C 318 E/168)	E-0936/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Tidsplanen for ombygningen af Berlaymont	155
(2001/C 318 E/169)	P-0941/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Forskellig behandling i forbindelse med krisen inden for husdyrbrug	156
(2001/C 318 E/170)	E-0946/01 af Bob van den Bos til Kommissionen Om: Anvendelse af bevillingerne under artikel B5-810	157
(2001/C 318 E/171)	E-0947/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Forbud mod flammehæmmere	158
(2001/C 318 E/172)	E-0949/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Mærkning af moskus	159
(2001/C 318 E/173)	E-0951/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Restriktioner for anvendelse af phthalater	160

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/174)	E-0958/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Skelnen mellem nationalitet ved myndighedernes håndhævelse af takster og bøder	161
(2001/C 318 E/175)	E-0959/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Stigende elektricitetsfremstilling på grundlag af kul og kerneenergi og nedlukning af miljøvenlige enheder som følge af energimarkedets liberalisering	162
(2001/C 318 E/176)	P-0964/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Køb inden for Fællesskabet af brugte motorkøretøjer — beskatning	164
(2001/C 318 E/177)	E-0969/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Haiti	165
(2001/C 318 E/178)	E-0970/01 af Pere Esteve til Kommissionen Om: Vurdering af budgetmidlerne til Meda-programmet og de finansielle instrumenter som led i strategien for Middelhavsområdet	166
(2001/C 318 E/179)	E-0971/01 af Alejandro Cercas til Kommissionen Om: Statistik over arbejdsulykker	167
(2001/C 318 E/180)	E-0974/01 af Wilhelm Piecyk, Reimer Böge og Christian von Boetticher til Kommissionen Om: Problemer på det grænseoverskridende arbejdsmarked på grund af dansk registreringsafgift på tjenestevogne .	168
(2001/C 318 E/181)	E-0976/01 af Graham Watson til Kommissionen Om: Direktiv om skaldyrhygiejne	168
(2001/C 318 E/182)	E-0984/01 af Ulpu Iivari til Kommissionen Om: Den sproglige udformning af informationskampagner, som støttes af EU	169
(2001/C 318 E/183)	E-0985/01 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Dioxin- og furanemissioner fra sintringsanlægslinjer	170
(2001/C 318 E/184)	E-0988/01 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: EASA	171
(2001/C 318 E/185)	E-0990/01 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: EU's repræsentationer i tredjelande	172
(2001/C 318 E/186)	E-0992/01 af Geoffrey Van Orden til Kommissionen Om: Støtte til Bulgarien	172
(2001/C 318 E/187)	E-0994/01 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Anvendelse af direktivet om deponering af affald	173
(2001/C 318 E/188)	E-0995/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Overtrædelse af fællesskabslovgivningen om asbest fra den spanske autonome region Valencias side	174
(2001/C 318 E/189)	E-0996/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Manglende overholdelse af bestemmelserne om vandkvalitet i Valencia, Spanien	175
(2001/C 318 E/190)	P-1002/01 af Francisca Sauquillo Pérez del Arco til Kommissionen Om: Genopbygning af El Salvador	176
(2001/C 318 E/191)	E-1003/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Skatte fra kusan-gravene i Afghanistan	177
(2001/C 318 E/192)	E-1005/01 af Mark Watts til Kommissionen Om: Fysisk planlægning omkring Fællesskabets lufthavne	178
(2001/C 318 E/193)	E-1006/01 af Mark Watts til Kommissionen Om: Fysisk planlægning omkring Fællesskabets lufthavne	178
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1005/01 og E-1006/01	178
(2001/C 318 E/194)	E-1007/01 af Yasmine Boudjenah til Kommissionen Om: Eurobarometre	179
(2001/C 318 E/195)	E-1008/01 af Yasmine Boudjenah til Kommissionen Om: Ratificering af ILO-konvention nr. 182	180
(2001/C 318 E/196)	E-1009/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Tvingende nødvendigt rensningsanlæg i Ronda	180

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/197)	E-1011/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Regulering med henblik på afsættelsen af en minimumsgrænse for antallet af disponible sengepladser i turisthoteller i landdistrikterne	181
(2001/C 318 E/198)	E-1014/01 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Problemer i forbindelse med solvarmeanlægs tilslutning til elnettet	182
(2001/C 318 E/199)	E-1015/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Planlagt opførelse af en Airbus-fabrik på Mühlenberger Loch	183
(2001/C 318 E/200)	E-1024/01 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Anvendelse af Seveso II-direktivet	183
(2001/C 318 E/201)	E-1025/01 af Neil McCormick til Kommissionen Om: Forsikring i det indre marked	184
(2001/C 318 E/202)	E-1027/01 af Charles Tannock, Theresa Villiers og Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Risiko for forfalskning af euroen, som øges med for strenge love om databeskyttelse	186
(2001/C 318 E/203)	E-1028/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Behandling af afghanske flygtninge i Pakistan	187
(2001/C 318 E/204)	E-1029/01 af Bill Miller til Kommissionen Om: Forbrugsskat på alkoholholdige drikkevarer	188
(2001/C 318 E/205)	E-1030/01 af Bill Miller til Kommissionen Om: Alkoholholdige drikkevarer	188
(2001/C 318 E/206)	E-1034/01 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik	189
(2001/C 318 E/207)	E-1035/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Problemer for kornproducenterne i Noto (Sicilien)	189
(2001/C 318 E/208)	E-1036/01 af Maria Sanders-ten Holte og Jules Maaten til Kommissionen Om: Godtgørelser efter fyrværkerikatastrofen i Enschede	190
(2001/C 318 E/209)	E-1038/01 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Politikken for udviklingssamarbejde med Latinamerika (miljø)	191
(2001/C 318 E/210)	E-1047/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Generiske lægemidler mod aids	192
(2001/C 318 E/211)	P-1049/01 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Forurening med elektrosmog i Barletta	193
(2001/C 318 E/212)	E-1055/01 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for personer	194
(2001/C 318 E/213)	P-1067/01 af Claude Turmes til Kommissionen Om: Nederlandske dyretransportørers overtrædelse af direktiv 95/29/EF	195
(2001/C 318 E/214)	E-1070/01 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Udgifterne til komitologi	196
(2001/C 318 E/215)	P-1085/01 af Olle Schmidt til Kommissionen Om: Hjælp til ofrene for orkanen Mitch	197
(2001/C 318 E/216)	P-1086/01 af Joost Lagendijk til Kommissionen Om: Krav om, at Slovenien opsiges frihandelsaftaler med Kroatien, Makedonien og Bosnien	198
(2001/C 318 E/217)	P-1088/01 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Schengenaftalen — »Pillepas«, identifikationskort og permanent grænsekontrol	199
(2001/C 318 E/218)	P-1090/01 af Luciana Sbarbati til Kommissionen Om: Modsigelser i Fællesskabets politik inden for forskningssektoren	200
(2001/C 318 E/219)	E-1091/01 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Ulykker som følge af defekte dæk/for lavt dæktryk	201
(2001/C 318 E/220)	E-1095/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Meddelelser som led i habitatdirektivet	202

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/221)	E-1096/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Udpegning af Natura 2000-områder	203
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1095/01 og E-1096/01	203
(2001/C 318 E/222)	P-1104/01 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Mund- og klovsyge	204
(2001/C 318 E/223)	P-1105/01 af Robert Goodwill til Kommissionen Om: En europæisk anklagemyndighed	204
(2001/C 318 E/224)	E-1110/01 af Christoph Konrad til Kommissionen Om: De britiske indvandringsmyndigheders uretfærdige sanktioner over for tyske transportvirksomheder	205
(2001/C 318 E/225)	E-1112/01 af Alexander de Roo og Jorge Moreira Da Silva til Kommissionen Om: Alqueva-dæmningen, Portugal	206
(2001/C 318 E/226)	E-1116/01 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Tættere samarbejde under den anden søjle	208
(2001/C 318 E/227)	E-1118/01 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Energisikkerhed	209
(2001/C 318 E/228)	E-1121/01 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Endelig deponering af brugt nukleart brændsel	210
(2001/C 318 E/229)	E-1132/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Oprettelse af en ny organisation for betalinger fra EUGFL i Grækenland	210
(2001/C 318 E/230)	E-1136/01 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Transferbeløb inden for fodbold	212
(2001/C 318 E/231)	E-1138/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Bevarelse af torskebestanden i Nordsøen	212
(2001/C 318 E/232)	E-1145/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af ISO-standarder i EU-medlemsstaterne	213
(2001/C 318 E/233)	E-1148/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Statsvirksomheder og konkurrence	214
(2001/C 318 E/234)	E-1149/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Tyske bankers finansieringsudgifter	214
(2001/C 318 E/235)	E-1156/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Tunfileter	215
(2001/C 318 E/236)	P-1157/01 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Produkter med beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) og konserveringsstoffer ved ostefremstilling (supplerende svar)	216
(2001/C 318 E/237)	E-1162/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Reform af den fælles landbrugspolitik	217
(2001/C 318 E/238)	E-1163/01 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Europæisk Round Table for industrivirksomheder	218
(2001/C 318 E/239)	E-1174/01 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Kommissær Lamys udtalelser	219
(2001/C 318 E/240)	P-1176/01 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Fødselsunderskud	219
(2001/C 318 E/241)	E-1186/01 af Raimon Obiols i Germà til Kommissionen Om: Forhandlingerne mellem EU og Algeriet	220
(2001/C 318 E/242)	E-1192/01 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Restriktive franske skattebestemmelser i forbindelse med europæiske forsikringsselskabers frie udveksling af tjenesteydelser	221
(2001/C 318 E/243)	E-1196/01 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Overholdelse af traktatens konkurrencebestemmelser i forbindelse med søfarts- og havneaktiviteter i den selvstyrende region Madeira	222

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/244)	P-1198/01 af Theodorus Bouwman til Kommissionen Om: Medlem af Kommissionen, de Palacio, og svindel med hør i Spanien	223
(2001/C 318 E/245)	P-1207/01 af Gérard Caudron til Kommissionen Om: Reaktion på lukning af sunde virksomheder	224
(2001/C 318 E/246)	E-1228/01 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Strandede forhandlinger om fiskeriaftalen mellem EU og Marokko. Samarbejde med Marokko	225
(2001/C 318 E/247)	P-1229/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Konkurrenceforvridning i Belgien som følge af manglende overholdelse af direktiv 91/321/EF	227
(2001/C 318 E/248)	P-1230/01 af Amalia Sartori til Kommissionen Om: Fri bevægelse for personer og brandsikkerhed i offentlige transportmidler	228
(2001/C 318 E/249)	P-1231/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Mangler ved vurderingen af indvirkningen på miljøet i forbindelse med vandomledning fra floden Júcar til floden Vinalopó	229
(2001/C 318 E/250)	E-1258/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Kommissionens sprogbrug i hovedstadsområdet Bruxelles	230
(2001/C 318 E/251)	P-1261/01 af Graham Watson til Kommissionen Om: Økonomisk bistand til Østtimor	230
(2001/C 318 E/252)	E-1274/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Forskning i den muslimske fundamentalistiske bevægelse i Nordafrika	231
(2001/C 318 E/253)	E-1275/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte til den euro-arabiske fond i Granada	232
(2001/C 318 E/254)	E-1283/01 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Skat på spekulationskapitalbevægelser	233
(2001/C 318 E/255)	P-1302/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Støtte til fåreavl og flytning af dyr	233
(2001/C 318 E/256)	E-1304/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Sygdomsmodificerende lægemidler	234
(2001/C 318 E/257)	P-1328/01 af Georg Jarzembowski til Kommissionen Om: Forslag til en effektiv flytrafikledelse og Gibraltar-striden	235
(2001/C 318 E/258)	P-1334/01 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Særlige vilkår for sportsudøvere	236
(2001/C 318 E/259)	P-1335/01 af Luckas Vander Taelen til Kommissionen Om: Miljømæssige konsekvenser af OL 2004 på infrastrukturen i Schinias-området	237
(2001/C 318 E/260)	E-1346/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Udgifterne til Dehaene-gruppen i 1999	238
(2001/C 318 E/261)	P-1375/01 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Aldersdiskriminering inden for forskning og udvikling	238
(2001/C 318 E/262)	P-1385/01 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Ubesvarede spørgsmål	239
(2001/C 318 E/263)	P-1397/01 af Véronique Mathieu til Kommissionen Om: Vurdering af vildtskader i Europa	240
(2001/C 318 E/264)	P-1399/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Beskyttelse af fiskeriet	240
(2001/C 318 E/265)	P-1434/01 af Guido Viceconte til Kommissionen Om: Salg af vandforsyningsanlægget i Puglia	241
(2001/C 318 E/266)	E-1435/01 af Ingo Friedrich til Kommissionen Om: Informationsbrochure til beskyttelseshandsker	242
(2001/C 318 E/267)	E-1449/01 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Advokaters fri udveksling af tjenesteydelser — honorar for rejsetidsspilde	243

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 318 E/268)	E-1491/01 af Jannis Sakellariou til Kommissionen Om: Anvendelsen af betegnelsen »naturlæge« (Heilpraktiker) i Grækenland	244
(2001/C 318 E/269)	P-1506/01 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: OLAF-dokumenter vedrørende smørskandalen	244
(2001/C 318 E/270)	P-1509/01 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Forskning i antibiotika	245
(2001/C 318 E/271)	E-1634/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Gennemførelsen af EF-initiativerne i perioden 1994-1999	246
(2001/C 318 E/272)	E-1870/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Belgien)	247
(2001/C 318 E/273)	E-1871/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Danmark)	247
(2001/C 318 E/274)	E-1872/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Tyskland)	248
(2001/C 318 E/275)	E-1873/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Finland)	248
(2001/C 318 E/276)	E-1874/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Frankrig)	248
(2001/C 318 E/277)	E-1875/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Grækenland)	249
(2001/C 318 E/278)	E-1876/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Det Forenede Kongerige)	249
(2001/C 318 E/279)	E-1877/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Irland)	249
(2001/C 318 E/280)	E-1878/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Luxembourg)	250
(2001/C 318 E/281)	E-1879/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Nederlandene)	250
(2001/C 318 E/282)	E-1880/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Østrig)	250
(2001/C 318 E/283)	E-1881/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Portugal)	251
(2001/C 318 E/284)	E-1882/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Sverige)	251
(2001/C 318 E/285)	E-1883/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Spanien)	251
(2001/C 318 E/286)	E-1884/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmier for markafgrøder (Italien)	252
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1870/01, E-1871/01, E-1872/01, E-1873/01, E-1874/01, E-1875/01, E-1876/01, E-1877/01, E-1878/01, E-1879/01, E-1880/01, E-1881/01, E-1882/01, E-1883/01 og E-1884/01	252
(2001/C 318 E/287)	P-1954/01 af Gianni Vattimo til Kommissionen Om: Krænkelse af ligestillingsprincippet i forbindelse med adgang til Monte Atos	252

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2001/C 318 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2592/00**af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Basketball

En gruppe professionelle basketball-klubber under den europæiske basketball-union, ULEB, har oprettet Den Europæiske Liga, som ikke er medlem af det internationale basketball-forbund, FIBA, efter at FIBA flere gange havde afvist at ændre forskellige bestemmelser vedrørende den igangværende konkurrence (i år benævnt Suproleague), herunder f.eks. konkurrencesystemet og fordelingen af fjernsyns- og billedrettigheder.

Efter etableringen af denne nye europæiske basketball-liga, som støttes af ULEB, har FIBA truet med at suspendere de dommere, som dømmer i ligaens kampe, og har ligeledes truet med sanktioner mod franske klubber, som havde udtrykt interesse for at deltage i den nye liga, hvilket har medført, at den ikke har franske medlemmer.

Hvad mener Kommissionen om FIBA's trusler og tvangsmidler mod basketball-hold og -dommere, når det tages i betragtning, at FIBA består af statslige basketball-forbund, herunder fra de 15 medlemsstater, som bør respektere erhvervsfriheden, og som desuden over deres budgetter yder tilskud til dækning af forbundenes udgifter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(6. oktober 2000)

Kommissionen har altid respekteret idrætsforbundenes selvstændighed med hensyn til, hvorledes de organiserer en bestemt idrætsgren. Langt de fleste af deres regler er således ikke økonomisk motivet, men tager udgangspunkt i den pågældende idrætsgrens art og målsætning. Det er dog noget helt andet, når et idrætsforbund træffer en beslutning ud fra økonomiske hensyn. Som Domstolen adskillige gange har bekræftet siden 1974 er forbundets regler i sådanne tilfælde underlagt fællesskabslovgivningen, og Kommissionen skal som traktatens vogter sørge for, at bestemmelserne i fællesskabslovgivningen overholdes.

Selv om der pr. tradition kun er et forbund for hver idrætsgren, hvilket er fuldt foreneligt med EF-traktaten, har Kommissionen (!) allerede påpeget over for de europæiske idrætsforbund, at man ikke kan udelukke andre strukturer. Kommissionen har i Helsingfors-rapporten om sport understreget, at den støtter sportens traditionelle organisationsstruktur og værdier. Kommissionen kan dog ikke modsætte sig en udvikling i en anden retning, fordi den hverken ønsker eller har de retlige midler til at gennemtvinge en bestemt måde at anskue sporten på.

Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen formel klage på dette område og kan derfor på nuværende tidspunkt ikke udtale sig om de forhold, som det ærede medlem beskriver. Kommissionen vil naturligvis

ligesom tidligere behandle en eventuel klage under hensyntagen til de gældende konkurrenceregler og den pågældende idrætsgrens særlige karakteristika.

(¹) Mario Montis på mødet mellem Europa-Kommissionen og de europæiske idrætsforbund, Bruxelles den 17. april 2000.

(2001/C 318 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3248/00

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(20. oktober 2000)

Om: Retningslinjer for statsstøtte til miljøområdet og den nuværende ordning for energipræmier

Der sker en betydelig udvikling i den spanske stat på området for vedvarende energikilder. Vindenergien har udviklet sig fra en marginal position til en energimæssig kapacitet på 1 500 MW i slutningen af 1999, svarende til 2 % af den nuværende elproduktion.

Denne udvikling skyldes loven om den spanske el-sektor, planen om fremme af vedvarende energikilder og nogle mekanismer, der dels sikrer fortrinsadgang for vedvarende energikilder til elnettet og en præmieordning for denne type elproduktion.

Ifølge eksperter er det nødvendigt at bevare incitamentsordningen for at nå målet om at fordoble produktionen af vedvarende energi og således opfylde målene fra Kyoto. Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af elektricitet fra vedvarende kilder inden for det indre marked for elektricitet (¹) går ind for bevarelse af de nuværende støtteordninger.

Det virker imidlertid, som om de EF-retningslinjer for statsstøtte på miljøområdet, som Kommissionen er ved at udarbejde, udelukker enhver form for incitamentsordninger. Det vil for Spaniens vedkommende betyde et voldsomt stop for udviklingen af vedvarende energikilder.

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt at bevare en hensigtsmæssig incitamentsordning, som gør det muligt at udvikle de vedvarende energikilder?

Mener Kommissionen, at de nye retningslinjer for statsstøtte på miljøområdet bør sikre videreførelse under de nuværende vilkår af præmieordningen for vedvarende energikilder?

(¹) KOM(2000) 279.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. februar 2001)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at det er nødvendigt at sikre gunstige betingelser for øget anvendelse af vedvarende energikilder, hvilket da også er baggrunden for, at de nye statsstøtteregler på miljøområdet, som blev vedtaget af Kommissionen den 21. december 2000 (¹), giver mulighed for at yde støtte efter følgende retningslinjer:

Investeringsstøtte er mulig med en grundstøttesats på op til 40 % af de støtteberettigede udgifter. Der kan blive tale om en tillægssats på yderligere 10 % i forbindelse med små og mellemstore virksomheder, hvis den pågældende investering giver mulighed for at forsyne et helt samfund, som f.eks. en ø, med elektricitet, og også i tilfælde, hvor der er tale om virksomheder i områder, der er berettiget til regionalstøtte.

Medlemsstaterne kan endvidere yde driftsstøtte efter en af nedenstående fire modeller:

- Der kan ydes støtte med det formål at udligne forskellen mellem produktionsomkostningerne for vedvarende energi og markedsprisen på energi. Denne støtte er ikke tidsbegrænset, men skal ophøre, når investeringen er afskrevet. I investeringen kan om nødvendigt inddrages de finansielle udgifter og et rimeligt kapitalafkast.

- Medlemsstaterne kan yde støtte via visse former for markedsinstrumenter, såsom grønne beviser eller udlicitering.
- Der kan ydes støtte i forhold til de eksterne omkostninger, der undgås.
- Endelig har medlemsstaterne mulighed for at yde degressiv driftsstøtte i en periode på 5 år.

Kommissionen mener, at denne ordning giver mulighed for omfattende statsstøtte, hvilket imidlertid er helt på sin plads, hvis man ønsker at give medlemsstaterne mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger til fremme af miljøvenlige energiformer. Dette er fuldt ud i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets udkast til direktiv om fremme af de vedvarende energikilder ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 37 af 3.2.2001.

⁽²⁾ KOM(2000) 279 endelig udg.

(2001/C 318 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3317/00

af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen

(25. oktober 2000)

Om: EU-bevillinger til London

Hvor stort et beløb i EU-støtte er der blevet udbetalt eller afsat til London i hvert af de seneste fem år, som der foreligger tal for?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi**

(27. juni 2001)

I forlængelse af sit svar af 03/11/2000 ⁽¹⁾ fremsender Kommissionen nu de ønskede oplysninger direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat

⁽¹⁾ EFT C 103 E af 3.4.2001, s. 243.

(2001/C 318 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3361/00

af Barbara Weiler (PSE) til Kommissionen

(20. oktober 2000)

Om: Forfordeling af modernmålslærere

I Hessen indplaceres modersmålslærere generelt lavere i det offentlige lønsystem for overenskomstansatte end deres tyske kolleger.

1. Har de tyske delstater efter Kommissionens opfattelse ret til generelt at indplacere modersmålslærere lavere end andre overenskomstansatte faglærere?
2. Hvis det er tilfældet, kan en sådan lavere indplacering også accepteres, hvis der udtrykkeligt stilles krav om en afsluttet læreruddannelse fra oprindelseslandet for at kunne give modersmålsundervisning, og hvis den enkeltes kvalifikationer som lærer er blevet anerkendt gennem en ækvivalensattest?
3. Krænker en sådan praksis ikke efter Kommissionens opfattelse følgende rettigheder:
 - ret til lige behandling (i dette tilfælde i forbindelse med statsborgerskab)?
 - ret til fri bevægelighed?
 - ret til lige løn for lige arbejde?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou**

(30. maj 2001)

Kommissionen tilskrev de tyske myndigheder i november 2000 og igen i januar 2001 for at få yderligere oplysninger om løn og vilkår for modersmålslærere i den tyske delstat Hessen.

De tyske myndigheder har nu svaret og forklaret, at alle læreres løn fastlægges iht. to kriterier, nemlig kvalifikationer (hvor mange fag læreren er kvalificeret til at undervise i) og antal fag, der rent faktisk undervises i. Da modersmålslærere udelukkende underviser i et enkelt fag, får de mindre i løn end lærere, som underviser i to eller flere fag. Forskellen i behandlingen af modersmålslærere og andre lærere (hvad enten de er tyske eller af anden nationalitet) er derfor baseret på kriterier, der ikke har noget at gøre med nationalitet og derfor ikke forekommer Kommissionen at stride mod EF's lovgivning.

Det ærede medlem spørger, om sådan lavere indplacering også accepteres, hvis der udtrykkeligt stilles krav om en afsluttet læreruddannelse fra oprindelseslandet for at kunne give modersmålsundervisning, og hvis den enkeltes kvalifikationer som lærer er blevet anerkendt af de tyske myndigheder gennem en ækvivalensattest.

Hvis en modersmålslærer har afsluttet en læreruddannelse i oprindelseslandet med flere fag, opfylder den pågældende et af de to kriterier, som myndighederne i Hessen anvender til beregning af løn, og vil blive indplaceret på et passende løntrin. Kommissionen mener ikke, at anerkendelse af udenlandske undervisningskvalifikationer for modersmålslærere fra andre medlemsstater ændrer ved det forhold, at de udelukkende underviser i et enkelt fag og derfor er indplaceret på et lavere løntrin end lærere (uanset nationalitet), som underviser i flere end et fag. Kommissionen påpeger, at de tyske myndigheder ikke stiller krav om, at modersmålslærere skal have deres undervisningskvalifikationer formelt anerkendt for kunne undervise i deres modersmål.

Af ovenstående grunde mener Kommissionen ikke, at de kriterier, som myndighederne i Hessen anvender til at indplacere modersmålslærere i lønskalaen, udgør en diskrimination på grund af nationalitet. Princippet om lige behandling af vandrende arbejdstagere og arbejdstagere i værtsstaten finder alene anvendelse, når de udfører samme arbejde, og det står klart, at en modersmålslærer, som udelukkende underviser i et fag, ikke udfører samme arbejde som en lærer, som underviser i flere fag. Endelig mener Kommissionen ikke, at indplacering af modersmålslærere på et lavere løntrin sammenlignet med lærere, der underviser i flere fag, er et brud på retten til fri bevægelighed, fordi modersmålslærere, selvom de får mindre i løn end lærere, der underviser i flere fag, har ret til at undervise i Tyskland uden formel anerkendelse af deres undervisningskvalifikationer. Overordnet set er det derfor slet ikke klart, at der er tale om en hindring for retten til fri bevægelighed.

(2001/C 318 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3687/00

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(29. november 2000)

Om: Europæiske politiske foreninger

Det er mange unionsborgeres ønske at deltage sammen med statsborgere fra andre medlemsstater i europæiske aktiviteter, som afspejler deres ønsker om større integration og størst mulig enighed om det fælles europæiske ideal.

Men der findes stadig store mangler i de nationale lovgivninger, som hindrer, at en sammenslutning af borgere fra forskellige medlemsstater kan råde over en fællesskabsretlig ramme, der giver dem mulighed for at identificere sig som en europæisk politisk forening, der arbejder for europæisk integration mellem EU's medlemsstater.

Mener Kommissionen, at den bør bidrage til at afhjælpe det nuværende juridiske tomrum, hvad angår en europæisk ret vedrørende politiske foreninger, ved at foreslå foreningsmodeller på linje med f.eks. de europæiske økonomiske firmagrupper for organisationer, der består af borgere, som ønsker at gennemføre europæiske aktiviteter i fællesskab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(28. maj 2001)

Kommissionen har forelagt Rådet et forslag til forordning om statut for den europæiske forening⁽¹⁾ for at lette samarbejdet mellem enkeltpersoner eller organisationer, som ønsker at samarbejde på europæisk plan gennem en ikke-erhvervsdrivende forening med henblik på at nå deres mål.

I 1992 blev forslaget og forskellige dokumenter om et europæisk andelsselskab samt et europæisk gensidigt selskab forelagt Rådet. I forlængelse af Parlamentets og Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelser blev udkastet ændret i 1993⁽²⁾, men det er endnu ikke blevet vedtaget af Rådet. Disse dokumenter indeholder bestemmelser om arbejdstagerrepræsentanter svarende til de bestemmelser, der er blevet foreslået i statuten for det europæiske selskab. Sidstnævnte dokument blev taget frem igen på Det Europæiske Råds møde i Nice, og Kommissionen forventer nu, at Rådet foretager en hurtig behandling af sagen, således at samtlige fire statutter kan vedtages inden for nær fremtid.

Statuten for den europæiske forening er bl.a. udarbejdet for at sikre gennemførelsen af de initiativer, der henvises til i forespørgslen. I præamblen til statuten fastslås det, at sådanne »europæiske foreninger vil kunne opfattes som et konkret udtryk for »Borgernes Europa« ved i højere grad at inddrage den enkelte borger i den virksomhed, der udfoldes inden for Fællesskabets rammer«. Hvis sådanne sammenslutninger antager samme struktur som politiske partier ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor registreringen finder sted, skal de også opfylde de særlige retlige krav i den pågældende medlemsstat.

Derudover vedtog Kommissionen den 13. februar 2001 et forslag om vedtægt for og finansiering af europæiske politiske partier, som for øjeblikket drøftes i Rådet og Parlamentet. Dette forslag⁽³⁾ vil skabe et retsgrundlag for anerkendelsen og finansieringen af politiske partier i Europa.

⁽¹⁾ EFT C 99 af 21.4.1992.

⁽²⁾ Ændret forslag EFT C 236 af 31.8.1993.

⁽³⁾ KOM(2000) 898.

(2001/C 318 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3711/00

af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: Landevej mellem Cabanes og Oropesa i provinsen Castellón

Der er i provinsen Castellón i Spanien udarbejdet et projekt vedrørende anlæg af en landevej mellem Cabanes og Oropesa. Entreprisen er allerede tildelt virksomheden Necso-Rover Alcisa.

Vejbygningsprojektet indeholder ingen vurdering af de miljømæssige virkninger på naturparken Paraje Natural del Desierto de las Palmas og det omkringliggende område, hvor der findes mange enestående lokale arter og et dyreliv, der er meget følsomt over for omgivelserne, såvel i grotten L'Ullal de Miravet som i de øvrige grotter, og enhver ændring af omgivelserne kan derfor betyde udryddelse af disse arter.

Vejprojektet vil ligeledes ved en alternativ sydligere vejføring berøre områder af meget stor landskabelig og miljømæssig værdi, som er af mindst lige så stor betydning som Paraje Natural del Desierto de las Palmas.

Der er ikke foretaget en vurdering af virkningerne på miljøet for nogen af de oprindelige forslag vedrørende landevejen (det sydlige, centrale eller nordlige alternativ). Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen på den baggrund at træffe for at sikre overholdelse af reglerne på miljøområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(26. januar 2001)*

Det bør her først og fremmest nærmere præciseres, at Kommissionen er i gang med at undersøge den nærmere indvirkning på miljøet af det projekt i form af anlæggelsen af en vej mellem byerne Oropesa og Cabanes i den spanske provins Castellón, der er genstand for denne skriftlige forespørgsel, som led i den indgående behandling af en klage vedrørende dette projekt.

Al den stund det her drejer sig om Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾, bør det understreges, at det i henhold til dette direktivs artikel 2 er fastsat, at projekter, som bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil.

Denne bestemmelse gælder for alle de projekter, der er opført i direktivets bilag I og II. For de projekters vedkommende, der ligesom det vejprojekt, der er genstand for denne skriftlig forespørgsel, henhører under bilag II, er det i direktivets artikel 4, stk. 2, fastsat, at skal vurderes efter den pågældende procedure, når medlemsstaterne findes, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter.

Det bør herunder bemærkes, at direktiv 85/337/EØF er blevet ændret med Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 ⁽²⁾. Dog gælder i henhold til bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, i direktiv 97/11/EF, såfremt en anmodning om tilladelse er blevet indgivet før den 14. marts 1999, fortsat bestemmelserne i Rådets direktiv 85/337/EØF i dets tidligere udformning fra før ændringen heraf.

Den planlagte vej skulle befinde sig lige op ad naturområdet »Desierto de Las Palmas«, som af de spanske myndigheder er optaget på landets nationale liste over lokaliteter af fællesskabsinteresse, som må formodes fremover at ville kunne indgå som led i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽³⁾.

Som led i forundersøgelsen af denne klage har Kommissionen rettet henvendelse til de spanske myndigheder med anmodning om deres kommentarer, for så vidt angår det nævnte projekt. De spanske myndigheders svar er netop ankommet.

Disse sagsakter er undergivet en undersøgelse med henblik på at få verificeret, hvorvidt direktiv 85/337/EØF er blevet behørigt overholdt i det foreliggende tilfælde, og fastslået, hvorvidt det pågældende projekt kan formodes at ville kunne få betydelig indvirkning på den nævnte lokalitet i henseende til Rådets direktiv 92/43/EØF, hvorefter den procedure, der er fastsat i direktivets artikel 6, skal bringes i anvendelse.

Kommissionen træffer i sin rolle som traktaternes vogter alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes behørigt i det foreliggende konkrete tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 318 E/007)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3720/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen***(30. november 2000)*

Om: Handel med cigaretter

Med Kommissionens sagsanlæg mod to amerikanske tobaksfabrikanter står import og eksport af cigaretter igen i begivenhedernes centrum.

Der hersker ikke klarhed over omfanget af handelen med cigaretter (og cigaretsmuglerierne). Derfor bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor mange cigaretter konfiskerede de enkelte medlemsstater i 1997, 1998 og 1999?
2. Hvilke cigaretmærker var de fem mest konfiskerede i EU i 1997, 1998 og 1999, opstillet i rækkefølge efter omfang?

3. Hvilke medlemsstater har i perioden 1997-1999 eksporteret cigaretter til Cypern? (oplyst efter år, medlemsstat og antal cigaretter).
4. Hvilke medlemsstater har i perioden 1997-1999 eksporteret cigaretter til Jugoslavien? (oplyst efter år, medlemsstat og antal cigaretter).
5. Fra hvilke lande blev der importeret cigaretter til EU i perioden 1997-1999 via havnen i Antwerpen? (oplyst efter år, oprindelsesland og antal cigaretter).
6. Til hvilke lande uden for Den Europæiske Union blev der fra Belgien eksporteret cigaretter i perioden 1997-1999? (opgjort efter år, bestemmelsesland og antal cigaretter).

(2001/C 318 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1344/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. maj 2001)

Om: Handel med cigaretter

Med Kommissionens sagsanlæg mod to amerikanske tobaksfabrikker står import og eksport af cigaretter igen i begivenhedernes centrum. Der hersker ikke klarhed over omfanget af handelen med (og smuglerierne af) cigaretter.

I svaret på forespørgsel nr. E-3720/00⁽¹⁾ af 30. november 2000 oplyste Kommissionen den 18. januar, at den »er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger«.

Derfor bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor mange cigaretter konfiskerede de enkelte medlemsstater i 1997, 1998 og 1999?
2. Hvilke cigaretmærker var de fem mest konfiskerede i EU i 1997, 1998 og 1999, opstillet i rækkefølge efter omfang?
3. Hvilke medlemsstater har i perioden 1997-1999 eksporteret cigaretter til Cypern? (oplyst efter år, medlemsstat og antal cigaretter).
4. Hvilke medlemsstater har i perioden 1997-1999 eksporteret cigaretter til Jugoslavien? (oplyst efter år, medlemsstat og antal cigaretter).
5. Fra hvilke lande blev der importeret cigaretter til EU i perioden 1997-1999 via havnen i Antwerpen? (oplyst efter år, oprindelsesland og antal cigaretter).
6. Til hvilke lande uden for Den Europæiske Union blev der fra Belgien eksporteret cigaretter i perioden 1997-1999? (opgjort efter år, bestemmelsesland og antal cigaretter).

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001, s. 204.

Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer
på skriftlige forespørgsler E-3720/00 og E-1344/01

(22. maj 2001)

Kommissionen vil på grundlag af det foreliggende statistiske materiale, som den ikke hæfter for, understrege følgende:

- Der beslaglægges hvert år flere mia. cigaretter.
- I tidsrummet 1997-1999 fremstår Italien i hvert af disse år som den medlemsstat, hvor der beslaglægges flest cigaretter (i 1999 næsten 30 % af alle de cigaretter, der blev beslaglagt i Fællesskabet).
- I tidsrummet 1997-1999 er antallet af cigaretter, der beslaglægges i Fællesskabet, steget med 215 %. Denne stigning fordeler sig dog uens på de forskellige medlemsstater. I det korte tidsrum var stigningen i Belgien på 2 701 % fulgt af Nederlandene (1 899 %) og Finland (1 570 %).

Blandt de cigaretmærker, der fremstilles i medlemsstaterne, var det største antal cigaretter, der blev beslaglagt i 1999 af følgende mærker i rækkefølge: Regal, Superkings, West og Benson & Hedges. Blandt de cigaretmærker, der fremstilles uden for Fællesskabet blev der i 1999 beslaglagt flest cigaretter af mærket Marlboro.

Kommissionen vil desuden understrege, at Antwerpen er en af de havne i verden, hvor der losses og lastes flest cigaretter.

I lyset af ovennævnte tal som svar på mere specifikke spørgsmål vedrørende cigareteksporten sender Kommissionen disse direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat. Disse tal, der er fundet via databaser, er måske ikke udtømmende, og Kommissionen hæfter ikke for dem.

(2001/C 318 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3737/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: Tv-licenser

1. Kommissionen bedes oplyse, om der opkræves licens, afgift eller skat for benyttelse af tv i hver enkelt medlemsstat, samt oplyse, hvor stor den nuværende afgift er i hver enkelt medlemsstat, både i national valuta og i euro.
2. Findes der fritagelser i medlemsstaterne for blinde?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(21. februar 2001)

1. I år 2000 skulle ejere af farvefjernsynsapparater, som forefandtes i deres husstand, betale følgende årlige beløb i de forskellige medlemsstater:

Medlemsstat	National valuta	€
A	2 900	211
B	7 656	190
D	339	173
DK	1 894	(¹) 254
EL	(²)	(²)
E	(²)	(²)
FIN	982	165
F	751	114
IRL	70	89
I	176 000	91
L	(²)	(²)
P	(²)	(²)
NL	(²)	(²)
S	1 644	(³) 195
UK	104	(⁴) 170

(¹) Gennemsnitlig kurs €/DKK i 2000 = 7,453825.

(²) Ingen betaling.

(³) Gennemsnitlig kurs €/SEK i 2000 = 8,44634.

(⁴) Gennemsnitlig kurs €/GBP i 2000 = 0,609542.

2. I år 2000 var der følgende fritagelser for blinde:
- Østrig: fuldstændig fritagelse efter ansøgning herom
 - Belgien: fuldstændig fritagelse efter ansøgning herom
 - Danmark: nedsættelse til 280 DKK
 - Det Forenede Kongerige: nedsættelse til 52 GBP for registrerede personer.
-

(2001/C 318 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3779/00
af Roberto Bigliardo (TDI) til Kommissionen
(4. december 2000)

Om: Indgivelse af store doser antibiotika til kalve for at fremskynde opfedningen

Har Kommissionen kendskab til, at der i et godt stykke tid har været talrige artikler i pressen, hvori der protesteres mod anvendelsen af store mængder antibiotika og andre ikke nærmere definerede medicinpræparater for at fremskynde opfedningen af kalve. I marts 1999 udtalte komiteen for forbrugersammenlutningerne, som mødes i Europa-Kommissionen i Bruxelles, sig imod anvendelse af antibiotika for at fremskynde væksten hos dyr i opdræt. Meddelelsen var baseret på henstillingerne af 1997 fra Verdenssundhedsorganisationen samt henstillinger fra læger i 30 lande, som krævede, at Den Europæiske Union oprettede en tilsynsordning vedrørende bakterier, der er resistente over for antibiotika. Ifølge de internationale eksperter på området medfører anvendelsen af antibiotika næsten uundgåeligt en stigning i bakteriernes resistens. I betragtning af denne alvorlige trussel mod de europæiske borgeres sundhed, hvilke initiativer har Kommissionen taget eller agter den at tage for at forhindre unødigt brug af disse medicinpræparater? Hvis der er blevet taget nogle initiativer, hvilke lande har da været imod?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. juni 2001)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymringer med hensyn til behovet for at mindske den risiko for menneskers sundhed, som antimikrobiel resistens udgør. Men som det er blevet fremhævet af internationale forskere og i den rapport om antimikrobiel resistens, som den Videnskabelige Styringskomité vedtog i juni 1999, kræver problemet om udvikling af antibiotikaresistens en omfattende kontrolstrategi, der ikke er begrænset til en bestemt sektor, som f. eks. animalsk produktion.

Kommissionen har kendskab til avisartikler om brug af antibiotika og andre stoffer til at fremskynde opfedningen af husdyr. Anvendelsen af antibiotika med vækstfremmende virkning reguleres af Rådets direktiv 70/524/EØF af 23. november 1970 om tilsætningsstoffer til foderstoffer⁽¹⁾. Efter dette direktiv er fire antibiotikapræparater stadig tilladt. Kommissionen har forpligtet sig til at følge den Videnskabelige Styringskomité's henstilling, især med hensyn til udfasning af præparater tilhørende grupper, der anvendes eller kan anvendes i human eller veterinær medicin, og at gøre en stor indsats for at erstatte antibiotikapræparaterne med ikke-antimikrobielle alternativer.

De rapporter, som medlemsstaterne har indgivet om kontrol af dyrefoder foretaget i 1999, tyder ikke på, at der sker alvorlige overtrædelser af fællesskabslovgivningen om disse produkter. Desuden har Kommissionen taget initiativ til at anmode medlemsstaterne om oplysninger især vedrørende gennemførelsen af de nylig indførte forbud mod anvendelse af antibiotika i dyrefoder. De hidtil modtagne svar indeholder ingen oplysninger, der bekræfter udbredt, ulovlig brug af antibiotika.

Med hensyn til kontrollen med andre anvendelser af antibiotika til dyr, f. eks. i terapeutisk eller profylaktisk øjemed, skal der desuden gives oplysninger efter Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF⁽²⁾. Dette direktiv påbyder udtagning af prøver med henblik på at afsløre restkoncentrationer

efter et program, der fastlægges af medlemsstaterne og godkendes af Kommissionen, og fastlægger yderligere kontrolforanstaltninger for foderstoffer og drikkevand. Årsrapporterne for 1998 og 1999 har ikke vist udbredt misbrug af antibiotika.

Skønt der allerede er taget visse initiativer, f. eks. indsamling af data om det aktuelle forbrug af antibiotika i dyrefoder og kravet om overvågning af forekomsten af antimikrobiel resistens hos arter af målmikroorganismer fra dyr, der har fået antimikrobielle vækstfremmere, bør disse initiativer undersøges som led i en mere omfattende strategi. Med henblik herpå er en Meddelelse fra Kommissionen, der skitserer en bredere handlingsplan, under udarbejdelse og vil om kort tid blive offentliggjort.

(¹) EFT L 270 af 14.12.1970.

(²) EFT L 125 af 23.5.1996.

(2001/C 318 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3813/00

af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Eksportrestitutioner vedrørende kvæg

Er Kommissionen opmærksom på den ofte umenneskelige behandling af kvæg, der eksporteres levende til tredjelande med henblik på slagtning? Er den endvidere opmærksom på, at denne fremgangsmåde ville ophøre, hvis der kun blev ydet eksportrestitutioner til eksport af kød og ikke til eksport af levende dyr? Vil den fremsætte forslag for at ændre disse forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. februar 2001)

Kommissionen er klar over, at EF-lovgivningen om beskyttelse af dyr under transport stadig overtrædes på Fællesskabets område. Kommissionen henviser det ærede medlem til skriftligt spørgsmål nr. E-3765-00 fra Nelly Maes (¹) for mere detaljerede oplysninger.

Med hensyn til eksportrestitutioner for eksport af levende kvæg til tredjelande blev der ved Kommissionens forordning (EF) nr. 615/98 af 18. marts 1998 (²) den 1. oktober 1998 indført en særlig ordning for at sikre, at kvægtransport i forbindelse med eksport til tredjelande opfylder de samme krav til dyrs velfærd under transport som i Fællesskabet. Denne forordning blev retsgrundlaget for at afvise udbetaling af støtte, hvis betingelserne i Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF (³) ikke opfyldes under transporten til det første aflæsningssted i bestemmelseslandet. Kommissionen er ved at undersøge medlemsstaternes overholdelse af disse betingelser.

Spørgsmålet, om handelen med levende kvæg påvirkes af eksportrestitutioner, kan kun besvares med et nej. Erfaringerne fra flere BSE-kriser og især den første store BSE-krise i 1996 viser, at importlandene straks omlagde deres indkøb af kvæg til andre lande, for det meste til lande uden for Fællesskabet.

Fællesskabet har ingen beføjelse til at påvirke tredjelandes ønske om at slagte kvæg på deres egne slagterier. Det er dog nyttigt også at henvise til de konklusioner, som Landbrugsrådet den 20. og 21. november 2000 vedtog ved godkendelsen af Kommissionens forslag til forhandlingerne om landbrug i Verdenshandelsorganisationen (WTO), hvor Kommissionen indtager det faste synspunkt, at i international handel skal dyrevelfærd være i fokus hos alle involverede parter. Fællesskabet synes for øjeblikket at være et af en lille minoritet af medlemmer af WTO, der mener, at dette er et mål i forbindelse med forhandlinger om yderligere handelsliberaliseringer.

Endelig er det vigtigt at understrege, at eksportstøtten beregnes med stor omhu og begrænses til det strengt nødvendige. Sidste år blev restitutionssatserne nedsat til to tredjedele af niveauet i 1999. Var det ikke for den seneste alvorlige udvikling i oksekødssektoren, kunne nedskæringen have været endnu større.

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 137.

⁽²⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

⁽³⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

(2001/C 318 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3819/00

af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Restriktive franske skattebestemmelser i forbindelse med europæiske forsikringsselskabers frie udveksling af tjenesteydelser

De franske lovgivere har vedtaget skattebestemmelser, som kunne betegnes som diskriminerende for franske statsborgere, der ønsker at tilbagekøbe en livsforsikringsaftale, og som ønsker at drage fordel af den frie udveksling af tjenesteydelser for forsikringsselskaber.

Bestemmelserne i den ændrede artikel 125 OA (artikel 21 i den franske finanslov for 1998) og artikel 125 A i den franske skattelov (Code Général des Impôts) forhindrer forsikringstagere, der har indgået forsikringsaftaler som led i forsikringsselskabernes frie udveksling af tjenesteydelser, i at drage fordel af skattesatser med frigørende virkning. Satserne for skat med frigørende virkning er 35 % ved aftaler med en løbetid på under 4 år, 15 % ved en løbetid på mellem 4 og 8 år og 7,5 % ved en løbetid, der er lig med eller over 8 år, idet det præciseres, at aftalerne skal være undertegnet eller bidragene indbetalt efter den 26. september 1997.

Franske statsborgere, der har undertegnet deres livsforsikringsaftaler som led i forsikringsselskabernes frie udveksling af tjenesteydelser, kan ikke drage fordel af disse tariffer. Den gevinst, de opnår ved tilbagekøb af deres aftale, beskattes efter den progressive indkomstskatteprocent, som går op til 54 %. Således skal en skattepligtig, der er undergivet højeste indkomstskattesats, og som tilbagekøber sin livsforsikring efter 8 år betale 7,5 % skat, hvis han har indgået forsikringsaftalen med et forsikringsselskab med hjemsted i Frankrig, og han vælger en skat med frigørende virkning, men 54 % hvis han har indgået aftalen med et udenlandsk forsikringsselskab som led i den frie udveksling af tjenesteydelser.

Denne åbenbare forskelsbehandling, som flere aviser og økonomiske tidsskrifter har gjort opmærksom på, stiller udenlandske forsikringsselskaber, der operer på det franske marked som led i den frie udveksling af tjenesteydelser, dårligere end de franske selskaber og har ført til indgivelse af en række klager til Kommissionen. I sine svar på disse klager har Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunionen meddelt, at det vil foreslå Kommissionen at indlede proceduren i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 226 imod Frankrig som følge af disse diskriminerende skattesatser. Imidlertid har Kommissionen mere end et år efter disse klager stadig ikke reageret herpå.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den agter at gøre i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. februar 2001)

Det har vist sig, at man i den franske lovgivning udelukker de indtægter, der er omhandlet i artikel 125 A og 125-OA i den franske skattelov (Code Général des Impôts), og hvoraf der skal svares indkomstskat, fra at blive beskattet med en fast skattesats (hvorved skattepligten er endeligt opfyldt), såfremt skatteyderen ikke er bosat eller etableret i Frankrig. Indtægterne fra sådanne kapitalanbringelser eller sådanne kontrakter, der er indgået med organisationer eller personer, der er etableret uden for Frankrig, indgår altid i den samlede skattepligtige indkomst, og beskattes med en sats, der normalt er højere, eller som i alt fald kan være højere. Det ser altså ud til, at denne lovgivning medfører en forskelsbehandling af de tjenesteydelser, der leveres af finansierings- eller forsikringsvirksomheder, der er etableret uden for Frankrig.

Den 30. oktober 2000 sendte Kommissionen et brev til de franske myndigheder, hvori den anmodede dem om at fremsætte deres bemærkninger herom til Kommissionen inden for en tidsfrist på to måneder efter modtagelsen af ovennævnte brev. Efter at have gjort sig bekendt med disse bemærkninger forbeholder Kommissionen sig ret til i givet fald at fremsætte en begrundet udtalelse i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169).

Det bør understreges, at de pågældende klager omfatter flere enkeltelementer, som i første omgang har givet anledning til en række møder med klagerne, og som har gjort det nødvendigt at indhente supplerende oplysninger hos de franske myndigheder. Klagerne er blevet underrettet om det synspunkt, som Kommissionen har indtaget.

(2001/C 318 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3836/00
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Tilbagebetaling af landbrugsstøtte

Onsdag den 5. juli 2000 meddelte Kommissionen, at Østrig skal tilbagebetale Den Europæiske Union 800 000 EUR i landbrugsstøtte. Grunden hertil var manglende sanktioner i 1996 for mangelfuld mærkning af kvæg af hankøn. Agrarmarkt Austria skal efter Kommissionens opfattelse have udvist forsømmelighed ved kontrollen. Kun 40 % af de udleverede øremærker menes at være registreret i databasen.

I svaret på forespørgsel E-2636/00 erklærer Kommissionen, at den i den forbindelse har besluttet at foretage mange forskellige korrektioner for mange medlemsstaters vedkommende. Kan Kommissionen konkretisere dette svar?

Hvilke beløb er Den Europæiske Unions øvrige medlemsstater blevet pålagt at tilbagebetale, og af hvilke årsager?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. februar 2001)

Kommissionen henviser det ærede medlem til dens beslutning 2000/449/EF af 5. juli 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for EUGFL, Garantisektionen, fra EF-finansiering ⁽¹⁾, hvis bilag indeholder en oversigt over beløbene og begrundelsen for de finansielle korrektioner, medlemsstaterne er blevet pålagt at tilbagebetale.

⁽¹⁾ EFT L 180 af 19.7.2000.

(2001/C 318 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3870/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Støtte fra Den Europæiske Union til Honduras

I betragtning af, at det internationale samfunds initiativ vedrørende på ødelæggelserne under orkanen Mitch for to år siden i Honduras er blevet anerkendt som godt organiseret, og at det når sit mål med hensyn til at genopbygge Honduras, kan Kommissionen øjeblikkelig redegøre for, hvorfor EU ikke har opfyldt sine løfter om at bevilge adskillige mia euro til Honduras, og hvorfor der ikke to år senere er overført en eneste euro til dette land?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(9. februar 2001)*

Mellem 1998 og 1999 gennemførte Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) nødhjælpsaktioner til et samlet beløb af 15 mio. EUR for at dække de mest akutte behov i Honduras, og i 2000 blev der indgået forpligtelser for yderligere 1,5 mio. EUR. ECHO's indsats var koncentreret om tre hovedområder: vand og sanitet, sundhed og istandsættelse af huse. Bistanden til fødevaresikkerhed i regionen beløb sig til i alt 30 mio. EUR i 1999, hvoraf hovedparten gik til Honduras. Fødevarebistanden og ECHO's bistand blev i månederne efter orkanen fordelt over hele landet gennem europæiske og lokale ikke-statslige organisationer (ngo'er).

Ud over denne omfattende nødhjælpsbistand er Fællesskabet stærkt engageret i programmet for genopbygning og omstrukturering af de lande i Mellemamerika, der blev ramt af orkanen Mitch. Dette er en mere langsigtet indsats, der skulle forberedes grundigt og samordnes med de nationale udviklingsstrategier og andre donoraktiviteter. I den forbindelse kan Kommissionen oplyse det ærede medlem om, at den er begyndt at gennemføre »det regionale genopbygningsprogram i Mellemamerika« (PRRAC). En lokal gruppe af embedsmænd og lokalt ansatte forvalter PRRAC-programmet fra Kommissionens delegation i Nicaragua og sørger for, at de offentlige midler anvendes på korrekt vis.

Programmet til i alt 250 mio. EUR omfatter i de fire modtagerlande (El Salvador, Nicaragua, Honduras og Guatemala) offentlig sundhed, vand og sanitet, boliger og uddannelse og skal videreføre og styrke de foranstaltninger, der allerede er indført. Den 22. december 1999 indgik Kommissionen sin første finansielle forpligtelse under PRRAC til i alt 82,5 mio. EUR.

Under PRRAC's »Subprograma Honduras« er der afsat 30 mio. EUR til Honduras for perioden 1999 til 2002, og i 1998 blev der bevilget 8,2 mio. EUR til Honduras under PRRAC's projekt for undersøgelser og faglig bistand. Den 22. december 2000 indgik Kommissionen forpligtelser for i alt 44,16 mio. EUR under anden del af PRRAC, hvoraf ca. 22 mio. EUR er øremærket til Honduras.

Mere end 30 % af de samlede bevillinger under PRRAC's projekt for undersøgelser og faglig bistand er allerede udbetalt. Udbetalingerne under den første forpligtelse begyndte i december 2000 og vil fortsætte i 2001 sammen med udbetalingerne under den anden forpligtelse, når denne er undertegnet af modtagerlandene.

Ud over disse programmer vil Kommissionen bevilge mindst 15 mio. EUR til Honduras under initiativet for de stærkt gældstyngede fattige lande (HIPC). Dette beløb vil blive udbetalt, når Den Internationale Valutafond (IMF) har bekræftet, at Honduras opfylder forudsætningerne herfor.

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at den også gennemfører en række projekter gennem traditionelt bilateralt udviklingssamarbejde i Honduras. I marts 2000 deltog Fællesskabet således i ca. 40 projekter til i alt 60 mio. EUR.

Det er Kommissionens opfattelse, at den har gjort en betydelig bistands- og genopbygningsindsats i Mellemamerika og navnlig i Honduras.

(2001/C 318 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3895/00

af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Åbning for konkurrence af Kommissionens tjenestegrene

Kommissionen har sat sig som mål at angribe offentlige monopoler og tvinge alle sektorer med »eksklusive rettigheder« til at underkaste sig konkurrencens hårde lov.

Hvorfor har Kommissionen endnu ikke haft mod til at overføre disse ideer til sine egne tjenestegrene? Hvorfor lader den sig f.eks. ikke inspirere af de noble principper, den for nylig har formuleret i sit forslag til forordning om offentlige tjenesteydelser inden for passagerbefordringen ved hvert femte år at udlicitere alle de ydelser, der foretages af dens tjenestegrene, for at forbedre disses indsats og gennemsækelighed, tilbyde bedre tjenesteydelser, kontrollere prisudviklingen og sikre bedst mulig kvalitet, som det hedder i fællesskabsjargonen?

Ville private operatører ikke være bedre i stand til at forvalte de sager, der pålægges Kommissionen, ved f.eks. at overholde betalingsfristerne, som er fastsat til 30 dage i direktiv 2000/35/EF⁽¹⁾, mens Kommissionen for sine egne anliggender generøst giver sig selv en betalingsfrist på 60 dage, som Fællesskabets tjenestegrene ofte ikke er i stand til at overholde?

⁽¹⁾ EFT L 200 af 8.8.2000, s. 35.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(6. april 2001)

Kommissionen bestræber sig på at anvende sine ressourcer mere effektivt ved at koncentrere sig om sine væsentligste opgaver og aktiviteter og definere en hensigtsmæssig eksternaliseringspolitik. De kriterier, det ærede medlem nævner — forbedring af præstationer og åbenhed, omkostningskontrol og sikring af et højt serviceniveau — indgår netop i de grundlæggende normer, der ligger til grund for Kommissionens generelle politik for fordeling og anvendelse af ressourcer.

Visse opgaver — navnlig vedrørende gennemførelsen af fællesskabsprogrammer — kan eksternaliseres, hvis dette er et effektivt og virkningsfuldt middel til at opnå et givet resultat, samtidig med at ansvaret herfor bevares. I disse tilfælde skal den mest hensigtsmæssige form for udlicitering vælges. Kommissionen har overvejet forskellige modeller for eksternalisering indgående og har ved flere lejligheder aflagt beretning om resultatet heraf overfor Parlamentet og Rådet. Som oplyst i en nyere meddelelse⁽¹⁾ om tilpasning af opgaver og ressourcer er Kommissionen i færd med at foretage projektvurderinger og cost-benefit analyser inden for visse områder, hvor eksternalisering kan imødeses. Visse af Kommissionens interne tjenester, såsom sikkerhed og kantinedrift, har allerede været udliciteret gennem en årrække.

Fællesskabets opbygning indebærer imidlertid, at eksternalisering mødes med visse begrænsninger, navnlig de såkaldte »institutionelle prerogativer«, dvs. den virksomhed institutionerne skal udøve umiddelbart. EF-traktatens institutionelle rammer forudsætter i overensstemmelse med EF-domstolens fortolkning, at hver institution påtager sig ansvaret for den umiddelbare udførelse af de opgaver, der udtrykkeligt er tillagt institutionen, og som er underlagt institutionens skønsmæssige beføjelse.

Uden for området for »institutionelle prerogativer« kan Kommissionen eksternalisere visse opgaver ved at anvende forskellige foranstaltninger afhængig af det konkrete ansvarsniveau: overdragelse til fællesskabsorganer, decentralisering til nationale organer og udlicitering til private kontrahenter.

Offentlige tjenesteydelser defineret og overvåget af Kommissionen kan kun eksternaliseres til offentlige organer. En forudgående cost-benefit beregning skal vurdere foreneligheden med de retlige og budgetmæssige regler, eventuelle interessesammenfald med de begunstigede, synligheden af Kommissionens rolle, behovet for at opretholde intern ekspertise og omkostningerne forbundet med Kommissionens forberedelse, tilsyn og kontrol. Uddelegering af opgaver må ikke svække Kommissionens handlefrihed. Opgaverne — navnlig opgaver forbundet med budgetgennemførelse — skal udføres i overensstemmelse med offentligretlige principper, navnlig legalitet, åbenhed og uafhængighed, under hensyn til offentlighedens interesser. Ansvarsfordelingen mellem Kommissionen og de udvalgte organer skal bibeholdes, og Kommissionen skal udøve effektiv kontrol med de opgaver, som den overdrager eller uddelegerer.

Der er imidlertid intet til hinder for udlicitering af opgaver til den private sektor, hvis de ikke indebærer udøvelse af skønsmæssige beføjelser og udelukkende skal forsyne institutionen med teknisk bistand, som f.eks. behandling af faktiske oplysninger eller levering af tjenesteydelser til forbrugerne. Udlicitering giver Kommissionen adgang til færdigheder, som ikke findes indenfor institutionen, og som ikke umiddelbart er egnede til forvaltning i fællesskabsorganer.

Kommissionen har navnlig i sit forslag til omarbejdning af finansforordningen vedtaget den 26. juli 2000⁽²⁾ forudset, at »Kommissionen kan ikke tildele opgaver vedrørende gennemførelse af budgettet ... til eksterne, privatretlige organer eller lignende med undtagelse af sådanne, som er tildelt en offentlig opgave under statens garanti.«

Den betalingsfrist på 30 dage, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner⁽³⁾, omfatter ikke alle handelstransaktioner i den private sektor. Tværtimod bevarer de offentlige myndigheder og den private sektor retten til at forhandle tidspunktet for sidste rettidige betaling i deres forretningsforhold. Betalingsfristen på 30 dage finder kun anvendelse, hvis aftaleforholdet ikke tager stilling til spørgsmålet. Kommissionen behandler ikke sig selv på anden måde end den private sektor.

Kommissionen er opmærksom på, at dens indsats med hensyn til overholdelse af betalingsfrister bør forbedres. Kommissionen har ved flere lejligheder søgt at bringe problemstillingen i orden, senest i juli 2000 da Kommissionen vedtog retningslinjer med henblik på at øge andelen af betalinger foretaget indenfor 60 dages perioden. Kommissionen betaler renter, hvis betalingsfristen overskrides.

⁽¹⁾ SEK(2000) 2000/3.

⁽²⁾ KOM(2000) 461 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 200 af 8.8.2000.

(2001/C 318 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3965/00

**af Vincenzo Lavarra (PSE), Pasqualina Napoletano (PSE),
Guido Sacconi (PSE), Fiorella Ghilardotti (PSE) og Giovanni Pittella (PSE)
til Kommissionen**

(20. december 2000)

Om: Sundhed og sikkerhed for arbejdstagere i industrielle anlæg, hvor der produceres farlige kemiske stoffer

Under henvisning til, at EU prioriterer politikker, der vedrører beskyttelse af miljøet, beskyttelse af borgernes sundhed og arbejdstagernes sikkerhed på arbejdspladsen,

at der i Italien fortsat er formodede og konstaterede tilfælde af skader og alvorlige sygdomme som følge af manglende forebyggende foranstaltninger i forbindelse med produktion af visse stoffer i kemiske og petrokemiske fabrikker (Venezia, Taranto og Val Basento),

at retsmyndighederne i Brindisi er i færd med at undersøge 68 tilfælde i den lokale petrokemiske fabrik og fastslå, om den er ansvarlig for påstået massemord, overlagt ødelæggelse af miljøet og manglende iværksættelse af passende foranstaltninger til beskyttelse af arbejdstagernes sundhed i forbindelse med produktion af chlorid og polyvinylchlorid,

bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Er der foretaget en kortlægning af risikable områder i forbindelse med industriel produktion, både tidligere og nuværende, af stoffer, der er sundhedsfarlige for arbejdstagerne og beboerne i de omkringliggende områder?
2. Hvilke initiativer har eller vil Den Europæiske Union iværksætte med henblik på forebyggelse, overvågning, kontrol og forbedring af de pågældende områder?
3. På hvilken måde har den inden for rammerne af den sociale agenda til hensigt at opfølge spørgsmålet om sikkerhed og sundhed på arbejdspladserne og navnlig at opnå en substantiel forbedring heraf, hvilket Europa-Parlamentet opfordrede til i betænkningen af Van Lancker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. maj 2001)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at en forebyggende politik spiller en rolle i beskyttelsen af arbejdstagernes og borgernes sundhed og sikkerhed.

Der findes en omfattende fællesskabslovgivning på dette område. Med hensyn til beskyttelse af arbejdstagere, der arbejder indendøre i industrianlæg, findes der følgende relevante fællesskabsretsakter om sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen: Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽¹⁾; Rådets direktiv 89/654/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet⁽²⁾; Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet⁽³⁾; Rådets direktiv 89/656/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet⁽⁴⁾; Rådets direktiv 90/394/EØF af 28. juni 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer⁽⁵⁾; og Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser⁽⁶⁾. Der er i disse direktiver fastsat minimumsforskrifter, som skal overholdes på arbejdspladsen for at sikre, at der er taget alle nødvendige skridt til, at arbejdstagernes eksponering forebygges eller kontrolleres i tilstrækkeligt omfang.

Det hedder i artikel 6, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF: »Som et led i arbejdsgiverens ansvar træffer denne de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed, herunder aktiviteter til forebyggelse af erhvervsbetingede risici, til oplysning og til oplæring samt tilrettelæggelse af en ordning og tilvejebringelse af de nødvendige midler. Arbejdsgiveren skal drage omsorg for, at disse foranstaltninger tilpasses for at tage hensyn til ændrede omstændigheder, og søge at forbedre de eksisterende forhold.«

Under alle omstændigheder skal det understreges, at det er medlemsstaternes ansvar at håndhæve de nationale bestemmelser om gennemførelse af fællesskabsreglerne vedrørende sundhed og sikkerhed.

Som led i Seveso II-direktivet (Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁽⁷⁾) er man på europæisk plan ved at kortlægge alle de industrianlæg, der falder ind under direktivets anvendelsesområde, f.eks. anlæg hvor der findes farlige kemikalier i visse mængder.

Det er i Seveso II-direktivet fastsat, at driftslederne skal træffe specifikke sikkerhedsforanstaltninger (f.eks. anmeldelse, udarbejdelse af en plan for forebyggelse af større uheld og sikkerhedsrapporter, udarbejdelse og regelmæssig afprøvning af interne og eksterne beredskabsplaner, fysisk planlægning og inspektion).

Med udgangspunkt i sin meddelelse om et fællesskabsprogram vedrørende sikkerhed, hygiejne og sundhed på arbejdspladsen (1996-2000)⁽⁸⁾ agter Kommissionen at vedtage en ny meddelelse i 2002 om Fællesskabets arbejdsmiljøstrategi som anført i dens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om en social- og arbejdsmarkedspolitisk dagsorden⁽⁹⁾. Der vil blive taget hensyn til det spørgsmål, som det ærede medlem har rejst, med det formål at forbedre sundheden og sikkerheden hos de arbejdstagere, der eksponeres for farlige kemiske stoffer.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽²⁾ EFT L 393 af 30.12.1989.

⁽³⁾ EFT L 196 af 26.7.1990.

⁽⁴⁾ EFT L 131 af 5.5.1998.

⁽⁵⁾ EFT L 10 af 14.1.1997.

⁽⁶⁾ KOM(95) 282 endelig udg.

⁽⁷⁾ KOM(2000) 379 endelig udg.

(2001/C 318 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3983/00
af Christine De Veyrac (PPE-DE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Tildeling af fællesskabsstøtte til regionen Midi-Pyrénées

Kan Kommissionen oplyse beløbet for fællesskabsstøtten til Toulouse og regionen Midi-Pyrénées og støttemodtagerne for årene 1997, 1998, 1999 og 2000 opdelt i forpligtelsesbevillinger og betalingsbevillinger fra:

- EFRU
- EUGFL, Udviklingssektionen
- ESF
- Forskningsprogrammer
- Miljøprogrammer
- Programmer for små og mellemstore virksomheder
- Programmer for almen uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom
- Decentraliseret samarbejde?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Prodi

(27. juni 2001)

I forlængelse af sit svar af 11/01/2001 ⁽¹⁾ fremsender Kommissionen nu de ønskede oplysninger direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

(2001/C 318 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4038/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Overtrædelser af EU's konkurrenceregler

Tirsdag den 13. juli 1999 aflagde inspektører fra Generaldirektorat IV besøg i Interbrews kontorer i Louvain for at søge efter beviser for »misbrug af en dominerende stilling på markedet«. De fandt belastende materiale og nåede efter to dage frem til en række konklusioner.

Det viste sig, at Interbrew udvekslede kommercielle oplysninger med andre bryggerier. Investeringer og salgsfremstød over for kunderne blev koordineret indbyrdes. Og bryggerierne skulle sammen have udtænkt, hvordan de også kunne begrænse andre omkostninger.

I november 1999 foretog inspektørerne fra Generaldirektorat IV en række husundersøgelser hos bryggerierne Martens, Alken-Maes og Co.Bra.Ha. Disse inspektioner lå i forlængelse af undersøgelsen hos Interbrew, hvor man havde fundet beviser for karteldannelse.

I oktober 2000 modtog de fire bryggerier en skrivelse om indledning af en formel overtrædelsesprocedure. De fik blot to måneder til at imødegå Kommissionens klagepunkter.

Ikke blot det belgiske ølmarked er præget af en oligopol. Også på de øvrige europæiske markeder er der blot nogle få store aktører. I Danmark kontrollerer Carlsberg 70 % af markedet, i Østrig tegner Brau Union sig for 56 %. Nederlandene domineres af Heineken (60 %). Kronenbourg og Heineken kontrollerer i fællesskab 80 % af det franske ølmarked.

De belgiske og luxembourgske markeder er de første, hvor Kommissionen har indledt en formel procedure mod overtrædelser af konkurrencereglerne.

1. Hvad er den øjeblikkelige situation med hensyn til overtrædelsesproceduren mod de belgiske og luxembourgske bryggerier?
2. Hvornår vil Kommissionen give et endeligt svar på, om den vil indlede en formel overtrædelsesprocedure mod de pågældende virksomheder eller ej?
3. Vil Kommissionen også inden længe indlede formelle procedurer med hensyn til overtrædelser af konkurrencereglerne begået af bryggerier i de øvrige EU-medlemsstater? I bekræftende fald, hvornår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. februar 2001)

I juli 1999 blev der gennemført en kontrol hos Interbrew på grund af formodede overtrædelser af EF-traktatens artikel 82 (tidligere artikel 86) (misbrug af dominerende stilling). Denne sag verserer stadig og bør ikke forveksles med den kartelsag, hvori Interbrew er indblandet, og som vedrører formodede overtrædelser af EF-traktatens artikel 81 (tidligere artikel 85). Kontrollen i oktober 1999 fandt sted hos Alken-Maes og den belgiske bryggerisammenslutning (CBB). Der blev ikke foretaget kontrol hos Haacht og Martens.

1. og 2. Den 2. oktober 2000 sendte Kommissionen meddelelser om klagepunkter i kartelsagen til Interbrew, Alken-Maes, Danone (Alken Maes' moderselskab på tidspunktet for den formodede overtrædelse), Haacht og Martens.

Samme dag sendte Kommissionen en meddelelse om klagepunkter til bryggerier i Luxembourg vedrørende formodede overtrædelser af EF-traktatens artikel 81. Denne meddelelse om klagepunkter var rettet til følgende bryggerier i Luxembourg: Bofferding, Mousel-Diekirch, Battin og Wiltz.

Den formelle procedure i forbindelse med overtrædelse af EF-traktatens konkurrenceregler begynder med fremsendelse af en såkaldt »meddelelse om klagepunkter«. I denne meddelelse om klagepunkter gives der en detaljeret redegørelse for de fremsatte påstande og en forklaring på, hvorfor Kommissionen mener, at konkurrencereglerne er blevet overtrådt. Modtagerne af meddelelsen om klagepunkter har ret til at forsvare sig, hvilket betyder, at de kan konsultere de relevante dokumenter og fremsætte bemærkninger til undersøgelsesresultaterne. De kan også selv fremlægge beviser og kan anmode om en høring, hvor de kan plædere deres sag mundtligt. Det er først efter disse og andre proceduremæssige skridt, at Kommissionen afgør, om den skal kræve, at den pågældende adfærd bringes til ophør. Kommissionen har også beføjelser til at pålægge bøder for overtrædelse af EF's konkurrenceregler; bødens størrelse afhænger af overtrædelsens grovhed og varighed.

3. Kommissionen er i færd med at undersøge ølmarkedet i andre medlemslande, og dette er en undersøgelse, der omfatter franske, hollandske, italienske og danske bryggerier. Der er foretaget uanmeldte kontrolbesøg i alle disse medlemslande. Disse undersøgelser er endnu ikke afsluttet, og Kommissionen kan derfor ikke give nogen oplysninger om, hvad der evt. kan blive resultatet heraf.

For yderligere oplysninger henvises det ærede medlem til Kommissionens pressemeddelelse af 2. oktober 2000 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ IP/00/1092.

(2001/C 318 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4062/00

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Falun Gong

Falun Dafa, eller Falun Gong, er, ligesom Taichi eller Yoga, en åndelig disciplin baseret på meditation, som gavner folks fysiske og psykiske helbred. Falun Dafa-tilhængere i Kina er i vid udstrækning blevet forfulgt.

Mange Falun Dafa-tilhængere blev den 1. oktober 2000 arresteret på Tiananmen Plads, da de på Kinas nationaldag fredeligt protesterede mod undertrykkelsen af deres bevægelse. Falun Dafa-tilhængere er blevet tortureret, fængslet og dræbt blot for at have udøvet denne meget fredelige fritidsbeskæftigelse. En 42-årig kvinde blev pryglet ihjel, mens hun i oktober 1999 var tilbageholdt af politiet i Shangdong-provinsen. Hun er en af de 48 personer, der er død som følge af prygl og tortur, fordi de udøver Falun Dafa. Falun Dafa har tusinder af tilhængere over hele verden.

1. Mener Kommissionen ikke, eftersom den går ind for Kinas indtræden i Verdenshandelsorganisationen, om end under forbehold af menneskerettighedsklausulen, at denne udbredte forfølgelse er en alvorlig hindring for en eventuel yderligere normalisering af forbindelserne med Folkerepublikken Kina?
2. Kommissionen bedes angive, hvilke foranstaltninger den har truffet, eller har til hensigt at træffe, for at sætte en stopper for denne oplagte overtrædelse af internationale menneskerettighedskonventioner.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(9. februar 2001)

Kommissionen har forpligtet sig til at styrke respekten for menneskerettighederne overalt i verden. Disse udgør et centralt spørgsmål i Den Europæiske Unions forbindelser til tredjelande, og derfor følger Kommissionen nøje menneskerettighedssituationen i Kina.

I 1996 blev der indledt en bilateral dialog mellem Unionen og Kina om menneskerettighederne, og inden for rammerne heraf har Unionen regelmæssigt rejst en række problematiske sager, og det vil den fortsat gøre. Blandt disse sager er også de, der vedrører udøvere af Falun Dafa. Dette spørgsmål blev bl.a. rejst under den sidste samtalerunde den 29. september 2000 i Beijing i forbindelse med denne dialog. Unionen lægger megen vægt på denne menneskerettighedsdialog, som løbende tages op til vurdering, og som er centreret om at få omsat politiske forpligtelser til konkrete tiltag med henblik på at bidrage til en effektiv og fuldstændig gennemførelse af menneskerettighederne for alle personer under kinesisk domsmyndighed.

Endvidere har Unionen ved adskillige lejligheder rettet formelle henvendelser med det formål at give udtryk for sin bekymring over rapporter om tortur og dårlig behandling af arresterede tilhængere af Falun Dafa-bevægelsen og over de hårde domme, der er afsagt over medlemmerne af denne bevægelse. Kommissionen har indtrængende opfordret Kina til at tage de hårde domme, der er afsagt over udøvere af Falun Dafa, op til fornyet overvejelse, og den har bl.a. anmodet Kina om at sørge for, at sikringen af en fair retslig behandling, herunder en rimelig advokatbistand, respekteres fuldt ud for alle enkeltpersoners vedkommende.

Kommissionen har gentagne gange opfordret Kina til snart og uden forbehold at ratificere de to FN-konventioner om henholdsvis økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og civile og politiske rettigheder, som Kina undertegnede i 1997 og 1998. Disse to konventioner, der indeholder bestemmelser om ytringsfrihed og ret til en rimelig retslig behandling, udgør fortsat hjørnestenene for en styrkelse af de individuelle rettigheder i Kina, og Kommissionen opfordrer kraftigt Kina til allerede inden ratificeringen at efterleve ånden i disse konventioner.

Kommissionen er overbevist om, at Kinas forestående optagelse i Verdenshandelsorganisationen (WTO) vil bidrage til at fremskynde reformbestræbelserne, der også vil kunne styrke de retsstatslige principper i Kina. WTO søger at værne om grundlæggende principper såsom gennemsigtighed, forbud mod forskelsbehandling, effektiv forvaltning og uafhængig kontrol med domstolenes virksomhed. Nye og forbedrede strukturer, der er fast forankrede i disse principper, vil sikkert kunne bidrage til at udvikle Kinas økonomiske, retslige og sociale system.

(2001/C 318 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4097/00**af Albert Maat (PPE-DE) og Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. januar 2001)

Om: Gennemførelsesbestemmelser for markedsordningerne for hør og hamp

Gennemførelsen af den nye markedsordning for hør og hamp (EF nr. 1672/2000⁽¹⁾) får omfattende virkninger i de oprindeligt hørdyrkende områder i Nederlandene, Belgien og Nordfrankrig. Navnlig den obligatoriske braklægning påvirker de hørdyrkende landbrugs forrentning voldsomt.

Er Kommissionen, nu hvor Den Europæiske Union på grund af forbudet mod dyremel fremstiller for få proteinholdige vegetabiliske produkter, rede til at give hørdyrkerne mulighed for at anvende braklagte arealer til dyrkning af proteinholdige vækster?

⁽¹⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. februar 2001)

Ifølge den forpligtelse, som Kommissionen indgik på landbrugsministerrådet den 4. december 2000 om problematikken vedrørende bovin spongiform encephalopati (BSE), og på udtrykkelig anmodning fra Det Europæiske Råd i Nice foretager Kommissionen en dybtgående undersøgelse af udbuddet af olieplanter og proteinfrø. Denne undersøgelse vil omfatte alle de idéer, som alle interesserede parter bringer ind i debatten.

Den problematik, som de ærede medlemmer omtaler, kan ikke ses isoleret fra den generelle situation for markafgrøder.

Kommissionen meddeler Europa-Parlamentet og Rådet sine konklusioner, så snart de foreligger. Som Rådet og Europa-Parlamentet krævede det, vil dens konklusioner tage højde for alle tænkte situationer under overholdelse af Berlin-aftalerne og Fællesskabets internationale forpligtelser.

(2001/C 318 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4106/00**af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Kommissionen**

(20. december 2000)

Om: Landbruget i Apulien

Landbrugerne i byen Barletta og i landsbyerne i Ofanto-dalen gennemførte i begyndelsen af november en flere dage lang protest, der var rettet mod den voldsomme forhøjelse af priserne på brændsel, de store bøder, der er blevet idømt for, hvad der betragtes som ulovlige tilplantninger af vinmarker, og nedskæringen af olivenoliestøtten med 35 %. Aktionerne skabte betydelige problemer for Barletta og byens borgere. Bl.a. blev rådhuset indtaget og hovedfærdselsårenerne blokeret, og et højhastighedstog blev tvunget til at standse på stationen i Barletta. Tre politifolk, der var udkommanderet til at lægge en dæmper på protesterne, blev såret.

På denne baggrund anmodes Kommissionen om at oplyse, om den til fordel for disse personer, hvis landbrug befinder sig i mål 1-regioner, vil træffe følgende foranstaltninger:

- omstøde sanktionen for de vinmarker, der menes ulovlige, eller omdanne den til en symbolsk sanktion, som det er sket i Spanien,
- undlade at gennemføre revisionen af olivenoliestøtten, der indebærer en nedskæring på 35 %, eller såfremt en nedskæring af støtten fastholdes, fastsætte den på et lavere niveau,
- medvirke til at nedbringe prisen på brændsel, der anvendes i landbruget.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(28. maj 2001)

Det er kun muligt at regulere ulovlige tilplantninger af vinmarker på de betingelser, Rådet har fastsat i artikel 2, stk. 3 til 7, i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin⁽¹⁾. Medlemsstaten er ansvarlig for at vedtage de love og administrative bestemmelser, der kræves for at sikre, at denne artikel anvendes. Hvis medlemsstaten skal pålægge en administrativ sanktion, dvs. i de tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 3, litra a) og c), i forordning (EF) nr. 1493/1999, giver Rådet medlemsstaten beføjelse til at pålægge en »passende administrativ sanktion«.

Hvad angår produktionsstøtten til olivenolie, så har Kommissionen anvendt bestemmelserne i EF-retsforskrifterne. Den skønnede olivenolieproduktion for produktionsåret 1999/2000 overstiger den nationale garantimængde, og støtten skal derfor justeres i forhold hertil. Regionen Puglia er det vigtigste olivenolieproduktionsområde, og derfor kan man gå ud fra, at producenterne dér har haft glæde af den store olivenolieproduktion

Kommissionen har ikke tænkt sig at fravige de gældende retsforskrifter, så meget mere som det er Rådet, der er ansvarligt for at fastsætte støtten.

Ud over reglerne for det indre marked indeholder EF-traktaten ingen bestemmelser om EF-beføjelser med hensyn til udgifterne til landbrugsinput. Kommissionen er derfor ikke i stand til at foreslå Rådet en foranstaltning til nedsættelse af brændstofudgifterne.

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999.

(2001/C 318 E/022)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4117/00
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. januar 2001)

Om: Revolutionen med brint i fremtidens biltransport

Mere forskning og udvikling er nobelpristagerens Carlo Rubbias opskrift på, hvordan energiproblemet skal løses, idet han mener, at innovation er den bedste form for vedvarende energi.

Ifølge den italienske fysiker vil der i løbet af de næste 15-20 år ske en forandring, hvor en hel civilisation baseret på olie vil blive afløst af en ny situation baseret på en anden form for brændstof, nemlig brint, og han sammenligner denne forandring med computerens afløsning af skrivemaskinen.

Kan Kommissionen i betragtning af den pågældende italienske fysikers prestige og betydningen af hans udtalelser oplyse, hvordan den stiller sig til forskningen i anvendelsen af brint i fremtidens biltransport, om der findes forskning direkte finansieret af Den Europæiske Union, og hvad perspektiverne er for en global EU-politik på mellemlang og lang sigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(29. marts 2001)

Efter Kommissionens opfattelse kan brint som motorbrændstof både gavne miljøet og være med til at forbedre energiforsynings sikkerheden. I særdeleshed tegner brændselsceller, der benytter brint som brændstof, meget lovende med hensyn til effektiv og forureningsfri (ved brugsstedet) energiomdannelse. Hvor store fordelene er afhænger i høj grad af, hvordan brinten produceres, distribueres, oplagres og bruges. Brintens fordele skal også sammenholdes med andre fornyelige brændstoffer til transport. De uønskede virkninger fra transport kan desuden forsøges reduceret ved en mere fordelagtig fordeling mellem forskellige transportmåder. Kommissionen har til hensigt at løse disse spørgsmål i sammenhæng, med udgangspunkt i igangværende politiske initiativer vedrørende transport og mobilitet, luftkvalitet og miljø samt globale klimaændringer.

Inden for de seneste ti år er der afsat stadig flere midler under EU's programmer for forskning og teknologisk udvikling (FTU) til forskning i brændselsceller og brintteknologi inden for transport. Stigningen i FTU-midler til brændselsceller og brintteknologi har været fra ca. 7,5 mio. EUR under 4. rammeprogram til 18 mio. EUR under 5. rammeprogram (heraf 2-3 mio. til brintteknologi). Til brintfremstillingen er flere forskellige processer og primære energikilder under undersøgelse. Indsatsen rettes mod en væsentlig nedbringelse af omkostningerne. Der sker fremskridt inden for harmoniserede standarder, forskrifter og sikkerhed for brintbiler. EU har ligeledes indledt drøftelser med de mest interesserede parter om nye brændstoffer til transportsektoren, herunder brint, som opfølgning på grønbogen om energiforsynings-sikkerhed⁽¹⁾. I den kommende hvidbog om en fælles transportpolitik og en meddelelse om renere bytransport. Man er ved at forberede en undersøgelse af fornyelige brændstoffer inden for transport, herunder brint fremstillet ved hjælp af fornyelige energikilder.

EU er også ved at undersøge, om der skal oprettes en EU-rådgivningsgruppe vedrørende FTU i brændselsceller og brint. Den skal hjælpe EU med at gøre europæisk FTU mere effektiv og sammenhængende i forbindelse med Det Europæiske Forskningsrum. Dette kunne bidrage til at støtte udvikling af et brintdrevet køretøj med brændselsceller, udbygning af komponentindustrien og underleverandørkæderne og fremme af harmoniserede standarder og forskrifter om systemintegration og sikkerhed, brintpåfyldningsinfrastruktur og grænsefladen mellem køretøj og brændstofstander.

Kommissionen forbereder i øjeblikket en undersøgelse vedrørende fornyelige brændstoffer inden for transport. I undersøgelsen skal der bl.a. ses nærmere på brint fra fornyelige energikilder som en af mulighederne.

⁽¹⁾ KOM(2000) 769 endelig udgave.

(2001/C 318 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4128/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. januar 2001)

Om: Registrering af ESF-projekter

I begyndelsen af næste år bliver det nye registreringssystem for ESF-projekter virksomt. Anmodninger om støtte vil de facto blive behandlet som offentlige udbud.

Ifølge aktører på området er der ofte en konflikt mellem den praktiske gennemførelse af ESF-politikken og Kommissionens meget styrende holdning. Regioner og medlemsstater får meget lidt spillerum til at udforme en autonom ESF-politik. Der synes navnlig at være uenighed om registrering af projekter. Kun en strukturel løsning af opgavefordelingen mellem medlemsstaterne (regionerne) og Kommissionen kan løse dette problem. I øjeblikket har lokale ESF-initiativtagere intet kontaktsted i Kommissionen, selv om de kan kontrolleres af denne.

1. Hvilke kriterier vil Kommissionen anvende ved registrering af ESF-projekter fra 1. januar?
2. Hvilket politisk spillerum får medlemsstaterne og regionerne til at anerkende lokale ESF-initiativtagere?
3. Vil Kommissionen anerkende de såkaldte »social profit«-organisationer, når disse ansøger om ESF-støtte?
4. Overvejer Kommissionen at oprette et kontaktsted for lokale ESF-initiativtagere? Hvorledes vil Kommissionen i benægtende fald tilstræbe ligevægt mellem kontrol og ret til information?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(9. marts 2001)*

1. Ifølge artikel 8, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, »er det i henhold til subsidiaritetsprincippet medlemsstaternes ansvar, i overensstemmelse med det særlige system i hver enkelt medlemsstat, at iværksætte interventionerne på det mest hensigtsmæssige geografiske niveau og med forbehold af Kommissionens beføjelser, navnlig for gennemførelsen af De Europæiske Fællesskabers almindelige budget«. Dette betyder, at medlemsstaterne er ansvarlige for implementeringen af og kontrollen med støtten, medens Kommissionen vedtager de strategier og prioriteter, som skal styre programmeringen og implementeringen af foranstaltningerne.

Med hensyn til eksempelvis Flandern, ét af de fem områder i Belgien, hvor der inden for perioden 2000-2006 vil blive implementeret et mål 3 program, har myndighederne besluttet sig for at indkalde konkurrerende bud med henblik på at udvælge projekter fra Den Europæiske Socialfond (ESF). Medens forhandlingerne om det samlede programmeringsdokument (SPD) for Flandern stod på, gav Kommissionen sit samtykke til denne procedure. De flamske myndigheder har derfor ansvaret for implementeringen af denne licitation og for at nå frem til udarbejdelsen af en liste over ESF-projekter. Kommissionen griber ikke ind i denne proces og er følgelig ikke ansvarlig for de kriterier, som anvendes til registreringen af disse ESF-projekter.

2. Af ovenstående oplysninger fremgår det tydeligt, at medlemsstaterne og regionerne besidder maksimal handlefrihed med hensyn til inddragelsen af lokale ESF-initiativtagere. Forrige år implementerede Kommissionen ydermere en hørings- og bevidstgørelseskampagne med titlen »Lokal handling til fordel for beskæftigelsen«. Formålet med kampagnen var at sikre, at inddragelsen af lokale og regionale aktører inden for den europæiske beskæftigelsesstrategi sker på en bedre måde, en strategi, som modtager støtte fra ESF.

3. Artikel 3(d) i Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1784/1999 af 12. juli 1999 om Den Europæiske Socialfond⁽²⁾ omfatter udover de aktiviteter, som er berettigede til støtte fra den Europæiske Socialfond, »udviklingen af nye beskæftigelsesmuligheder, herunder inden for frivillige sociale organisationer (det tredje system)«. Derudover fastsætter artikel 4, stk. 2, følgende: »Ved programmeringen af fondens interventioner anvendes et rimeligt beløb af fondens midler til en given intervention under mål 1 og 3 i overensstemmelse med artikel 27 i forordning (EF) nr. 1260/1999 til mindre tilskud, idet der i givet fald skal fastsættes særlige adgangsordninger for ikke-statslige organisationer og lokale partnerskaber. Medlemsstaterne kan vælge at gennemføre dette stykke i overensstemmelse med finansieringsbestemmelserne i artikel 29, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1260/1999.«

De tekster, som er vedtaget på europæisk niveau, tager derfor ESF-støtten til erhvervsdrivende foreninger (social profit organisationer) med i betragtning, men det fremgår også tydeligt af punkt 1, at Kommissionen ikke har til opgave at træffe beslutning om, hvorvidt erhvervsdrivende foreningers ansøgninger om ESF-midler skal godkendes eller ej. Ud fra et politisk synspunkt er det dog vigtigt at fremhæve, at der fra Kommissionens side blev truffet afgørelse om, at den flamske handlingsplan, der tager sigte på erhvervsdrivende foreninger, vil blive styrket gennem ESF og gennem det samlede programmeringsdokument for Flandern.

4. Medlemsstaterne skal samarbejde med Kommissionen med henblik på at sikre, at fællesskabsmidlerne anvendes i overensstemmelse med principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning: forvaltningsmyndigheden (som defineret i artikel 9(n) i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 blandt andet være ansvarlig for, at administrationen og implementeringen foregår effektivt og korrekt, og dens ansvarsområde skal især omfatte sikringen af, at de opgaver, som finansieres i løbet af den tid, støtten udbetales, foregår på en korrekt måde. Finansielle ressourcer til teknisk assistance stilles til rådighed for medlemsstaterne med henblik på styring, administration og kontrol af ESF-opgaverne.

Kommissionen er ansvarlig for implementeringen af Fællesskabernes almindelige budget og er derfor forpligtet til at kontrollere de opgaver, som medfinansieres af strukturfondene. Resultaterne af disse kontrolundersøgelser videregives altid til de nationale myndigheder, og de enkelte initiativtagere har mulighed for, via forvaltningsmyndigheden, at viderebringe deres kommentarer til Kommissionen.

Kommissionen begrænser imidlertid ikke sine interventioner til kontrollen med lokale initiativtagere, men den giver dem også informationer. De lokale initiativtagere har mulighed for at indhente disse informationer gennem forskellige kanaler inklusive informations- og kommunikationsteknologier (IKT) (websider, elektroniske informationsbulletiner) samt publikationer. Oplysningsspredningstjenester, såsom repræsentationerne i medlemsstaterne, sørger for den indirekte formidling samt for specifikke informationer vedrørende ESF varetaget af dokumentalister, som er tilknyttet et koordineringsnetværk, der er oprettet som en undergruppe til ESF-udvalget.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 213 af 13.8.1999.

(2001/C 318 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4138/00
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Europæisk standard for autogasflasker og -beholdere

Findes der en europæisk standard for autogasflasker og -beholdere, som anvendes i hele EU? Hvis ikke, hvorfor ikke?

Er Kommissionen bekendt med ulykker, der skyldes den manglende standardisering, som giver anledning til besvær og undertiden fare for personer, der benytter autogasbeholdere, når de kører med f.eks. en campingvogn fra én medlemsstat til en anden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(5. april 2001)

De flasker og beholdere, der er bestemt til opbevaring af flydende LPG-gas er omfattet af Rådets direktiv 1999/36/EF af 29. april 1999 om transportabelt trykbærende udstyr ⁽¹⁾.

Dette direktiv, som skal være gennemført i medlemsstaterne senest den 1. juli 2001 for flaskernes vedkommende og den 1. juli 2003 for beholdernes vedkommende, sigter mod en forbedring af dette udstyrs sikkerhed og frie bevægelighed.

For så vidt angår de tekniske krav, der gælder for dette udstyr, henvises der i direktivet til Rådets direktiv 94/55/EF af 21. november 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om transport af farligt gods ad landevej ⁽²⁾, samt Rådets direktiv 96/49/EF af 23. juli 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om jernbanebefordring af farligt gods ⁽³⁾. I den udgave af bilagene til de to nævnte direktiver, der gælder fra 1. juli 2001, er der indføjet henvisninger til europæiske standarder, f.eks. standard EN 1442: 1998 om gasflasker til LPG. For beholdernes vedkommende er det meningen, at der i den udgave af bilagene, som skal gælde fra 1. juli 2003, indføjes henvisninger til europæiske standarder.

⁽¹⁾ EFT L 138 af 1.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 319 af 12.12.1994.

⁽³⁾ EFT L 235 af 17.9.1996.

(2001/C 318 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0068/01
af Herman Schmid (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2001)

Om: Flygtninge i Tyrkiet

Det erkendes generelt, at Tyrkiet må foretage betydelige forbedringer af menneskerettighederne for kurdere og andre nationale mindretal. I det østlige Tyrkiet er der imidlertid mange tusinde flygtninge fra kurdiske områder i Irak og Iran. Nogle af disse anerkendes af UNHCR som flygtninge, andre har overhovedet ingen anerkendt status. Disse grupper medtages ikke automatisk i anmodninger for kurdere i Tyrkiet, eftersom de ikke er tyrkiske statsborgere, hvilket betyder, at de er mere udsatte for risici end andre grupper af kurdisk oprindelse.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at beskytte disse flygtningegrupper og medtage dem i programmet for mindretal og menneskerettigheder, som tager sigte på at gøre Tyrkiet kvalificeret til EU-medlemskab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(15. februar 2001)*

Der er virkelig behov for forbedringer af menneskerettighedssituationen i Tyrkiet i forbindelse med landets forberedelse til at tiltræde Unionen. I tiltrædelsesparkerskabet for Tyrkiet, som Kommissionen vedtog den 8. november 2000 ⁽¹⁾, er der fastlagt en række prioriterede opgaver på dette område. Tyrkiets gennemførelse af disse prioriterede tiltag vil betyde en klar forbedring af alle tyrkiske statsborgeres situation, uafhængig af, hvor de kommer fra.

For så vidt angår flygtningenes situation — hvad enten disse er af kurdisk oprindelse eller ej — fremgår det klart af Fællesskabets regelværk på området for retlige og indre anliggender, hvilke forpligtelser der her påhviler Tyrkiet, hvis det vil være medlem af EU. Bl.a. indebærer det fjernelse af det geografiske forbehold over for Genève-konventionen af 1951 og indførelse af en retlig forpligtelse til at behandle alle asylansøgninger, uafhængig af asylsøgerens geografiske herkomst. Asylproblematikken som sådan var et af emnerne for en tjenesterejse til Tyrkiet for eksperter fra Unionen, der fandt sted i september 2000, og som drejede sig om retlige og indre anliggender. Ved den lejlighed understregede asyleksperterne betydningen af dette aspekt og indkredsede en række mangler og potentielle områder for finansielt samarbejde, der snart vil blive drøftet med Tyrkiet med henblik på at understøtte det praktiske arbejde med gennemførelsen af en så omfattende ændring af Tyrkiets asyllovgivning. Flygtningespørgsmålet behandles også i tiltrædelsesparkerskabet, hvor man bl.a. påpeger behovet for at etablere modtagelsesfaciliteter og indføre social støtte til flygtninge i Tyrkiet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 714 endelig udg.

(2001/C 318 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0070/01**af Joost Lagendijk (Verts/ALE) til Kommissionen***(18. januar 2001)*

Om: Anvendelse af ammunition med forarmet uran på Balkan

Er Kommissionen på samme måde som NATO's medlemsstater og de hjælpeorganisationer, som er aktive på Balkan, i juli 1999 af NATO blevet gjort opmærksom på den »mulige toksiske fare«, som er forbundet med anvendelse af ammunition med forarmet uran ⁽¹⁾?

Såfremt det er tilfældet, hvad har Kommissionen gjort for at beskytte de medarbejdere, den har på Balkan, mod mulige skadevirkninger?

Såfremt det ikke er tilfældet, er Kommissionen i så fald indstillet på under hensyn til den nyligt fremkomne oplysning nu at træffe foranstaltninger med henblik på beskytte sine medarbejdere på Balkan?

Er Kommissionen enig med mig i, at den under hensyn til dens aktiviteter på Balkan bør spille en rolle i den internationale undersøgelse, der er bebudet?

Er Kommissionen enig i, at det i forbindelse med denne internationale undersøgelse ikke alene er de mulige virkninger af forarmet uran på NATO-personellets sundhedstilstand, der skal undersøges, men at også virkningerne på sundhedstilstanden for befolkningen i de inficerede områder, som UNEP's udsendinge har besøgt ⁽²⁾, på tilsvarende måde må indgå i undersøgelsen?

⁽¹⁾ Se NRC Handelsblad 8. januar og Berliner Morgenpost 7. og 8. januar 2001.

⁽²⁾ Se Le Monde 6. januar 2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(20. februar 2001)*

NATO har for nylig bekræftet, at man har benyttet ammunition indeholdende forarmet uran. Kommissionen havde allerede kendskab til de risici for forgiftning, dette kunne medføre, bl.a. på grundlag af en foreløbig rapport fra UNEP i oktober 1999, som i alt væsentligt var baseret på ekstrapoleringer af data indhentet efter benyttelsen af sådanne våben i Golfkrigen.

Kommissionen har været opmærksom på bekymring, dette kunne forårsage blandt det udsendte personale på Balkan og andre bistandsmedarbejdere i regionen, og har truffet de nødvendige forholdsregler for at oplyse de pågældende personer om arten af risikoen samt foretage de analyser og undersøgelser, der måtte være påkrævet, dersom denne risiko skulle vise sig at være begrundet.

Den ekspertgruppe, der er nedsat i medfør af artikel 31 i Euratom-traktaten, vil i nær fremtid udtale sig om den eventuelle strålingsrisiko. Kommissionen er ligeledes i nær kontakt med alle de internationale organisationer, der har indledt undersøgelser og studier på dette område.

(2001/C 318 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0077/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: Faren for store flykatastrofer som følge af stigende kapacitetsmangel inden for den civile luftfart

1. Kan Kommissionen bekræfte, at rapporten »Single European Sky«, som Kommissionen og Rådet får forelagt i slutningen af januar, giver anledning til alvorlig bekymring, fordi det heraf fremgår, at antallet af ulykker, der nær var indtrådt, vil blive afløst af rigtige ulykker, bl.a. fordi flylederne ikke længere kan overskue alle følger af deres handlinger, der er øget mangel på flyledere, pres for at få landingstilladelse inden banen er fri og det i et overfyldt luftrum ikke vil kunne lade sig gøre at afbryde landingerne, der følger med stadig kortere mellemrum.
2. I hvilket omfang mener Kommissionen, at de konstaterede problemer skyldes en uafklaret kompetencestrid mellem forskellige organer med ansvar for flyledelse og uoverensstemmelser med hensyn til territorium og beføjelser? Hvilken løsning agter Kommissionen at foreslå?
3. Kan Kommissionen på baggrund af kapaciteten i luftrummet over EU-medlemsstaterne, som med det nuværende tekniske stade frit kan benyttes af flyledelsen, idet alle militære begrænsninger efter den kolde krigs ophør er ophævet, oplyse, hvor stor en del af denne kapacitet, der i dag reelt udnyttes til den civile luftfart?
4. Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvor stor en del af den kapacitet, der i dag kan udnyttes sikkert, som nævnt ovenfor, hvis der efter den kolde krigs ophør fortsat gennemføres militære begrænsninger?
5. I det tyvende århundrede har det været almindelig anerkendt, at vækstpotentialet for transport over lange afstande på jorden var begrænset, mens den i luften var ubegrænset, men det synes i stadig mindre grad at være tilfældet. Hvornår er grænsen for luftfartens omfang efter Kommissionens mening nået, hvis kravene til fuld sikkerhed skal opfyldes, og denne sikkerhed ikke ønskes opnået ved en yderligere udvidelse af lufthavnenes arealforbrug og større støjforurening?
6. Finder Kommissionen, at rapporten giver anledning til, at der fremover ved bedømmelsen af udviklingen inden for luftfarten ikke kun lægges vægt på klager over forsinkelser og forlængelse af rejsetiden eller på økonomiske interesser og vækstforventninger i regionerne omkring lufthavnene, men i højere grad på grænserne for den kapacitet, der er til rådighed, hvis der fortsat skal sikres et højt sikkerhedsniveau?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(13. marts 2001)

1. På baggrund af de store forsinkelser, der blev konstateret i 1999 som følge af den manglende kapacitet inden for flyvekontrolltjenesten, nedsatte Kommissionen en gruppe på højt niveau, der bestod af repræsentanter for de nationale myndigheder inden for den civile og militære flyvekontrolltjeneste. Denne gruppe afgav en rapport i november 2000. Rapporten indeholder de nødvendige retningslinjer for en styrkelse af flyvekontrollen med henblik på at garantere sikkerheden og forbedre ydelserne. Blandt de planlagte foranstaltninger kan nævnes udarbejdelse af bestemmelser, der gør det muligt at sikre en større

overholdelse af sikkerhedsnormerne og fremmer ansættelse af flyveledere til at dække underskuddet af disse. Kommissionen er i færd med at udarbejde lovforslag til opfølgning af retningslinjerne i denne rapport.

2. Udbydere af luftfartstjenester udøver deres ansvar inden for det nationale luftrum. Der eksisterer et effektivt samarbejde mellem disse virksomheder, således at flyenes passage fra et nationalt område til et andet generelt forløber glat. På trods heraf gør kravene inden for lufttrafikken det stadig mere uhensigtsmæssigt at anvende en fremgangsmåde, der er baseret på nationale luftrum. Kommissionen har derfor til hensigt at fastsætte bestemmelser for brugen og udformningen af luftrummet, således at det i højere grad kan styres som et kontinuum.

3. og 4. Den civile lufttrafik skal benytte korridorer, som ofte ikke muliggør en optimal tilrettelæggelse af trafikken, bl.a. på grund af at det er nødvendigt at flyve uden for de zoner, der anvendes til militære formål. I visse medlemsstater er zonerne meget store og udgør en reel begrænsning, selv om den varierer periodevis. Det skønnes, at en mere rationel tilrettelæggelse af lufttrafikken ville betyde en forbedring af kapaciteten på 20-30 % i visse tilfælde. Kommissionen finansierer et forskningsprojekt, som skal gøre det muligt at præcisere, hvilke kapacitetsforbedringer der kan forventes som følge af en mere rationel tilrettelæggelse af trafikken.

5. Kommissionen vurderer, at de egentlige begrænsninger ikke så meget findes inden for luftkontrol-tjenesten men snarere i den manglende lufthavnskapacitet og behovet for at begrænse flytransportens miljømæssige virkninger. Begrænsningerne er imidlertid ikke fastlåste; de afhænger bl.a. af de fremskridt, der kan gøres i forbindelse med en bedre udnyttelse af lufthavnene og mulighederne for at anvende aflastningslufthavne og begrænse støjgenerne og emissionen af drivhusgasser.

6. Kommissionen forsøger at sikre en afvejning mellem disse problemer og behovet for at råde over et effektivt transportnet, hvor lufttransporten spiller en vigtig rolle. Kommissionen er i færd med at udarbejde en hvidbog om udviklingen af transportpolitikken, som skal bidrage til debatten om overbelastning af transportnettet og kombineret transport.

(2001/C 318 E/028)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0108/01
af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. februar 2001)

Om: Manglende udnævnelse af en ombudsmand for landbruget i Irland

Hvorfor har Irland ikke udnævnt en ombudsmand for landbruget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. februar 2001)

Ifølge EF-traktaten skal der kun udnævnes en europæisk ombudsmand. Udnævnelse af en national ombudsmand for landbruget er ikke et anliggende, der omhandles i nogen EF-retsforskrifter, og det falder derfor uden for Kommissionens kompetenceområde.

Det ærede medlem bedes rette dette spørgsmål til de irske myndigheder.

(2001/C 318 E/029)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0241/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. februar 2001)

Om: Benmeleksportørers misbrug af modstridende statistikker vedrørende transport og handel

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der som følge af afskaffelsen af toldkontrollen siden 1993 ikke længere har foreligget pålidelige statistiske data om omfanget af handel og transport over Den Europæiske Unions indre grænser?

2. Kan Kommissionen også bekræfte oplysningerne i dagbladet Le Monde om, at tallene med hensyn til handelen med benmel på begge sider af den fransk-belgiske og den nederlandsk-belgiske grænse til og med 1992 stemmer overens med hinanden, men derefter ikke længere, da Nederlandene i 1993 og 1994 mener at have eksporteret langt mere til Belgien, end Belgien modtog, og Frankrig modtog langt mere belgisk benmel, end Belgien mener at have eksporteret?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at det fremgår af officielle oplysninger, at den britiske industri for forarbejdning af slagteaffald efter indførelsen af nationale begrænsninger på anvendelsen af slagteaffald kunne overleve ved at øge eksporten stærkt, således at denne eksport i 1989 næsten udgjorde det firdobbelte af eksporten i 1988, mens der i samme tidsrum i andre medlemsstater i EU blev registreret en meget stærk vækst i importen af irsk benmel?
4. Er det nærliggende at antage, at store mængder britisk benmel i årene fra 1993 er transporteret til Nederlandene og Belgien som irsk benmel og derfra atter for en stor del til Frankrig?
5. Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre, at statistikkerne om import og eksport ikke længere kan forfalskes, og at der ikke længere kan opstå tvivl om oprindelsen af farlige og omstridte produkter, som forbrugerne og de forarbejdende virksomheder ikke ønsker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. april 2001)

1. og 2. Sagen er den, at virkeliggørelsen af det indre marked i 1993 førte til, at der blev indført et system til indsamling af statistiske oplysninger om samhandelen mellem medlemsstaterne (benævnt Intrastat) uden sammenhæng med toldformaliteterne og baseret på indsamling af oplysninger direkte hos virksomhederne. Det var vanskeligt at få systemet til at fungere i de første år efter dets indførelse; de fleste af medlemsstaterne er især stødt på det tilbagevendende problem med, at virksomhederne ikke har svaret eller har svaret for sent, hvilket har ført til dårlige eller mangelfulde fællesskabsstatistikker. Situationen er løbende blevet forbedret, og allerede nu giver systemet mulighed for på en tilfredsstillende måde at dække de fleste behov hos brugerne, herunder navnlig Den Økonomiske og Monetære Union.

Det bør dog understreges, at Intrastat vanskeligt lader sig bruge til at føre detaljeret regnskab med handelsstrømmene for hver enkelt vare (nomenklaturen indeholder fortegnelser og koder for mere end 10 000 varetyper), og dette skyldes primært følgende to forhold:

- Der er indført en mindsteværdiregel med det formål i videst mulig udstrækning at lette den byrde, der lægges på de små og mellemstore virksomheder (SMV), samtidig med at visse kvalitetskriterier overholdes. Virksomheder, hvis omsætning i samhandelen ligger på et vist niveau, er i henhold til denne regel fritaget for at indberette deres samhandel til statistiske formål. Dette tab af oplysninger kompenseres der for ved hjælp af justeringer af de aggregerede resultater. Eksempelvis er denne mindsteværdi i 2001 på 245 000 EUR i Belgien, 225 000 EUR i Nederlandene og 100 000 EUR i Frankrig (sidstnævnte medlemsstat skiller sig ud ved at benytte en indberetning til statistiske formål og til skattemæssige formål). Mindsteværddiordningen har naturligvis en direkte konsekvens for nøjagtigheden af resultaterne vedrørende en bestemt vare og på sammenligningen af samhandelen mellem handelspartnere i Fællesskabet. I de fleste medlemsstater kompenseres der ligeledes for det forhold, at nogle virksomheder ikke indberetter oplysninger, ved hjælp af justeringer, der ikke altid er defineret på det mest detaljerede niveau i nomenklaturen.
- Mens der før 1993 blev indsamlet statistikker for hver enkelt varebevægelse på tværs af grænserne baseret på tolddeklarationer, bygger Intrastat-systemet på en efterfølgende udfærdigelse af statistiske indberetninger, navnlig på grundlag af leverandørfakturaer. Vanskeligheder med at identificere den reelle partnermedlemsstat (afsenderland eller bestemmelsesland) er således indbygget i systemet og får nødvendigvis konsekvenser for sammenligningen af spejlopgørelserne.

Kød- og benmel er i øjeblikket opført i underposition 2301 10 00 i den kombinerede nomenklatur, der omfatter mel, pulver og pellets af kød eller slagteaffald, der er uegnet til menneskeføde, samt fedtegrever. Kød- og benmelet stammer fra forarbejdning enten af hele slagtekroppe eller af dele heraf (kød, slagteaffald), uden at det er muligt nærmere at præcisere, hvad denne underposition omfatter.

En gennemgang af tallene viser, at afvigelserne i spejlopgørelserne over varestrømmene inden for Fællesskabet er øget væsentligt fra og med 1993. Afsendelserne fra Nederlandene til Den Belgisk-Luxembourgsk Økonomisk Union (BLØU) i 1993 og 1994 er rent faktisk større end de tilsvarende modtagne varemængder, som er deklareret af BLØU. Imidlertid har denne tendens været modsatrettet fra og med 1995. Endelig viser denne gennemgang også, at de varemængder, der er modtaget i Frankrig med oprindelse i BLØU faktisk er større end de tilsvarende afsendte varemængder deklareret af BLØU.

3. og 4. Kommissionen har ikke modtaget tilstrækkelige oplysninger og data til at kunne bekræfte disse antagelser.

5. Kommissionens beslutning 97/735/EF af 21. oktober 1997 om visse beskyttelsesforanstaltninger med hensyn til handel med bestemte typer af animalsk affald fra pattedyr⁽¹⁾ og Kommissionens beslutning 2001/9/EF af 29. december 2000 om kontrolforanstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af Rådets beslutning 2000/766/EF om en række beskyttelsesforanstaltninger over for overførbare spongiforme encephalopatiser og fodring med animalsk protein⁽²⁾, indeholder strenge kontrolbestemmelser for at sikre, at varebevægelser inden for Fællesskabet omfattende forarbejdet animalsk protein, herunder kød- og benmel, kan spores tilbage. Kommissionens eksperter fra Den Stående Veterinærkomité foretager regelmæssige kontroller på stedet i samtlige medlemsstater for at påse, at fællesskabslovgivningen gennemføres korrekt. I tilfælde af, at Kommissionen efter at have fastslået kendsgerningerne, finder, at en medlemsstat ikke opfylder sine forpligtelser, er Kommissionen rede til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, som ligger inden for dens beføjelser, for at sikre overholdelsen af fællesskabsretten.

⁽¹⁾ EFT L 294 af 28.10.1997. Senest ændret ved Rådets beslutning 1999/534/EF af 19. juli 1999 (EFT L 204 af 4.8.1999).

⁽²⁾ EFT L 2 af 5.1.2001. Senest ændret ved Kommissionens beslutning 2001/165/EF af 27. februar 2001 (EFT L 58 af 28.2.2001).

(2001/C 318 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0258/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen

(8. februar 2001)

Om: Følgeretten

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre et »ensartet beskyttelsesniveau«, for så vidt angår forslaget til direktiv om følgeretten, for at sikre, at de er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab i forbindelse med medlemsstaternes implementering af forslaget til direktiv, navnlig med hensyn til skattemæssig behandling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. april 2001)

Det ærede parlamentsmedlem er bekymret over de eventuelle virkninger for det indre marked af de aspekter af følgeretten, som ikke er blevet harmoniseret ved forslag til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om følgeret til fordel for ophavsmanden til et originalkunstværk⁽¹⁾.

Formålet med dette forslag er at skabe en harmoniseret juridisk ramme for følgeret for at sikre, at markedet for nutidige og moderne originalkunstværker i Fællesskabet fungerer hensigtsmæssigt.

Kommissionen har for at overholde sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 5 i sit forslag været opmærksom på at begrænse den påtænkte harmonisering til kun at gælde for de lovmæssige forskelle, der har en konkurrencefordrejende virkning for det indre markeds funktion, og på at forhindre, at der kan opstå nye forskelle, som kunne få en sådan virkning. I begrundelsen til dette forslag begrundede Kommissionen de valg, den har truffet, ud fra et juridisk og økonomisk synspunkt. Rådet accepterede og videreudviklede denne argumentation i sin fælles holdning af den 19. juni 2000⁽²⁾.

I artikel 11 i den fælles holdning bestemmer Rådet, at der nedsættes et kontaktudvalg, som navnlig har til opgave at tilrettelægge konsultationer om alle spørgsmål vedrørende direktivets anvendelse. I samme

artikel bestemmes det, at Kommissionen inden for en vis frist forelægger forslag, »som den anser for nødvendige for at gøre direktivet mere effektivt«. Gennem denne bestemmelse er det muligt at føre tilsyn med den korrekte anvendelse af direktivet og om nødvendigt foreslå supplerende bestemmelser. Sådanne forslag vil ikke kunne berøre det skattemæssige område, da dette direktiv vedrører en harmoniseringsforanstaltning i forbindelse med den intellektuelle ejendomsret og ikke har noget at gøre med medlemsstaternes skattemæssige ordninger.

(¹) EFT C 178 af 21.6.1996.

(²) EFT C 300 af 20.10.2000.

(2001/C 318 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0266/01
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(8. februar 2001)

Om: Komitologi

Siden ikrafttrædelsen af Rådets ændrede afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (afgørelse 1999/468/EF) (¹):

1. Hvor mange eksempler på ny lovgivning omfattende hver af de typer af udvalgsprocedure, som er omhandlet i afgørelsen, har der da været inden for den fælles beslutningsprocedure og andre lovgivningsprocedurer?
2. Hvor mange gennemførelsesforanstaltninger har Kommissionen vedtaget, og hvor mange er blevet henvist til Rådet inden for rammerne af hver enkelt procedure i forbindelse med disse nye procedurer?

(¹) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(4. april 2001)

Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at den dataindsamling, der er anmodet om, er igangsat med henblik på udarbejdelse af den første årsberetning, der omhandles i artikel 7, stk. 4, i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

(2001/C 318 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0308/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Den truende ørkendannelse i Grækenland

I de seneste år er der sket en hastig tilvækst i ørkendannelsen i Grækenland. I henhold til oplysninger fra den nationale kommission med ansvar for bekæmpelse af ørkendannelse er 30 % af Grækenlands territorium i fare for at blive lagt øde i løbet af de kommende år. Fænomenet gør sig navnlig gældende i de områder, der ligger i den østlige del af Central- og Nordgrækenland (Thessalia, Makedonia og Thraki), i Sydgrækenland (Peloponnes), på De Ægæiske Øer og på størstedelen af Kreta.

1. Hvilke oplysninger er Kommissionen i besiddelse af vedrørende ørkendannelsen i Grækenland?
2. Hvad er årsagen til denne ørkendannelse?
3. Hvilke konsekvenser vil ørkendannelsens forstyrrelse af den økologiske ligevægt medføre?
4. Har den græske regering givet Kommissionen oplysning om de foranstaltninger, den har til hensigt at iværksætte med henblik på at bekæmpe ørkendannelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. marts 2001)

Kommissionen erkender, at ørkendannelse er en trussel i visse regioner i medlemsstaterne, herunder i Grækenland.

Ørkendannelse er et komplekst fænomen, som på samme tid involverer forskellige fysiske, kemiske og biologiske processer i vekselvirkning med diverse menneskelige aktiviteter. Klimaændringen skulle ifølge visse klimamodeller bevirke en accentuering af dette fænomen, især i Middelhavsområdet.

En række fællesskabsprogrammer på forskningsområdet har siden 1990'erne bidraget til studiet af jordbundsforringelsen og ørkendannelsen i Europas sydlige regioner. Det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU) omfatter et forskningsprogram for miljø og bæredygtig udvikling (nøgleaktion vedrørende globale ændringer), hvori dette særlige tema indgår som støtte til bl.a. De Forenede Nationers konvention for bekæmpelse af ørkendannelse. Der offentliggøres regelmæssigt forskningsresultater, således som det f.eks. var tilfældet på den internationale konference herom, som fandt sted på Kreta i oktober 1996. Sigtet med denne konference var at skabe forbindelse mellem forskningens resultater og de politiske følger (jf. publikationerne EUR 17782 og 19303). Andre FTU-publikationer, som præsenterer resultaterne af forskellige projekter, bidrager ligeledes til at skabe bedre forståelse for problematikken, navnlig i Grækenland, hvor de videnskabelige kredse er repræsenteret i en lang række europæiske projekter. Rapporten EUR 18882 (»Manual of key indicators of desertification and mapping environmentally sensitive areas to desertification«) indeholder forslag til en metodisk fremgangsmåde, som er bl.a. er afprøvet på hele øen Lesbos. I tråd hermed sigter en samordnet aktion MEDRAP (»Concerted action to support the northern mediterranean regional action programme to combat desertification«), som for øjeblikket finansieres af Kommissionen, mod at slå bro mellem videnskabelig og praktisk indsats på stedet. Denne aktion omfatter landene fra konventionens bilag 4, herunder Grækenland.

Generelt gøres der rede for Det Europæiske Fællesskabs aktiviteter inden for rammerne af De Forenede Nationers konvention i en særlig publikation (»bekæmpelse af ørkendannelse og jordbundsforringelse«), som blev præsenteret på den seneste konference mellem parterne, der afholdtes i Bonn i december 2000.

Endvidere indeholder den græske handlingsplan — som krævet i henhold til konventionen — ligeledes oplysninger om hovedlinjerne i Grækenlands indsats.

Desuden er der i løbet af programperioden 1994-1999 for fællesskabsinitiativet Interreg IIC, »tørke« blevet afsat et beløb på ca. 17 mio. EUR til undersøgelser i Grækenland med henblik på forebyggelse af ørkendannelse samt til en række projekter vedrørende vandtilførsel og -forvaltning. Fællesskabets bidrag beløb sig til 10,374 mio. EUR.

I den nye programperiode for strukturfondene er dette problem blevet anerkendt som værende af et sådant omfang, at Grækenland må træffe foranstaltninger til afhjælpning heraf. Inden for fællesskabsstøtterammen for Grækenland for perioden 2000-2006 gives der i kapitel 2.3.5 (»livskvalitet«) under afsnittet »vand« høj prioritet til de regioner, der lider under en fremskreden ørkendannelse, såsom Argolis-Dalen, samt visse græske øer. En række foranstaltninger i direkte eller indirekte forbindelse med ørkendannelsen er planlagt som led i de regionale programmer, det operative program (miljø) samt i forbindelse med de landbrugs- og miljømæssige foranstaltninger i programlægningsdokumentet for udvikling af landdistrikterne, som samfinansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) — garantisektionen.

(2001/C 318 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0320/01**af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Skibsbygningsindustrien

Kommissionen har for nylig bebudet, at den agter at foreslå en midlertidig mekanisme, som eventuelt med ikrafttrædelse fra den 1. maj 2001 skal beskytte den europæiske skibsbygningsindustri, mod den illoyale konkurrence, som Korea har praktiseret i flere år.

Hvilke elementer forventes denne midlertidige forsvarsmekanisme at bestå af?

Hvilke foranstaltninger der truffet for at støtte vore værfter indtil ovennævnte dato?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(11. april 2001)

Kommissionen besluttede den 29. november 2000 at den, eftersom der ikke er opnået nogen forhandlingsløsning med Korea, inden den 1. maj eventuelt ville stille forslag om en midlertidig støtteordning mens man venter på resultatet af et eventuelt indgreb fra Verdenshandelsorganisationen.

Kommissionen er allerede begyndt at overveje hvordan en sådan midlertidig støtteordning kan tilrettelægges. Ordningen kommer kun til at gælde for markedssegmentet hvor værfter i EU er blevet direkte berørt af fordrejningen af den internationale konkurrence.

Den igangværende undersøgelse⁽¹⁾ forventes afsluttet inden maj således at Kommissionen kan aflægge rapport for Rådet inden da.

Proceduren giver Korea mulighed for at forelægge et forslag til løsning af de konstaterede problemer, således at verdensmarkedspriserne kan forbedres og ansættes på et kommercielt holdbart niveau. Dette spørgsmål er blevet rejst på Kommissionens møde med Koreas handelsminister og industriminister i Seoul den 14.-15. februar 2001.

Lykkes det ikke med disse bilaterale kontakter at nå frem til en for Fællesskabet tilfredsstillende løsning, agter Kommissionen at iværksætte de foranstaltninger, som den allerede har tilrettelagt, og som industriministrene godkendte på mødet i Rådet den 5. december 2000.

Det skal i øvrigt bemærkes at forordning (EF) nr. 1540/98⁽²⁾ giver værfter i EU adgang til andre former for industristøtte der kan hjælpe dem til at tilpasse sig den internationale konkurrence, såsom innovationsstøtte, støtte til forskning og udvikling samt regional moderniseringsstøtte og omstrukturingsstøtte.

Kommissionen agter således at gøre brug af alle disponible midler i forsvaret af skibsbygningsindustrien i EU.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3286/94 af 22.12.1994, om fastsættelse af fællesskabsprocedurer på området for den fælles handelspolitik med henblik på at sikre udøvelsen af Fællesskabets rettigheder i henhold til internationale handelsregler, navnlig regler fastlagt i Verdenshandelsorganisationens regi, EFT L 349 af 31.12.1994.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 29.6.1998 om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien, EFT L 202 af 18.7.1998.

(2001/C 318 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0321/01

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Manglende vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med anlæg på klippekysten ved Antignano

I Livorno-provinsen er der på klippekysten ved Antignano blevet iværksat opførelse af et badeanlæg, uden at der er søgt om byggetilladelse. Det er blot blevet oplyst, at arbejdet er påbegyndt, og der er navnlig ikke blevet udarbejdet en vurdering af indvirkningen på miljøet.

Da ødelæggelse af landskabet er en slags barbari, og da anlægget muligvis finansieres med midler fra EU, bedes Kommissionen:

1. oplyse, hvilke faser sagen er gennemløbet, så det blev muligt at opføre anlægget
2. stille de oplysninger, den ligger inde med om den eventuelle finansiering af projektet, til rådighed
3. fremsætte sin generelle vurdering af sagen.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(26. april 2001)*

Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ fastsætter, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse (miljøvurderinger (VVM)). De af direktivet omfattede projektgrupper er opført i bilag I og II. For projekter, der er opført i bilag I, skal der gennemføres en VVM-procedure. Ifølge artikel 4, stk. 2, skal projekter, der henhører under de i bilag II anførte grupper, vurderes i henhold til artikel 5 til 10, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter.

I henhold til Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF⁽²⁾, skal medlemsstaterne for projekter, der er opført i bilag II, ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde eller grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten afgøre, om projektet skal underkastes en VVM. Dog gælder bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF inden ændringen for projekter, hvor der er indgivet ansøgning om tilladelse til udvidelse til de kompetente myndigheder inden den 14. marts 1999.

Det af det ærede medlem omtalte projekt vedrørende bygningsarbejde i tilknytning til et badeanlæg på kysten er ikke beskrevet tilstrækkeligt præcist til, at Kommissionen kan vurdere, om det må anses for at falde ind under ovennævnte direktivs anvendelsesområde.

På grundlag af de oplysninger, som det ærede medlem har givet, og i betragtning af, at der ikke er indgivet klage angående manglende anvendelse af fællesskabsbestemmelserne, kan der ikke konstateres overtrædelse på nuværende tidspunkt.

Da det ærede medlem ikke klart har identificeret det nævnte projekt, er det vanskeligt at finde ud af, om der eventuelt ydes finansiering til det pågældende badeanlæg. Ud fra oplysningerne fra de regionale myndigheder findes der et projekt benævnt »Bagni Fiume«, der vedrører retablering af et eksisterende anlæg, som er beliggende på kysten ved Antignano, og som er medfinansieret i henhold til »single programming document« for mål 2 i løbet af programmeringsperioden 1997-1999.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 318 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0324/01**af Dagmar Roth-Behrendt (PSE) til Kommissionen***(13. februar 2001)*

Om: Størrelsen af de EU-støttebeløb, der i løbet af 1999 og 2000 er tilflydt Berlin

Gennem hvilke projekter og fra hvilke fonde og hvor store beløb er der i årene 1999 og 2000 (fordelt på de to år) udbetalt som fællesskabsstøtte til Berlin?

1. fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU)?
2. fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), hhv. Udviklings- og Garantisektionen?
3. fra Den europæiske Socialfond (ESF)?
4. fra Fællesskabets forskningsprogrammer?
5. fra Fællesskabets programmer på energiområdet?
6. fra Fællesskabets miljøprogrammer?
7. fra Fællesskabets programmer på transportområdet?
8. fra Fællesskabets programmer til fordel for uddannelse og unge?

9. fra Fællesskabets programmer på sundhedsområdet?
 10. fra Fællesskabets programmer på det sociale område?
 11. fra programmerne til fordel for ngo'er?
 12. fra kulturprogrammerne?
 13. fra programmerne som led i samarbejdet med tredjelande (de central- og østeuropæiske lande og SNG)?
 14. fra programmerne for bypartnerskaber?
 15. fra andre fællesskabsprogrammer?
- Har foranstaltningerne været vellykkede?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi**

(10. juli 2001)

I forlængelse af sit svar af 23. marts 2001 ⁽¹⁾ fremsender Kommissionen nu de ønskede oplysninger direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 259.

(2001/C 318 E/036)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0327/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Klor i svømmebassiner

Offentliggørelser i pressen, hvor der henvises til laboratorieundersøgelser foretaget ved Leuvens universitet, har vakt stor foruroligelse. Ifølge resultaterne af disse undersøgelser er det klor, der anvendes til desinficering af vand, meget skadeligt for lungerne hos børn på under ni år.

Har Kommissionen overvejet resultaterne af disse undersøgelser, og hvordan vil den kommentere dem?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. april 2001)

Den undersøgelse, som det ærede medlem omtaler, blev udført af universitetet i Leuven med det formål at vurdere luftforurenings indvirkning på lungesundheden hos børn. Der blev foretaget sammenligninger mellem børn fra byområder og børn fra landområder i Belgien. Undersøgelsen viste bl.a. en årsagssammenhæng mellem lungesundhed og besøg i indendørs svømmebade i forbindelse med skoleidræt/fritidsaktiviteter. Skønt der ikke blev påvist egentlige patologier, viste sundhedstilstanden af de undersøgte børns lunger, at de havde en lavere beskyttelsestærskel og var mere tilbøjelige til at udvikle astmatiske former for allergiske reaktioner. Forskerne mente, at en af de mulige årsager til deres observationer kunne være utilstrækkelig udluftning i de indendørs svømmebade, der var med i undersøgelsen. En dårlig udluftning af svømmebadene kunne have bevirket en ophobning af klorbaserede giftige kemiske stoffer (hypochlorit og kloraminer) i luften, som børnene derefter indåndede.

Resultaterne af undersøgelsen er næppe overraskende, når man tager klor og klorbaserede stoffers giftighed i betragtning. Faktisk er der tidligere, efter længere tids eksponering for klor og klorbaserede stoffer i lukkede eller dårligt udluftede rum, meldt om lignende virkninger. Disse giftige luftarter dannes normalt i alle de situationer, hvor der anvendes klor eller hypochlorit (blegemiddel) til at sterilisere og desinficere vand (drikkevand, vand i svømmebassiner, toiletter osv.), hvori der kan forekomme organiske stoffer. Ved anvendelse udendørs eller under udluftning fortyndes disse luftarter til samme niveau som den omgivende

luft. Derfor er der på de fleste klor- og hypochloritopløsninger, som fås i handlen, påsat mærkater med en advarsel til brugeren om at anvende disse produkter under udluftning.

På den anden side skal de potentielle helbredsrisici forbundet med anvendelse af klor i svømmebassiner afvejes i forhold til klors gode egenskaber som det mest effektive steriliserings- og desinficeringsmiddel.

I lyset af denne undersøgelse og kendskabet til klors sundhedsskadelige virkninger mener Kommissionen, at det stadig er mest hensigtsmæssigt at sørge for udluftning af indendørs svømmebade for at forebygge de pågældende risici. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som i første række er ansvarlige for de særlige lokale sundheds- og hygiejneforanstaltninger for denne type anlæg, er udmærket klar over, at udluftning er nødvendig.

(2001/C 318 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0334/01

af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Lloyd's of London

1. I forlængelse af skriftlig forespørgsel E-3473/00 ⁽¹⁾ af Bolkestein for Kommissionen af 21. december 2000 bedes Kommissionen oplyse, med hvilken lov og i hvilket år Rådets første direktiv 73/239 ⁽²⁾ blev korrekt gennemført i Det Forenede Kongerige, og hvilke foranstaltninger Kommissionen siden hen har truffet for at sikre, at denne lov gennemførtes korrekt?

2. Med hensyn til klage 99/5049 bedes Kommissionen oplyse:

- a) hvorfor der fortsat ikke er truffet afgørelse om den manglende solvensgaranti i henhold til direktiv 73/239 som gennemført ved den engelske lov om forsikringsvirksomhed fra 1982?
- b) hvorvidt den har modtaget svar på skrivelse til den engelske regering af 16. oktober 2000?
- c) hvilke frister der er fastsat i skrivelse af 16. oktober?
- d) hvorvidt den engelske regering har overholdt disse frister?

⁽¹⁾ EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 132.

⁽²⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. maj 2001)

1. Driften og reguleringen af Lloyd's er yderst kompleks. Det er Kommissionens opfattelse, at hovedkravene i Rådets direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, hvad angår Lloyd's, første gang blev gennemført i britisk lovgivning ved hjælp af Insurance Companies Act 1982 og senere ændringer. Udformningen af revisionserklæringerne blev fastsat ved The Insurance (Lloyd's) Regulations 1983.

I betragtning af det store antal klager, Kommissionen har modtaget fra forsikringstagere hos Lloyd's, undersøger Kommissionen på ny, hvorvidt Lloyd's anvender Fællesskabets bestemmelser korrekt i henhold til direktivet.

2. Med hensyn til klage 99/5049,
- har den administrative undersøgelse været længere end normalt på grund af sagsakernes komplekse karakter. De fremsatte beskyldninger er meget alvorlige og undersøges nøje af Kommissionen. Med hensyn til de krævede solvensgarantier, har de britiske myndigheder bekræftet, at disse er stillet i overensstemmelse med kravene i Rådets direktiv 73/239/EØF. Kommissionen undersøger i øjeblikket arten af de stillede solvensgarantier. De britiske myndigheder samarbejder i fuldt omfang med Kommissionen om denne undersøgelse.
 - Kommissionen har modtaget et udførligt svar på sin skrivelse til de britiske myndigheder af 16. oktober 2000.
 - Skrivelsen af 16. oktober gav en frist på seks uger. I lyset af de omfattende og detaljerede spørgsmål, der blev rejst i Kommissionens skrivelse, der henviste til begivenheder, der gik næsten 20 år tilbage i tiden, bevilgede Kommissionen en forlængelse af denne frist til de britiske myndigheder ved skrivelse af 5. december 2000.
 - De britiske myndigheder fremlagde et omfattende svar dateret den 25. januar 2001. Denne skrivelse behandles i øjeblikket af Kommissionen som beskrevet ovenfor.

(2001/C 318 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0341/01

af Karla Peijs (PPE-DE) og Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Opkrævning af en særlig brugerafgift for biler registreret på udenlandske nummerplader

Den nederlandske instans for afgiftskontrol griber ind mod nederlandske statsborgere, der er udstationeret og opholder sig i udlandet i længere tid. Når disse personer lejer en bil i udlandet, kører til Nederlandene for at tilbringe weekenden der og bagefter kører tilbage med bilen til udlandet, bliver de af de nederlandske afgiftsmyndigheder pålagt at betale hele den særlige brugerafgift af beløbet for leje af bilen.

- Hvorfor kan en i udlandet midlertidigt udstationeret person ikke leje en bil i udlandet registreret på udenlandske nummerplader, når den pågældende ønsker at rejse til sit hjemland?
- I Nederlandene findes der en særlig brugerafgift (en ikke-harmoniseret afgift). Finder Kommissionen det berettiget, at Nederlandene opkræver særlig brugerafgift i de tilfælde, hvor personer med bopæl i udlandet kommer til Nederlandene i en udenlandsk registreret udlejningsbil?
- Finder Kommissionen det berettiget, at Nederlandene opkræver særlig brugerafgift i det tilfælde, at den pågældende person er ansat ved Den Europæiske Central og dermed i sin egenskab af tjenestemand ved ECB nyder godt af immunitetsbestemmelserne for banken? Finder Kommissionen ikke, at dette er i strid med principperne for det indre marked?
- Gør dette problem sig også gældende i andre medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. maj 2001)

Kommissionen skal gøre de ærede medlemmer af Europa-Parlamentet opmærksom på, at det afgørende kriterium i henhold til direktiv 83/182/EØF⁽¹⁾ om afgiftsfritagelse for et køretøj i en anden medlemsstat, end hvor køretøjet er registreret, er brugerens sædvanlige opholdssted. Det sædvanlige opholdssted, som nærmere er defineret i direktivets artikel 7 og Domstolens retspraksis på området, er det sted, hvor den pågældende person har centrum for sine personlige og økonomiske interesser, og hvor han opholder sig størstedelen af året.

Der bør imidlertid sondres mellem følgende tilfælde:

- Hvis den pågældende har sit sædvanlige opholdssted i den by i Tyskland, hvor Den Europæiske Centralbank har sit hovedsæde, og hvor han arbejder, kan han afgiftsfrit anvende et køretøj med nummerplader fra dette land i alle andre medlemsstater — herunder også i den medlemsstat, hvor han er statsborger eller har sin oprindelse (Nederlandene) — i en periode på højst seks måneder pr. år.

- Situationen er imidlertid anderledes, hvis den pågældende har sit sædvanlige opholdssted i den medlemsstat, hvor han er statsborger eller har sin oprindelse (i hvilket tilfælde hans bopæl i Tyskland er rent midlertidig). I henhold til ovennævnte fællesskabsdirektiv har den pågældende i dette tilfælde ikke ret til afgiftsfrit at anvende et køretøj, som er lejet i den medlemsstat, hvor han har sit sædvanlige opholdssted. Det nævnte direktiv går ud fra princippet om, at afgiftsfritagelsen normalt indrømmes i andre medlemsstater end den, hvor køretøjets bruger har sit sædvanlige opholdssted. Der er fastsat visse undtagelser, men det tilfælde, der er nævnt af de ærede medlemmer, hører ikke til disse.

Der skal dog bemærkes følgende:

- a) I henhold til direktivets artikel 9 har medlemsstaterne mulighed for at anvende mere lempelige ordninger. De kan eventuelt tillade midlertidig indførsel for en længere periode eller i undtagelses-tilfælde afhængigt af eventuelle skattemæssige betingelser. Medlemsstaterne gør ofte brug af denne mulighed i situationer som beskrevet af de ærede medlemmer. Det er formodentlig inden for rammerne af denne mulighed, at Nederlandene har opkrævet en periodisk brugeravgift »Motorrijtuigenbelasting« for anvendelse af et køretøj, som ikke er undtaget fra afgiftsfritagelsen, når anvendelsen af køretøjet i Nederlandene ikke omfattes af de bindende regler i direktivet.
- b) Kommissionen har i et nyt forslag til direktiv om ændring af ovennævnte direktiv⁽¹⁾ forudset en mulighed for afgiftsfri anvendelse af et »privatkøretøj, som er registreret i en anden medlemsstat, og som ifølge en i denne medlemsstat indgået lejekontrakt af et udlejningsfirma udlejes til en statsborger, som er bosat i den medlemsstat, hvor køretøjet tilfældigvis anvendes, til brug i højst otte dage«. Dette forslag, som blev forelagt Rådet i februar 1998 og godkendt af Parlamentet den 18. juni 1998, er stadig til behandling i Rådet.

Den fremgangsmåde, der er beskrevet under a), synes at være en afvejning mellem dels den frie bevægelighed for køretøjer i det europæiske indre marked og dels medlemsstaternes retmæssige økonomiske interesser i automobilbeskatning. Det er dette princip, som har ligget til grund for Kommissionens behandling af tilsvarende tilfælde vedrørende andre medlemsstater. Kommissionens tjenestegrene har kontakttet de nederlandske myndigheder for at få klargjort, om det i dette tilfælde drejer sig om en »Motorrijtuigenbelasting« eller en anden særlig form for beskatning, og for at undersøge, hvilke nærmere bestemmelser der er gældende.

Spørgsmålet om, hvor den pågældende i det konkrete tilfælde har sit sædvanlige opholdssted som nævnt i spørgsmålet fra de ærede medlemmer, skal afgøres af de nationale myndigheder i henhold til bestemmelserne i direktivets artikel 7 og domstolens retspraksis på dette område.

Hvad angår de bestemmelser, der finder anvendelse for tjenestemænd og andre ansatte ved De Europæiske Fællesskaber, kan Kommissionen ikke forstå, hvordan De Europæiske Fællesskabers protokol vedrørende privilegier og immuniteter, som også anvendes for Den Europæiske Centralbank⁽²⁾ — og i det foreliggende tilfælde artikel 12 — skulle kunne hindre, at en anden medlemsstat end den, hvor institutionen har sit hovedsæde, beskatter tjenstemændens private anvendelse af et køretøj i de tilfælde, hvor tjenstemanden bevarer sit sædvanlige opholdssted i den medlemsstat, hvor han er statsborger og/eller har sin oprindelse.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 83/182/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler (EFT L 105 af 23.4.1983, s. 59).

⁽²⁾ I henhold til protokollens artikel 23, tilføjet ved artikel 9, stk. 5, i Amsterdam-traktaten.

(2001/C 318 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0350/01

af Raffaele Lombardo (PPE-DE) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Hasteforanstaltninger til imødegåelse af BSE

Kan Kommissionen — under henvisning til den alvorlige folkesundhedsmæssige nødsituation, der er opstået i Europa som følge af BSE og hermed forbundne sygdomme, samt til det rystende fællesskabs-

dokument fra oktober 1990, hvori der blev givet instrukser til bagatellisering af smittefaren og af smittens omfang af rent økonomiske og kommercielle hensyn, og til institutionernes pligt til at overholde bestemmelserne vedrørende folkesundhed og forbrugerbeskyttelse i henholdsvis artikel 152 og 153 i EF-traktaten — oplyse:

- hvilke foranstaltninger der efter dens opfattelse straks må træffes for at finde frem til, hvem der i politisk og disciplinær henseende har ansvaret for en så uacceptabel kampagne med desinformation og overlagt fortielse af sandheden?
- om den agter at gøre det obligatorisk for medlemsstaterne at gennemføre tester ikke blot på kvæg på over 30 måneder, men på alt kvæg bestemt til konsum uanset alder og geografisk oprindelse og i denne forbindelse desuden træffe egnede foranstaltninger til udbredelse af disse tester i alle verdens lande?
- om den finder det nødvendigt straks at bestille undersøgelser hos specialiserede forskningsinstitutioner vedrørende farerne ved brug af kød- og benmel i fiskeopdrætssektoren og i tilknytning hertil beordre en streng kontrol af både fiskefoderet og de kemiske stoffer, der bruges til at rengøre bassinerne, og i tilfælde af den mindste tvivl gøre brug af forsigtighedsprincippet?
- om den agter at bekræfte og udvide foranstaltningerne i sit direktivforslag af 24.5.2000 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal virkning i husdyrbrug?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. maj 2001)

Med hensyn til den interne note af 12. oktober 1990 vedrørende bovin spongiform encephalopati (BSE) henviser Kommissionen det ærede medlem af Europa-Parlamentet til de svar, der allerede er givet om dette emne, på skriftlig forespørgsel P-1975/96 af Jimmy Goldsmith⁽¹⁾, E-1819/97 af Jesús Cabezón Alonso⁽²⁾ og E-3767/97 af Cristiana Muscardini og andre⁽³⁾.

Strategien med at fokusere testningen på dyr over 30 måneder bygger på den gennemsnitlige inkubationstid for BSE, som er 4-5 år, samt testenets følsomhed. Af det samlede antal BSE-tilfælde er kun 0,05 % konstateret i dyr under 31 måneder. Langt størstedelen af disse tilfælde forekom også i Det Forenede Kongerige, da BSE-epidemien var på sit højeste, hvor kvæg blev udsat for meget høje niveauer af kontamineret foder. De test, der er til rådighed i dag, afslører BSE i sygdommens kliniske fase eller tæt på den kliniske fase, men ikke tidligt i inkubationsperioden. Der forskes videre i mere følsomme test med mulighed for at opdage sygdommen på et tidligere trin i inkubationsperioden.

I dag skal alle kreaturer over 30 måneder slagtet til konsum i Fællesskabet testes, med mulighed for Østrig, Finland og Sverige for at fravige dette krav for dyr, der udelukkende slægtes til det nationale marked. Der blev givet tilladelse til denne fravigelse på basis af den lavere risiko for BSE i disse medlemsstater ud fra Den Videnskabelige Styringskomité's vurdering.

Der skulle ske en harmonisering af BSE-relaterede importbetingelser inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets forslag til forordning, som fastlægger bestemmelser for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse overførbare spongiforme encephalopatier (TSE)⁽⁴⁾, og som i øjeblikket er til behandling med henblik på vedtagelse. Disse importbetingelser vil blive baseret på en videnskabelig vurdering af BSE-risikoen i den pågældende medlemsstat og på en undersøgelse af de mest passende foranstaltninger til styring af denne risiko, herunder testning. Anbefalingerne i den internationale standard inden for dette område skal også tages i betragtning. I øjeblikket anbefaler den internationale standard ikke BSE-test ved slagtning som en handelsbetingelse.

Der har hidtil ikke været indberettet tilfælde af TSE i fisk. Der foregår i øjeblikket et forskningsprojekt, som behandler spørgsmålet om TSE i laks opdrættet i akvakultur, inden for rammerne af FAIR-programmet og finansieret af Fællesskabet. Der har siden 1. januar 2001 været forbud mod fodring af husdyr, herunder fisk i akvakultur, med kød- og benmel. En undtagelsesbestemmelse tillader fodring af fisk i akvakultur med fiskemel under streng kontrol og strenge produktionsforhold fastlagt i Fællesskabets lovgivning. Der gælder specielt, at fiskemelet udelukkende må være fremstillet af fisk fanget på åbent hav eller af friske biprodukter fra fisk fra fabrikker, der fremstiller fiskeprodukter til konsum. Disse betingelser er i overensstemmelse med de seneste videnskabelige råd om denne sag.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 tilvejebringer et sæt bestemmelser for markedsføring af produkter indeholdende biocider⁽⁵⁾, som betinger et højt beskyttelsesniveau for mennesker, dyr og miljø.

Alle hormoner med østrogen, androgen eller gestagen virkning, som kunne bruges til vækstfremmende formål, er dækket af forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv⁽⁶⁾ om ændring af Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 vedrørende forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug⁽⁷⁾. Dette forslag forbyder brugen af disse til vækstfremmende formål. Kommissionen afventer Europa-Parlamentets og Rådets vedtagelse af dette forslag.

⁽¹⁾ EFT C 11 af 13.1.1997.

⁽²⁾ EFT C 21 af 22.1.1998.

⁽³⁾ EFT C 174 af 8.6.1998.

⁽⁴⁾ EFT C 258 af 10.9.1999.

⁽⁵⁾ EFT L 123 af 24.4.1998.

⁽⁶⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000.

⁽⁷⁾ EFT L 125 af 23.5.1996.

(2001/C 318 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0351/01

af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Forskningsnetværket Géant

Kommissionen lancerede i november 2000 som led i det femte rammeprogram aktiviteten forsknings-netværker, hvor der stilles 80 mio. EUR til rådighed til at øge den transeuropæiske netværkskapacitet til 2,5 Gbit/s og muligvis 10 Gbit/s i løbet af fire år.

1. Er Kommissionen ikke enig i, at hele Géant-netværkets hastighed i vid udstrækning bestemmes af det land, der har den laveste netværkshastighed og den ringeste båndbredde?
2. Hvilken hastighed er der i øjeblikket (februar 2001) opnået i hvert enkelt af de lande, som deltager i Géant?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvilke lande der allerede er nået eller vil nå op på 2,5 Gbps i 2001?
4. Hvad er resultatet af de evalueringer, Kommissionen har ladet udføre af TEN-155-projektet, for så vidt angår:
 - a) netværkets hastighed i de enkelte medlemsstater,
 - b) hele netværkets samlede hastighed, når de 155 Mbps er nået?

Mener Kommissionen, at anvendelse af ATM-teknologi virker hæmmende på gennemførelsen af et højkvalitativt superhurtigt netværk ved hjælp af »state of the art«-teknologier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. juni 2001)

1. GEANT-netværket, dets topologi, kapacitet og ydelser bestemmes af kravene fra hvert af de tilkoblede netværk, markedsvilkår, midler fra de nationale forsknings- og uddannelsesnetværk (NREN) og det udstyr, som leverandørerne stiller til rådighed.

Kapaciteten i den mest ydedygtige del af netværket begrænses ikke af de lave krav fra bestemte andre NREN, der er koblet til dette backbone.

2. Adgangskapaciteten til GEANT-backbone fra de enkelte lande⁽¹⁾ er 10 megabit pr. sekund (Mbps) fra Restena/Luxembourg, 34 Mbps fra Carnet/Kroatien, Heanet/Irland, IUCC/Israel og RCCN/Portugal, 45 Mbps fra Aconet/Østrig, ARNES/Slovenien og Belnet/Belgien, 68 Mbps fra Cesnet/Tjekkiske Republik, 155 Mbps fra SWITCH/Schweiz⁽²⁾, GARR/Italien, GRNET/Grækenland⁽³⁾, Hungarnet/Ungarn, JANET/Forenede Kongerige, PSNC/Polen, Rediris/Spanien og Renater/Frankrig, 310 Mbps fra DFN/Tyskland og Nordunet⁽⁴⁾ og 622 Mbps fra Surfnat/Nederlandene⁽⁵⁾.

3. I november 2001 forventes der installeret 2,5 gigabit-konnektivitet pr. sekund (Gbps) mellem 11 interconnect-punkter og GEANT (et interconnect-punkt pr. land).

4. Quantum-projektet er blevet regelmæssigt gennemgået i overensstemmelse med de procedurer, der er defineret for det femte rammeprogram's projekter. Resultatet heraf har været positivt.

Inden projektets afslutning var der følgende adgangskapacitet til det transeuropæiske netværk (TEN-155 backbone) fra de enkelte lande: 10 Mbps fra Heanet/Irland og Restena/Luxembourg, 34 Mbps fra Carnet/Kroatien, IUCC/Israel og RCCN/Portugal, 45 Mbps fra Aconet/Østrig, ARNES/Slovenien og Belnet/Belgien og Cesnet/Tjekkiske Republik, 124 Mbps fra Rediris/Spanien, 155 Mbps fra SWITCH/Schweiz, GARR/Italien, GRNET/Grækenland, Hungarnet/Ungarn, JANET/Forenede Kongerige, Nordunet, PSNC/Polen og Renater/Frankrig, 310 Mbps fra DFN/Tyskland og 622 Mbps fra Surfnat/Nederlandene.

TEN-155 backbone blev oprettet med 27 koblinger mellem interconnect-punkter i forskellige lande. Tretten af disse koblinger arbejdede med 155Mbps, tre med 622Mbps.

Anvendelse af teknologi til Asynchronous transfer mode (ATM) har været en betydelig hjælp i gennemførelsen af kvalitetsydelser (f.eks. støtte fra Quality of Service (QoS), virtuelle private netværk (VPN) og effektiv ressourceforvaltning). Der vil dog ikke i praksis være adgang til ATM i netværk, som arbejder med Gbit/s-hastigheder. GEANT skulle være blandt de første nationale og internationale netværk, som bruger teknologi, der understøtter VPN på IP-niveau, så snart det bliver tilgængeligt.

⁽¹⁾ Rumænien, Bulgarien, Letland, Litauen, Estland og Den Slovakiske Republik er endnu ikke koblet på GEANT-netværket.

⁽²⁾ Herunder konnektivitet til CERN.

⁽³⁾ Herunder konnektivitet til Cypern (4Mbps).

⁽⁴⁾ Nordunet er et regionalt netværk med Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

⁽⁵⁾ Surfnat er ikke med i GN1 Consortium, men netværkene er forbundet.

(2001/C 318 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0378/01
af Mathieu Grosch (PPE-DE) til Kommissionen

(8. februar 2001)

Om: Kørekortkategorier og påhængskøretøjer

Som led i Rådets direktiv 91/439/EØF⁽¹⁾ om kørekort (det såkaldte 2. kørekortdirektiv) blev kørekortkategorierne og -underkategorierne harmoniseret.

I henhold til direktivets artikel 3, stk. 1, har indehavere af et kørekort gældende for kategori B således ret til at føre enheder bestående af et trækkende køretøj af kategori B og et påhængskøretøj med en samlet totalmasse på ikke over 3 500 kg og med en tilladt totalmasse for påhængskøretøjet, der ikke overstiger det trækkende køretøjs egenmasse. For alle andre enheder af sammenkoblede køretøjer, som består af et trækkende køretøj af kategori B og et påhængskøretøj med en totalmasse på over 750 kg, kræves et kørekort gældende for kategori B + E.

Er Kommissionen klar over, at mange bilister under udnyttelse af den hidtidige ordning fører påhængskøretøjer på over 750 kg (f.eks. campingvogne og påhængskøretøjer til transport af både eller heste) med det hidtidige B-kørekort under hensyntagen til 3,5 t-reglen?

Ud fra hvilke overvejelser vil Kommissionen i forbindelse med revisionen af det 2. kørekortdirektiv afskaffe netop denne ordning og generelt for påhængskøretøjer på over 750 kg kræve E-kørekortet?

⁽¹⁾ EFT L 237 af 24.8.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(10. april 2001)*

Kommissionen har som led i sit arbejdsprogram for 2001 til hensigt at fremsætte forslag til ændring af Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort.

Udover den tilstræbte harmonisering af kørekortkategorierne er det indlysende, at vægten og dimensionerne for visse enheder af sammenkoblede køretøjer, som i dag henhører under kategori B, kræver en højere grad af teknisk kunnen hos føreren. Derfor er det logisk at stille det spørgsmål, om disse kombinationer af køretøjer ikke snarere kræver besiddelse af et førerbevis gældende for kat. B + E.

Dog ønsker Kommissionen på indeværende tidspunkt ikke at foregribe en fremtidig afgørelse, som den måtte træffe herom. Det er dog klart, at det nævnte ændringsforslag vil blive forelagt tidsnok i henhold til de gældende procedurer i Rådet og Europa-Parlamentet.

*(2001/C 318 E/042)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0390/01****af Torben Lund (PSE) til Kommissionen***(15. februar 2001)*

Om: Fortegnelse over medlemmerne af udvalg og komitéer vedrørende forebyggelse af tobaksskader

Tobaksgiganten Philip Morris har i årevis infiltreret sig i forskellige europæiske lande, WHO's og EU's rådgivende udvalg vedrørende forebyggelse af skader ved tobaksrygning, herunder passiv rygning. Dokumentation i form af noter og rapporter fra Philip Morris selv er forelagt mig og har været anvendt som grundmateriale for en reportage i et af Danmarks førende dagblade, Morgenavisen Jyllands-Posten.

Med henblik på at skabe klarhed over disse forhold skal jeg anmode Dem om at tilstille mig:

- en oversigt over rådgivende komitéer og udvalg på dette område igennem de seneste 15 år,
- en fortegnelse over medlemmerne af disse udvalg og komitéer i den samme periode,
- en redegørelse for, hvorledes det sikres, at en sådan infiltration ikke kan finde sted i dag.

Den foreliggende dokumentation er særdeles foruroligende i forhold til forebyggelse af lungekræft og hjerte-kar-sygdomme.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(7. maj 2001)*

Kommissionen er siden 1986 blevet rådgivet om kræftspørgsmål af Kræftspecialistudvalget på Højt Plan, som i 1996 blev afløst af Det Rådgivende Udvalg vedrørende Kræftforebyggelse, som er et udvalg med rådgivende funktion nedsat af Kommissionen. Dette udvalg har lang erfaring med at rådgive Kommissionen om tobaksspørgsmål og andre kræftrelaterede problemer⁽¹⁾.

I forbindelse med programmet »Europa mod Kræft« er der nedsat et udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne. I henhold til udvalgets forretningsorden skal ethvert medlem eller enhver ekspert, hvis vedkommende da ikke er offentligt ansat tjenestemand, ved begyndelsen af hvert møde afgive erklæring på, at han eller hun er uafhængig eller at der ikke foreligger nogen interessekonflikt.

Kommissionen har vedtaget en meddelelse om bekæmpelse af tobaksforbruget⁽²⁾, der afspejlede de henstillinger om kontrol med tobaksforbruget, som var vedtaget af ovennævnte udvalg. Meddelelsen blev fulgt op af et forslag til direktiv om tobaksvarer, der i øjeblikket foreligger i form af en tekst, der blev godkendt af forligsudvalget den 27. februar 2001. Denne tekst tager udgangspunkt i et højt beskyttelsesniveau for folkesundheden.

De nuværende lister over samtlige udvalg og deres medlemmer kan findes på følgende websted, der er oprettet af Kommissionens Generaldirektorat for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse: <http://europa.eu.int/comm/health/ph/programmes/cancer/a-index.htm>.

⁽¹⁾ EFT C 50 af 26.2.1987, s. 1.

⁽²⁾ KOM(89) 609 endelig udg.

(2001/C 318 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0392/01

af Johannes Voggenhuber (Verts/ALE) til Kommissionen

(15. februar 2001)

Om: Støtte til Euroteam-firmagruppen

Firmagruppen Euroteam omkring Lukas Stuhlpfarrer⁽¹⁾ er som modtager af støtte genstand for et undersøgelsesudvalgs arbejde, som er nedsat under det østrigske nationalråd, fordi støttebeløbene ikke er blevet anvendt til deres formål⁽²⁾.

Har Kommissionen kendskab til firmagruppen Euroteam omkring Lukas Stuhlpfarrer hhv. de enkelte undervirksomheder? I bekræftende fald, i hvilken form?

Hvor store støttebeløb hhv. ordrer blev der fra Den Europæiske Kommission direkte og indirekte udbetalt via østrigske organer fra EU-fællesskabsmidler hhv. fra EU-programmer til aktiviteter, som udføres af Euroteam-gruppen (opstillet efter donorer, modtagere, projekter, tidsrum og projektbeløb)?

Af hvilken art var korrespondancen med projektvirksomhederne hhv. støttemodtagerne og støtteyderne?

I hvilken form blev de enkelte projektafviklinger med EU-midler kontrolleret? Har Kommissionen eller den ansvarlige kommissær fået forelagt finansrapporter hhv. kontrolrapporter fra projektlederne hhv. støttemodtagerne?

Har Kommissionen eller den ansvarlige kommissær krævet sanktioner? I bekræftende fald, i hvilket omfang, rettet til hvem og på hvilket tidspunkt?

⁽¹⁾ Euroteam Beteiligungsverwaltungs-AG (tidligere L.S.-Beratungsgesellschaft für europäische Integrationsfragen GesmbH) og Verein Euroteam Vienna. Disse to består af: Verein Euroteam Burgenland; BFI (Berufsförderungsinstitut) Wien-Euroteam Fachhochschulstudiengangsbetriebsgesellschaft mbH.; Euroteam Vienna gemeinnützige Forschungsprojekt GesmbH.; Euro-Team B (Burgenland) gemeinnützige Forschungsprojekt- GesmbH.; Euroteam Beratungsgesellschaft, Consulting Group Euroteam-Europe SPRL; tbk-Euro-team Call Center GmbH; Vienna Immobilienverwertungsgesellschaft m.b.H.; Projektzentrum 15.

⁽²⁾ Euroteam og virksomhederne modtog bl.a. også støtte fra fællesskabsinitiativet Employment Youthstart — »Professionet«, fællesskabsinitiativet Adapt — »Europäischer Telearbeitsmarkt«, fællesskabsinitiativet Now — »Employment Anticipated«, fællesskabsinitiativet Employment Integra Professions for Roma — »Pro-roma« og fællesskabsinitiativet Adapt Projekt »Programme Adaption Euro«. Endvidere blev der med ovennævnte virksomheder under medfinansiering fra Den Europæiske Socialfond (ESF) også indgået selvstændige støtteaftaler. F.eks. projektet »Betriebsberatung 1« og »Entwicklung eines Fachhochschulstudienganges für Exportwirtschaft«.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. maj 2001)

På området beskæftigelse og sociale anliggender har firmagruppen Euroteam modtaget støtte inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond (ESF), blandt andet som medfinansiering af projekter under flere EU-initiativer.

Disse støttebeløb forvaltes ikke af Kommissionen selv, men af økonomi- og arbejdsministeriet samt af den østrigske arbejdsformidling (Arbeitsmarktservice (AMS)). Kommissionen har fået kendskab til problemer i forbindelse med projektstyringen og de erklæringer, der er fremsat af projektlederen.

Dette spørgsmål var på dagsordenen på det årlige bilaterale møde med de østrigske kontroltjenester inden for rammerne af Kommissionens forordning (EF) nr. 2064/97 af 15. oktober 1997 om gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 om detaljerede ordninger for medlemsstaternes finanskontrol af aktioner, der medfinansieres af strukturfondene⁽¹⁾.

Ved den lejlighed blev Kommissionen og de berørte nationale tjenestegrene enige om:

- i) i første omgang at give afkald på, at Kommissionens tjenestegrene foretog en kontrol på stedet. På grund af en parlamentarisk undersøgelse er alle ministeriets og AMS' administrative dokumenter blevet beslaglagt og befinder sig i Forbundsparlamentet; endvidere giver de igangværende politiundersøgelser de ansvarlige for Euroteam-koncernen ret til ikke at svare, og der er ikke mulighed for sideløbende kontrolforanstaltninger, da de kan skade de undersøgelser, der allerede er i gang;
- ii) at videreføre såvel den uafhængige revisors arbejde som det interne revisionsarbejde, økonomi- og arbejdsministeren har bedt sine tjenestegrene om, og informationsudvekslingen inden for rammerne af partnerskabet, idet disse informationer skal bruges af både Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold.

I forbindelse med afslutningen af ESF-programmerne udelukker de nationale myndigheder ikke muligheden for at fjerne de omstridte projekter fra listen over medfinansierede projekter og lade statsbudgettet bære de omkostninger og risici, der er forbundet med tilbagebetalingen af de uretmæssigt udbetalte beløb, så de pågældende ESF-programmer kan afsluttes endeligt.

Da Kommissionen ikke direkte forvalter Euroteam-koncernens projekter, kan den heller ikke fremlægge en liste over projekterne og deres økonomiske aspekter. Det skal ligeledes understreges, at disse data udvikler sig i takt med, at de igangværende undersøgelser skrider fremad. Kommissionen er heller ikke endnu blevet underrettet om den østrigske revisionsrets konklusioner, idet dens rapport endnu ikke er offentliggjort.

På uddannelses- og kulturområdet udarbejdede Euroteam i 1996 en vejledning for ophold og udvekslinger, der indirekte blev finansieret (6 368 €) af bevillinger fra Leonardo da Vinci-programmet via et østrigsk organ. Euroteam fik nemlig overdraget dette arbejde af Østrigs nationale Leonardo da Vinci-kontor. Kommissionen kunne forsikre sig om dette arbejdes kvalitet og godkendte udgifterne hertil i det regnskab, der blev fremlagt af det nationale østrigske kontor.

Euroteam har ikke, hverken direkte eller indirekte, fået bevilget andre midler fra Leonardo da Vinci gennem østrigske organer. To projekter, som Euroteam præsenterede i 1997, blev afvist.

Euroteam var partner i fem projekter i årene 1996, 1997 og 1998, der blev indsendt af projektledere fra andre lande end Østrig; i forbindelse med disse projekter er der ikke indgået kontrakt med Euroteam, men med de projektledere, der foreslog dem. To sager vil give anledning til tilbagebetaling; de tre øvrige er ved at blive analyseret.

⁽¹⁾ EFT L 290 af 23.10.1997.

(2001/C 318 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0401/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. februar 2001)

Om: Forbedret advarsel mod skadelige virkninger af kolesterolsænkende margarine for visse grupper af forbrugere

1. Er Kommissionen klar over, at margarineproducenter oplyser, at en række af deres nye produkter er kendetegnet ved, at de indeholder et kolesterolsænkende middel?
2. Er Kommissionen enig i, at sådanne påstande kan medføre, at forbrugerne bruger en mængde margarine, der er for stor eller for lille til at opnå den forudsatte og ønskede virkning, i stedet for at rådspørge en læge, der kan foreskrive den korrekte mængde medicin til at sænke kolesterolindholdet i blodet?

3. Kan Kommissionen bekræfte, at kolesterolsænkende margarine kan være skadelig for særlige ernæringsbehov som f.eks. gravide, mødre, der ammer, og børn under fem år og ligeledes for brugere af kolesterolsænkende medicin?
4. Hvad mener Kommissionen om forbrugerorganisationernes ønsker om at supermarkederne anbringer sådanne »målgruppeprodukter« på et særligt sted, der er let genkendeligt for forbrugerne, så de ikke købes uafvidende af mennesker, der ikke er opmærksom på disse særlige egenskaber?
5. Hvorfor har man hidtil undladt at forsyne emballagen med advarsler i stor skrift mod de skadelige virkninger, der er nævnt i punkt 3, og hvorfor enten undlader man helt at give sådanne oplysninger (f.eks. »Benecol«) eller giver dem med småt tryk midt i en mængde andre oplysninger (f.eks. »Becel pro-active«)?
6. Agter Kommissionen at tage initiativ til, at der indføres pligt til stort og tydeligt at gøre opmærksom på de skadelige virkninger, der er nævnt i punkt 3?

(2001/C 318 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0402/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(15. februar 2001)

Om: Fremme af salg af fødevarer ved tilførsel af »helsebringende« stoffer

1. Agter Kommissionen at tillade, at de skadelige virkninger af ingredienser som fedt og sukker i smørkager, lakrids og frikadeller udlignes gennem tilføjelsen af steroler med det formål, at producenten derved kan få lov til at sælge dem med den oplysning, at indtagelsen heraf forbedrer sundheden?
2. Hvorledes vurderer Kommissionen de divergerende bestemmelser i forbindelse med de krav, som fabrikanterne fremsætter med hensyn til forbedringen af sundheden eller manglen på sådanne bestemmelser i Den Europæiske Unions medlemsstater, hvor selv store koncerner sælger de samme produkter med de samme betegnelser?
3. Hvilke muligheder har medlemsstaterne for at holde sådanne fødevarer væk fra deres hjemmemarkeder, så længe der ikke findes nogen europæisk politik om, at produktion og salg heraf er underkastet strenge bestemmelser?
4. Hvad agter Kommissionen at gøre for at medvirke til bedre oplysninger om kendetegnene for, det reelle indhold af og farerne ved de stoffer, der tilsættes fødevarer, hvor producenterne hævder, at de forbedrer sundheden?
5. Mener Kommissionen, at der er muligheder for at gendrive fabrikanternes krav om sundhed og underkaste dem de bestemmelser, som hviler på videnskabelig forskning, god information, kontrol og sanktioner?
6. Hvilke yderligere forslag på dette område kan Europa-Parlamentet forvente inden for en overskuelig fremtid?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-0401/01 og E-0402/01**

(21. maj 2001)

Et produkt indeholdende phytosterolestere er blevet godkendt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser⁽¹⁾. Det er i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2000/500/EF af 24. juli 2000 om tilladelse til markedsføring af »smørbare gule fedtstoffer tilsat phytosterolestere« som et nyt levnedsmiddel eller en ny levnedsmiddelingrediens i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets

forordning (EF) nr. 258/97⁽²⁾ blevet godkendt, at der gives oplysninger om phytosterolesteres virkninger på kolesterolindholdet i blodet. I øvrigt gælder der i henhold til beslutningen supplerende krav til mærkningen på det pågældende produkt.

I vurderingen af dette produkt er der ikke fundet uacceptable risici for menneskers sundhed. Hvis produktet imidlertid indtages regelmæssigt, er det blevet påvist, at beta-karoten-indholdet i blodserummet sænkes, men forbliver i det »normale« område. Det blev derfor fastsat i beslutningen, at der som en sikkerhedsforanstaltning skulle stå på etiketten, at produktet er beregnet til personer, som ønsker at styre kolesterolindholdet i deres blod, og at det ikke er egnet for gravide, ammende kvinder og børn under fem år.

Med hensyn til befolkningen i almindelighed erklærede Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler i sin udtalelse, at det på grundlag af den samlede vurdering af den indgivne information kan konkluderes, at brugen af phytosterolestere i smørbare gule fedtstoffer i maksimalt omfang svarende til 8 vægtprocent fri phytosterol ikke udgør nogen sundhedsrisiko for mennesker.

Kommissionen er klar over, at der er forskellige regler for levnedsmiddelanprisninger. Anprisningerne bør være sande og underbyggede. Af denne grund meddelte Kommissionen i sin hvidbog om fødevarer sikkerhed⁽³⁾, at den havde til hensigt at overveje, om der bør indføres særlige bestemmelser i EU-lovgivningen om »funktionelle påstande« og »ernæringsmæssige påstande« om fødevarer. Der vil om kort tid foreligge et debatoplæg om dette spørgsmål, og Kommissionen vil udarbejde et forslag til retsakt på grundlag af de indkomne kommentarer. Kommissionen regner med at kunne vedtage et forslag i slutningen af 2001.

I henhold til nugældende fællesskabslovgivning (artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om mærkning af og præsenteringsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽⁴⁾) er det ikke tilladt at tillægge et levnedsmiddel egenskaber til forebyggelse, behandling og helbredelse af en menneskelig sygdom eller give indtryk af sådanne egenskaber.

Med hensyn til præsentationen af de særlige angivelser på fødevaremærkningen er der ikke i direktiv 2000/13/EF givet nærmere oplysninger om, hvilken skriftstørrelse der skal bruges på fødevareprodukternes etiketter. Dog skal alle angivelser være let forståelige og anført på et iøjnefaldende sted og således, at de er let synlige, let læselige og uudslettelige. De må under ingen omstændigheder være skjult, tildækket eller adskilt af andre angivelser eller billeder.

For så vidt angår kontrol og sanktioner kan medlemsstaterne med hjemmel i fællesskabsreglerne udføre kontroller. Sanktioner er imidlertid udelukkende medlemsstaternes anliggende.

⁽¹⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

⁽²⁾ EFT L 200 af 8.8.2000.

⁽³⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

⁽⁴⁾ EFT L 109 af 6.5.2000.

(2001/C 318 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0407/01

af Ewa Hedkvist Petersen (PSE) til Kommissionen

(15. februar 2001)

Om: Konkurrencemæssige ulemper for skibe med katalysator

De rederier, som har installeret katalysatorer på deres skibe og sejler med bunkerolie med et lavt svovlindhold, har meget vanskeligt ved at skaffe denne olietype. Det resulterer i, at de virksomheder, som ønsker at satse på miljøvenlig transport, rammes af stærkt forhøjede udgifter, hvad der selvfølgelig er til fordel for deres konkurrenter.

Bunkerolie med et svovlindhold på 1 % fremstilles udelukkende i Flushing og i Brofjorden. Olien med svovlindhold på 1 % er mellem 10 og 15 USD dyrere end olie med et 3 % svovlindhold. Hertil skal lægges en højere omkostning til bunkning af olie på 10 USD for at få olien fragtet ud til skibene. I alt bliver det 20-25 USD dyrere at anvende olie med et lavt svovlindhold. Med dagens oliepris på 170 USD/ton indebærer dette en fordyrelse på 12 %. Med et årligt forbrug på 25 000 tons olie medfører dette i den

nuværende situation en merudgift på 5 mio. kroner. Der er tale om konkurrenceforvridning for de virksomheder, som værner om miljøet. Anser Kommissionen det for rimeligt, at virksomheder, som anvender katalysatorer i deres skibe for at skåne miljøet, på denne måde straffes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. maj 2001)

På nuværende tidspunkt er det endnu op til et skibs ejer at beslutte, om skibet skal udstyres med katalysator og benytte bunkerolie med lavt svovlindhold. Det er først muligt at undgå konkurrenceforvridning, når der er fastsat passende regler for skibes bygning og udstyr og brug af bunkerolie med lavt svovlindhold.

Der er harmoniserede tekniske regler til forebyggelse af luftforurening fra skibe, herunder regler vedrørende bunkerolie, i bilag VI til den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe, MARPOL-konventionen. Dette bilag blev vedtaget på en konference, som Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) afholdt i 1997. Som følge af Fællesskabets arbejde inden for IMO bliver både Østersøen og Nordsøen erklæret for særlige kontrolområder med hensyn til SO_x-emissioner under konventionen. Inden for sådanne områder skal alle skibe uanset flag benytte bunkerolie med lavt svovlindhold (1,5 %). Det betyder, at alle skibe, der sejler i Østersøen og Nordsøen, stilles lige med hensyn til forsyning med bunkerolie.

Reglerne træder først i kraft, når 15 flagstater, der repræsenterer mindst 50 % af hele verdens tonnage, har ratificeret MARPOL-konventionens bilag VI. Endnu har for få stater ratificeret. På konferencen i 1997, hvor reglerne blev vedtaget, forventedes det imidlertid, at de harmoniserede regler ville blive taget i brug den 31. december 2002. Er det ikke sket, er IMO blevet opfordret til at gennemgå reglerne på ny for at finde frem til, hvad der er til hinder for deres ikrafttræden, og hvad der kan træffes af foranstaltninger for at fjerne disse hindringer.

(2001/C 318 E/047)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0408/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(15. februar 2001)

Om: Mål 1-område Hainaut

Ifølge Kommissionen er det endnu for tidligt at sige, hvor mange vestflamske virksomheder der vil flytte deres hjemsted til Hainaut for at få eurostøtte i programmeringsperioden 2000-2006. I perioden 1994-1999 skulle halvtreds virksomheder fra Flandern været blevet fristet til at flytte til Hainaut.

For at få bedre indsigt i vestflamske virksomheders grunde til eventuelt at etablere sig i Hainaut er det nødvendigt med en nærmere undersøgelse. I sit svar på forespørgsel P-1706/00⁽¹⁾ fastslår kommissær Michel Barnier, at »EU imidlertid har en særlig interesse i de tilfælde, hvor et firma, der flytter, har fået offentlig støtte på grund af sin nuværende eller kommende beliggenhed«. Alligevel agter Kommissionen ikke at foretage en sådan undersøgelse.

1. Vil Kommissionen efterfølgende foretage en undersøgelse af vestflamske virksomheders grunde til eventuelt at etablere sig i Hainaut, eftersom »EU har en særlig interesse i de tilfælde, hvor et firma der flytter, har fået offentlig støtte på grund af sin nuværende eller kommende beliggenhed«? Hvorfor afviser Kommissionen i benægtende fald en undersøgelse af vestflamske virksomheders grunde til eventuelt at etablere sig i Hainaut? Hvilke argumenter fremfører Kommissionen for denne afvisning, eftersom »EU har en særlig interesse i de tilfælde, hvor et firma der flytter, har fået offentlig støtte på grund af sin nuværende eller kommende beliggenhed«?

2. Hvor mange og hvilke ansøgninger er der indgået siden den 1. januar 2000 om mål 1-støtte til nye økonomiske aktiviteter i Hainaut? Hvornår og hvor blev disse virksomheders hjemsted registreret? Hvor mange af disse virksomheder var tidligere aktive i provinsen Vestflandern? Hvor mange af disse virksomheder er aktive i provinsen Vestflandern?

⁽¹⁾ EFT C 81 E af 13.3.2001, s. 75.

(2001/C 318 E/048)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0459/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(19. februar 2001)

Om: Mål 1-område Hainaut

Ifølge Kommissionen er det endnu for tidligt at sige, hvor mange vestflamske virksomheder der vil flytte deres hjemsted til Hainaut for at få eurostøtte i programmeringsperioden 2000-2006. I perioden 1994-1999 skulle halvtreds virksomheder fra Flandern været blevet fristet til at flytte til Hainaut.

Spørgsmålsstilleren ønsker at vide:

1. Hvilke virksomheder er der tale om?
2. Hvorfor har disse vestflamske virksomheder etableret sig i Hainaut i betragtning af den særlige interesse EU har »i de tilfælde, hvor et firma, der flytter, har fået offentlig støtte på grund af sin nuværende eller kommende beliggenhed«.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier
på skriftlige forespørgsler E-0408/01 og E-0459/01**

(18. maj 2001)

Inden for rammerne af et mål 1-program som det for provinsen Hainaut i Belgien kan der kun gives støtte til virksomheder, hvis der er tale om investeringer, der gennemføres i det geografiske programområde. Om en virksomhed har sit hjemsted inden for eller uden for programområdet, er irrelevant for afgørelsen af, om dens investeringer er berettigede til støtte i henhold til programmet. Derfor er Kommissionen af den opfattelse, at den undersøgelse, det ærede medlem foreslår af ændringer af hjemsteder, ikke er en hensigtsmæssig måde at måle de mulige virkninger af Hainaut mål 1-programmet på.

Programmets virkning for placeringen af produktions- eller servicevirksomheder kan kun ses af virksomhedernes beslutninger om at investere i programområdet. Imidlertid styres investeringsbeslutninger af mange faktorer. Det ville højst sandsynligt være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, på mikroøkonomisk plan at påvise, hvilken rolle et mål 1-program kan have spillet for disse beslutninger. Endvidere ville man skulle tage hensyn til, at store områder af provinsen Vestflandern selv er berettiget til støtte i henhold til mål 2-programmet »Kustgebied-Westhoek«.

Under alle omstændigheder vil det være for tidligt nu at overveje, om Hainaut-programmet 2000-2006 vil føre til et skifte i investeringerne fra Vestflandern til Hainaut: dette spørgsmål kan først behandles efter, at en betydelig del af programmet er blevet gennemført.

Med hensyn til programmeringsperioden 1994-1999 vil Kommissionen anmode myndighederne i den vallonske region om en liste over virksomheder, som har hjemsted i Vestflandern og har fået støtte til investeringer inden for rammerne af Hainaut mål 1-programmet for 1994-1999.

(2001/C 318 E/049)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0421/01
af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. februar 2001)

Om: Markedet for oksekød

På baggrund af det indlysende fald i oksekødsforbruget i Den Europæiske Union har Kommissionen da foretaget et skøn over, hvilken mængde oksekød der er nødvendig til det interne forbrug i EU på

mellemlang sigt, og har den overvejet muligheden af at udbetale øget støtte i forbindelse med en reduktion af antallet af ammekøer for at reducere understøttet eksport og/eller ødelæggelse af oksekød, samtidig med at landbrugsindtægterne bevares?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 2001)

Kommissionen har som led i forberedelsen af fremlæggelsen af en række foranstaltninger med det formål at genskabe balancen på oksekødsmarkedet vurderet, at der på EF-markedet vil være et oksekødsoverskud på 785 000 t i 2001, 360 000 t i 2002 og 80 000 t i 2003.

Den pakke, der blev diskuteret på Rådets møde (landbrug) den 26. februar 2001, faldt i to hoveddele. For det første blev der foreslået en række foranstaltninger, som har til formål at sænke produktionen og at gøre intensive produktionsmetoder mindre attraktive. Det skulle opnås gennem mere restriktive bestemmelser for ordningen for ammekøer og navnlig for den særlige oksekødspræmie. For det andet skulle det resterende overskud absorberes gennem større interventionsopkøb, som i de tre pågældende år beløber sig til i alt 925 000 t.

I betragtning af de budgetbegrænsninger, som den fælles landbrugspolitik ifølge Berlin-aftalen er blevet pålagt, vil dette forslag sammenholdt med de nødvendige sundhedsforanstaltninger, der er iværksat, efter Kommissionens opfattelse være den eneste løsning på den nuværende krise. Med henvisning til budgetbegrænsningerne mener Kommissionen således ikke, at det vil være muligt at nå de mål, som man tilsigter med den mindre eksport og destruktionen af oksekød, gennem en forhøjelse af tilskuddene.

(2001/C 318 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0424/01

af José Pomés Ruiz (PPE-DE) til Kommissionen

(16. februar 2001)

Om: Udnævnelse af en generaldirektør for Økonomiske og Finansielle Anliggender

Det oplyses i *Renouveau et Democratie* af 15. januar 2001, at posten som generaldirektør for Økonomiske og Finansielle Anliggender vil blive givet til en person, der arbejder i et tysk ministerium.

Derfor ønsker jeg oplyst:

- Om der ikke i Kommissionen findes en kvalificeret person til denne post?
- Hvorfor er denne stilling ikke blevet slået op i overensstemmelse med den normale fremgangsmåde med et internt opslag, inden stillingen tilbydes personer, der ikke er beskæftiget i Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(14. maj 2001)

For at udvide kredsen af ansøgere til stillingen som generaldirektør for Økonomiske og Sociale Anliggender besluttede Kommissionen at offentliggøre stillingen inden for institutionen, de øvrige institutioner og eksternt, med annoncer i både den nationale og internationale presse og i den specialiserede presse. Kommissionen har siden september 1999 anvendt denne procedure ved tre lejligheder, hvor den ledte efter ansøgere til stillingen som chef for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), det fælles forskningscenter og Den interne Revisionstjeneste.

Det Rådgivende Ansættelsesudvalg udarbejdede sammen med tre uafhængige eksperter med et internationalt ry inden for økonomisk og monetær politik og management-konsulenter en kortliste over ansøgere, der blev betragtet som de bedst egnede til stillingen.

Ansøgerne på kortlisten blev derefter interviewet af formanden, den kommissær, der er ansvarlig for økonomiske og finansielle anliggender, og den kommissær, der er ansvarlig for personale og administration, som i fællesskab forelagde Kommissionen en anbefaling for udnævnelsen. I overensstemmelse med vedtægtens regler skulle ansættelsesmyndigheden først vurdere de interne ansøgere, inden den vurderede de eksterne ansøgere ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 1, skal ansættelsesmyndigheden først overveje »mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionerne«. De skal derpå »gennemføre udvælgelsesproceduren«. Efter artikel 29, stk. 2, kan ansættelsesmyndigheden »ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren«.

(2001/C 318 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0427/01

**af Massimo Carraro (PSE), Fiorella Ghilardotti (PSE)
og Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen**

(16. februar 2001)

Om: Overførsel af Nuclear Safetys personale fra Det Fælles Forskningscenter i Ispra til Petten

I Kommissionens svar af 7.12.2000 på Europa-Parlamentets forespørgsel (P-3619/00 ⁽¹⁾) udtalte den, at den ingen planer havde om at gribe forstyrrende ind i FFC's drift og beføjelser i Ispra, samt at den ville bestræbe sig på at undgå en nedskæring af personalet.

Er kommissær Busquin i denne forbindelse klar over, at det i januar 2000 pludselig blev besluttet at overføre Nuclear Safety's virksomhed og personale fra Ispra til Petten?

Kan Europa-Kommissionen redegøre for, hvorfor denne beslutning er blevet truffet?

Af hvilken grund har Kommissionen ikke anset det for hensigtsmæssigt først at høre Parlamentet?

Hvilke indvirkninger får denne beslutning for personalet i Ispra?

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001, s. 196.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(17. april 2001)

I svar på skriftlig forespørgsel P-3619/00 af 7. december 2000 gav Kommissionen ingen forsikringer om, at den ville undgå omrokeringer af personalet.

Som led i den revision af de prioriterede arbejdsområder, som blev indledt i begyndelsen af 2000, godkendte Kommissionen på sit møde den 26. juli 2000 faktisk anbefalingerne fra Reformgruppen, der var nedsat med henblik herpå.

I forbindelse hermed bad Kommissionen den ansvarlige kommissær Philippe Busquin om at pålægge FFC at foretage en feasibility-undersøgelse af en lukning af Petten-anlægget, alternativt at påregne en nedskæring på 200 stillinger ved indskrænkning af samtlige FFC's aktiviteter.

C er afsluttet, og dens konklusioner blev forelagt for Kommissionen i form af en meddelelse, der blev godkendt den 22. januar 2001 ⁽¹⁾.

I feasibility-undersøgelsens konklusioner anbefales det bl.a. at overføre aktiviteterne vedrørende undersøgelsen af reduktion af emissioner fra biler fra Petten til Ispra og at overføre afdelingen for reaktorsikkerhed fra Ispra til Petten. Dette skyldes, at man ønsker at skabe bedre sammenhæng mellem aktivitetsområderne i FFC's forskellige anlæg.

Da det drejer sig om en intern omrokeringsforanstaltning inden for Kommissionens tjenestegrene, har den ikke konsulteret de øvrige institutioner angående denne personaleoverførsel.

Med udgangspunkt i Reformgruppens konklusioner agter Kommissionen at foreslå budgetmyndigheden en ændring af FFC's stillingsfortegnelse fra 2002.

FFC's øvrige aktiviteter har været underkastet detaljeret revision, og de fremkomne forslag med henblik på at koncentrere aktiviteterne skulle sikre FFC's beståen på lang sigt i kraft af dets opgave, der går ud på at bidrage med videnskabelig og teknisk støtte til Fællesskabets politikker.

(¹) K(2001)125 af 22.1.2001.

(2001/C 318 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0438/01

af Andrew Duff (ELDR) til Kommissionen

(16. februar 2001)

Om: Det fælles marked

En borger i den Europæiske Union forsøgte at købe en Eurostar-billet til en rundrejse London-Bruxelles og opdagede, at billetten ville koste mindre, hvis han købte den i Bruxelles. Eurostar forklarede prisforskellen med de forskellige markedsforhold i hvert land. Da han imidlertid kontaktede Eurostars billetkontor i Belgien med det håb telefonisk at købe billetten med anvendelse af sit kreditkort, var han overrasket over at konstatere, at Eurostar ikke ville sende billetten til ham til et bestemmelsessted udenfor Belgien, om end han var helt indstillet på at betale postforsendelse og udgifter til emballage. Da denne borger ikke havde nogen kontaktperson i Belgien var han tvunget til at købe billetten i England og derfor betale en højere pris for samme tjenesteydelse.

Er Kommissionen klar over denne situation? Er dette ikke en krænkelse af reglerne om det fælles marked? Er Eurostars adfærd juridisk korrekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. maj 2001)

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den altid er bekymret over en praksis, der tager sigte på at dele det indre marked langs nationale grænser, eller som diskriminerer mod forbrugere i bestemte medlemsstater.

Spørgsmålet henviser til en privat forretningspraksis, der bør vurderes i henhold til Fællesskabets konkurrenceregler. Ifølge disse regler er det ikke ulovligt for en udbyder af transporttjenester at anvende forskellige priser på forskellige markeder, såsom rejser i forskellige retninger på samme rute. Det er heller ikke nødvendigvis et brud på fællesskabsretten, at en virksomhed sælger et identisk produkt til forskellige priser i forskellige medlemsstater.

Det kan imidlertid under visse omstændigheder være ulovligt at nægte at sælge eller fremsende en billet til en kunde i en anden medlemsstat. Eurostar kan bl.a. have overtrådt konkurrencereglerne, hvis det har indgået en restriktiv aftale med uafhængige distributører af dets tjenester, eller hvis der er tale om en samordnet praksis med det formål at forhindre dem i at sælge billetter uden for deres hjemland. Der kan også være tale om brud på konkurrencereglerne, hvis Eurostars adfærd skyldes en horisontal aftale med dets konkurrenter, eller hvis det kan påvises, at Eurostar har misbrugt en dominerende stilling på markedet.

Eftersom Kommissionen ikke har bevis på en sådan adfærd i dette tilfælde, er den interesseret i at modtage yderligere oplysninger.

(2001/C 318 E/053)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0440/01
af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen**

(16. februar 2001)

Om: Nice-traktaten og ændringer af artikel 133 om intellektuel ejendomsret og handel med tjenesteydelser

I henhold til de nye bestemmelser i artikel 133 stk. 5 vil »indgåelse af aftaler vedrørende handel med tjenesteydelser« (i overensstemmelse med de fastlagte undtagelsesbestemmelser) nu henhøre under Fællesskabets beføjelser vedrørende den fælles handelspolitik. Imidlertid fastlægges i artikel 133, stk. 7 yderligere bestemmelser, som indskrænker udvidelsen af disse beføjelser for så vidt angår internationale forhandlinger og aftaler om intellektuel ejendomsret, der ikke henhører under artikel 133, stk. 5.

Kan Kommissionen redegøre for:

1. Om der findes en endelig aftale mellem Kommissionen og medlemsstaterne om, præcist hvilke aspekter af den intellektuelle ejendomsret, der kan indgås aftaler om, og om hvilke der ikke kan? I bekræftende fald agter den at offentliggøre den? I benægtende fald hvorledes og hvornår vil denne blive fastlagt?
2. Om de medlemsstater, som ikke har undertegnet TRIP-aftalen, fortsat vil kunne spille en direkte rolle i forbindelse med de igangværende og fremtidige forhandlinger om intellektuel ejendomsret på WTO-niveau og i andre internationale fora, og om der kræves medlemsstatens samtykke for indgåelse af sådanne aftaler?
3. Hvorledes og hvornår vil Europa-Parlamentet blive hørt specielt om de foreslåede ændringer af traktatens artikel 133, som det kræves i henhold til de eksisterende bestemmelser i artikel 133, stk. 5?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(19. april 2001)

Der er ingen retligt bindende definition i fællesskabsretten af udtrykket »handelsmæssige aspekter af intellektuel ejendomsret«, der er benyttet i den nye artikel 133 (tidligere artikel 113), stk. 5, første led, i EF-traktaten som ændret ved Nice-traktaten.

Kompetencen i forbindelse med aftaler om handelsmæssige aspekter af intellektuel ejendomsret vil blive henført under Fællesskabets kompetence i forbindelse med den fælles handelspolitik ved den nye artikel 133, stk. 5.

I denne forbindelse beklager Kommissionen, at dens initiativ til at forbedre Parlamentets institutionelle stilling ved varetagelsen af den fælles handelspolitik ikke blev godkendt af regeringskonferencen i Nice. Uanset dette vil Kommissionen fortsætte sin politik med gennemsigtighed og nært samarbejde med Parlamentet om handelsmæssige anliggender.

Bemyndigelsesklausulen i den nuværende artikel 133, stk. 5, som ganske rigtigt kræver et forslag fra Kommissionen og høring af Parlamentet, er ikke blevet aktiveret. Denne bestemmelse vil blive erstattet af den nye artikel 133, stk. 7.

(2001/C 318 E/054)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0445/01
af Niels Busk (ELDR) til Kommissionen**

(16. februar 2001)

Om: »Sortliste«

I svaret på mit spørgsmål nr. P-3153/00 ⁽¹⁾ anfører Kommissionen, at man kan registrere erhvervsdrivende, der frembyder en risiko for manglende pålidelighed.

Hvorledes harmonerer Kommissionens begreb »endelig afgørelse truffet af en forvaltningsmyndighed« med de gængse retsgarantier om, at enhver er uskyldig, indtil skyld er erkendt, eller en domstol har afsagt kendelse om skyld?

(¹) EFT C 151 E af 22.5.2001, s. 81.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(4. april 2001)

Kommissionen skal bemærke, at de i fællesskabsbestemmelserne fastsatte foranstaltninger kun kan træffes under overholdelse af visse principper. I almindelighed gælder principperne om, at enhver er uskyldig, indtil skyld er erkendt eller bevist, hovedsagelig på det strafferetlige område. Den ordning vedrørende »sorte lister«, som det ærede medlem omtaler, udgør et instrument til gennemførelse af forvaltningsmæssige privilegier.

Kommissionen skal minde om, at der i Rådets forordning (EF) nr. 1469/95 af 22. juni 1995 om foranstaltninger, der skal træffes over for visse erhvervsdrivende, der drager fordel af transaktioner finansieret af EUGFL, Garantisektionen (¹) og Kommissionens forordning (EF) nr. 745/96 af 24. april 1996 om gennemførelsesbestemmelser herfor (²), sondres mellem to kategorier af upålidelige erhvervsdrivende alt efter, om der er tale om erhvervsdrivende:

- der efter en endelig afgørelse truffet af en forvaltnings- eller retsmyndighed, forsætligt eller ved grov uagtsomhed har begået en uregelmæssighed
- der er blevet anmeldt som det første led i en administrativ eller retslig forfølgelse, idet denne konklusion dog senere kan ændres eller trækkes tilbage.

Nogle af de foranstaltninger, der kan træffes i medfør af disse forordninger, kan anvendes på den anden kategori af erhvervsdrivende (skærpet kontrol med transaktionerne, sikkerhedsmæssige foranstaltninger, såsom suspension af betalingen af beløb til igangværende transaktioner eller frigivelse af en sikkerhedsstillelse). Derimod er det kun muligt at anvende den eneste virkelige sanktion, nemlig udelukkelse, efter en uregelmæssighed, som en forvaltnings- eller retsmyndighed har truffet endelig afgørelse om. Der er tale om en forvaltningsmæssig og ikke en strafferetlig sanktion, der forudsætter, at visse betingelser, bl.a. forudgående høring af den pågældende erhvervsdrivende og klageadgang for denne i overensstemmelse med den behørig medlemsstats nationale lovgivning, overholdes fuldt ud.

(¹) EFT L 145 af 29.6.1995.

(²) EFT L 102 af 25.4.1996.

(2001/C 318 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0451/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. februar 2001)

Om: Forvaltning af giftigt affald i Grækenland

I henhold til artikel 6 i direktiv 91/689/EØF (¹) om farligt affald opstiller de kompetente myndigheder planer om forvaltningen af affaldet. Desuden skal producenter af farligt affald og de anlæg, de driver, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2 i direktiv 91/689/EØF føre et register. Desuden skal de føre specielle registre om deponeringen af farligt affald i henhold til artikel 2, stk. 2.

I Grækenland findes der i henhold til Kommissionens beretning om gennemførelsen af direktiv 91/689/EØF ingen plan for forvaltning og intet register. Desuden findes der ikke noget center til afskaffelse af affald eller en særlig transitplads i havnene. Som følge heraf plages det græske miljø af ukontrolleret afskaffelse og opbevaring af giftigt affald.

Hvad mener Kommissionen om ovennævnte situation? Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at afhjælpe situationen?

(¹) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(27. april 2001)*

Da Grækenland ikke havde opfyldt sine forpligtelser med hensyn til indførelse af en affaldsforvaltningsplan i henhold til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾, og 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald⁽²⁾, indbragte Kommissionen sagen for Domstolen den 7. april 2000 (sag C-2000/132). I juni 2000 meddelte Grækenland Kommissionen ministeriel afgørelse nr. 14312/1302, der udgør den formelle vedtagelse af en national affaldsforvaltningsplan. Gennemgangen af teksten er undervejs.

Derudover indbragte Kommissionen Grækenland for Domstolen den 24. januar 2001 (sag C-33/01) for ikke i henhold til artikel 8, stk. 3, i direktiv 91/689/EØF at have indsendt oplysninger om anlæg og virksomheder, som varetager bortskaffelse og/eller nyttiggørelse af farligt affald.

Grækenland har ikke indsendt nogen rapporter om gennemførelsen af affaldssdirektiverne i perioden mellem 1989 og 1997⁽³⁾. Men i november 1999, besvarede Grækenland fire spørgeskemaer om gennemførelse af fire EF-direktiver om affald.

Hvad angår de specifikke krav i artikel 2, stk. 1 (registrering af deponering eller bortskaffelse af farligt affald) og artikel 4, stk. 2 (registrering af producenter af farligt affald og af anlæg og virksomheder, der transporterer farligt affald) i direktiv 91/689/EØF om farligt affald, har de græske myndigheder underrettet Kommissionen om, at der er truffet foranstaltninger med henblik på at opfylde disse krav.

Svarene fra de græske myndigheder i rapporteringsårene er meget kortfattede og gør det ikke muligt for Kommissionen at danne sig et generelt billede af, hvorledes affaldsforvaltningen håndteres i Grækenland. Ifølge svaret blev der produceret 280 000 tons farligt affald i Grækenland (det pågældende år var dog ikke angivet), hvoraf 95 760 tons blev genanvendt, men Grækenland meddelte, at landet ikke er i besiddelse af noget anlæg til behandling eller bortskaffelse af farligt affald. Ifølge rapporten deponeres farligt affald midlertidigt, eller det udføres med henblik på endelig bortskaffelse i andre lande.

Da Kommissionen ikke har midler til inspicere de græske affaldsforvaltningsanlæg eller på anden måde verificere de ovennævnte tal, ligger den ikke inde med generelle oplysninger vedrørende tilfælde af miljøforurening, der skyldes mangelfuld håndtering af farligt affald.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

⁽³⁾ KOM(97) 23 endelig udg., KOM(1999) 752 endelig udg.

(2001/C 318 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0455/01

af Cristiana Muscardini (UEN) og Gianfranco Fini (UEN) til Kommissionen

(19. februar 2001)

Om: Forurening og forsømmelighed

Sarno er atter gået over sine bredder. Det er den mest forurenede flod i Europa i henhold til nogle aviser. Den gik også over sine bredder den 28. december 2000. Nu er der opstået flere utætheder, og vandet har allerede oversvømmet de omkringliggende arealer. Der er i området konstateret en betydelig stigning i antallet af tumorer, som borgerne tillægger den øgede forurening som følge af oversvømmelserne.

I Caltanissetta derimod, har husstandene i årevis kun haft vand hver fjerde dag. Reservoiret i forbindelse med dæmningen, som nu har været lukket i årevis, og som burde sikre husstandene en regelmæssig tilførsel af vand, er endnu ikke færdigt. I lang tid har man ventet på de sidste underskrifter fra italienske ministre. Selv om arbejdet straks blev påbegyndt, ville vandforsyningerne ikke være sikret til sommer, således som det nu har været tilfældet i mange somre. Dette skaber ulemper for borgerne i form af krænkelse af deres personlige værdighed som følge af mangelen på hygiejnegarantier og de større udgifter, som familierne har til indkøb af mineralvand. Landbruget vil også lide under denne situation med betydelige skader for producenterne til følge.

Også i Torre Annunziata (Napoli) mangler der vand i husene. De ikke indsamlede bjerge af affald skæmmer landskabet og skaber så udbredt forurening, at myndighederne har lukket skolerne af frygt for epidemier. Et stadion, der har kostet ca. 100 mia. lire, er aldrig blevet indviet og bliver brugt som en stor losseplads under åben himmel. Regionspræsidenten, Bassolino, er også særlig kommissær for den katastrofale affaldssituation i Campania.

Ovenstående er blot nogle få eksempler på ringeagt for de bestemmelser, der sikrer, at et miljø er til at leve i, og at man kan føre en civil tilværelse.

1. Råder Kommissionen over hjælpemidler til at kontrollere rækkevidden af disse økologiske katastrofer?
2. Er Kommissionen udstyret med finansielle programmer, hvorover der kan ydes støtte til løsning af problemerne i ovennævnte tilfælde?
3. Mener Kommissionen ikke, at der må indledes overtrædelsesprocedure mod Italien i forbindelse med ovennævnte tre tilfælde for ikke at have overholdt bestemmelserne om beskyttelse af miljøet og borgernes sundhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. maj 2001)

Kommissionens beføjelser er begrænset til dem, den gives i henhold til EF-traktaten; den er bl.a. ansvarlig for at sikre, at Fællesskabets lovgivning anvendes korrekt i alle medlemsstaterne. Med udgangspunkt i artikel 211 (tidl. artikel 155) i EF-traktaten, »skal Kommissionen for at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling drage omsorg for gennemførelse af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne«. Med udgangspunkt i EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) »finder Kommissionen, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, fremsætter den en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Retter den pågældende stat sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen«. Kommissionen har beføjelse til at afgøre, om der skal indledes en sådan procedure⁽¹⁾.

Manglende vandforsyning i Caltanissetta og Torre Annunziata samt oversvømmelse fra floden Sarno omfattes ikke af gældende fællesskabsdirektiver eller bestemmelser.

Floden Sarnos forurening kunne være relevant i forbindelse med Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽²⁾, 75/440/EØF af 16. juni 1975 om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne⁽³⁾ og 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁽⁴⁾. På basis af de oplysninger, det ærede medlem har givet, ser det imidlertid ud til, at der ikke kan fastslås nogen overtrædelse af bestemmelserne i øjeblikket.

På basis af de oplysninger, det ærede medlem har givet, kunne affaldshåndteringsforholdene i Torre Annunziata være relevant for Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽⁵⁾, som ændret ved direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽⁶⁾, der har til formål at beskytte menneskers sundhed og miljøet mod de skadelige virkninger forårsaget ved indsamling, transport, håndtering, oplagring og dumpning af affald. Kommissionen har ikke kendskab til de af det ærede medlem beskrevne forhold, men vil tage passende skridt til at indsamle detaljerede oplysninger herom og drage omsorg for, at fællesskabslovgivningen overholdes.

Kommissionen kan ikke have kendskab til alle de forhold, der måtte anses for at være mangelfuld anvendelse af Fællesskabets miljølovgivning i medlemsstaterne. Sådanne forhold meddeles normalt Kommissionen gennem klagebreve, skriftlige spørgsmål fra parlamentsmedlemmer samt andragender til udvalget andragender. De forhold, der påstås ikke at være i overensstemmelse med relevant fællesskabslovgivning, skal imidlertid beskrives nøje, således at Kommissionen bliver i stand til at vurdere dem i forhold til Fællesskabets gældende miljølovgivning.

Foranstaltninger inden for affaldshåndtering, vandforsyning og miljøinfrastruktur kan samfinansieres af den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) i forbindelse med Fællesskabets støtteramme for mål 1 områder. I tilfælde af specielt Mezzogiorno deltager EFRU sammen med Fællesskabets andre strukturfonde i finansieringen af regionale programmer for Campania og Sicilien, der direkte forvaltes af de regionale

forvaltninger. I henhold til artikel 8 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽⁶⁾ er det op til hver enkelt medlemsstat at iværksætte interventionerne på det mest hensigtsmæssige geografiske niveau.

⁽¹⁾ Prioriteter og kriterier for Kommissionens beføjelser er anført i den fjortende beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten — 1996, EFT C 332 af 3.11.1997.

⁽²⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

⁽³⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽⁴⁾ EFT L 129 af 18.5.1976.

⁽⁵⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁶⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 318 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0457/01

af Cristiana Muscardini (UEN) og Gianfranco Fini (UEN) til Kommissionen

(19. februar 2001)

Om: Fødevarerkontrol

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet for at undersøge og kontrollere, at der ikke anvendes forbudte produkter til fødevarer i Unionen i betragtning af de mange tilfælde af svig, der er kommet for dagens lys i Italien og i andre lande,

f.eks.:

- olivenolie fortyndet med olie af frø eller presserester;
- tørret klovolie til farvning af vin (Frankrig, 1999);
- mel fra mineralolier;
- kyllinger, skinker og svin kontamineret med kræftfremkaldende stoffer som f.eks. polychlordiphenyl, som dioxin er et derivat af;
- anvendelse af mælkepulver i ost, is osv.

Kan Kommissionen desuden specificere, hvilke af disse tilfælde af svig, der derimod hidrører fra produkter importeret fra lande uden for EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. maj 2001)

I henhold til fællesskabslovgivningen er der ikke noget forbud mod blandinger af olivenolie og andre vegetabiliske olier, som deklarerer og sælges som en sådan olie, og disse udgør heller ikke nogen sundhedsrisiko.

Med hensyn til blandingerne med olie fra anden presning drejer det sig om almindelig jomfruolivenolie, som allerede er raffineret og således ikke udgør nogen sundhedsrisiko.

Hvad angår blandinger, som svigagtigt deklarerer og sælges som ren olivenolie, er det medlemsstaterne selv, som har ansvaret for at iværksætte foranstaltninger og kontrol med henblik på at bekæmpe svig i forbindelse med forbruget af olivenolie.

Kommissionen har dog udarbejdet regler vedrørende en hel række metoder til at fastslå, at det drejer sig om blandinger, og den fremmer forbedring af analysemetoderne. Derudover indeholder fællesskabslovgivningen bestemmelser om kontrol af mere end 30 % af møllerne.

Blodalbumin (og ikke blodpulver), som nu er forbudt i henhold til fællesskabslovgivningen, kunne indtil 1997 bruges som et middel til klaring af vin, dvs. uden at efterlade restkoncentrationer i vinen. Brugen af farvestoffer i vin har altid været forbudt.

Produkter fra vinsektoren, navnlig vin, underkastes alle de kontrolforanstaltninger, som finder anvendelse i forbindelse med fødevarer. Derudover indeholder artikel 72 i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin⁽¹⁾ særlige bestemmelser om kontrol i vinsektoren, navnlig for at sikre overholdelse af bestemmelserne vedrørende produktsammensætning og produktionsmetoder. Kommissionens forordning (EF) nr. 2729/2000 af 14. december 2000⁽²⁾ bestemmer, hvordan kontrollen skal tilrettelægges og gennemføres. Kontrolforanstaltningerne kan navnlig dreje sig om produkternes sammensætning og organoleptiske karakteristika, beskrivelsen og præsentationen samt om overholdelse af reglerne vedrørende produktion og markedsføring. Ydermere indeholder artikel 72 i forordning (EF) nr. 1493/1999 bestemmelser om oprettelse af et særligt inspektørkorps under Kommissionen med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af reglerne i vinsektoren. Kommissionen har ikke kendskab til denne type af svig i forbindelse med importerede vine.

Hvad angår spørgsmålet om mel og mineralolier, tror Kommissionen, at de ærede medlemmer henviser til en række schweiziske forskeres fund af restkoncentrationer af, hvad der muligvis er, mineralolier i foderstoffer (september 2000). Sagen, som ikke blev betragtet som svig, blev i september 2000 drøftet i Den Videnskabelige Komité for Foder. Man konkluderede, at der stadig er mange spørgsmål navnlig vedrørende fortolkningen af de fundne analytiske resultater og de anvendte analytiske metoder, som skal besvares, før man vil overveje et særligt overvågningsprogram.

Under dioxinkrisen pålagde fællesskabsforanstaltningerne medlemsstaterne at gennemføre en streng overvågning af kød og kødprodukter fra Belgien, som var under mistanke. I tilfælde af kontaminering skulle produktet enten destrueres i den pågældende medlemsstat eller sendes tilbage til Belgien med henblik på at blive destrueret der. Tilfælde af svig undersøges i henhold til de retlige procedurer i den pågældende medlemsstat.

Artikel 7 i Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter⁽³⁾ fastlægger sundhedsbestemmelserne for produktionen af mælkebaserede produkter, som er fremstillet af mælk eller mælkebaserede produkter, som lever op til kravene i artikel 6 eller artikel 7.

Fra et sundhedsmæssigt synspunkt udelukker det ikke anvendelsen af mælkepulver til konsum i produktionen af ost eller is.

Derudover er anvendelsen af mælkepulver som en ingrediens i disse produkter underkastet den nationale lovgivning på området, da der ikke findes nogen fællesskabslovgivning vedrørende produktion og markedsføring af ost eller is.

I den forbindelse vil Kommissionen gerne henvise til navnlig de produkter, som er omfattet af Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽⁴⁾ eller af Rådets forordning (EØF) nr. 2082/92 af 14. juli 1992 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽⁴⁾. I disse særlige tilfælde kan medlemsstaterne give beskyttede betegnelser til visse levnedsmidler under forudsætning af, at de lever op til visse specifikationer, som for eksempel kan være et forbud mod anvendelsen af mælkepulver i visse traditionelle oste (artikel 4 eller 6).

Artikel 10 og 14 bestemmer, at hvis de udpegede kontrolmyndigheder og/eller et privat organ i en medlemsstat fastslår, at et landbrugsprodukt med et beskyttet navn i den pågældende medlemsstat ikke lever op til kriterierne i specifikationerne, skal de træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forordningen overholdes. Overvågning af en sådan situation hører ind under den enkelte medlemsstats ansvarsområde.

De tilfælde af svig, som de ærede medlemmer henviser til, er næsten alle forekommet i medlemsstaterne. Hvad angår tilfælde af svig, som vedrører produkter, som er importeret fra tredjelande, henvises de ærede medlemmer til visse af Kommissionens årsrapporter om beskyttelse af Fællesskabernes økonomiske interesser og bekæmpelsen af svig, navnlig med hensyn til olivenolie⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999.

⁽²⁾ EFT L 316 af 15.12.2000.

⁽³⁾ EFT L 268 af 14.9.1992.

⁽⁴⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

⁽⁵⁾ Navnlig årsrapporten fra 1998; KOM(1999) 590.

(2001/C 318 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0458/01**af Cristiana Muscardini (UEN) og Gianfranco Fini (UEN) til Kommissionen**

(19. februar 2001)

Om: Kontrol af skader forårsaget af giftige stoffer

Offentligheden er med forståelig bekymring vidne til en forhøjelse i antallet af bestemte tumorer, f.eks. melanomer, og i antallet af leukæmitilfælde.

1. Kan Kommissionen oplyse, om det er rigtigt eller ej, at der er tale om en sådan forhøjelse?
2. Er Kommissionen villig til at nedsætte en særlig midlertidig arbejdsgruppe under forsæde af kommissionsmedlem David Byrne, som skal have til opgave at gennemføre en undersøgelse i samtlige EU-lande for at finde frem til, hvilke skader der i de seneste ti år er forårsaget af specifikke giftige stoffer såsom benzen og tilsætningsstoffer i skrappe rengøringsmidler (til rengøring af karosserier, fjernelse af graffiti osv.), hvilke radioaktive følger Tjernobyl-ulykken har haft for vandløb og jordbund på EU's område, og hvilken kontaminering forarmet uran, plutonium eller andet har forårsaget efter bombenedslagene i Adriaterhavet og Garda-søen?
3. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at undersøge, om der er en forbindelse eller ej mellem forhøjelsen i antallet af tumorer og leukæmitilfælde og den ukontrollerede spredning af disse giftige stoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(30. maj 2001)

1. Kommissionen kan ikke bekræfte den forhøjelse i antallet af bestemte tumorer i Europa, som de ærede medlemmer nævner.
2. Kommissionen har under programmet »Europa mod kræft« oprettet et europæisk netværk af cancerregistre, som udarbejder data om forekomst og dødelighed for alle kræftformer. Europas borgere har adgang til disse data via hjemmesiden <http://www.iarc.fr> på Internettet.
3. Kommissionen følger allerede på nuværende tidspunkt udviklingen i kræfttilfælde og dødelighed gennem med Det Rådgivende Udvalg vedrørende Kræftforebyggelse, som rådgiver Kommissionen om alle spørgsmål i tilknytning til forebyggelse af kræft, herunder giftige stoffer som risikofaktorer.
4. Desuden finansierer Kommissionen forskning i forholdet mellem kræft og miljøfaktorer, herunder miljøforurenende stoffer, og bidrager dermed til at udvikle forskningsforanstaltninger til beskyttelse af folkesundheden under særprogrammet om livskvalitet og forvaltning af bioressourcer — nøgleaktion 4, miljø og sundhed. Europas borgere har adgang til kataloger over finansierede projekter fra 1999 og 2000 via hjemmesiden <http://europa.eu.int/comm/research/quality-of-life.html> på Internettet.

(2001/C 318 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0460/01**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(19. februar 2001)

Om: Blodpropper hos flypassagerer

Kommissionen oplyste i sit svar på min skriftlige forespørgsel E-2020/99 (!) om flypassagerers pladsforhold, at den ville behandle dette spørgsmål i et høringsdokument.

Overraskende nok fremgår det ikke alene af det pågældende dokument (punkt 2.1), at der endnu ikke foreligger tilstrækkelige beviser for blodpropper hos flypassagerer til, at dette spørgsmål kan tages alvorligt, men det påstås også, at passagerernes begrænsede pladsforhold sikrer bedre beskyttelse i tilfælde af nødlanding.

Der er nu næsten gået et år, og indtil dags dato er det ikke lykkedes mig at finde noget videnskabeligt bevis for, at indespærring af passagerer på ekstremt begrænset plads i flyene skulle forbedre deres sikkerhed. Tværtimod fremgår det af talrige videnskabelige publikationer – hvilket understøttes af de faktiske forhold og den offentlige opinion – at blodpropper hos flypassagerer er en af følgerne af den indespærringspolitik, som passagererne er genstand for. Det fremgår endog, at forekomsten af blodpropper blandt flypassagerer er meget høj, nemlig 1 promille (Aerospace Medical Association – Air Transport Medicine Committee, Traveller's Thrombosis, Deep Vein Thrombosis associated with travel, januar 2001).

Blodpropper hos flypassagerer kan således betragtes som en af de mest åbenbare følger af den umenneskelige behandling, som flyselskaberne hyppigt udsætter deres passagerer for, og også reumatiske sygdomme, klaustrofobi og selv syndromer som den såkaldte »air rage«, der nævnes flere gange i Kommissionens dokument, uden at der peges på nogen årsag dertil, er en naturlig følge af denne behandling.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Mener den ikke, at det er på høje tid, at den tager sin holdning til indespærring af flypassagerer på minimal plads op til fornyet vurdering?
2. Mener den ikke, at det ville være rimeligt at udvide principperne i den allerede eksisterende fælleskabslovgivning om et mindstemål af plads til høns, grise og andre dyr under transport til også at gælde for transport af mennesker i fly?

(¹) EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 68.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(8. maj 2001)

Kommissionen er klar over, at flytransport af passagerer over lange distancer kan øge risikoen for thrombose eller på anden måde påvirke passagerernes helbred. Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at den med den nuværende viden ikke er berettiget til at fremsætte et lovforslag, og at det er nødvendigt at granske de videnskabelige undersøgelser, der er udført over alt i verden, førend der træffes konklusioner om eventuelle fællesskabsforanstaltninger med henblik på at beskytte passagerers helbred, bl.a. vedrørende den plads, der afsættes til passagerer af andre hensyn end at sikre en hurtig evakuering af fly.

Verdenssundhedsorganisationen (WHO) afholdt den 12. og 13. marts 2001 en høring om emnet, hvor det i øvrigt blev bekræftet, at der endnu mangler konkrete beviser for sammenhængen mellem risikoen for thrombose og flyrejser. WHO stiller forslag om at iværksætte en række epidemiologiske undersøgelser af risikoen, problemets omfang og de faktorer, som påvirker risiciene; undersøgelser, som gør det muligt at isolere forskellige faktorer (kabinetryk, iltkoncentration, alkoholforbrug og mangel på fysisk aktivitet); og endelig en undersøgelse af effektiviteten af forskellige forebyggende foranstaltninger. En række luftfarts-selskaber forekommer at være interesserede i at deltage i og også bidrage til at finansiere disse undersøgelser.

Kommissionen har til hensigt at følge udviklingen inden for forskningen på dette område på nært hold. Den vil i den forbindelse også tage hensyn til resultaterne af et forskningsprojekt benævnt Dynasafe, som finansieres af Fællesskabets femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (¹).

(¹) KOM(97) 553 endelig udg.

(2001/C 318 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0471/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(21. februar 2001)

Om: Plan for Colombia

Over 35 000 personer, heraf størstedelen civile, er døde under væbnede sammenstød i Colombia siden 1990. Fredsprocessen har siden september sidste år omfattet den såkaldte Plan for Colombia, der blev forelagt af den colombianske præsident, Andrés Pastranas, og ifølge den er der afsat 7 milliarder dollars for perioden 2000-2006. For samme periode planlægger Kommissionen økonomisk støtte til Colombia på 105 millioner euro. EU vil i alt bidrage med 300 millioner euro.

Langt fra at betegne den colombianske konflikt som væbnet og militaristisk har Parlamentet i sine beslutninger af 18. januar 2001 givet udtryk for, at Den Europæiske Union bør følge sin egen, ikke militaristiske strategi, at den nuværende situation i Colombia er ikke blot er karakteriseret ved væbnet konflikt, men har også en social og politisk dimension, og at den økonomisk marginaliserede situation, som Colombia befinder sig i, kræver, at EU først og fremmest bekoster projekter, der er koncentreret om bistand til og modernisering af den civile sektor.

Hvordan kan Kommissionen definere EU's samarbejdsstrategi, og i hvilket omfang er visse aspekter i den såkaldte Plan for Colombia i modstrid med denne strategi? På hvilke områder agter Kommissionen at sætte sin økonomiske bistand ind, og hvilke konkrete projekter vil den støtte inden for områder som uddannelse, landbrug, fiskeri, sundhed, retsreform og respekt for menneskerettighederne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(31. maj 2001)

Som anført i Kommissionens meddelelse med titlen »Flerårigt støtteprogram til fordel for Colombia«, der blev vedtaget i oktober 2000, er den helt klar over de betænkeligheder, som den militære del af den såkaldte »Plan for Columbia« har vakt i såvel Colombia som i Europa. I selvsamme dokument hedder det, at Kommissionen ikke agter at deltage i et initiativ i Colombia med et militært aspekt.

Kommissionen overvejer at finansiere projekter inden for to hovedområder:

- I tidsrummet 2000-2006 ydes 105 mio. EUR programmerbar bistand, der skal anvendes i følgende sektorer: social og økonomisk udvikling og fattigdomsbekæmpelse (40 mio. EUR); alternativ udvikling (30 mio. EUR); støtte til en reform af retsvæsenet (25 mio. EUR); støtte til og fremme af menneskerettighederne (10 mio. EUR).
- Derudover agter Kommissionen at støtte en række projekter på følgende områder: nødhjælp, der skal ydes via Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO), især med henblik på at bistå internt fordrevne personer; samfinansiering af ikke statslige organisationers indsats; beskyttelse af miljøet og de tropiske skove.

Med bistand fra uafhængige eksperter er Kommissionen nu i færd med at indkredse de særlige projekter, der falder ind under disse kategorier.

(2001/C 318 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0472/01

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. februar 2001)

Om: Udnævnelse af et italiensk medlem af Den Videnskabelige Komité for Foder

I den nyudnævnte Videnskabelige Komité for Foder⁽¹⁾, som blev nedsat med Kommissionens afgørelse 97/579/EF⁽²⁾, optræder blandt de udpegede eksperter professor Gianfranco Piva (Università cattolica del Sacro Cuore, Piacenza, Italien).

I det italienske dagblad, »La Repubblica« af 25. januar i år kan man på side tre i forbindelse med en analyse af BSE-spørgsmålet læse, at »professor Piva er konsulent for »Morando«, en virksomhed i Torino, som fremstiller foderstoffer«, og at en udtalelse fra denne ledsagede en redegørelse af 9. juni 1998, som var underskrevet af direktøren for det italienske sundhedsministeriums afdeling for veterinærmedicin, Romano Marabelli, som anmodede det italienske institut for veterinær forskning om at give grønt lys for et indhold af benmel i foder på 0,15 %, hvor der blev bebudet »en forestående« retningslinje »fra EU, som gik i samme retning«.

I den opfordring til interessetilkendegivelse i forbindelse med posten som medlem af en videnskabelig komité, som Kommissionen offentliggjorde⁽³⁾, blev det præciseret, at ansøgerne skulle forelægge en erklæring om enhver interesse, som kunne anses for at være i strid med deres uafhængighed.

1. Kan Kommissionen bekræfte — som svar på påstanden i dagbladet »La Repubblica« — at professor Piva og de øvrige eksperter, som Kommissionen den 27. november 2000 udnævnte til medlemmer af den omtalte videnskabelige komité, der nedsattes med Kommissionens afgørelse 97/579/EF, alle har indgivet den krævede erklæring?

2. Har Kommissionen undersøgt, om der er uoverensstemmelse med de interesser, som medlemmerne af Den Videnskabelige Komité har, og den uafhængighed, som er nødvendig for at kunne beskytte forbrugernes sundhed?

(¹) EFT C 338 af 29.11.2000, s. 16.

(²) EFT L 237 af 28.8.1997, s. 18, og EFT L 179 af 18.7.2000, s. 13.

(³) EFT C 142 af 20.5.2000, s. 46.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. juni 2001)

1. Medlemmerne af de videnskabelige komitéer bliver hvert år anmodet om at forelægge Kommissionen en skriftlig erklæring om enhver interesse, som kunne anses for at være i strid med deres uafhængighed.

Desuden skal medlemmerne ved alle møder i de videnskabelige komitéer eller disses arbejdsgrupper i henhold til forretningsordenen aflægge erklæring om enhver særinteresse, der kunne stride mod deres uafhængighed i forbindelse med behandlingen af emnerne på dagsordenen for de enkelte møder. Erklæringen skal afgives skriftligt eller mundtligt og medtages i referatet af det pågældende møde, der offentliggøres på Internettet.

2. Det fremgik af Professor Pivas interessetilkendegivelse, at han ikke havde interesser, der kunne anses for at være i strid med hans uafhængighed.

Efter artiklen i »La Repubblica« har Professor Piva meddelt Kommissionen, at han ikke har nogen direkte forbindelse med firmaet Morando, men at der er indgået en konsulentkontrakt om revideringsbistand i forbindelse med foderstofanalyser mellem Istituto di Scienze degli Alimenti e della Nutrizione, som Professor Piva er direktør for, og selskabet Morando. På grundlag af de modtagne oplysninger anser Kommissionen ikke, at en sådan forbindelse er uforligelig med Professor Pivas medlemskab af den Videnskabelige Komité for Foder eller hans deltagelse som sagkyndig i andre videnskabelige komitéers arbejdsgrupper. Kommissionen vil fortsat sørge for, at dens interne regler med hensyn til videnskabelig sagkyndige overholdes, som ovenfor beskrevet.

(2001/C 318 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0486/01

af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(22. februar 2001)

Om: Antennemaster til mobiltelefoner

Er Kommissionen klar over, om der findes nogen europæisk lovgivning vedrørende placeringen af kortbølgeradio- og mobiltelefonmaster i forhold til offentlige bygninger?

Er en sådan lovgivning under udarbejdelse? Har Kommissionen nogensinde undersøgt, hvilke eventuelle sundhedsfarer der er forbundet med sådanne master?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(30. maj 2001)

Fællesskabets lovgivning vedrørende radioprodukter og telekommunikation på et liberaliseret marked pålægger medlemsstaterne ansvaret for at sikre, at strålingen fra mobiltelefonmaster ikke har et omfang, som kunne være farligt for offentligheden. Navnlig artikel 3, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af

udstyrets overensstemmelse⁽¹⁾ pålægger producenterne at sikre, at deres produkter ikke er skadelige, når de tages i brug i overensstemmelse med deres formål. Direktivets artikel 7, stk. 2, giver ydermere medlemsstaterne mulighed for at vedtage lovgivning vedrørende ibrugtagning af radiosendere med henblik på at sikre, at den offentlige sundhed ikke påvirkes.

Fællesskabet har i den forbindelse vejledt medlemsstaterne i at forvalte deres ansvar. Rådet vedtog den 12. juli 1999 en henstilling (1999/519/EF) om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz)⁽²⁾. Fuldstændig overholdelse af de basisrestriktioner og referenceniveauer, som findes i henstillingen, sikrer brugerne et højt niveau for beskyttelse mod akutte og langsigtede virkninger af ikke-ioniserende stråling. Reglerne skal naturligvis styrkes gennem lokal gennemførelse, og medlemsstaterne skal sikre, at de mål for beskyttelsen, som lovgiverne har vedtaget, opfyldes i alle tilfælde.

På nuværende tidspunkt er elektromagnetisk stråling specifikt omfattet af det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, hvorunder man finansierer fem forskningsprojekter til en samlet værdi af 9 mio. EUR. Projekterne, som hovedsageligt vedrører den potentielle kræftfremkaldende effekt af radiobølger, er blevet påbegyndt i begyndelsen af 2000, og resultaterne heraf foreligger om cirka fire år.

For at supplere de igangværende undersøgelser er de fremtidige indkaldelser af forslag under nøgleaktionen »Miljø og sundhed« rettet mod andre potentielle sundhedsrisici.

I den forbindelse har Kommissionen for nylig bedt Den Videnskabelige Styringskomité om at ajourføre sin tidligere udtalelse fra juni 1998 om de med elektromagnetiske felter forbundne sundhedsrisici i sammenhæng med den teknologiske udvikling og betingelserne for eksponering. Den ajourførte udtalelse offentliggøres i juli 2001 og anvendes om nødvendigt i forbindelse med Fællesskabets udarbejdelse af nye lovforslag på området.

⁽¹⁾ EFT L 91 af 7.4.1999.

⁽²⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

(2001/C 318 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0488/01
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(22. februar 2001)

Om: Lancashire Carrefour

Som led i det program med unge som målgruppe (»Action aimed at young people«), der køres af Kommissionens GD X, var Lancashire Rural Information and Promotion Carrefour et af de fem projekter, ved hjælp af hvilke informationen om Europa i landdistriktsskoler skulle vurderes.

1. Hvor mange skoler i Lancashire henvendte man sig til, og hvilke aldersgrupper indgik i vurderingen?
2. Hvor mange skoler svarede?
3. Hvilke spørgsmål blev der stillet?
4. Hvilken rapport har Kommissionen udarbejdet som en analyse af svarene fra Det Forenede Kongerige?
5. Vil Kommissionen forelægge kopier af de af GD X udsendte skrivelser og en kopi af sine konklusioner?

Hvor stort er budgettet til og hvad er formålet med Carrefour-projektet? Hvad agter Kommissionen at gøre for at afhjælpe de mangler, som spørgeskemaet afslørede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(8. maj 2001)*

1. Treoghalvtreds skoler i Lancashire og Cumbria modtog med posten et spørgeskema. Man henvendte sig til aldersgruppen 11 til 18 år.
 2. 30 % af spørgeskemaerne blev besvaret.
 3. De væsentligste områder, der var dækket af spørgeskemaet, var:
 - Hvad var skolernes væsentligste kilder til information om EU?
 - Hvor ofte blev kilderne anvendt?
 - Betalte skolerne for oplysninger?
- Skolerne blev bedt om:
- at evaluere kilderne med hensyn til medier, adgang, pris, kvalitet, relevans.
 - at oplyse, hvordan de brugte og formidlede information.
 - at oplyse, hvilke EU-oplysninger, de havde brug for, og i hvilke formater/medier.
4. Ved projektets afslutning blev der udarbejdet en projektrapport. Et resume af rapportens konklusioner blev offentliggjort på side 29 i en brochure med titlen »Rural information and promotion carrefours: At the very heart of Europe«.
 5. Spørgeskemaets indhold er som beskrevet under punkt 3. Individuelle svar er ikke blevet bevaret.

Carrefour-budgetterne er varierende. Kommissionens støtte til Lancashire Carrefour var på 10 000 ECU i 1997, hvor projektet blev afsluttet; nu er den på 15 000 ECU.

Formålet med carrefour-ordningen er at give information om Fællesskabet og dets politikker og programmer til befolkningen i landdistrikterne, at fremme dialog og samarbejde mellem de forskellige parter, som er aktive på regionalt plan, og mellem de forskellige regioner i Europa, at deltage i debatten om Unionen og at skabe feedback til Kommissionen om virkningen af dens aktiviteter.

En af de væsentlige pointer, der blev rejst af skolerne vedrørte skabelse af bevidsthed om Unionen i den nationale undervisningsplan. Den nationale undervisningsplan er imidlertid den britiske regerings anliggende.

The Central Bureau for International Education and Training (en del af British Council) koordinerer informationsstrømmen om Unionen til uddannelsessektoren i Det Forenede Kongerige.

(2001/C 318 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0490/01**af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen***(22. februar 2001)*

Om: Jean Monnet-professorater og -centre

Hvad er kriterierne for oprettelse af Jean Monnet-professorater og -centre?

Undersøger Kommissionen arten af det materiale, der undervises i, snarere end blot at vurdere mængden af det materiale, der er kendetegnet ved et europæisk element? Undersøger den, om undervisningspersonalet har været engageret i undervisning om Europa gennem mange år?

Hvad forstås der ved studier i europæisk integration i denne sammenhæng?

Kan Kommissionen forelægge en liste over Jean Monnet-centre og -professorater i Det Forenede Kongerige og over deres læseplaner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(26. april 2001)

1. Der gælder samme grundlæggende kriterier for oprettelsen af Jean Monnet-professorater og Jean Monnet-centre: det foreslåede projekt skal være af høj videnskabelig kvalitet og være enestående i sin art; projektet skal kunne gennemføres på universitetet; undervisningens indhold og aktiviteterne i forbindelse hermed skal dreje sig specifikt og generelt om europæisk integration.

Et Jean Monnet-professorat svarer til en undervisningsstilling på fuld tid ene og alene baseret på undervisning i europæisk integration. Et Jean Monnet-center er en rammestruktur synliggjort ved sin benævnelse (titlen »Jean Monnet«), inden for hvilken et eller flere universiteter kan forene deres ressourcer i form af ekspertise, personale og dokumentation med hensyn til europæisk integration.

2. Når det gælder Kommissionens vurdering af projektet skal det bemærkes, at der i udvælgelsesproceduren deltager et uafhængigt akademisk organ, Det Europæiske Universitetsråd for Jean Monnet-aktionen, der repræsenterer universitetsrektorer og professorer med speciale i spørgsmål vedrørende europæisk integration.

Dette råd, der er sammensat af ni medlemmer, rådgiver Kommissionen via anbefalinger om hvert af de foreslåede projekter. Rådet har også efterfølgende ansvaret for den akademiske opfølgning af Jean Monnet-projekterne.

Ved selve udvælgelsen gælder som allerede nævnt følgende to hovedkriterier:

- projektets videnskabelige kvalitet, som med henblik på Jean Monnet-professoratet skal vurderes på grundlag af den foreslåede studieplan (som udelukkende skal dreje sig om spørgsmål vedrørende europæisk integration), CV for den foreslåede indehaver af titlen sammen med en fortegnelse over hans/hendes publikationer (det skal fremgå af begge disse, at den pågældende i en temmelig lang periode har beskæftiget sig med undervisning og forskning i europæisk integration);
- projektet skal være akademisk gennemførligt på det pågældende universitet, hvilket er særligt vigtigt i forbindelse med oprettelsen af Jean Monnet-centre, som skal godtgøre, at hele den lærerstab, der er specialiseret i europæisk integration, skal være inddraget, synergi og samordning mellem forskellige fag skal dokumenteres og der skal foreslås nye og originale aktiviteter med sigte på civilsamfundet, lokalt engagement osv.

3. Ved udtrykket »studier i europæisk integration« forstås studier i det europæiske samarbejde og den hertil knyttede udvikling på det institutionelle, juridiske, politiske, økonomiske samt social- og arbejdsmarkeds-mæssige område, dvs. studier i integrationsprocessen som mål for EU-institutionernes politikker og konsekvenserne heraf på europæisk og/eller nationalt plan.

Jean Monnet-indsatsen tager sigte på discipliner, hvor udviklingen i EU bliver en stadig vigtigere del af det emne, der studeres, dvs.:

- Fællesskabsretten;
- europæisk økonomisk integration;
- europæisk politisk integration;
- det europæiske samarbejdes historie.

4. En fortegnelse over de 13 Jean Monnet-centre, der er oprettet i Det Forenede Kongerige siden 1998, sammen med navnene på de professorer, der står for koordineringen af disse centre, samt en fortegnelse over de 102 Jean Monnet-professorater i Det Forenede Kongerige med titlen på professoratet, den enkelte professors fag og specialisering findes på Europa-serveren på følgende adresse: <http://europa.eu.int/comm/dg10/university/ajm>.

(2001/C 318 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0491/01
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen
(22. februar 2001)

Om: Forbud mod lægemidler

Kommissionen støtter de skridt, som Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter har truffet med henblik på at indføre et forbud mod to appetithæmmende midler, diethylpropion og phentermine.

Disse to lægemidler er billigere end nyligt udviklede alternativer, og lavindkomstfamilier har derfor i højere grad råd til at købe dem. I USA er de i årtier blevet solgt med stort held, uden at der er stillet spørgsmålstegn ved deres sikkerhed.

Hvorfor har Kommissionen derfor accepteret en ikke offentliggjort rapport fra én læge som tilstrækkelig grund til at støtte et forbud? I hvor høj grad har de i rapporten indeholdte forskningsresultater været genstand for peer-gruppe-evaluering? Hvilke beviser på bivirkninger ligger Kommissionen inde med som grund til at støtte et forbud?

Hvor store er udgifterne ifølge Kommissionens skøn til fedme i Det Europæiske Fællesskab, og mener den, at et forbud mod disse lægemidler på grundlag af tilsyneladende ikke underbyggede forskningsresultater berettiger disse udgifter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. maj 2001)

Kommissionen vedtog den 9. marts 2000 fire beslutninger⁽¹⁾, der forpligter medlemsstaterne til at tilbagekalde alle nationale markedsføringstilladelser for lægemidler, der indeholder »appetithæmmende midler«. Disse beslutninger omfatter bl.a. stofferne amfepramone og phentermine, som nævnes af det ærede medlem.

Kommissionen vedtog disse beslutninger på grundlag af procedurerne i kapitel III i Rådets direktiv 75/319/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af lovgivning om farmaceutiske specialiteter⁽²⁾. Beslutningerne blev vedtaget, efter at Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering ved Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter i 1999 havde afgivet en videnskabelig udtalelse, som anbefalede — på basis af de seneste tilgængelige videnskabelige oplysninger — tilbagekaldelse af de nationale markedsførings-tilladelser for disse grupper af lægemidler, eftersom risikoen ved at bruge dem var for stor i forhold til fordelene.

Kommissionen foreslog, at man fulgte Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurderings udtalelse og udarbejdede udkast til beslutninger om tilbagekaldelsen. Disse udkast blev fremsendt til Det Stående Udvalg for Humanmedicinske Lægemidler. Medlemsstaterne udtalte sig positivt om disse udkast til beslutninger.

Derfor vedtog Kommissionen af hensyn til beskyttelse af folkesundheden beslutningerne, der forpligter medlemsstaterne til at tilbagekalde de nationale tilladelser for disse lægemidler. Selv om Kommissionen betragter fedme som et problem, der angår folkesundheden, mener den, at tilbagekaldelsen af disse lægemidler kun kunne begrundes på basis af den videnskabelige udtalelse afgivet af Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter. Ingen overvejelser om eller vurdering af, hvad fedme koster, blev anvendt som grundlag for disse beslutninger.

Kommissionen beskæftiger sig for øjeblikket med fedmeproblematikken ved at støtte projekter om sund kost og fysisk aktivitet. Dette arbejde er gennemført under det igangværende program for sundhedsfremme og vil blive fortsat under det nye folkesundhedsprogram. En meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om en handlingsplan om ernæringspolitik er under forberedelse. Det vigtigste mål med denne handlingsplan er at gøre det sunde kostvalg tilgængeligt, økonomisk overkommeligt og attraktivt for borgerne i EU. Dokumentet forventes vedtaget af Kommissionen i sommeren 2001.

Kommissionen er også ved at forberede et forslag til Rådets henstillinger om europæiske retningslinjer for ernæring, hvor fedme vil blive behandlet. Dette forslag forventes at foreligge i tredje kvartal af 2001.

⁽¹⁾ C(2000)452; C(2000)453; C(2000)608; C(2000)573.

⁽²⁾ EFT L 147 af 9.6.1975.

(2001/C 318 E/066)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0493/01
af Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. februar 2001)

Om: Supplerende spørgsmål om ulovlig forarbejdning og salg af katte- og hundeskind

Uddybende spørgsmål i forbindelse med forespørgsel E-3525/00 ⁽¹⁾ om samme emne. Har Kommissionen kendskab til, at inspektører fra Humane Society (den største dyrebesskyttelsesorganisation i USA) ved en kontrol i Nantes (Frankrig) i marts 2000 fandt katteskind under en anden betegnelse, og at en tysk importør over for de samme inspektører skal have meddelt, at der hvert år skønsmæssigt udføres en halv million katteskind fra Asien til Tyskland, hvor de under et andet navn forarbejdes til pelse?

Er Kommissionen indstillet på at tage kontakt med Humane Society i USA for at indhente nærmere oplysninger, og er Kommissionen indstillet på, dersom disse oplysninger kan bekræftes, at foreslå et direktiv om forbud mod indførsel, forarbejdning og salg af pelse fremstillet af katte- og hundeskind?

⁽¹⁾ EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 152.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(1. juni 2001)

Kommissionen henviser det ærede medlem til de svar, den har afgivet på skriftlig forespørgsel E-3981/00 fra Struan Stevenson ⁽¹⁾ og P-0359/01 fra Eryl Margaret McNally ⁽²⁾.

Kommissionen har ikke kendskab til de specielle oplysninger, som det ærede medlem fremkommer med.

Skulle Kommissionen imidlertid modtage relevante oplysninger fra Humane Society, vil den omhyggeligt undersøge sagen og tage hensyn til den i forbindelse med dens fremtidige aktiviteter.

⁽¹⁾ EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 232.

⁽²⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 220.

(2001/C 318 E/067)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0494/01
af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen**

(22. februar 2001)

Om: HACCP-systemet (Hazard Analysis Critical Control Point)

Jeg har modtaget mange henvendelser fra personer, der er beskæftiget med tilberedning af fødevarer, kødindustrien, restauranter, caféer osv. om konsekvenserne af, at Europa-Kommissionen vedtager HACCP-systemet.

Argumentet mod HACCP er, at det er et system, som blev udarbejdet i USA med henblik på at fremstille sterile fødevarer til rumprogrammet, og at det sandsynligvis vil føre til en forringelse af fødevarerikkerheden i stedet for en forbedring.

Har personalet i Europa-Kommissionen, der er beskæftiget med denne sag, læst en undersøgelse foretaget af Det Britiske Uafhængighedspartis forskningsdirektør, Dr. Richard North, med titlen »Fødevarerikkerhed og Den Europæiske Union«? I bekræftende fald, hvad er Kommissionens reaktion på de mange argumenter, der fremsættes i denne undersøgelse mod indførelsen af HACCP?

Jeg har modtaget henvendelse fra medlemmerne af Association of Meat Inspectors (Sammenslutningen af kødinspektører), som meddeler mig, at HACCP er fuldstændig uegnet til at kontrollere fødevarerikkerheden i slagterier, simpelt hen ikke kan anvendes i det pågældende miljø og vil føre til en forringelse af fødevarerikkerheden.

Hvorfor foreslår Den Europæiske Union i samarbejde med embedsmændene i Det Forenede Kongerige at fjerne kødkontrol fra regeringens virksomhedsområde og placere den under den private sektors område? Denne politik forekommer uforståelig i betragtning af, at over 46 % af den private industrisektor i 1995 i de første etaper af BSE-krisen i Storbritannien ikke gennemførte den kontrol med risikomateriale, regeringen foreskrev på det pågældende tidspunkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. maj 2001)

I dette svar er det ikke muligt at reagere på alle bemærkningerne i den analyse (»Fødevarer sikkerhed og Den Europæiske Union«), som det ærede medlem henviser til. Generelt er der ingen indvendinger i analysen Hazard Analysis Critical Control Point (HACCP-systemet) som sådan. Indvendingerne er snarere rettet mod den tvungne gennemførelse af systemet, da der er tale om ét specifikt system, og der er ikke nødvendigvis et forhold mellem fødevarer sikkerhed og gennemførelsen af HACCP.

HACCP-systemet er generelt anerkendt i hele verden som den mest hensigtsmæssige måde at sikre fødevarer sikkerhed på. Codex Alimentarius, der er det førende videnskabelige organ på området, og de relevante videnskabelige udvalg i Europa er enige i dette. Kommissionen mener derfor, at indførelsen af HACCP-systemet forbedrer fødevarer sikkerheden i Europa.

I henhold til Codex Alimentarius kan HACCP anvendes i virksomheder af alle størrelser. I Codex Alimentarius lægger man særlig vægt på gennemførelsen af HACCP i små virksomheder i form af udvikling af specifikke strategier. Kommissionens forslag⁽¹⁾ vil også gøre det lettere at indføre HACCP i små virksomheder. I denne sammenhæng er det vigtigt at notere, at eksperter i vid udstrækning har accepteret generiske tilgange til HACCP som et værktøj for små og mindre udviklede virksomheder.

Det skal ligeledes understreges, at HACCP ikke er et nyt element i EF's lovgivning. I henhold til både Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne⁽²⁾ og en række produktspecifikke direktiver skal HACCP-principperne gennemføres i levnedsmiddelvirksomheder.

For så vidt angår bemærkningerne om gennemførelsen af HACCP i slagterier bør der henvises til udtalelsen fra Den Videnskabelige Komite for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundheden af 24. februar 2000 om revisionen af kødinspektionsprocedurerne. En af de vigtigste henstillinger i rapporten er, at indførelsen af HACCP i slagterier bør være obligatorisk. Den videnskabelige komites udtalelse stemmer overens med de relevante retningslinjer fra Codex Alimentarius og mere generelt med udviklingen inden for de store kødeksporterende lande uden for Europa. Udtalelsen findes på Internettet⁽³⁾.

I Hvidbogen om Fødevarer sikkerhed⁽⁴⁾ meddelte Kommissionen, at den ville udarbejde et forslag til revision af det nuværende kødinspektionssystem. Hovedårsagen hertil var, at det nuværende system ikke behandler de største risici i forbindelse med kød, som er af største vigtighed i dag, og især risici knyttet til forekomsten af skadelige mikroorganismer som salmonella i kød. Kommissionens mål er at forbedre kødsikkerheden ved at gøre kødinspektionen risikobaseret; dette skal ske ved at gennemføre jord-til-bord-metoden og klart definere kødoperatørernes og den officielle inspektørs ansvar. Kommissionen er ved at udarbejde dette forslag sammen med eksperter og repræsentanter fra medlemsstaterne. Der er endnu ikke truffet nogen beslutning om den struktur, som det kommende kødinspektionssystem skal have.

Revisionen af kødinspektionssystemet vil dog ikke betyde, at den kompetente myndighed bliver udelukket fra slagterierne. Den kompetente myndighed spiller fortsat en rolle i sikringen af, at fødevarer lovgivningen overholdes.

⁽¹⁾ EFT C 365 E af 19.12.2000.

⁽²⁾ EFT L 175 af 19.7.1993.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scv/outcome_en.html#opinions.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

(2001/C 318 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0496/01**af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen**

(22. februar 2001)

Om: Konsekvenser af IJzeren Rijn-forbindelsen for tyske naturområder

Den mulige genåbning af den gamle jernbaneforbindelse »IJzeren Rijn« gennem nationalparken »De Meinweg« vil umiddelbart efter den tyske grænse også berøre miljøet i et område, som af de tyske myndigheder er udpeget som særligt beskyttet område i henhold til habitat- og fugledirektivet. De foreslåede alternativer til denne linjeføring hhv. nord og syd om De Meinweg (alternativ A1 og alternativ A2) skåner til en vis grad det (nederlandske) naturreservat, men går på tysk område tværs igennem »Forst Meinweg«, som er et Natura 2000-område, og fuglereservatet »Schwalm Nette Platte mit Grenzwald und Meinweg« (DE 4603-401).

Forudsætter en eventuel genåbning af den gamle linjeføring af IJzeren Rijn ikke en (uafhængig) undersøgelse fra de tyske myndigheders side af de eventuelle konsekvenser for naturværdierne i »Forst Meinweg« og fuglereservatet »Schwalm Nette Platte mit Grenzwald und Meinweg«?

Hvorvidt kræves der en grænseoverskridende vurdering af indvirkningerne på miljøet (jf. direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ om ændring af direktiv 85/337/EØF⁽²⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkninger på miljøet) med henblik på en vurdering af de eventuelle negative virkninger på tysk område?

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(30. maj 2001)

Kommissionen har fra Tyskland modtaget meddelelse om, at lokaliteten »Schwalm-Nette-Platte mit Grenzwald und Meinweg« er udlagt som et særligt beskyttet område i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1972 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾ (herefter kaldet »fugledirektivet«). En del af dette beskyttede område, som ligger i Forst Meinweg, er desuden for nylig blevet foreslået udlagt som lokalitet af fællesskabsbetydning i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. marts 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ (herefter kaldet »habitatdirektivet«) under navnet »Meinweg mit Ritzroder Dünen«.

Den beskyttelse, som er hjemlet med artikel 6, stk. 2 til 4, i habitatdirektivet, finder anvendelse på både særlige beskyttelsesområder udlagt under fugledirektivet og lokaliteter af fællesskabsbetydning under habitatdirektivet. I medfør af artikel 6, stk. 3, i habitatdirektivet vurderes alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. Habitatdirektivet siger ikke noget om, hvordan disse indvirkninger skal vurderes, men blot at vurderingen skal være hensigtsmæssig.

Kommissionen bemærker, at man overvejer at genåbne jernbaneforbindelsen »IJzeren Rijn«, men at der endnu ikke er truffet nogen beslutning. Hvis det besluttes at genåbne forbindelsen gennem »Schwalm-Nette-Platte mit Grenzwald und Meinweg«, skal dette projekt gøres til genstand for en forudgående hensigtsmæssig vurdering af dets indvirkning med henblik på bevaringsmålsætningerne for denne lokalitet under forudsætning af, at projektet måtte formodes at få en betydelig indvirkning på den.

I henhold til bilag I, afsnit 7, litra a, artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 85/33/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (herefter VVM-direktivet), som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽³⁾, skal anlæg af jernbanefjerntrafik gøres til genstand for en vurdering af indvirkningen på miljøet. Med hensyn til en ændring af projekter i VVM-direktivets bilag I skal medlemsstaterne i henhold til bilag II, afsn. 13, artikel 4, stk. 2, i VVM-direktivet — enten ved at gennemgå de enkelte projekter eller fastsætte grænseværdier eller kriterier — afgøre, om projektet skal gøres til genstand for en vurdering af indvirkningen på miljøet.

Det hedder i direktivets artikel 7, at såfremt en medlemsstat konstaterer, at et projekt vil kunne få betydelig indvirkning på miljøet i en anden medlemsstat, informerer den den anden medlemsstat om projektet. Sidstnævnte kan anmode om at deltage i vurderingen af miljøindvirkningen i den medlemsstat, på hvis område projektet forventes at blive gennemført. De pågældende medlemsstater skal foretage høringer vedrørende de mulige grænseoverskridende følger af de planlagte projekter og foranstaltninger for at reducere eller fjerne sådanne indvirkninger.

Da jernbaneforbindelsen »IJzeren Rijn« alene kan genåbnes, hvis alle medlemsstater, den går igennem, er enige om genåbningen, gennemføres projektet ikke bare i en enkelt medlemsstat. Alle berørte medlemsstater har derfor mulighed for at vurdere og tage hensyn til projektets indvirkning på deres område inden for rammerne af deres egen administrative procedure. Det er kun i tilfælde, hvor de er yderligere grænseoverskridende indvirkninger, som Kommissionen ikke kan forudse på nuværende tidspunkt, at proceduren under artikel 7 i VVM-direktivet ser ud til at være relevant i denne sammenhæng.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 318 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0500/01

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(22. februar 2001)

Om: Dumpning af ammunition og radioaktivt affald i EU's farvande

Kommissionen er vel klar over, at hundrede tusinder af ton ammunition, bl.a. granater, bomber, landminer, håndgranater og fosforblus, før 1973 blev dumpet af den britiske regering i Det Irske Hav ved Beaufort's Dyke i havet sydvest for Skotland, og at lavradioaktivt affald også blev dumpet i Det Irske Hav i 1950'erne og 1960'erne.

Har Kommissionen kendskab til andre eksempler på dumpning af ammunition og radioaktivt affald i EU's farvande, og i bekræftende fald, hvilke materialer, hvilke steder og hvem var ansvarlig herfor?

Hvilke eventuelle foranstaltninger træffer Kommissionen for at sikre, at sådanne materialer ikke kan anrette skade på mennesker eller dyr og planter i havet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. maj 2001)

Som anført i svar på skriftlig forespørgsel E-4005/97 fra Allan Macartney (¹) og P-2495/97 fra Patricia McKenna (²) er Kommissionen klar over, at der tidligere er dumpet radioaktivt affald ved Beaufort's Dyke og flere andre steder.

Mellem 1950 og 1963 blev der tillige dumpet lavradioaktivt affald i Den Engelske Kanal af Belgien og Det Forenede Kongerige, og der blev benyttet andre lokaliteter indtil 1982. Alle lokaliteter er opregnet i en rapport, som Kommissionen har udgivet, og som har titlen »The radiological exposure of the population of the European Community from radioactivity in North European marine waters, project Marina (Radiation Protection 47, 1990)«.

Kommissionen har ikke yderligere oplysninger om dumpning af ammunition.

Marina-undersøgelsen er nu ved at blive ajourført. Der skal foretages en omfattende vurdering af udsættelsen for radioaktiv stråling som følge af dumpet fast materiale og udledning af radioaktivt spildevand i nordeuropæiske havområder. Det bliver en vigtig del af grundlaget for gennemførelse af den strategi under OSPAR-konventionen, som der opnåedes enighed om på ministermødet i Sintra i 1998.

Vurderingen bliver i vid udstrækning baseret på resultaterne af den overvågning af radioaktiviteten i marine prøver, som medlemsstaterne har udført i henhold til artikel 35 i Euratom-traktaten og meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 36 deri.

Den nye Marina-undersøgelse skal omfatte eventuelle negative virkninger for den europæiske befolknings sundhed og for organismer i havet.

⁽¹⁾ EFT C 310 af 15.12.1998.

⁽²⁾ EFT C 60 af 25.2.1998.

(2001/C 318 E/070)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0510/01
af Karla Peijs (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. februar 2001)

Om: De transeuropæiske net og udviklingen af indre vandveje

Kommissionen har fået forelagt en rapport om flaskehalse inden for de indre vandveje (rundbordsdrøftelse om flaskehalse inden for vandvejsnettet, 23. november 2000, Lille, Frankrig).

I rapporten, som er udarbejdet af vandvejssektoren, gøres der rede for situationen med hensyn til det transeuropæiske vandvejsnet fem år efter iværksættelsen af TEN-rammebeslutningerne. I rapporten gøres der endvidere rede for udviklingen inden for TEN-politikkerne, der indledtes med hvidbogen om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse (1992). Den oprindelige liste over projekter er blev indgående evalueret og defineret af Christophersen-gruppen og udformet på grundlag af de principper, der fastlagdes af Det Europæiske Råd i Essen i 1994. Resultatet var en finindstilling af de vigtigste transportprojekter, som mundede ud i følgende: En liste over 14 højt prioriterede projekter, som imidlertid ikke omfatter nogen projekter vedrørende indre vandveje. Ganske vist er de offentlige infrastrukturinvesteringer udsat for et hårdt pres som følge af budgetstramminger, men det er ikke desto mindre beklageligt, at udviklingen af vandvejsnettet står nederst på prioritetslisten.

Der er et presserende behov for infrastrukturinvesteringer inden for vandvejsnettet for at fremme intermodal transport (sø-flod, flod-jernbane, flod-landevej) og for at fjerne en række af de nuværende flaskehalse samt tilvejebringe nogle af de manglende forbindelsesled, hvilket ville øge nettenes effektivitet.

På baggrund af den stadig større pladmangel og det forhold, at søtransport er billig, ren og grøn, bedes Kommissionen oplyse følgende:

- Hvorfor har Kommissionen ikke afsat en større del af EU's TEN-midler til fremme af udviklingen af vandvejsnettet (1,5 % til vandvejsnettet mod 55 % til jernbaner)?
- Kan Kommissionen forklare, hvorfor den ikke har spillet en større koordinerende rolle med hensyn til udvikling af det transeuropæiske vandvejsnet på tværs af de nationale grænser?
- Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at optimere vandvejstransporten på Donau til Sortehavet (hindringer mellem Straubing og Vilshofen) med henblik på EU's udvidelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. maj 2001)

Nettet af sejlbare vandveje udgør en del af det transeuropæiske net (TEN) som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet ⁽¹⁾.

Den eventuelle tildeling af finansiel støtte fra Fællesskabet via budgetposten for det transeuropæiske transportnet til projekter af fælles interesse, som repræsenterer de forskellige transportformer, er baseret på en indgående vurdering af, hvorvidt samtlige de betingelser og kriterier, der er fastsat i den relevante forordning, er opfyldt ⁽²⁾. Et af disse kriterier gælder projekternes modenhedsgrad (navnlig den tekniske og finansielle). For at sikre en effektiv forvaltning af fællesskabsbudgettet kan Kommissionen kun støtte

projekter, i forbindelse med hvilke der forelægges en realistisk gennemførelsestidsplan. Da Kommissionen kun kan bidrage til at dække en forholdsvis beskeden del af de samlede omkostninger i forbindelse med projekterne, mens medlems-staterne (eller i givet fald de private partnere) forbliver de vigtigste kilder til finansiering af TEN-projekter vedrørende transport, påvirker disses investeringspolitik Fællesskabets samfinansiering inden for denne sektor.

Ikke desto mindre har Kommissionen i sin hidtidige politik for samfinansiering af TEN-transportprojekter tillagt transport ad indre vandveje stor betydning. I tidsrummet 1995-1999 tildeltes der i alt ca. 32 mio. EUR i absolutte tal til egentlige vandvejsprojekter (f.eks. fjernelsen af trafikale flaskehalse på akse fra vest mod øst, fra Benelux via Tyskland til Polen, herunder projekter vedrørende Dortmund-Ems-kanalen, knudepunkterne ved Magdeburg samt Berlin og mellem Berlin og den polske grænse), tillige med en række projekter med henblik på at modernisere indlandshavne (for eksempel i Dresden ved Elben).

En sammenligning mellem procentdelene for fællesskabsbidragene til jernbanesektoren og vandvejssektoren er vanskelig, fordi de sejlbare vandveje kun omfatter nogle få af medlemsstaterne, mens jernbanenettet dækker hele Fællesskabet. Kommissionen er af den opfattelse at dens politik med hensyn til samfinansiering af vandvejssektoren på udmærket måde har afspejlet medlemsstaternes investeringsaktivitet og givet mærkbare impulser til en række højt prioriterede projekter.

De ovenfor nævnte projekter (ligesom andre, der har været genstand for samfinansiering fra Fællesskabets side) spiller en afgørende rolle for den grænseoverskridende trafik. Desuden har de væsentlig betydning for trafikken til Polen og andre central- og østeuropæiske lande. Med henblik på yderligere at styrke den grænseoverskridende koordinering inden for vandvejssektoren har Kommissionen prioriteret dette højt i det flerårige vejledende program for samfinansiering af TEN-transportprojekter i tidsrummet 2001-2006. Dette program forventes vedtaget af Kommissionen i løbet af maj-juni 2001 efter at være blevet forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse.

For så vidt angår Donau har Donau-aksen på de paneuropæiske transportministerkonferencer på Kreta (1994) og i Helsinki (1997) fået status som en højt prioriteret korridor (Korridor VII), idet man ønsker at fremme en integreret udvikling af flodtransportstrømmene på denne flod. Med dette mål for øje er der ved at blive udarbejdet en aftaleprotokol omfattende landene i Donau-bækkenet og Kommissionen. Denne protokol vil snart ligge klar og kunne undertegnes af parterne endnu i år. Desuden har Kommissionen på begæring af Donau-Kommissionen — der har til opgave at sikre den frie internationale sejlads på Donau — i de sneste to år aktivt støttet gennemførelsen af projektet vedrørende rydning af hindringerne for sejladsen på floden i Novi Sad, Serbien, som følge af Kosovo-konflikten i foråret 1999. Således vedtog Rådet og Europa-Parlamentet på forslag af Kommissionen i juli 2000 princippet om et finansielt bidrag fra Fællesskabet til dette projekt på indtil 22 mio. EUR, eller højst 85 % til de forventede omkostninger i forbindelse hermed. Endelig er det planen, at førtiltrædelses-instrumentet (ISPA) i de kommende år skal støtte en række infrastrukturprojekter på Donau, som har betydning for flodsejladsen.

(¹) EFT L 228 af 9.9.1996.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 2236/95 af 18. september 1995 om generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for de transeuropæiske net, EFT L 228 af 23.9.1995, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1655/1999 af 19. juli 1999, EFT L 197 af 29.7.1999.

(2001/C 318 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0518/01

af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(22. februar 2001)

Om: Direktiv 85/337/EØF og subsidaritetsprincippet

Kommissionen har netop vedtaget, at den vil fortsætte overtrædelsesprocedurerne mod Belgien, Spanien og Luxembourg, som den beskylder for ikke fuldt ud at overholde det europæiske direktiv om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (direktiv 85/337/EØF) (¹).

Skyldes Kommissionens mange skuffelser over medlemsstaternes gennemførelse af dette direktiv ikke, at direktivets krav er i åbenlys modstrid med artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union? Skulle subsidiaritetsprincippet ikke tilskynde Kommissionen til at nære større tillid til de pågældende myndigheder, særlig når de træffer afgørelse om et projekt af national eller regional interesse?

Kommissionen gør således indsigelse mod tilladelsen til at opføre en jernbaneforbindelse mellem Valencia og Tarragona, selv om den erkender, at der er gennemført en miljørisikovurdering, dog under omstændigheder, der ikke fuldt ud er i overensstemmelse med direktivets krav. Det samme gælder anklagen mod Luxembourg i forbindelse med den planlagte vejforbindelse til Saarland, som er vedtaget ved en retsakt fra det luxemburgske parlament.

Kunne Kommissionen ikke i stedet for at lave paragrafrytteri og således vise sin bureaukratiske skadelighed, overlade til medlemsstaterne, regionerne og kommunerne at bedømme indvirkningen af de offentlige og private projekter på miljøet? Har Kommissionens handling ikke blot til følge, at den unødvendigt forsinker gennemførelsen af projekter, der er vedtaget i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. april 2001)

Kommissionen vil gerne understrege, at det er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 2, i henhold til hvilken Fællesskabet har til opgave at fremme et højt niveau for miljøbeskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, at man har vedtaget Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som er blevet ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 (¹).

Under anvendelse af subsidiaritetsprincippet er der i dette direktiv udelukkende fastsat de minimumskrav, som miljøindvirkningsvurderingerne skal opfylde, ligesom det er overladt til medlemsstaterne selv at drage konsekvenserne af de informationer, der er relevante i den sammenhæng.

Det tilkommer Kommissionen i medfør af EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155) at drage omsorg for gennemførelsen af de bestemmelser, der med hjemmel i traktaten træffes af institutionerne, i givet fald under anvendelse af den procedure, der er foreskrevet i artikel 226 (tidl. artikel 169).

Således kan Kommissionen se sig forpligtet til at verificere, om medlemsstaterne har iværksat proceduren for miljøindvirkningsvurdering og i bekræftende fald, om den er blevet korrekt overholdt.

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 318 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0526/01 af José Pomés Ruiz (PPE-DE) til Kommissionen

(22. februar 2001)

Om: Mellemliggende mål for beskæftigelsen

På Det Europæiske Råd i Stockholm vil der for første gang ske en evaluering af den procedure, der blev fastlagt på Det Europæiske Råd i Lissabon, og hvor målsætningen var at nærme sig fuld beskæftigelse i år 2010. Det svenske formandskab foreslog på ØKOFIN-mødet den 19. januar 2001 i Bruxelles muligheden af at fastsætte nogle mellemliggende mål for beskæftigelsen, uden at man hidtil har konkretiseret, hvad disse mellemliggende mål skulle bestå i.

Hvad mener Kommissionen om dette forslag?

Hvilke parametre (f.eks. mål for de forskellige køn, aldersgrupper, brancher, regioner, tidsfrister osv.) bør sådanne mellemliggende mål omfatte for bedre at diagnosticere problemet og pege på de bedste løsninger med henblik på at nå frem til fuld beskæftigelse til det planlagte tidspunkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(21. maj 2001)*

For at opnå fuld beskæftigelse i EU i 2010 skal alle berørte aktører gøre en beslutsom og vedvarende indsats. Kommissionen er enig med formandskabet i ønsket om at understrege vores opbakning til den strategi og de mål, der blev fastlagt i Lissabon. Det er nu muligt at gøre væsentlige fremskridt takket være det gunstige makroøkonomiske miljø — stærk økonomisk vækst, lav inflation og sunde offentlige finanser — som skaber de rette betingelser for fremadrettede tiltag.

Skal vi nå målet om fuld beskæftigelse i slutningen af årtiet, vil man ved at fastlægge nye mål på mellemlang sigt for den samlede erhvervsfrekvens og for kvinder lettere kunne fokusere de politiske foranstaltninger og overvåge fremskridtene. En åben koordination af politikkerne — baseret på opnåelse af fælles, kvantificerede mål inden en given frist — har vist sig at være et effektivt politisk redskab til at få de nationale myndigheder og arbejdsmarkedets parter til at gennemføre konkrete aktioner. Erfaringerne fra Luxembourg-processen er et godt eksempel, og Det Europæiske Råd i Lissabon anerkendte dette princip ved at udstrække det til andre områder, bl.a. økonomiske reformer, social sikring og uddannelse.

I Kommissionens meddelelse, »Udnyttelse af den Europæiske Unions potentiale — konsolidering og udbygning af Lissabon-strategien«⁽¹⁾, der blev vedtaget den 7. februar 2001 med henblik på Det Europæiske Råd i Stockholm den 23.-24. marts 2001, går man et skridt videre og opfordrer Det Europæiske Råd til at vedtage mål for erhvervsfrekvensen på mellemlang sigt i EU i januar 2005 på 67 % generelt og på 57 % for kvinder.

Medlemsstaterne opfordres ligeledes, som fastsat i Rådets afgørelse 2001/63/EF af 19. januar 2001 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik for 2001⁽²⁾, til i samråd med arbejdsmarkedets parter at overveje at fastlægge nationale målsætninger for en forøgelse af beskæftigelsen for at bidrage til EU's bestræbelser for i 2010 at nå en samlet beskæftigelsesfrekvens på 70 % og en beskæftigelsesfrekvens for kvinder på over 60 %, og for at sikre, at der sker en betydelig forøgelse af antallet af ældre (55-64-årige), der bliver på arbejdsmarkedet.

⁽¹⁾ KOM(2001) 79 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 22 af 24.1.2001.

(2001/C 318 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0527/01**af José García-Margallo y Marfil (PPE-DE) til Kommissionen***(22. februar 2001)*

Om: Stabilitetspagt i Spanien

Kommissærkollegiet konstaterede den 24. januar 2001, at Irlands budget for år 2001 ikke er i overensstemmelse med de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Feira den 19. juni 2000. Som følge heraf opfordrede det Rådet til at fremsætte en henstilling til Irland om at tilpasse sin budgetpolitik til de overordnede økonomiske retningslinjer (artikel 99, stk. 3 i EU-traktaten).

I Spanien har Centraldomstolen (Audiencia Nacional) for ganske nylig afsagt en dom, hvori den fastfrysning af de offentligt ansattes lønninger, som indgik i budgettet for 1997, betegnes som ikke retmæssig, og hvori det pålægges regeringen at ajourføre de pågældende lønninger i overensstemmelse med udviklingen i forbrugerprisindekset i det pågældende regnskabsår.

Ifølge visse vurderinger vil en sådan ajourføring betyde en udbetaling på hen ved 900 milliarder pesetas, hvilket ifølge Fuentes Quintana vil medføre en væsentlig stigning i inflationen og en betydelig uligevægt i de offentlige finanser, dvs. en kraftig afvigelse i forhold til de overordnede økonomiske retningslinjer for Spanien og, hvad der er vigtigere, i forhold til den nyligt opdaterede stabilitetsplan.

Agter Kommissionen at foreslå Rådet en henstilling i lighed den med den, der er fremsat til Irland, i tilfælde af at den spanske regering ser sig nødsaget til at ajourføre de pågældende lønninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(10. maj 2001)*

Den dom, som Audiencia Nacional for nylig har afsagt, er blevet appelleret af den spanske regering. Der vil derfor muligvis i dette tilfælde ikke blive nogle budgetmæssige følger af gennemførelsen af dommen. Kommissionen vurderer under alle omstændigheder den nationale budgetpolitik som et hele og vurderer ikke omkostningerne ved individuelle udgiftskategorier. Den budgetmæssige følge af den endelige retlige afgørelse i den konkrete sag vil derfor ikke være afgørende for en sådan vurdering.

*(2001/C 318 E/074)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0538/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen***(16. februar 2001)*

Om: Skolernes tilkobling til internettet

Råder Kommissionen over sammenlignelige oplysninger fra de enkelte EU-medlemslande om skolernes tilkobling til internettet? Hvilke foranstaltninger har Kommissionen hidtil truffet for at fremme denne tilkobling af skolerne til internettet, og hvilke foranstaltninger agter den at træffe i dette øjemed i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(8. maj 2001)*

Skolernes tilkobling til Internettet og deres indkøb af edb- og multimedieudstyr hører under medlemsstaternes kompetenceområder. Men medlemsstaterne har på Kommissionens foranledning nedfældet en række meget ambitiøse mål på dette område i forbindelse med eEurope-handlingsplanen. Der er især tale om at give alle skoler adgang til Internettet og til multimedieressourcer inden udgangen af 2001. Samtidig skal alle skoleelever have adgang til Internettet og multimedieressourcer i klasseværelserne inden udgangen af 2002.

For at kunne følge udviklingen mod disse mål råder Kommissionen over en række sammenlignende oplysninger for hvert EU-land om skolernes tilkobling til Internettet. Disse oplysninger fremsendes til Kommissionen af korrespondenterne fra eLearning-arbejdsgruppen, som er udpeget af undervisningsministerierne i hvert medlemsland. Oplysningerne er gengivet i rapporten »Udnyttelse af Den Europæiske Unions potentiale — konsolidering og udbygning af Lissabon-strategien«, som Kommissionen fremsender direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets generalsekretariat⁽¹⁾.

Det skal dog understreges, at der med disse data udelukkende gives oplysninger om, hvorvidt der findes en tilkobling til Internettet. Dataene giver altså ikke mulighed for at vurdere kvaliteten, det tilgængelige serviceniveau eller hvorvidt denne opkobling reelt anvendes til undervisningsbrug. Det er afgørende at få bedre oplysninger til rådighed, for således at kunne træffe bedre beslutninger om anvendelse af informations- og kommunikationsteknologi i skolerne. I den forbindelse arbejder Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur tæt sammen med Generaldirektoratet for Informationssamfundet og Eurostat for at definere en række bedre kvalitative og kvantitative indikatorer.

Dette samarbejde vedrører især evalueringen af medlemsstaternes fremskridt, hvad angår iværksættelse af målene i eEurope-handlingsplanen. Ministerrådet har godkendt en række indikatorer, bl.a. på undervisningsområdet, som Kommissionen skal følge op på.

Hvad angår anvendelsen af IKT (informations- og kommunikationsteknologi) på skolerne er der blevet gennemført en Eurobarometer-undersøgelse. Resultaterne går i retning af en hurtig udvikling, og vil snart kunne ses på Europa-netstedet.

EU's program for informationssamfundets teknologier fremmer forskningsaktiviteter, der supplerer dette område. Som eksempel for 2001 kan nævnes aktionslinjen »eLearning for unge europæere i den digitale tidsalder«, der forventes at samle et tilstrækkeligt stort antal centrale aktører fra forskellige europæiske sektorer for på tværeuropæisk plan at forske i og udvikle nye IKT-baserede systemer og tjenester og

gennemføre en omfattende validering af sådanne systemer og tjenester med henblik på at forbedre eLearning i skolerne og på de højere læreanstalter, i betragtning af at vi befinder os i den digitale tidsalder.

(¹) KOM(2001) 79 endelig udg.

(2001/C 318 E/075)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0541/01
af Dominique Vlasto (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. februar 2001)

Om: Medicinsk forskning i prion-sygdomme

I betragtning af de nye tilfælde af bovin spongiform encephalopati (BSE), der jævnligt konstateres i EU-medlemsstaterne, det mærkbare fald i forbruget af oksekød og bekymringen blandt de europæiske forbrugere bør den medicinske forskning i prion-sygdomme på nuværende tidspunkt prioriteres meget højt i forbindelse med Kommissionens forskningspolitik.

I det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling var denne forskning gjort til et af hovedområderne, idet der var afsat et passende beløb hertil, hvilket desværre ikke er tilfældet i det femte rammeprogram.

Mener Kommissionen, at den igangværende forskning, der finansieres over det fjerde rammeprogram og den del af det årlige budget for Generaldirektoratet for Forskning, der er afsat til medicinsk forskning i prion-sygdomme, er tilstrækkelig til at opnå hurtige resultater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(17. maj 2001)

Handlingsplanen vedrørende forskning i overførbare spongiforme encephalopatis (TSE) under det fjerde rammeprogram (¹) var meget omfattende og har resulteret i en betydelig mobilisering af ekspertise fra mere end 120 laboratorier i alle medlemsstater og de associerede lande samt en vidtrækkende kombination af videnskabelige fagområder. De projekter, hvortil der er ydet støtte under TSE-handlingsplanen, har givet og giver stadig yderst relevante resultater.

I det femte rammeprogram (²) er alle områder af TSE-handlingsplanen dækket grundigt ind under programmet »Livskvalitet og forvaltning af bioressourcer« (³) i de forskellige nøgleaktioner og generiske aktiviteter samt infrastrukturer. I øjeblikket gennemføres der tre projekter, og der forhandles om yderligere ni. De fleste af disse projekter bygger på meget vellykkede projekter, hvortil der er ydet støtte under TSE-handlingsplanen.

Forskning i TSE prioriteres fortsat højt. I den forbindelse har Kommissionen på mandat fra Rådet (forskning), der mødtes den 16. november 2000, nedsat en ekspertgruppe, som består af nationale eksperter og fremragende videnskabsfolk. Denne gruppe mødtes den 15. december 2000 og den 16. februar 2001. Gruppen har analyseret igangværende forskningsaktiviteter både i medlemslandene og på fællesskabsniveau. Både medlemmer af Kommissionens Videnskabelige Styringsudvalg og dennes ad hoc-gruppe vedrørende TSE/bovin spongiform encephalopati (BSE) samt forskere fra Det Fælles Forskningscenter deltager i ekspertgruppen, hvilket garanterer, at deres anbefalinger også tages i betragtning. Gruppen har identificeret områder, der kan drage fordel af koordinering og samarbejde på medlemsstatsniveau, og områder, der bør styrkes, samt nye forskningsområder. Kommissionen undersøger de redskaber, der er til rådighed, og som muliggør en højere grad af koordinering, herunder iværksættelsen af en specifik forslagsindkaldelse.

Ekspertgruppen har udarbejdet en dækkende oversigt over de igangværende forskningsaktiviteter, som snart vil blive offentliggjort.

Endelig har Kommissionen i sit forslag til det næste FTU-rammeprogram (2003-2006) (⁴) identificeret fødevarerikkerhed og sundhedsrisici som værende en af de syv tematiske prioriteringer for forskning på fællesskabsniveau. Denne prioritering omfatter specifikt forskning i prionsygdomme.

(¹) EFT L 126 af 18.5.1994.

(²) EFT C 173 af 7.6.1997.

(³) EFT L 64 af 12.3.1999.

(⁴) KOM(2001) 94 endelig udg.

(2001/C 318 E/076)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0548/01
af Mechthild Rothe (PSE) til Kommissionen**

(27. februar 2001)

Om: Konkurrencesituationen, støtte i forbindelse med indbygning af stålskorstene

Jeg har erfaret, at der er betydelige prisforskelle i forbindelse med indbygning af stålskorstene i Den Europæiske Union. Det er nu et spørgsmål, om denne prisforskel, der kan være på hele 30 %, skyldes støtte i nogle medlemsstater.

1. Findes der i nogle EU-lande et krav fra staten om indbygning af stålskorstene?
2. Bliver denne branche støttet gennem EU? I så fald inden for rammerne af hvilket program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(1. juni 2001)

1. I forespørgslen vedrørende prisforskelle i forbindelse med fremstilling af stålskorstene henvises der til konkurrencesituationen i denne erhvervsgren.

Kommissionen har til opgave at overvåge, at Den Europæiske Unions medlemsstater overholder Fællesskabets konkurrenceregler. Skyldes prisforskellene tilskud i en bestemt erhvervsgren, støtter Kommissionen sig til Fællesskabets særlige konkurrenceregler med henblik på at undersøge, om tilskuddene er forenelige med fællesmarkedet.

Der findes principielt ingen særskilte regler for vurdering af statsstøtte på området for fremstilling af stålskorstene. For statsstøtte i denne erhvervsgren anvendes således reglerne for vurdering af statsstøtte med horisontalt formål eller de almene regler for vurdering af regionalstøtte.

Ligger virksomheden i en regionalstøtteberettiget region, kan der ansøges om støtte i henhold til de støtteregler, der finder anvendelse i den pågældende region.

Fremgangsmåderne for anvendelse af de almene regler for støtte med regionalt sigte og for reglerne om vurdering af statsstøtte med horisontalt formål finder anvendelse uden forskel på alle virksomheder i Den Europæiske Unions medlemsstater.

2. Kommissionen har ikke kendskab til, om der findes tilskudsprogrammer i forbindelse med fremstilling af stålskorstene.

(2001/C 318 E/077)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0574/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. februar 2001)

Om: Grækenlands mangelfulde gennemførelse af en afgørelse fra EF-Domstolen om brugte biler

Med bestemmelserne i lov nr. 2682/99 afskaffedes i Grækenland den særlige forbrugsafgift (EFK) og den særlige yderligere éngangsafgift (EPET), som pålægges personbiler med oprindelse i Den Europæiske Union, og der er i stedet indført en enhedsafgift under betegnelsen »særlig klassifikationsafgift« (ETT). Denne afgifts koefficienter afhænger af bilens slagvolumen og forureningsbegrænsende teknologi uanset, om der er tale om en ny eller en brugt bil.

Grækenland beskatter med andre ord ikke de brugte biler på grundlag af prisen for en tilsvarende ny bil, men det opkræver fortsat afsindigt høje afgifter, som for biler uden katalysator svinger mellem 80 og 400 % af bilens værdi, og for katalysatorbiler mellem 15 og 128 %. På den måde overtrædes principperne og kravene indeholdt i Domstolens dom af 23. oktober 1997 i sag nr. C-375/95, hvor Grækenland blev dømt for forskelsbehandling i forbindelse med afgifter på brugte biler med oprindelse i EU.

Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at sørge for, at Domstolens afgørelser respekteres og fællesskabsretten gennemføres fuldt ud?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. maj 2001)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at den allerede har sendt den græske administration en begrundet udtalelse i henhold til artikel 228 (tidligere artikel 171) i EF-traktaten på grund af landets mangelfulde gennemførelse af Domstolens afgørelse i sag C-375/95, Kommissionen mod Den Helleniske Republik om beskatning af motorkøretøjer.

Siden notifikationen af den begrundede udtalelse er der sket to ting:

- a) Domstolens afgørelse i en lignende sag, C-393/98, Gomes Valente, er blevet offentliggjort. Denne afgørelse, der er truffet i forbindelse med en præjudiciel sag, går i samme retning som de bemærkninger, som Kommissionen har fremsat over for Domstolen, og indebærer en ændring af det nuværende beskatningsgrundlag for brugte motorkøretøjer i flere medlemsstater. Den pågældende ændring er mere fordelagtig for borgerne i Europa og de berørte erhvervsdrivende
- b) Kommissionen modtog den 12. marts 2001 en ny klage fra græske erhvervsdrivende. I klagen angives det, at der er sket en forringelse af de satser for beskatning af brugte motorkøretøjer, der anvendes efter den 1. januar 2001, hvilket parterne mener er i modstrid med bestemmelserne i Domstolens afgørelse i nævnte sag C-375/95.

Kommissionen forbeholder sig ret til at identificere de nye elementer og efter den nødvendige undersøgelse i henhold til gældende bestemmelser og kontradiktionsprincippet at integrere dem i den overtrædelsesprocedure, der er indledt.

(2001/C 318 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0585/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(21. februar 2001)

Om: Udviklingen af projektet for udarbejdelse af det nationale ejendomsregister

Generaldirektoratet for Regionaludvikling har i en skrivelse til de ansvarlige myndigheder påpeget, at der i forbindelse med den fortsatte finansiering af projektet med det nationale ejendomsregister, som der i 1994 var afsat 172 mia. ecu til på budgettet, er tale om en uregelmæssighed. Dette beløb er i øvrigt sat ned med 33,3 mio. ecu efter ændringerne i fællesskabsstøtterammen, fordi projektet er forløbet på en måde, der ikke berettiger til finansieringsbidrag.

Som det nævnes i skrивelsen, er der i forbindelse med gennemførelsen af 21 % af de arbejder, der indgår i programmet, blevet opbrugt 83 % af programmets budget, og der anføres oplysninger til sammenligning af den oprindelige og den nuværende omkostningsvurdering.

Kommissionen har dog i sit svar (3.12.1997, E-3332/97⁽¹⁾) på min forespørgsel samt på forespørgsler fra andre kolleger om samme emne, beroligende erklæret, at »der ikke længere er noget til hinder for, at bevillingerne opbruges inden for fristerne i EU-støtterammen«.

Under henvisning til dette projekts betydning, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Mener Kommissionen, at der er tale om et tilfælde som nævnt i artikel 24, stk. 2, i forordning 4253/88⁽²⁾? Er der tale om væsentlige ændringer med hensyn til karakteren af eller forudsætningerne for gennemførelse af foranstaltningen, som Kommissionen ikke er anmodet om godkendelse af?
2. Hvilke beløb er der afsat med henblik på fortsættelsen af projektet med ejendomsregistret under den tredje fællesskabsstøtteramme? Hvad vil Fællesskabet acceptere? Hvor høj støtte vil der blive ydet?

⁽¹⁾ EFT C 158 af 25.5.1998, s. 88.

⁽²⁾ EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(18. maj 2001)

Ved sit brev af 19. januar 2001 til de græske myndigheder indledte Kommissionen proceduren i henhold til artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88, for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter.⁽¹⁾ Det drejer sig således om aktioner, der til dato er medfinansieret i henhold til delprogram nr. 5 om det nationale ejendomsregister, som indgår i det operationelle miljøprogram for programmeringsperioden 1994-1999. Dette delprogram repræsenterer en EU-støtte på 104,025 mio. EUR.

Den såkaldte artikel 24-procedure, der netop er indledt, består af flere etaper. Kommissionen har således lige modtaget svar fra de græske myndigheder på ovennævnte brev og vil se nøje på det for i overensstemmelse hermed at beslutte, hvad der videre skal ske.

Kommissionen konstaterede nemlig, især på grundlag af de data, den fik i december 2000, at gennemførelsen af projektet synes at være behæftet med forsinkelser og svagheder. Der er lavet omfattende tillæg til kontrakterne om tildeling af matrikuleringsundersøgelser, hvilket øger omkostningerne, og da der mangler aftaler om tidsplan og konkrete resultater, er det usikkert, hvornår projektet bliver færdigt.

Det beløb, der er foreslået til det nationale ejendomsregister i fællesskabsstøtterammen for programmeringsperioden 2000-2006, er på 164,1 mio. EUR i EU-støtte. Kommissionen mener, at det vil være for tidligt at iværksætte anden fase af dette projekt, før artikel 24-proceduren vedrørende den foregående periode er afsluttet. Det er nemlig helt nødvendigt at drage konklusioner af de tidligere erfaringer, inden der forpligtes EU-bevillinger til videreførelsen af dette projekt.

Kommissionen har igen set på de svar, den gav på de skriftlige forespørgsler E-3332/97 fra det ærede medlem⁽²⁾, P-3617/97 fra Konstantinos Hatzidakis⁽²⁾ og E-4155/97 fra Konstantinos Hatzidakis⁽³⁾ vedrørende ejendomsregistret i Grækenland og kan ikke se, at de er i modstrid med dens aktuelle holdning, eftersom de svar, der blev givet i 1997, var baseret på de data, der forelå på det tidspunkt.

Kommissionen ønsker imidlertid at præcisere første sætning i andet afsnit af det svar, der blev givet på den skriftlige forespørgsel E-4155/97: »Det følger heraf, at det igangværende arbejde vedrører et areal på 3,4 mio. stremata (40 % af de 8,5 mio. stremata, der er omfattet af de tre første matrikuleringsundersøgelser, som dækkes af den anden EF-støtteramme (EFSR-II))«.

⁽¹⁾ EFT L 374 af 31.12.1988.

⁽²⁾ EFT C 158 af 25.5.1998.

⁽³⁾ EFT C 223 af 17.7.1998.

(2001/C 318 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0586/01**af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen**

(21. februar 2001)

Om: Misdannelser hos nyfødte på Sicilien

Pædiatri-afdelingen på hospitalet »Muscattello« i Augusta har offentliggjort tallene for forekomsten af misdannelser hos nyfødte på Sicilien i 2000. Situationen i industritrekanten Augusta-Melilli-Priolo er meget foruroligende, eftersom forekomsten af misdannelser hos nyfødte ligger på næsten 6 %, hvor Verdenssundhedsorganisationen betragter en forekomst på 2 % som tærsklen for udløsning af alarm.

Er der fastlagt fællesskabsbestemmelser og/eller fællesskabsaktioner vedrørende beskyttelsen af sundheden hos befolkningen i stærkt industrialiserede områder? Er der truffet fællesskabsforanstaltninger til forebyggelse og behandling af misdannelser hos nyfødte?

Kan Kommissionen gribe ind for at afhjælpe ovennævnte alvorlige situation?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne**

(15. maj 2001)

Kommissionen bidrager i forbindelse med misdannelser hos nyfødte til beskyttelse af folkesundheden på forskellige områder såsom:

- miljølovgivning, især vedrørende kontrol med kemiske og fysiske agenser, som er potentielle teratogener;
- lovgivning vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen;
- aktioner vedrørende folkesundheden, især vedrørende forebyggelse (sundhedsfremmende foranstaltninger, aktioner mod alkohol, tobak osv.) og overvågning af misdannelser hos nyfødte. Kommissionen støtter i øjeblikket Eurocat-projektet Epidemiologisk Overvågning af Fosterskader i Europa. Dette projekt har fået tildelt fællesskabsstøtte inden for rammerne af Fællesskabets handlingsprogram for sjældne sygdomme 1999-2003. Det sicilianske kontor for fosterskader er partner i projektet. Hvad angår behandling af misdannelser hos nyfødte bestemmer EF-traktatens artikel 152 (tidligere artikel 129), at Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet fuldt ud respekterer medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling.
- Fællesskabet er også aktivt på forskningsområdet for at øge den videnskabelige viden om misdannelser hos nyfødte. Det skal især nævnes, at Kommissionen under det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling finansierede en fælles aktion om »Evaluerings af prænatal diagnose af fosterskader ved hjælp af ultralydsundersøgelser af fostre«. Der deltager to italienske centre fra Firenze og Padua i dette projekt, som koordineres af Louis Pasteur-universitetet i Strasbourg i Frankrig.

(2001/C 318 E/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0588/01
af Florence Kuntz (UEN) til Kommissionen**

(1. marts 2001)

Om: EU-bistand til Armenien

Kommissionen bedes angive

- alle de budgetposter som vil kunne anvendes i forbindelse med projekter for bistand og/eller fremme af den økonomiske og kulturelle udvikling i Armenien;
- alle de fællesskabsprogrammer og aktioner, som Armenien nyder godt af, samt indholdet af dem;
- alle de EU-bevillinger, aktioner og programmer, som udelukkende Armenien nyder godt af eller har nydt godt af i regnskabsårene 2000 og 2001?

Kommissionen bedes præcisere resultaterne med talangivelser, fordelt pr. aktion, program og budgetpost for EU's politik for bistand til Armenien og oplyse, hvilke virkninger denne politik efter Kommissionens mening har?

(2001/C 318 E/081)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0634/01
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen**

(6. marts 2001)

Om: Bistand til Armenien

Ifølge oplysninger offentliggjort i Washington Post om den amerikanske bistand til Armenien nåede bistanden til dette land sidste år op på 42 USD pr. person, som er et af de højeste beløb, som USA yder i

bistand til tredjelande. Denne bistand til Armenien kendetegnes af stor alsidighed og omfatter genopbygning af boliger, bidrag til beskyttelse af bygninger mod jordskælv, restaurering af skolekomplekser, anlæggelse af vandforsyningssystemer m.m.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilken størrelsesorden der skal ydes bistand til Armenien, eftersom landene i Transkaukasien er prioriterede lande for Den Europæiske Union?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-0588/01 og E-0634/01**

(11. april 2001)

Armenien nyder godt af fællesskabsprogrammer, -projekter og -aktioner for bistand og/eller fremme af den økonomiske og sociale udvikling inden for rammerne af følgende budgetposter:

- B7-520 »Bistand til den økonomiske reform- og genopretningsproces i de nye uafhængige stater og Mongoliet«. Der er tale om Tacis-programmet og herunder Tempus (omstrukturering af de videregående uddannelser);
- B7-528 »Ekstraordinær finansiel bistand«. Denne bistand skal gøre det lettere for Armenien at opfylde finansielle forpligtelser i forbindelse med landets udlandsgæld, særlig over for Fællesskabet;
- B7-20 »Program for fødevarer sikkerhed«. Det pågældende program støtter regeringens strukturelle reformer i de sektorer, der er relevante for fødevarer sikkerheden.

Femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (budgetpost B6-6120)⁽¹⁾ er også åbent for Armenien.

Armenien har også modtaget humanitær nødhjælp i henhold til budgetpost B7-210 (Kontoret for Humanitær Bistand — ECHO) med i alt ca. 67 mio. EUR siden 1993 (0,6 mio. EUR i 2000 som bistand i forbindelse med tørken).

Der er ikke andre budgetposter, der vil være relevante. Armenien er ikke det eneste land, der nyder godt af programmer, projekter og aktioner, som finansieres over de pågældende budgetposter.

Armenien har siden 1991 modtaget omkring 59 mio. EUR fra Tacis-programmet. For finansårene 2000-2001 udgør Tacis-budgettet 10 mio. EUR. Til dette beløb skal der inden for rammerne af forhandlingerne om lukningen af Medzamor-atomkraftværket lægges 50 mio. EUR for perioden 2000-2004 til nuklear sikkerhed, hvoraf hovedparten vil gå til at forberede demonteringen af værket, samt 30 mio. EUR til energisektoren og 16 mio. EUR i forbindelse med Tacis Interstate Inogate.

Inden for rammerne af den ekstraordinære finansielle bistand har Armenien siden 1997 og til dato modtaget 12 mio. EUR i form af gavebistand. Til udbetalingen af denne gavebistand er der knyttet makroøkonomiske og strukturelle betingelser i overensstemmelse med landets aftaler med Den Internationale Valutafond (IMF). De efterfølgende trancher — maksimalt 18 mio. EUR indtil udgangen af 2004, hvoraf 5,5 mio. EUR sandsynligvis vil blive udbetalt i år — burde gøre det lettere at tilbagebetale hele gælden til Fællesskabet. I betragtning af størrelsen af landets udlandsgæld på almindelige vilkår er det en makroøkonomisk prioritet for den armenske regering at afvikle denne på gunstige betingelser

Armenien har i alt modtaget 41 mio. EUR fra programmet for fødevarer sikkerhed i perioden 1996-1999. Et nyt program til 20 mio. EUR, som dækker perioden 2000-2001, blev godkendt i marts 2000. Programmet for fødevarer sikkerhed støtter også privatiseringsprocessen for landbrugsjord samt udarbejdelsen af hensigtsmæssige social- og sundhedspolitikker.

EF-bistanden til Armenien har til formål at støtte landet med at etablere solide demokratiske strukturer og gennemføre reformer, der fremmer en vedvarende økonomisk udvikling og direkte udenlandske investeringer, navnlig fra Fællesskabet. Skønt de hidtil opnåede resultater samlet set er tilfredsstillende,

skal det understreges, at effektiviteten af EF's indsats begrænses af de vedvarende konflikter i det sydlige Kaukasus. Den manglende tilstedeværelse af et reelt økonomisk samarbejde i regionen og landets vanskeligheder ved at konsolidere økonomien skal også tages i betragtning.

(¹) KOM(97) 553 endelig udg.

(2001/C 318 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0591/01
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Burma

Kan Kommissionen få oplyst, om nogen medlemsstat eventuelt har taget skridt til at gennemføre henstillingerne fra ILO's undersøgelseskommision om tvangsarbejde i Burma?

Vil Kommissionen overveje at anmode alle medlemsstater om at oplyse, hvorledes de har til hensigt at forholde sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. maj 2001)

I henhold til resolutionen om tvangsarbejde i Burma/Myanmar, som Den Internationale Arbejdsorganisation vedtog i juni 2000, og som blev stadfæstet af ILO's styrelsesråd i november 2000, skulle ILO's generaldirektør i marts 2001 rapportere til styrelsesrådet om, hvilke foranstaltninger ILO's medlemmer og andre internationale organisationer har truffet som svar på resolutionens henstillinger.

ILO's generalsekretær har med henblik herpå anmodet både ILO's medlemsstater og Kommissionen om oplysninger. ILO's henstillinger, der har til formål at få Burma/Myanmar til at efterleve henstillingerne fra ILO's undersøgelseskommité om loven om tvangsarbejde, 1930 (nr. 29), blev derfor drøftet i de relevante rådsinstanser.

EU's medlemsstater og Kommissionen har på egne vegne svaret på ILO's generaldirektørs anmodning om oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er taget eller som overvejes som svar på henstillingerne i resolutionen. Der blev opnået enighed om, at visse fælles elementer skulle indgå i svarene.

Medlemsstaternes og Kommissionens svar er indeholdt i en rapport, som ILO's generaldirektør fremlagde for ILO's styrelsesråd på organisationens 280. samling i marts 2001.

(2001/C 318 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0594/01
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Arbejdstidsdirektivet

1. Skal arbejdsgiverne i henhold til arbejdstidsdirektivet ud over de offentlige helligdage give de ansatte fire ugers ferie med fuld løn? Eller omfatter den fire ugers obligatoriske ferie med fuld løn offentlige helligdage?

2. Kan medlemsstaterne undtage små virksomheder fra arbejdstidsdirektivet? Hvad er, i bekræftende fald, den største form for virksomhed, som kan undtages? Hvilke medlemsstater har valgt at undtage små virksomheder fra arbejdstidsdirektivet? Hvilke kriterier har medlemsstaterne anvendt for at afgøre, hvilke virksomheder, der skal undtages (omsætning, antal ansatte osv.)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(30. maj 2001)*

1. Det hedder i arbejdstidsdirektivet ⁽¹⁾ (artikel 7), at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alle arbejdstagere får en årlig betalt ferie af mindst fire ugers varighed. Der står imidlertid ikke noget i direktivet om, hvorvidt offentlige helligdage er medtaget i denne årlige ferieperiode.

Det kan hævdes, at ordet »ferie« bør fortolkes som fritid, hvor arbejdstageren ellers formodes at skulle have været på arbejde. Offentlige helligdage formodes desuden at være dage, hvor arbejdstagerne ikke arbejder — det er ikke noget, de selv kan vælge. Endelig bør det bemærkes, at offentlige helligdage i mange medlemsstater ikke medregnes som en del af den årlige ferie.

Det ærede medlem henvises desuden til Kommissionens beretning om gennemførelsen af arbejdstidsdirektivet, vedtaget den 1. december 2000 ⁽²⁾.

2. Medlemsstaterne kan ikke med hjemmel i arbejdstidsdirektivet fritage små virksomheder fra dets anvendelsesområde. I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 137 (tidl. artikel 118) er der i direktivet taget skyldigt hensyn til, at det skal undgås at pålægge administrative, finansielle og retlige byrder af en sådan art, at de hæmmer oprettelse og udvikling af små og mellemstore virksomheder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden — EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽²⁾ KOM(2000) 787 endelig udg.

(2001/C 318 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0595/01
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Etniske mindretal

1. Hvilken procentdel af Kommissionens arbejdsstyrke kommer fra etniske mindretal?
2. Hvilken procentdel af de ansatte i de tre øverste lønklasser kommer fra etniske minoriteter?
3. Hvilken overvågning af etniske forhold foretager Kommissionen? Hvor længe har Kommissionen haft en politik vedrørende etniske spørgsmål?
4. Findes der nogen politik eller skrevne eller uskrevne regler, ifølge hvilke medlemmer af etniske mindretal er udelukket fra særlige stillinger eller anciennitetsniveauer?
5. Hvilken funktion har Det Europæiske Observatorium For Racisme og Fremmedhad i Wien, hvordan er kommandovejen for det, og hvad er dets finansieringskilde? Hvordan er personalestrukturen i denne organisation? Hvor mange af dets ansatte er fra etniske mindretal?
6. Hvilke skridt har Kommissionen taget til at oplyse medlemmer af etniske mindretal om
 - EU's arbejde og funktioner
 - ansættelsesmuligheder i EU-institutioner?
7. Hvilke skridt er man i gang med at tage for at sikre, at etniske mindretal deltager i valg af medlemmer til Europa-Parlamentet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(16. maj 2001)*

1., 2. og 3. Kommissionen hverken indsamler eller opbevarer oplysninger om dens personales etniske oprindelse. Den er derfor ikke i stand til at angive, hvilken procentdel af dens arbejdsstyrke kommer fra etniske minoriteter, eller hvad procentdelen er blandt ansatte i de tre øverste lønklasser.

4. Der eksisterer ingen skrevne eller uskrevne regler, der udelukker medlemmer fra etniske minoriteter fra visse stillinger eller lønklasser. I vedtægten for tjenestemænd understreges det udtrykkeligt, at alle tjenestemænd har ret til en lige behandling uden direkte eller indirekte hentydning til deres etniske oprindelse.

5. Det Europæiske Observatorium For Racisme og Fremmedhad i Wien blev oprettet i henhold til Rådets forordning nr. 1035/97 af 2. juni 1997⁽¹⁾. Hovedformålet er at forsyne EU og dens medlemsstater med objektive, pålidelige og sammenlignelige oplysninger om racisme, fremmedhad og antisemitisme, som kan være regeringerne til hjælp, når de udarbejder tiltag eller træffer foranstaltninger inden for deres respektive kompetenceområder.

Observatoriet er et uafhængigt organ med en bestyrelse, der består af uafhængige personer, der er udpeget af hver enkel medlemsstat, Europa-Parlamentet og Europarådet. Kommissionen har også en repræsentant i bestyrelsen. Bestyrelsen udpeger en direktør for en mandatperiode på fire år, som kan fornyes.

Observatoriet finansieres ved hjælp af EU-tilskud, der opføres under en særlig budgetpost i De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (Kommissionens del). Der er for 2001 tale om budgetpost B5-809, og budgettet beløber sig til 5,3 mio. EUR.

Ligesom Kommissionen hverken indsamler eller opbevarer observatoriet oplysninger om etnisk oprindelse i forbindelse med personalet. Observatoriets personale er underlagt den samme vedtægt som nævnt ovenfor.

6. Kommissionen har til hensigt inden for rammerne af reformen at rette mere opmærksomhed mod rekruttering af personale blandt medlemmer fra etniske minoriteter⁽²⁾. Eftersom de fleste kandidater kommer fra medlemsstaterne, foreslår Kommissionen, at der i samarbejde med medlemsstaterne besluttet, hvordan den etniske mangfoldighed ved rekruttering kan øges. Minoriteternes adgang til fremtidige udvælgelsesprøver vil også blive lettet ved hjælp af annoncering i regionale og lokale aviser samt en større kontakt med minoritetsgrupper og rekrutteringskilder i den enkelte medlemsstat.

7. Hvad angår valg til Europa-Parlamentet, henvises det ærede medlem til Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelse af direktiv 93/109/EC⁽³⁾ samt til Kommissionens meddelelse om anvendelse af direktivet ved valget til Europa-Parlamentet i juni 1999⁽⁴⁾, hvori principperne for deltagelse er fremsat. Det er klart, at de politiske partier, som udvælger kandidaterne til parlamentsvalg i sidste ende træffer den afgørende beslutning med hensyn til kandidaternes karakter, kvalifikationer, køn, alder og etnisk oprindelse.

⁽¹⁾ EFT L 151 af 10.6.1997.

⁽²⁾ Jvf. det rådgivende dokument om lige muligheder (SEK(2000) 2085/4, vedtaget af Kommissionen d. 29. november 2000.

⁽³⁾ KOM(97) 731 endelig udg. af 7.1.1998.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 843 endelig udg. af 18.12.2000.

(2001/C 318 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0600/01

af Heide Rühle (Verts/ALE) og Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Fremsendelse af strengt fortrolige oplysninger fra Kommissionen

I henhold til rammeaftalen mellem Parlamentet og Kommissionen af 6. juli 2000 kan Kommissionen til udvalgte instanser i Parlamentet fremsende bestemte fortrolige oplysninger, der ikke må videregives til Parlamentets medlemmer.

Kan Kommissionen give en oversigt over samtlige tilfælde, hvor den indtil nu har gjort brug af denne procedure og for hvert enkelt tilfælde angive, til hvilke instanser disse strengt fortrolige oplysninger er blevet videregivet, og hvad det drejede sig om i hvert enkelt tilfælde?

Er Kommissionen bekendt med, at denne procedure vedrørende målrettet information til enkelte instanser strider mod Parlamentets forretningsorden, der foreskriver, at fortrolige dokumenter og oplysninger, der fremsendes til Parlamentet, skal behandles af det respektive kompetente udvalg og forelægges samtlige medlemmer af dette udvalg?

Kan Kommissionen på fortrolig basis stille kopier af de notater og dokumenter, der er fremsendt på grundlag af denne procedure, til rådighed?

Kan Kommissionen fremsende en kopi af de gældende bestemmelser om besvarelse af skriftlige forespørgsler, jf. EF-traktatens artikel 197? Kan Kommissionen oplyse, i hvilken udstrækning disse bestemmelser er blevet ændret med henblik på at tage højde for rammeaftalens bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romani Prodi

(24. april 2001)

Kommissionen har ikke en central liste over de fortrolige dokumenter eller oplysninger, der er fremsendt til Parlamentet på anmodninger i henhold til bilag III i rammeaftalen af 6. juli 2000. Kommissionen mener, at det påhviler de enkelte tjenestegrene at overholde rammeaftalen, og den har udarbejdet en vejledning med henblik herpå. Således behandles svarene på Parlamentets anmodninger om at modtage fortrolige dokumenter eller oplysninger i første instans decentralt af den i det pågældende tilfælde kompetente tjenestegren.

Kommissionen er ikke enig i de ærede medlemmers fortolkning af bilag VII, punkt 3, i Parlamentets forretningsorden (14. udgave), ifølge hvilken denne bestemmelse kræver, at fortrolige dokumenter fremsendes til alle medlemmer i det kompetente parlamentsudvalg. Kommissionen mener, at denne bestemmelse tillader fremsendelse til medlemmer af et parlamentsudvalg, men at der ikke er tale om en forpligtelse hertil. Der ser således ikke noget modsætningsforhold mellem denne bestemmelse og rammeaftalen.

Kommissionen er allerede i forbindelse med flere parlamentsspørgsmål blevet anmodet om at fremsende dokumenter i henhold til rammeaftalen. I denne henseende henviser Kommissionen derfor til svar på forespørgsler E-3240/00, P-3478/00, E-4072/00, P-203/01, E-539/01 og P-571/01 af Gabriele Stauner.

En kopi af de interne regler om udarbejdelsen af svar på parlamentsspørgsmål fremsendes direkte til de ærede medlemmer samt til Parlamentets generalsekretariat. Disse regler er ikke ændret efter indgåelse af rammeaftalen af de grunde, som Kommissionen gav i sine svar på forespørgsler P-203/01 og E-539/01 samt i punkt 49, 50 og 51 i den kendelse, der blev afsagt af Rettens præsident i Retten i Første Instans, af 15. januar 2001, i sag T-236/00 R, Gabriele Stauner m.fl./Parlamentet og Kommissionen.

(2001/C 318 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0601/01

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Racisme og fremmedhad i Unionen og ansøgerlandene

Europa har i de seneste år oplevet en opblussen af fænomenerne racisme og fremmedhad.

EU har oprettet »Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad«, som har hjemsted i Wien, får tilskud fra fællesskabsbudgettet og foretager undersøgelser af fremmedhadsfænomenerne i de europæiske lande. Denne institution er imidlertid fortsat forholdsvis ukendt i den brede offentlighed, og den gør ingen indsats i praksis for at gribe ind for at afvende disse fænomener.

Observatoriet skrider overhovedet ikke ind for at bekæmpe racisme i ansøgerlandene, såsom f.eks. i Tyrkiet, hvor den antisemitiske og fascistiske organisation »Grå Ulve« bevæger sig frit såvel inden for som uden for landets grænser. Mordet på A. Isaak, statsborger i Republikken Cypern, med køller i. august 1996 i det FN-kontrollerede ingenmandsland var et tydeligt bevis på denne organisations »internationale« virksomhed. Det bør bemærkes, at den cypriotiske regering på internationalt plan har efterlyst de medlemmer af den fascistiske organisation, som begik mordet, og den har også efterlyst den håndlanger for »landbrugsministeren« i den nordcypriotiske pseudostat, der, ligeledes i. august 1996, skød og dræbte den ubevæbnede cypriotiske borger, S. Solomos, i den samme FN-kontrollerede zone.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at dæmme op for fænomenerne med antisemitisme og racisme i EU-landene og ansøgerlandene? Har den berørt spørgsmålet om organisationen »Grå Ulve« og dens hadske handlinger i og uden for Tyrkiet i forbindelse med drøftelserne med de tyrkiske embedsmænd som led i partnerskabsforbindelserne med Tyrkiet, og hvis ikke, hvornår agter den at gøre dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(7. juni 2001)

Bekæmpelse af racisme og fremmedhad er et vigtigt anliggende for EU.

Racisme og fremmedhad strider fuldstændigt mod de grundlæggende europæiske værdier, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽¹⁾, der blev højtideligt proklameret i Nice den 7. december 2000. Charteret bekræfter princippet om menneskenes lighed og forbyder bl.a. enhver forskelsbehandling på grund af race, farve, etnisk eller social oprindelse.

Der er i den senere tid truffet flere fællesskabsforanstaltninger, der skal sikre, at medlemsstaterne anvender og overholder disse grundlæggende principper.

Efter ikrafttrædelsen af EF-traktaten, navnlig artikel 13, vedtog Rådet efter forslag fra Kommissionen en pakke af foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling, herunder:

Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse⁽²⁾ blev vedtaget den 29. juni 2000. I direktivet fastslås det almindelige princip om forbud mod enhver form for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse inden for en række områder, bl.a. beskæftigelse, erhvervsuddannelse, social beskyttelse, almen uddannelse og adgang til varer og tjenesteydelser. Medlemsstaterne skal nu på nationalt plan inden 2003 træffe de fornødne foranstaltninger til at gennemføre direktivet.

Med Rådets afgørelse 2000/750/EF af 27. november 2000 om Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling (2001-2006)⁽³⁾ blev der indført en strategi til bekæmpelse af alle former for forskelsbehandling af forskellige grunde, også race og etnisk oprindelse. Der er tre formål med handlingsprogrammet: at forbedre forståelsen af spørgsmål vedrørende forskelsbehandling, at styrke kapaciteten til at forebygge og bekæmpe forskelsbehandling effektivt og at fremme og udbrede værdier, der understøtter bekæmpelsen af forskelsbehandling, herunder gennem oplysningsaktiviteter.

Disse foranstaltninger udgør tilsammen et bredt grundlag for en indsats til bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse. Mindsteniveauet for lovfæstede rettigheder er nu fastlagt, og der bakkes op med en praktisk indsats for at sikre en effektiv gennemførelse af disse rettigheder i medlemsstaterne. Det skal dog bemærkes, at disse instrumenter ikke gælder uden for Fællesskabet.

Dette arbejde blev i 1997 suppleret med oprettelsen af Overvågningscentret for Racisme og Fremmedhad, der har hjemsted i Wien. Som uafhængigt organ skal Centret bidrage til at bekæmpe racisme, fremmedhad og antisemitisme i Europa. Centret påbegyndte sit arbejde i juli 1998 og har til opgave dels at undersøge omfanget og udviklingen af racistiske, fremmedfjendske og antisemitiske handlinger og holdninger i EU, dels at fremme »den bedste praksis« blandt medlemsstaterne. Centrets arbejdsområder omfatter ikke ansøgerlandene.

Med hensyn til racisme i ansøgerlandene skal Kommissionen gøre opmærksom på sin meddelelse til Det Europæiske Råd i Köln i juni 1999 om bekæmpelse af racisme, fremmedhad og antisemitisme i ansøgerlandene ⁽⁴⁾, der omhandlede den indsats, som EU og ansøgerlandene allerede havde ydet og agtede at yde for at bekæmpe racisme, og hvori der blev fremsat forslag om yderligere foranstaltninger.

Kommissionen gør ligeledes opmærksom på den fælles aktion af 15. juli 1996 vedtaget af Rådet om bekæmpelse af racisme og fremmedhad ⁽⁵⁾. Hovedmålet med den fælles aktion er at sikre et effektivt politisamarbejde og et effektivt retligt samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at bekæmpe racistisk kriminalitet ved at forhindre lovovertrædere i at udnytte forskellene i lovgivningen i EU's medlemsstater til at undgå retsforfølgelse. Den fælles aktion er en del af Fællesskabets regelværk, og ansøgerlandene skal gennemføre denne aktion på lige fod med EU's andre lovgivningsforanstaltninger. I øvrigt agter Kommissionen i år at fremlægge et forslag om forvandling af den fælles aktion til en rammeafgørelse med eventuelle forbedringer af dette instrument.

Gennemførelsen af passende foranstaltninger til sikring af, at menneskerettighederne overholdes og racistisk vold bekæmpes, er blandt de emner, der behandles som led i tiltrædelsesforberedelserne.

Kommissionen har ikke i denne sammenhæng berørt bestemte hændelser eller eksistensen af bestemte organisationer.

⁽¹⁾ EFT C 364 af 18.12.2000.

⁽²⁾ EFT L 180 af 19.7.2000.

⁽³⁾ EFT L 303 af 2.12.2000.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 256 endelig udg.

⁽⁵⁾ EFT L 185 af 24.7.1996.

(2001/C 318 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0602/01

af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Huder af katte og hunde i EU

For så vidt angår Kommissionens forslag om strenge sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er beregnet til menneskeligt konsum, især de særlige betingelser for markedsføring, import og handel med kødben til hunde, er Kommissionen da klar over, at kødben fremstilles af animalske huder fra katte og hunde, som i Kina og andre steder i Asien dræbes på grund af deres pelse?

Er Kommissionen klar over, at EU kunne blive et dumpingområde for sådanne produkter, nu hvor USA har indført et totalt importforbud?

Hvilke skridt har Kommissionen taget til at forhindre, at sådanne produkter indføres i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(30. maj 2001)

Fællesskabets import af foder til kæledyr er underlagt strenge sundheds- og kontrolbestemmelser, og import af kødben til hunde er kun tilladt, hvis de er fremstillet af huder fra hovdyr.

Kommissionen har ingen data eller oplysninger vedrørende fremstilling eller markedsføring af kødben til hunde fremstillet af katte- og hundehuder og vil gerne hermed anmode det ærede medlem om at fremsende ethvert bevis for en sådan praksis.

(2001/C 318 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0605/01**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. marts 2001)

Om: Fremme af undervisningen i nye teknologier i Den Europæiske Union

Der er en drastisk mangel på arbejdskraft med specialviden om de nye teknologier i Den Europæiske Union, hvor der i de kommende år vil blive behov for 1,6 millioner specialister på dette område. Derfor er det nu på tide at handle og formindske afstanden til USA.

For at få det nævnte antal specialister og formindske afstanden til vor vigtigste økonomiske konkurrent er det indlysende, at der er brug for en stor indsats for at skabe en infrastruktur af læreanstalter, der kan uddanne de specialister, som kræves i forbindelse med de nye teknologier.

Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse, hvilken strategi den har for at konsolidere og udvide den infrastruktur af læreanstalter, hvor der undervises i nye teknologier på alle niveauer, og hvilke incitamenter den kan forvente fra det private initiativ til at deltage i den indsats, som en sådan uddannelsesmæssig infrastruktur kræver?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(30. april 2001)

Ved Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23.-24. marts 2000 fastlagde Fællesskabet et nyt strategisk mål, nemlig at »blive den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, der kan skabe bæredygtig økonomisk vækst med flere og bedre job og større social samhørighed«.

I forbindelse med den europæiske beskæftigelsesstrategi⁽¹⁾ er der taget højde for Rådets konklusioner fra mødet i Lissabon ved i retningslinjerne for beskæftigelsen i 2001 at styrke den rolle, som livslang uddannelse og efter- og videreuddannelse skal spille. I den forbindelse har man indarbejdet uddannelse i digital kultur for alle borgere (eLearning) og behovet for, at medlemsstaterne især tilskynder til oprettelse af lokale alsidige videnscentre (se de horisontale mål og retningslinje 4 og 5)⁽²⁾.

Det Europæiske Råd i Santa Maria da Feira den 19. og 20. juni 2000 styrkede i øvrigt arbejdsmarkedets parter rolle. Arbejdsmarkedsparterne opfordres til allerede nu at indgå aftaler om livslang efter- og videreuddannelse for derved at skabe det rette grundlag til at give hver enkelt arbejdstager muligheden for at erhverve en digital kultur inden 2003.

Derudover støttede Det Europæiske Råd i Stockholm Kommissionens forslag om at nedsætte en arbejdsgruppe på højt niveau om færdigheder og mobilitet, som skal undersøge motivationer, særpræg og hindringer på det europæiske arbejdsmarked. Under gruppens arbejde vil der især blive lagt vægt på færdigheder inden for informations- og kommunikationsteknologi (IKT), som der er brug for i vidensamfundet.

Strukturfondene (2000-2006) bidrager finansielt støtte til gennemførelsen af den europæiske beskæftigelsesstrategi med bevillinger i forbindelse med udvikling af nye teknologier. Projekter i forbindelse med livslang uddannelse er inkluderet i en række prioriterede områder under Den Europæiske Socialfonds (ESF) planer.

Ifølge Handlingsplanen eEurope 2002⁽³⁾ og det supplerende eLearning-initiativ skal »arbejdsstyrken have mulighed for at erhverve sig digitale færdigheder via livslang indlæring«. Endvidere skal der »ske en betydelig stigning i antallet af uddannelsessteder og -kurser inden for informationsteknologi«, og »tilskyndes til etablering af et net af indlærings- og uddannelsescentre for efterspørgselsstyret uddannelse i informations- og kommunikationsteknologi og efteruddannelse for universitetsuddannede medarbejdere«. Medlemsstaterne deles med arbejdsmarkedsparterne og den private sektor om det praktiske ansvar for den første foranstaltning. Det er også medlemsstaternes ansvar at åbne offentlige kontorer — biblioteker, arbejdsformidlingskontorer, skoler — med offentlig adgang til Internet kombineret med uddannelsesmuligheder, således at alle kan få adgang hertil og for at øge beskæftigelsesegnetheden.

De fremskridt, der er gjort i den forbindelse, opgøres regelmæssigt af ESDIS⁽⁴⁾, en gruppe på højt niveau (informationssamfundets beskæftigelsesmæssige og sociale aspekter) som ledes af Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold.

Initiativet med titlen »eLearning – Overvejelser om fremtidens uddannelse«⁽⁵⁾ blev vedtaget af Kommissionen den 24. maj 2000. Som følge af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon fremlagde Kommissionen et dokument med principper, mål og aktionslinjer for eLearning. Dette initiativ blev hilst velkomment af undervisningsministrene og af Det Europæiske Råd i Feira i juni 2000. eLearning-initiativet indgår som en del af den overordnede eEurope-handlingsplan og i Kommissionens rapport om uddannelsessystemernes konkrete fremtidige mål⁽⁶⁾.

Den 28. marts 2001 vedtog Kommissionen en eLearning-handlingsplan for perioden 2001-2004. Formålet med handlingsplanen er at præsentere de nærmere midler og metoder for gennemførelsen af eLearning-initiativet. Det er hensigten, at de berørte aktører på undervisningsområdet, på arbejdsmarkedet og i erhvervslivet skal inddrages i indsatsen, således at livslang uddannelse⁽⁷⁾ kan udvikles til at blive drivkraften i et solidarisk og harmonisk samfund med en konkurrencedygtig økonomi. Til dette formål skal samtlige fællesskabsinstrumenter og -programmer bidrage til iværksættelsen af eLearning-handlingsplanen. Den skal bidrage til at fremme målsætningerne om beskæftigelsesegnethed og tilpasningsevne i den europæiske beskæftigelsesstrategi og råde bod på de manglende kvalifikationer i forhold til den nye teknologi samt sikre, at borgerne i så vidt omfang som muligt integreres i samfunds- og arbejdslivet.

(¹) Denne strategi er baseret på fire søjler: beskæftigelsesevne, iværksætterånd, tilpasningsevne og lige muligheder. (http://europa.eu.int/comm/employment_social/empl&esf/ees_fr.htm).

(²) Rådets afgørelse (2001/63/EF) af 19. januar 2001 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik for 2001 – EFT L 22 af 24.1.2001.

(³) KOM(2000) 330 endelig udg.

(⁴) http://europa.eu.int/comm/employment_social/soc-dial/info_soc/esdis/index.htm.

(⁵) KOM(2000) 318 endelig (<http://www.europa.eu.int/comm/elearning>).

(⁶) KOM(2001) 59 endelig udg.

(⁷) Den aktuelle debat om »Memorandum om livslang uddannelse« SEK(2000)1832 (<http://europa.eu.int/comm/education/life/index.html>) skal føre til en handlingsplan ved udgangen af 2001.

(2001/C 318 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0607/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Bidrag fra fællesskabsbudgettet til de religiøse trosretninger i EU

De enkelte medlemsstaters budgetter giver mulighed for at yde bidrag fra statskassen enten til de forskellige trosretninger, der findes i den pågældende stat, eller til diverse sociale arbejder.

Visse skatteydere ønsker, at en bestemt del af deres skat bruges til at støtte enten den kirke, de tilhører, eller et bestemt socialt arbejde i det nationale eller regionale samfund, de tilhører.

Kan Kommissionen i den forbindelse oplyse, om den blandt andre sociale hjælpearbejder har overvejet at yde bidrag fra EU-budgettet til de religiøse trosretninger, som Fællesskabets borgere tilhører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(30. april 2001)

Medlemsstaterne bistår religiøse trosretninger på temmelig forskellige måder. Skønt skattesystemet i et mindretal af sager bruges direkte til det formål, er det en normal ordning, at medlemsstaterne betragter frivillige bidrag som fradragsberettigede, og yder direkte bistand til specificerede aktiviteter og velgørenhedsarbejde. Trosretningerne og deres medlemmer kan udføre sådant arbejde, og på den måde kan trosretningerne modtage bidrag. Der ydes også fællesskabsbidrag til mange aktiviteter, som kan være gennemført af trosretninger og deres medlemmer. Kommissionen ser intet behov for at supplere med andre former for budgetmæssig støtte, og der er heller ikke fremsat anmodning herom fra de religiøse trosretninger selv.

(2001/C 318 E/090)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0616/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. marts 2001)

Om: Priser, supermarkeder betaler

Finder Kommissionen, at det er forkert, at supermarkeder køber levnedsmidler for under produktionsprisen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. april 2001)

I fællesskabsbestemmelserne om konkurrence behandles spørgsmålet om en lavere indkøbspris end produktionsprisen, som det ærede medlem henviser til, kun i det specifikke tilfælde, hvor køberen har en dominerende stilling og påtvinger en urimelig indkøbspris (jf. EF-traktatens artikel 82 (tidligere artikel 86), stk. 2, litra a)).

For at afgøre, om køberen, i dette tilfælde et supermarked, har en dominerende stilling, er det nødvendigt at foretage en detaljeret analyse af markedet for produkterne og dets geografiske struktur.

Da der er tale om nationale eller endog regionale markeder snarere end fællesskabsmarkeder, behandles spørgsmålet først og fremmest af de nationale konkurrencemyndigheder, f.eks. Office of Fair Trading i Det Forenede Kongerige. Disse myndigheder har i visse tilfælde udformet specifikke bestemmelser om spørgsmålet om økonomisk afhængighed, som ikke som sådan findes på fællesskabsplan.

(2001/C 318 E/091)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0624/01
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. februar 2001)

Om: Det Europæiske Råd i Lissabon og finansielle tjenesteydelser

Det Europæiske Råd 2000 i Lissabon opfordrede »Rådet til at fremme arbejdet med resultatindikatorerne for strukturreformen og aflægge rapport inden udgangen af 2000«. Nåede man dette mål?

Det Europæiske Råd 2000 i Lissabon fastslog, at der burde træffes foranstaltninger til at opstille »en stram tidsplan, således at handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser bliver gennemført senest i 2005«. Hvilke foranstaltninger er der truffet?

Det Europæiske Råd 2000 i Lissabon erklærede, at der burde træffes foranstaltninger for at fremme »den videst mulige adgang til investeringskapital i hele EU, bl.a. for SMV'er, ved hjælp af ét fælles«emittentpas»«. Hvilke foranstaltninger er der truffet på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(24. april 2001)

Kommissionen offentliggjorde den 27. september 2000 en meddelelse om indikatorer for strukturreformen⁽¹⁾. ØKOFIN-Rådet godkendte den 7. november 2000 en rapport fra Udvalget for Økonomisk Politik. Med titlen »Strukturelle resultatindikatorer: et instrument til strukturreformer«, der omfattede en række resultatindikatorer for strukturreformen. ØKOFIN-Rådet nåede endvidere den 7. november 2000 sammen med Kommissionen til enighed om en liste over indikatorer for strukturreformen til brug for Kommissionens synteserapport til Det Europæiske Råd i Stockholm. Den aftalte liste var baseret på Kommissionens meddelelse og Det Økonomiske Politiske Udvalgs rapport. Det franske formandskab for ØKOFIN-Rådet sendte en liste af indikatorer til Det Europæiske Råd i Nice ved slutningen af mødet i 2000, hvor man imødekom det punkt, der var indeholdt i punkt 18 i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon, der opfordrede »Rådet til at fremme arbejdet med resultatindikatorerne for strukturreformen og aflægge rapport inden udgangen af 2000«. Disse indikatorer er nu blevet brugt i Kommissionens synteserapport til Det Europæiske Råd i Stockholm.

Kommissionen overvåger fremskridtene med handlingsplanen^(?) via Gruppen vedrørende Politikken for Finansielle Tjenesteydelser. Gruppen består af personlige repræsentanter for finansministrene og har som formand det medlem af Kommissionen, som er ansvarlig for det indre marked. Siden rådsmødet i Lissabon har mødeaktiviteterne været trappet op til tre-fire møder om året. Gruppen rapporterer to gange årligt fremskridtene til ØKOFIN. Af den seneste rapport, der blev præsenteret for ØKOFIN den 27. november 2000, fremgik det, at der gøres tilfredsstillende fremskridt, men med væsentlige modifikationer. I rapporten opstiller Kommissionen en »kritisk vej« for handlingsplanens prioriterede foranstaltninger med hensyn til at overholde fristen i 2005. Den næste fremskridtsrapport vil blive forelagt ØKOFIN den 5. juni 2001.

Endvidere har Kommissionen iværksat samarbejde mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen inden for »2005-gruppen«. Dette er en uformel arbejdsgruppe med sigte på at sætte fart i gennemførelsen af handlingsplanen ved at tilpasse de tre institutioners tidsplaner efter hinanden og identificere strategiske problemer i en tidlig fase.

Som fastsat i handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser og krævet af Det Europæiske Råd i Lissabon, vil Kommissionen vedtage et forslag til et direktiv om indførelsen af ét fælles emittentpas. I den seneste fremskridtsrapport til ØKOFIN af 27. November 2000 blev denne foranstaltning identificeret som en hovedprioritering i handlingsplanen. Betydningen af denne foranstaltning er blevet bekræftet i den endelige Lamfalussy-rapport af 15. februar 2001. Et udkast til direktiv er nu udarbejdet og sendt til intern høring.

(¹) KOM(2000) 594 endelig udg.

(²) KOM(1999) 232 endelig udg.

(2001/C 318 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0627/01
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(1. marts 2001)

Om: Hvidvaskning af penge — kasinoer

Hvilke drøftelser førte Kommissionen med repræsentanter for kasinoer i EU i forbindelse med udarbejdelsen af direktiverne om ændring af Rådets direktiv 91/308/EØF⁽¹⁾ om hvidvaskning af penge — kasinoer?

(¹) EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(22. maj 2001)

Ifølge Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge⁽¹⁾ skal forpligtelserne til at bekæmpe hvidvaskning af penge udvides til også at omfatte en række ikke-finansielle erhverv og aktiviteter, nemlig eksterne regnskabskyndige og revisorer, ejendomsmæglere, notarer og advokater, forhandlere af meget værdifulde varer, pengetransportvirksomheder og kasinoindehavere.

Denne udvidelse var en reaktion på de ønsker, som medlemsstaterne og Europa-Parlamentet havde fremsat om en hurtig aktion for at styrke Fællesskabets forsvar mod hvidvaskning af penge.

Som følge af den høje prioritering af dette nye initiativ udgav Kommissionen ikke nogen grønbog eller noget andet baggrundsdokument, før den fremsatte sit forslag. Efter at Kommissionens forslag var offentliggjort, modtog den imidlertid tilkendegivelser fra og havde drøftelser med repræsentanter for alle de ovennævnte erhverv og aktiviteter, der anmodede om et møde.

Med hensyn til kasinobranchen har Kommissionen i de seneste måneder været i kontakt med European Casino Forum, repræsentanter for kasinoer fra én medlemsstat, og repræsentanter for fagforeningerne for de ansatte i kasinoerne.

(¹) EFT C 177 E af 27.6.2000.

(2001/C 318 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0630/01**af Bert Doorn (PPE-DE) og Karla Peijs (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. marts 2001)

Om: Retningslinjer for vertikale begrænsninger (konkurrencelovgivning)

I sine nyligt vedtagne retningslinjer for vertikale begrænsninger ⁽¹⁾ anfører Kommissionen følgende:

Hvis en virksomhed er dominerende eller bliver dominerende som følge af den vertikale aftale, kan en vertikal begrænsning, der har mærkbare konkurrencebegrænsende virkninger, principielt ikke fritages.

Der er rejst indvendinger mod denne udtalelse med den begrundelse, at dette ville skabe en situation, hvor der ville blive diskrimineret mod virksomhederne. En tjenestemand ved Kommissionen har nu reageret på disse indvendinger i en offentliggjort artikel ⁽²⁾, hvori han fremfører følgende:

Det generelle svar er, at konkurrencepolitikken er og bør vedrøre diskrimination mellem virksomheder; bestemmelserne er strengere for dem, der indtager en førende markedsstilling, end for dem der ikke gør dette, og bestemmelserne er strengest for virksomheder, der er dominerende.

For så vidt angår dominerende stillinger forbyder konkurrencelovgivningen i traktaterne visse former for adfærd, der anses for misbrug af dominerende stilling. Ved at forbyde en sådan adfærd er lovgivningen imidlertid ikke diskriminerende. Den tillader ikke en praksis for én konkurrent, som forbydes en anden dominerende konkurrent, den forhindrer derimod en dominerende virksomhed i at indføre en praksis, som de øvrige konkurrenter ikke kan indføre. Målet er at opnå ensartede spilleregler og bevare konkurrencen »under samme forhold«.

Ovenstående kunne medføre en ændring i den indfaldsvinkel, som Kommissionen anlægger i sådanne tilfælde. Man kan heraf logisk slutte, at fremtidig konkurrencelovgivning kommer til at vedrøre diskrimination mellem virksomheder og ikke at hindre visse former for konkurrencebegrænsende adfærd. Dette ville stride imod afgørelsen om ligebehandling afsagt af Retten i Første Instans i Langnese-sagen.

1. Mener Kommissionen, at det grundlæggende princip om ikkediskriminering gælder for konkurrencelovgivningen på samme måde som for al anden EU-lovgivning?

2. Mener Kommissionen, at der er en forskel mellem en lovgivning, som indfører et generelt forbud mod en vis adfærd, selv om der er tale om en adfærd, der kun kan praktiseres af en dominerende virksomhed, og en lovgivning, som hindrer en dominerende virksomhed i at indføre en praksis, som det står andre konkurrenter på markedet frit for at indføre?

3. Mener Kommissionen, at der i første tilfælde ikke finder diskrimination sted mellem virksomheder, men at der sker diskrimination i det andet tilfælde?

⁽¹⁾ EFT C 291 af 13.10.2000, s. 1.

⁽²⁾ www.nera.com/media/campaigns/Campaign_info.cfm?show=nl&cid=1005.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. maj 2001)

Retningslinjerne for vertikale begrænsninger og den artikel, som de ærede medlemmer omtaler, viser blot, at Kommissionen ved anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler tager hensyn til virksomhedernes stilling på det relevante marked.

Det fremgår især, at Kommissionen kun kan fritage en virksomheds konkurrencebegrænsende aftaler, hvis betingelserne i EF-traktatens artikel 81, stk. 3 (tidligere artikel 85) er opfyldt. Det sidste kriterium i artikel 81, stk. 3, nemlig at konkurrencen ikke må udelukkes for en væsentlig del af de pågældende varer, er knyttet til spørgsmålet om dominans. Udelukkelse af konkurrencen og spørgsmålet om dominans hører nøje sammen. Når en virksomhed kan udelukke konkurrencen, indtager den en dominerende stilling, og

dette medfører automatisk, at den ikke opfylder alle fire betingelser for fritagelse i artikel 81, stk. 3, og at individuel fritagelse for aftalerne således er umulig. Derfor bør f.eks. dominerende virksomheder generelt afholde sig fra at anvende konkurrenceklausuler eller loyalitetsrabatter.

Denne anvendelse af Fællesskabets konkurrenceregler er i overensstemmelse med det grundprincip, at der ikke må udøves forskelsbehandling, idet virksomheder i samme situation behandles ens: ligebehandling af ligestillede. Reglerne hjemler dog forskelsbehandling af virksomheder, der ikke er i samme situation. At virksomheder, der ikke er ligestillede, behandles forskelligt, strider ikke mod det princip, at der ikke må udøves forskelsbehandling. Reglerne er strengere for virksomheder med en stærk stilling på markedet end for virksomheder, der ikke indtager en sådan stilling, og reglerne er strengest for dominerende virksomheder. EF-traktatens artikel 81 og 82 (tidligere artikel 86) gør det klart, at dominerende virksomheder ikke kan anvende visse former for praksis, som er tilladt for virksomheder, der ikke er dominerende, fordi de ikke indtager samme markedsstilling.

(2001/C 318 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0640/01

af Robert Sturdy (PPE-DE) til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Miljøvirkning af lavfrekvent aktiv sonar

Det er i Tyskland blevet hævdet, at lydbølger fra lavfrekvent aktiv sonar (LFAS) både over og under vandet skader hvaler i EU's farvande. Den tyske regering har afprøvet LFAS-systemer til militære formål.

Behandler Kommissionen dette spørgsmål som led i et af dens mange forskningsprojekter på miljøområdet, og undersøger den virkninger af LFAS på havmiljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(4. maj 2001)

Selv om særprogrammet vedrørende »energi, miljø og bæredygtig udvikling — nøgleaktion 3: bæredygtige marine-økosystemer«, ikke udelukker, at forskningsforslag vedrørende virkningen af lydbølger fra lavfrekvent aktiv sonar (LFAS) på hvaler kan komme i betragtning i forbindelse med de indkaldelser af forslag, der lanceres som led i dette program, har Kommissionen indtil dato ikke modtaget sådanne forslag med henblik på finansiering.

(2001/C 318 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0641/01

af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Oprindelsesbetegnelser på mælk

I Italien sælges mælk i emballager, der henviser til bestemte geografiske områder (Busto Arsizio, Brianza), selv om der ikke er nogen forbindelse mellem disse steder og produktionsstedet, som viser sig at være et ganske andet.

Er en sådan markedsføring forenelig med gældende regler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(22. maj 2001)*

De betegnelser på mælk, det ærede medlem henviser til, er ikke registreret som »beskyttet oprindelsesbetegnelse« eller »beskyttet geografisk betegnelse« i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler ⁽¹⁾.

I henhold til artikel 2, i Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler ⁽²⁾ må mærkningen og dennes nærmere udformning ikke være af en sådan art, at den vildleder køberen, (...) med hensyn til levnedsmidlets beskaffenhed, og især (...) oprindelsessted eller det sted, hvor levnedsmidlet kommer fra.

En betegnelse i mærkningen, der henviser til en bestemt region, kan derfor kun godkendes, hvis levnedsmidlet rent faktisk er produceret i den pågældende region.

Kommissionen kontakter de italienske myndigheder for at få alle oplysninger, så den sag, det ærede medlem har bragt op, kan blive undersøgt nærmere.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 109 af 6.5.2000.

(2001/C 318 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0645/01

**af Alexander de Roo (Verts/ALE), María Sornosa Martínez (PSE)
og Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(6. marts 2001)

Om: Den spanske vandkraftplan og EU-retten

Har den spanske regering officielt informeret Europa-Kommissionen om sin nye nationale vandkraftplan?

Er Kommissionen klar over, at denne plan ifølge Birdlife International (se www.seo.org/es/conservacion) vil berøre ikke færre end 109 af de områder, som er beskyttet af EU's habitat- og fugledirektiver? Er den klar over, at denne plan udgør en trussel mod den iberiske los' og mange andre dyre- og plantearters overlevelse?

Alene i Ebro-deltaet vil planen ramme 30 beskyttede områder.

I henhold til artikel 6 i de nævnte direktiver kan planer som denne kun tillades, såfremt den spanske regering beviser, at der ikke er noget alternativ. Har den spanske regering bevist dette over for Europa-Kommissionen?

Er der ikke mindst to alternativer til den nationale vandkraftplan:

1. Mere rationel udnyttelse af de eksisterende vandressourcer og indførelse af drypvandingsanlæg til landbruget (ligesom i Israel) i stedet for at oversvømme hele landbrugsarealer,
2. Afsaltning af vand fra Middelhavet vil være billigere end vandkraftplanen ifølge beregninger foretaget af regionalregeringen i Aragón (jf. de generelle indlæg og bemærkninger vedrørende vandkraftplanen)?

Vil Kommissionen over for den spanske regering påpege, at denne vandkraftplan er i strid med habitat- og fugledirektiverne?

Vil den nægte at yde det tilskud (en tredjedel af de samlede udgifter), som den spanske regering håber at modtage fra EU?

Er den villigt til at tilbageholde strukturfondsstøtte til Spanien, indtil den spanske regering overholder EU's habitat- og fugledirektiver?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. juni 2001)

Den spanske regering har informeret Kommissionen om sit forslag til en national vandkraftplan. På dette punkt henviser Kommissionen til de svar, den har givet på de mundtlige forespørgsler H-0843/00 fra Sornosa Martinez under spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i november 2000 ⁽¹⁾, H-0904/00 fra Sornosa Martinez (december 2000) ⁽²⁾, H-0973/00 fra Sornosa Martinez (januar 2001) ⁽³⁾ og H-0186/01 fra Garcia-Orcoyen Tormo (marts 2001) ⁽⁴⁾ vedrørende dette spørgsmål.

Mange af de projekter, der er omfattet af udkastet til plan, kan påvirke særligt beskyttede områder (udpeget af Spanien i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle) ⁽⁵⁾ eller lokaliteter af fællesskabsbetydning (skal medtages i Natura 2000-nettet under Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter) ⁽⁶⁾. Derfor kan de arter, der er omfattet af bilag II og IV i habitatdirektivet, og de arter, der er omfattet af bilag I i fugledirektivet, også blive påvirket.

I medfør af artikel 6, stk. 3, i habitatdirektivet skal planen som sådan være underlagt en »samlet vurdering af virkningerne« uafhængigt af den vurdering af virkningerne, som mange af de individuelle projekter vil skulle igennem.

Derfor skal selve planen underlægges bestemmelserne i artikel 6 i direktiv 92/43/EØF. I denne artikel hedder det, at planer, der sandsynligvis vil påvirke beskyttede områder (enten i henhold til 79/409/EØF fugledirektivet eller 92/43/EØF habitatdirektivet), skal underlægges en vurdering af virkningerne. Hvis vurderingen påviser vigtige skadevirkninger på de pågældende områder, kan planen kun godkendes i mangel på alternativer med begrundelse i væsentlige samfundsinteresser og med kompensationsforanstaltninger til følge.

De spanske myndigheder har indsendt deres udkast til plan til Kommissionen. Oplysningerne omfatter en undersøgelse af de sandsynlige miljømæssige påvirkninger. Kommissionen er i færd med at undersøge planudkastet, og i tilfælde af eventuelle mangler vil de spanske myndigheder blive gjort opmærksom på dette så hurtigt som muligt.

Hvad angår naturbeskyttelsesdirektiverne har de spanske myndigheder forpligtet sig til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at direktiverne bliver overholdt.

Det skal bemærkes, at på nuværende tidspunkt er planen stadig et udkast, der for indeværende drøftes i det spanske parlament. Derfor vil det være for tidligt at antage, at der opstår konflikter mellem planen og den nuværende fællesskabslovgivning eller -politik.

Strukturfondenes og Samhørighedsfondens finansiering af de foranstaltninger, der vedrører planen, er foretaget i overensstemmelse med den relevante lovgivning, især Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene ⁽⁷⁾ og Fællesskabets støtterammer vedrørende Spanien, mål 1, 2000-2006 og andre relevante programmeringsdokumenter, samt Rådets forordning (EF) nr. 1264/1999 af 21. juni 1999 om ændring af forordning (EF) nr. 1164/94 om etablering af en Samhørighedsfond ⁽⁷⁾. Her er der taget skyldigt hensyn til miljølovgivningen, herunder Fællesskabets habitat- og fugledirektiv, som de ærede medlemmer nævner. Derudover blev der den 14. marts 2001 sendt

et brev til medlemsstaterne om at give Kommissionen meddelelse om Natur 2000-lokaliteter og beskyttelse af disse i forbindelse med aktioner, der er delvist finansieret af strukturfondene og programmet til udvikling af landdistrikter, især vedrørende investeringer i landbrugsbedrifter.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 15.11.2000.

⁽²⁾ Skriftligt svar af 13.12.2000.

⁽³⁾ Mundtligt svar af 16.1.2001.

⁽⁴⁾ Skriftligt svar af 13.3.2001.

⁽⁵⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁶⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽⁷⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 318 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0646/01

af John Cushnahan (PPE-DE) til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Kommissionens deltagelse i plenardebatter

Ifølge rammeaftalen skal Kommissionens medlemmer deltage i EP-plenardebatter, der vedrører deres eget sagsområde. Så vidt jeg har forstået, kan der kun i begrænset omfang gøres undtagelse fra denne hovedregel.

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange plenardebatter der berørte hver enkelt kommissærs sagsområde i 2000?

Hvor mange debatter om deres eget sagsområde deltog de enkelte kommissærer i?

Svar afgivet på vegne af Kommissionen af Romano Prodi

(4. maj 2001)

På det ærede medlems anmodning giver den vedlagte tabel et overblik over, hvor mange plenardebatter, der berørte hver enkelt kommissærs sagsområde i 2000, og hvor mange debatter inden for deres egne respektive sagsområder hver kommissær deltog i. Det bør bemærkes, at fælles debatter om forskellige emner eller om et antal forskellige rapporter regnes som én debat. Kommissærers deltagelse i uopsættelige debatter, i spørgetid eller som stedfortræder for en anden kommissær er ikke optalt.

Under debatten ved indsættelsen den 15. september 1999 gav formanden, Romano Prodi, Parlamentet bindende tilsagn om at sikre, at kommissærerne som en hovedregel deltager i plenardebatter, der vedrører deres eget sagsområde. Dette politiske løfte blev derefter kodificeret i artikel 19, 20 og 21 i den rammeaftale, der blev vedtaget den 5. juli 2000. Her blev det aftalt, at »at den ansvarlige kommissær, når Europa-Parlamentet anmoder om det, er til stede på plenarmøderne til behandlingen af de punkter på dagsordenen, der falder ind under hans/hendes ansvarsområde«. Kommissionen skal, som en hovedregel, sikre, at den ansvarlige kommissær er til stede, når dette forlanges af Europa-Parlamentet til plenarmøder med hensyn til de punkter på dagsordenen, der falder ind under hans eller hendes sagsområde (artikel 19). Med henblik på kommissærernes tilstedeværelse påtager Europa-Parlamentet sig at gøre sit yderste for at så vidt muligt at holde fast ved de endelige forslag til dagsorden (artikel 20). Såfremt Europa-Parlamentet ændrer sit forslag til dagsorden efter formandskonferencens vedtagelse af det endelige forslag til dagsorden for en mødeperiode, eller ændrer det rækkefølgen af punkterne på dagsordenen for en mødeperiode, gør Kommissionen sit bedste for at sikre, at den ansvarlige kommissær kan være til stede (artikel 21).

Det samlede tal på 86 % tilstedeværelse er udtryk for Kommissionens faste vilje til at overholde denne forpligtelse. Men, som det ærede medlem selv bemærker, tillader rammeaftalen en vis fleksibilitet i erkendelse af det pres, det kan lægge på kommissærernes arbejdsprogram.

Kommissionen minder også om, at tallet for deltagelse i plenarmøder under rammeaftalens artikel 19 kun giver et ufuldstændigt billede af såvel den generelle tilstedeværelse og forbindelserne mellem kommissærerne og Europa-Parlamentet. For at få et mere fuldstændigt billede bør der også tages højde for kommissærernes deltagelse i udvalgmøder, møder med parlamentsdelegationer, politiske grupper, tværpolitiske grupper osv.

Kommissærer	Debatter under den enkeltes sagsområde	Deltagelse
Kinnock	5	4
De Palacio	28	22
Monti	6	5
Fischler	25	23
Liikanen	17	15
Bolkenstein	29	28
Busquin	5	5
Solbes	15	12
Nielson	18	17
Verheugen	5	5
Patten	35	28
Lamy	2	0
Byrne	19	15
Barnier	11	11
Reding	10	10
Schreyer	19	19
Wallström	28	19
Vitorino	26	23
Diamantopoulou	20	16
I alt	323	277

Baseret på Strasbourg-møder mandag til torsdag + Bruxelles-møder.

Omfatter ikke debatter, hvor alene formanden, Romano Prodi har deltaget, hastende debatter, afstemninger og Kommissionens erklæringer om dagens afgørelser.

(2001/C 318 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0650/01

af **Sebastiano Musumeci (UEN)** til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Kontrol med brugen af giftige stoffer i spanske appelsiner

I svaret på forespørgsel P-1189/00 ⁽¹⁾ oplyste Kommissionen, at de spanske myndigheder skulle være i færd med at trække tilladelserne tilbage for behandling af appelsiner med harpiks, der er ændret ved maleinsyreanhydrid og forestret med pentaerytrit.

Kan Kommissionen oplyse, om og i givet fald hvornår de spanske myndigheder har trukket disse tilladelser tilbage?

Er det ikke Kommissionens pligt i tilfælde af forsømmelighed fra de spanske myndigheders side at tage EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) i anvendelse?

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 158.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. maj 2001)

Efter Kommissionens indledende overtrædelsesprocedurer har de spanske myndigheder formelt forpligtet sig til at ændre tilladelserne til behandling af citrusfrugter med harpiks, der er ændret ved maleinsyreanhydrid og forestret med pentaerytrit for at skabe overensstemmelse med gældende EF-forskrifter, navnlig Parlamentets og Rådets direktiv 95/2/EF af 20. februar 1995 om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer⁽¹⁾.

Kommissionen henlagde som følge heraf sagen den 21. marts 2000.

Hvis det viser sig nødvendigt, og der fremkommer nye, nøjagtige oplysninger vil Kommissionen foretage det nødvendige over for de spanske myndigheder og i påkommende tilfælde indlede den af EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) omfattede procedure.

⁽¹⁾ EFT L 16 af 18.3.1995.

(2001/C 318 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0661/01**af Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. marts 2001)

Om: Det Europæiske Råd i Lissabon og investeringer

Det Europæiske Råd i Lissabon i 2000 opfordrede Rådet og Kommissionen til sammen med medlemsstaterne, hvor det er relevant, »at forbedre miljøet for private forskningsinvesteringer, FoU-partnerskaber og nye højteknologiske virksomheder ved hjælp af skattepolitik, risikovillig kapital og støtte fra EIB«. Hvilke skridt, især med konkrete eksempler, er der siden Lissabon-topmødet taget på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(4. maj 2001)

Siden Det Europæiske Råds møde i Lissabon er der blevet iværksat en række forskellige aktioner på europæisk plan med henblik på at stimulere de private investeringer i forskning og teknologisk innovation.

Opbygningen af net bestående af aktører inden for forskning og innovationsfinansiering med risikokapital, der sker som led i fællesskabsinitiativer, er blevet intensiveret med henblik på at stimulere oprettelsen af teknologivirksomhed og disses vækst. I Kommissionens forslag af 21. februar 2001 om forskningsrammeprogrammet for 2002-2006⁽¹⁾ understreges det, at ekspertisenettene og de integrerede projekter nødvendigvis indebærer verificerbare aktiviteter til forvaltning, overførsel og nyttiggørelse af den producerede viden. De integrerede projekter er generelt meget omfattende og baseret på et offentligt/privat partnerskab. De vil indebære mobilisering af betydelige midler omkring klart definerede mål.

For at anspore til en bedre udnyttelse af de skattemæssige foranstaltninger inden for forskning og innovation vil Kommissionen i nær fremtid indlede en undersøgelse med henblik på at finde frem til den bedste praksis på dette område.

I Kommissionens meddelelse til Det Europæiske Råds møde i Stockholm den 23.-24. marts 2001 med titlen »Udnyttelse af Den Europæiske Unions potentiale — konsolidering og udbygning af Lissabon-strategien«, gav Kommissionen udtryk for, at den havde til hensigt at revidere rammerne for statsstøtte til forskning og teknisk udvikling inden udgangen af 2001.

På forslag af Kommissionen vedtog Rådet den 20. december 2000 et flerårigt program til fremme af virkelysten og iværksætterånden, specielt med henblik på de små og mellemstore virksomheder (2001-2006), hvor der lægges særlig vægt på de finansielle instrumenter, herunder oprettelsen af innovative virksomheder ved hjælp af tilførsel af risikokapital.

Den Europæiske Investeringsbank (EIB) har lanceret sit innovation 2000-initiativ, hvis sigte er at øge finansieringen af forskningen og risikokapitalen. EIB har fordoblet sin finansielle dækning af investeringskapitalen til 2 mia. EUR frem til 2003.

Man har identificeret tre områder, hvor der er mulighed for samarbejde og fælles aktioner mellem Kommissionen og EIB inden for forskning og innovation: forskningsinfrastruktur, markedsorienteret forskning og udvikling på industriområdet samt finansiering af højteknologivirksomheder (opstart) og væksthuse med risikokapital. Målet er at etablere en samarbejdsramme for at fremme komplementariteten og synergien mellem de to institutioner.

(¹) KOM(2001) 94 endelig udg.

(2001/C 318 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0667/01
af Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Det Europæiske Råd i Lissabon og accepterede indikatorer

Det Europæiske Råd i Lissabon i 2000 opfordrede »Rådet og Kommissionen til at fremme en bedre forståelse af social udstødelse gennem fortsat dialog og udveksling af oplysninger og god praksis på grundlag af alment accepterede indikatorer«. Er disse indikatorer opstillet og i bekræftende fald hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(30. april 2001)

Det Europæiske Råd i Lissabon opfordrede Rådet og Kommissionen til at fremme en bedre forståelse af social udstødelse gennem fortsat dialog og udveksling af oplysninger og god praksis på grundlag af alment accepterede indikatorer og vedtog, at udvalget for social beskyttelse skal deltage i fastlæggelsen af disse indikatorer. I den forbindelse har udvalget for social beskyttelse oprettet en undergruppe vedrørende indikatorer, som skal bidrage til arbejdet vedrørende udvælgelse og udvikling af indikatorer. Undergruppen, som mødtes for første gang den 20. februar 2001, forbereder udvalgets drøftelser vedrørende dette område på det tekniske plan. Udviklingen med hensyn til fastlæggelsen af indikatorer vedrørende social udstødelse beskrives i en rapport, som skal forelægges på Det Europæiske Råds møde i Laeken i slutningen af 2001.

(2001/C 318 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0674/01
af Johan Van Hecke (PPE-DE) til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Retningslinjer for fysisk planlægning omkring lufthavnene i EU

Under henvisning til Kommissionens meddelelse af 1. december 1999, om lufttransport og miljø, hvori Kommissionen bekræftede, at den agtede at udarbejde retningslinjer for fysisk planlægning omkring lufthavnene i EU, og beslutningen om meddelelse fra Kommissionen om lufttransport og miljø, som Europa-Parlamentet vedtog den 7. september 2000, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Vil der blive taget initiativ til at udarbejde retningslinjer for fysisk planlægning omkring lufthavnene i EU?
2. Hvordan ser tidsplanen ud?
3. Hvornår vil høringsprocessen blive indledt?
4. Vides det allerede, hvem der vil blive inddraget i denne høringsproces?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(31. maj 2001)*

Kommissionen vil gerne bekræfte, at den anser fyldestgørende retningslinjer for benyttelse af jordarealerne omkring lufthavnene som en vigtig del af en afbalanceret strategi med henblik på at dæmpe indflydelsen fra flystøj. Den skønner derfor, at udarbejdelse af anbefalet praksis kan være et nyttigt instrument til at opnå fremskridt på dette område.

Et sådant initiativ må dog tage hensyn til ansvarsfordelingen og det forhold, at der ikke er nogen direkte fællesskabskompetence hvad angår beslutninger om udnyttelse af jorden. Derfor er det Kommissionens opfattelse, at man det arbejde vedrørende dette spørgsmål må anerkende den eksisterende institutionelle ligevægt samt de involverede interesser, også ikke-luftfartsmæssige interesser.

På denne baggrund arbejder Kommissionen nu med nedsættelse af en arbejdsgruppe, bestående af eksperter bl.a. af repræsentanter for de enkelte landes kompetente nationale myndigheder, som træffer beslutninger om udnyttelsen af jordarealerne omkring lufthavnene, repræsentanter for lufthavnene, samt miljømæssige ikke-statslige organisationer (NGOs). Denne gruppe skal stå for det nødvendige grundlæggende arbejde vedrørende anbefalet praksis på dette område. Informationer som følge af gennemførelsen af andre fællesskabsinstrumenter, f.eks. direktivforslaget om vurdering og styring af ekstern støj⁽¹⁾, kan vise sig at være gavnlige for denne gruppe.

Kommissionen håber, at denne gruppe kan indlede sit arbejde før sommerpausen i 2001. Høring af de involverede parter indledes, når man er blevet enige om gruppens mandat.

⁽¹⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2001/C 318 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0676/01
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. marts 2001)

Om: Anløbsbro til forlystelsesparken Gardaland, Castelnovo del Garda kommune (provinsen Verona — Italien)

I svaret på forespørgsel E-2653/00⁽¹⁾, som bl.a. rejste spørgsmålet om, hvorvidt opførelsen af en badebro ved søbredden til benyttelse for forlystelsesparken Gardaland, der er beliggende i Ronchi di Castelnovo del Garda (provinsen Verona), bør underkastes en miljøindvirkningsvurdering, udtalte Kommissionen, at projektet til opførelse af en anløbsbro ikke er omfattet af projektklasserne i bilagene til direktiverne om miljøindvirkningsvurderinger.

Den kyststrækning, som projektet angår, indgår imidlertid i lokaliteten SIC Basso Garda IT3210018 til beskyttelse af rørskenen ved søbredden i den sydlige ende af Gardasøen.

Formålet med anløbsbroen er, at både fra selskabet Navigarda skal kunne lægge til ved den, således at der kan bringes gæster til Gardaland også over søen, og myndighederne kan dermed ikke påberåbe sig, at den opfylder egentlige samfundsbehov.

Er Kommissionen på denne baggrund enig i, at den omtalte lokalitet ikke bør belastes af en ny anløbsbro — når man samtidig tager højde for den voldsomme nedslidning, som Gardasøens bredder er udsat for på grund af masseturismen?

Kan Kommissionen føre tilsyn med, at denne lokalitet ikke belastes af andre byggeprojekter til fordel for turismen?

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 68.

(2001/C 318 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0677/01**af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Alternativ vej til hovedvej 11 i kommunerne Peschiera og Castelnuovo (provinsen Verona), Italien

I slutningen af december sidste år bevilgede det organ, som har myndighed til at træffe afgørelse om treårsplanen for arbejder under ANAS (det italienske vejvæsen), over 23 mia. lire til færdiggørelsen af den alternative vej til hovedvej 11 ⁽¹⁾. Denne vej består af to sektioner: den første forbinder hovedvej SS 450 fra frakørselsvejen ved den eksisterende SS 11 i landsbyen Cavalcaselle med den østlige del af Peschiera del Garda-omfartsvejen. Den anden forbinder landsbyen Rovizza med den vestlige del af den samme omfartsvej. Området Peschiera og Castelnuovo, som allerede gennemskæres af motorvej A4, af jernbanelinjen Milano-Venezia og af den planlagte højhastighedstogbane, skal således bære indvirkningen fra en ny vejinfrastruktur. Den alternative vej til hovedvej SS 11 — den samlede længde af de to stykker er på ca. 7 km. — er et trist eksempel på omgåelse af bestemmelserne om miljøindvirkningsvurdering. Selvom længden af hver enkelt sektion er kortere end den længde, som er fastsat i de regionale bestemmelser, er de to stykker tilsammen længere; der vil følgelig være en betydelig indvirkning på de to landsbyer, især på de yderligtliggende kvarterer, og på det værdifulde landbrugsområde, hvor Lugana-vinen, en vin med kontrolleret oprindelsesbetegnelse, produceres. Den ville endvidere gå langs området SIC IT3210003 »Laghetto del Frassino« ⁽²⁾. De lokale komitéer, som er imod dette projekt ⁽³⁾, støtter som alternativ, at hovedvej SS 450 forlænges — stadig fra frakørslen til den eksisterende hovedvej SS 11 i landsbyen Cavalcaselle — så den forbindes med motorvej A4 800 m længere mod syd, hvor der opføres et vejbetalingsanlæg. Dette lille indgreb ville løse næsten alle problemerne med adgangen til den sydlige del af Gardasøen. Dernæst har de foreslået, at A4-motorvejsstykket mellem Desenzano-Sommacampagna gøres gratis og ændres til den Gardasøens sydlige omfartsvej ⁽⁴⁾.

Kan Kommissionen forsikre, at det omtalte arbejde vil blive kontrolleret og eventuelt underkastet en miljøindvirkningsvurdering på grund af den store indvirkning, som den nuværende og den planlagte infrastruktur vil have på Peschiera- og Castelnuovo-området, på dets beboede områder og på området SIC »Laghetto del Frassino«?

Kan Kommissionen gøre en indsats for at sikre, at A4-motorvejsstykket mellem Desenzano-Sommacampagna eventuelt gøres gratis under henvisning til, at der er iværksat en procedure for overtrædelse af fællesskabsretten i forbindelse med forlængelsen af koncessionen til det selskab, som forvalter Brescia-Padova A4-motorvejen? Mener Kommissionen ikke, at det begrænser den offentlige transportpolitik, hvis denne koncession fornyes, uden at der er foretaget offentligt udbud?

⁽¹⁾ Denne bevilling skal tilføjes til de øvrige 12 mia. lire, som allerede er afsat af Veneto-regionen til den første sektion.

⁽²⁾ SIC-området ville mod nord ligge tæt op ad SS 11, den nye vej til hovedvej SS 11 og Milano-Venezia-jernbanen, og mod syd op ad motorvej A4 og den nye højhastighedsbane. De fem infrastrukturer ville ligge koncentreret i et område på 2 km's bredde.

⁽³⁾ Disse komitéer har i de forløbne år samlet 700 underskrifter i Peschiera og 300 underskrifter i landsbyen Cavalcaselle.

⁽⁴⁾ Forlængelse af hovedvej SS 11 fra landsbyen Rovizza mod Peschiera risikerer tværtimod at tiltrække tung transport, som således ville undgå en del af betalingsmotorvejen, hvorved der ville blive skabt en uudholdelig situation for beboelsesområderne.

(2001/C 318 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0678/01**af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Forbindelsesvej mellem motorvej A4 og adgangsvejen til Gardaland i Castelnuovo og Lazise kommuner (Italien)

I svaret på forespørgsel P-0198/00 ⁽¹⁾ og E-2653/00 ⁽²⁾ om udvidelsen af adgangsvejen, Via Derna, til forlystelsesparken Gardaland har Kommissionen oplyst, at de regionale bestemmelser ikke stiller krav om en miljøindvirkningsvurdering. Det stykke af vejen, der ligger i Castelnuovo kommune, er nemlig kortere end de 5 km, der er tærsklen for »sekundære veje uden for byerne, som går igennem følsomme områder« ⁽³⁾.

Projektet er imidlertid langt mere omfattende, idet det er hensigten at forbinde Gardaland med motorvej A4 med en 4-sporet landevej. Ud over det stykke af Via Derna, der går fra hovedvej SS 249 »Gardesana« og fortsætter ind i Castelnovo kommune, berører forbindelsen også på flere steder den i Lazise kommune beliggende del af Via Derna, som skal forbindes med hovedvej SS 450 »Napoleonica« og fra det sted, hvor SS 450 støder til hovedvej SS 11 i landsbyen Cavalcaselle, føres videre til motorvej A4 ad en nyanlagt vej på 800 meter. På det sted, hvor den nye vej kobles på motorvejen, vil der blive opført vejbetalingsanlæg. Vi er vidne til et eksempel på, hvordan bestemmelserne om miljøindvirkningsvurderinger omgås. Projektet er i første omgang udarbejdet af Gardalands egne teknikere og efterfølgende overtaget af Castelnovo kommune, som dernæst har fremlagt det på en række møder og sendt det videre til Lazise kommune, provinsen Verona, vejmyndighederne i Venezia og koncessionshaveren for motorvej A4 mellem Brescia og Padova. Med undtagelse af Castelnovo kommune har ingen af de involverede parter taget stilling til den strækning, der angår dem. Problemet består i, at parterne måske forelægger planerne for de enkelte dele af den nye vej, der skal forbinde Gardaland med den nye motorvejsbetalingsanlæg, på forskellige tidspunkter – uden at der bliver gennemført en miljøindvirkningsvurdering, selv om forbindelsesvejens samlede længde bliver ca. 5,5 km.

Mener Kommissionen ikke, at forbindelsesvejen mellem Gardaland og motorvej A4 bør betragtes som et samlet projekt og derfor bør underkastes en miljøindvirkningsvurdering, og at man i denne sammenhæng bør tage i betragtning, at Castelnovo kommune også er berørt af andre infrastrukturprojekter, f.eks. den nye højhastighedsbane fra Milano til Verona og den nye aflastningsvej for hovedvej SS 11, som vil blive føjet til de allerede eksisterende infrastrukturer (SS 11, motorvej A4, jernbanen mellem Milano og Venezia), der er samlet på en meget lille område?

Mener Kommissionen ikke, at der bør gennemføres miljøindvirkningsvurderinger af de nye frakørsler på SS 249, SS 450, den nye SS 11 og A4?

(¹) EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 60.

(²) EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 68.

(³) Som anført i bilag D til regionallov nr. 10 af 26.3.1999 om VVM.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-0676/01, E-0677/01 og E-0678/01

(11. maj 2001)

Som supplement til sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2653/2000 (¹) om opførelse af en anløbsbro ved Gardasøens bred til at servicere forlystelsesparken Gardaland, der er beliggende i Ronchi di Castelnovo del Garda (provinsen Verona) i et område, der er foreslået som lokalitet af fællesskabsbetydning med referencen Basso Garda IT3210018 i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (²), vil Kommissionen gerne fremhæve følgende.

Artikel 6 i direktiv 92/43/EØF indeholder bevaringskrav hvad angår særlige bevaringsområder. I henhold til artikel 4, stk. 5, i direktiv 92/43/EØF gælder disse krav ligeledes for lokaliteter af fællesskabsbetydning, når de på basis af listen over foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning er blevet vedtaget efter proceduren i artikel 4, stk. 2. I øjeblikket er der endnu ikke blevet udpeget særlige bevaringsområder, og listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning er endnu ikke blevet vedtaget. Med henvisning til de foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning, især når de omfatter prioriterede levesteder og arter, har medlemsstaterne imidlertid visse forpligtelser til at handle på en sådan måde, at det sikres, at direktivets mål ikke bringes i fare. Selv i mangel af en fællesskabsliste rådes medlemsstaterne til i det mindste at afholde sig fra alle aktiviteter, der måtte forringe en foreslået lokalitet.

Den foreslåede lokalitet, Basso Garda IT3210018, indeholder ikke prioriterede levesteder eller arter. På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem har givet, og i mangel af klagegrunde hvad angår anvendelsen af fællesskabslovgivningen, kan der ikke fastslås nogen overtrædelse af direktiv 92/43/EØF i øjeblikket i det specifikke tilfælde.

Med hensyn til det vejprojekt, det ærede medlem nævner (dvs. motortrafikvejen SS 450, fra krydset med SS 11 ved Cavalcaselle til den østlige del af Peschiera del Garda-omkørselsvejen, den del der forbinder landsbyen Rovizza med den vestlige del af samme omkørselsvej og forbindelsen mellem Gardaland og A4-motorvejen ved hjælp af en 4-sporet hurtigvej), kunne de omfattes af fællesskabslovgivningen om

vurdering af virkninger på miljøet (VVM) som fastsat i Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters virkninger på miljøet ⁽³⁾.

Kommissionen, der ikke har kendskab til det af det ærede medlem beskrevne forhold, vil træffe hensigtsmæssige tiltag til at indsamle detaljerede oplysninger herom og sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes.

Kommissionen vil gerne understrege, at medlemsstaternes skal sørge for, at målsætningerne i fællesskabslovgivningen om VVM ikke omgås gennem en opdeling af projekter. Der skal altid tages hensyn til projekters kumulative virkninger, når de samlet måtte få væsentlige virkninger på miljøet.

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 68.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 318 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0687/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(8. marts 2001)

Om: Fiskeindustrien i EU og dens bidrag til at nedbringe fattigdommen i verden

Kommissionen erkender i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om fiskeri og fattigdomslempelse ⁽¹⁾, at fiskeindustrien i EU er af stor betydning for udviklingslandene. Kommissionen anfører, at »fisk og fiskeri er af stor betydning for udviklingslandene. Fisk opdrættes, fanges, sælges, forarbejdes og forbruges, og på hvert trin i processen er der en økonomisk og social værditilvækst, som udviklingslandene bør udnytte. En udviklingspolitisk tilgang til fiskeri kan i væsentlig grad bidrage til at bekæmpe fattigdom. Det er derfor fra et udviklingssynspunkt vigtigt, hvordan de udviklede lande og udviklingslandene indvirker på hinanden i denne sektor. Betydningen af fiskerisektoren for samfundet i udviklingslandene er veldokumenteret. Over 150 millioner fattige i verden er afhængige af fiskerisektoren. Sektoren giver beskæftigelse inden for fiskeri, losning, forarbejdning, distribution tillige med bygning og vedligeholdelse af fartøjer. I mange lande er fangsterne en del af den grundlæggende fødevarer sikkerhed. I udviklingslandene leverer fisk i gennemsnit 19 % af det animalske proteinindtag. I mange fattige lande, hvor denne procentdel overstiger 25 %, er bidraget til fødevarer sikkerheden og sundheden af afgørende betydning«.

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange bevillinger EU ydede til udviklingspolitikken i perioden 1994-1999, og hvor mange bevillinger den agter at yde i perioden 2000-2006, og detaljeret angive de berørte fonde og aftaler?

Kan Kommissionen helt konkret oplyse, hvor stor støtten til EU's udviklingspolitik har været — og dermed dens bidrag til at nedbringe fattigdommen i de mindst udviklede lande — fra de konti på Den Europæiske Unions budget, der var afsat til fiskerisektoren i perioden 1994-1999, samt hvor stor den planlagte støtte i perioden 2000-2006 er?

⁽¹⁾ KOM(2000) 724 af 8. november 2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(14. maj 2001)

I betragtning af kompleksiteten af spørgsmålene i forbindelse med have og fiskeri generelt, der behandles som en integreret del af større projekter gennem specifikke projekter eller programmer, er det meget vanskeligt at give et nøjagtigt tal for de bevillinger, der ydes til aktioner i forbindelse med udviklingen af fiskeriet. Oplysninger herom findes i to dokumenter, som giver nærmere oplysninger om det samlede

budget, der tildeles samarbejdsaktiviteter generelt og fiskerisektoren i særdeleshed: »European Community External Programmes«⁽¹⁾, der redegør for arten af Fællesskabets eksterne samarbejdsprogrammer og giver tal for fordelingen af Fællesskabets samarbejde på regioner og sektorer i perioden 1986-1998, samt »InfoFinance 1999«⁽²⁾, der giver oplysninger om sektorfordelingen af Fællesskabets bistand via budgettet og Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) i perioden 1998-1999.

En meget kortfattet analyse viser, at fiskerisektoren modtog bevillinger på 268 mio. EUR fra alle samarbejdsinstrumenter i perioden 1986 til 1998, dvs. i gennemsnit 22 mio. EUR pr. år (0,3 % af de samlede bevillinger for alt eksternt samarbejde). Kommissionen kan ikke give oplysninger om den planlagte støtte for hele perioden 2000-2006, og fordelingen af Fællesskabets bistand vil også afhænge af såvel Fællesskabets politiske mål som af anmodningerne fra partnerudviklingslandene.

Udover udviklingsinstrumenter er det Kommissionens hensigt, at en del af fiskeriaftalerne med udviklingslande skal støtte udviklingen af deres fiskerisektorer. For AVS-landene kan det finansielle bidrag til målrettede foranstaltninger udgøre mellem 30 % og 60 % af det samlede beløb for hver fiskeriaftale.

⁽¹⁾ ISBN 92-828-8666-2.

⁽²⁾ ISSN 1012-2184.

(2001/C 318 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0694/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. marts 2001)

Om: Lån fra Den Europæiske Investeringsbank til projekter for udbedring af skaderne som følge af jordskælvet i Attika

På grund af det jordskælv, som ramte Attika, havde Den Europæiske Investeringsbank godkendt et lån på ca. 300 mia. drakmer efter en anmodning herom fra den græske regering. Er dette lån blevet udbetalt? Hvis ikke, hvilke problemer har der været? Hvad agter Den Europæiske Investeringsbank at foretage sig i denne forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Solbes Mira

(16. maj 2001)

Den 9. december 1999 underskrev Den Europæiske Investeringsbank (EIB) en låneaftale på 300 mio. EUR vedrørende et hastende genopbygningsarbejde i Storathen, som blev ramt af et ødelæggende jordskælv den 7. september 1999. Lånet skulle støtte jordskælvgenopbygningsprogrammet, som ledes og samordnes af ministeriet for den nationale økonomi i samarbejde med andre ministerier. Midlerne blev stillet til rådighed til genopbygning af offentlige og kommunale anlæg, industri- og forretningsbygninger samt private boliger, der var blevet ødelagt eller skadet ved jordskælvet. Finansieringen skulle ske gradvis over en periode på to til tre år. Ifølge finansieringsaftalen skulle ministeriet for den nationale økonomi, der står som låntager, indsende bevillingsansøgninger til Banken vedrørende det samlede lånebeløb inden den 10. marts 2001.

Den 15. december 1999 blev der udbetalt en første rate på 150 mio. EUR i henhold til denne aftale, hvorved der resterer en ikke-udbetalt saldo på endnu 150 mio. EUR.

Ministeriet har i rette tid indsendt en fuldstændig liste over ordninger, som berettiger, at hele lånebeløbet anvendes. Ifølge finansieringsaftalen kan udbetalingen af det resterende lånebeløb ske i takt med udviklingen i de forskellige berørte ordninger.

(2001/C 318 E/107)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0701/01
af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Beskæftigelse af døve

Er Kommissionen klar over, at arbejdsløsheden for døve er ca. dobbelt så høj som landsgennemsnittet? Det har vist sig, at det tager døve meget længere tid at finde beskæftigelse, og at dette ofte bliver endnu vanskeligere, når de opdager, at de udsættes for uretfærdig forskelsbehandling. De, der finder beskæftigelse, bliver konstant underbeskæftigede eller får lavere stillinger.

Det går ikke de døve bedre, når der er tale om sociale aktiviteter. De fleste vigtigere funktioner i vort samfund er baseret på lyd. Det talte ord, musik, radio, telefoni er centrale elementer i sociale liv. Døve berøves mulighederne for at få adgang til en lang række informationer, tjenester og muligheder.

Finder Kommissionen ikke også, at der bør gøres en mere aktiv indsats for at integrere de døve i samfundet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. maj 2001)

Kommissionen er bekendt med den høje arbejdsløshed for døve. Den gør imidlertid en aktiv indsats for at forbedre døves situation.

Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv ⁽¹⁾ tilskynder til indgreb over for forskelsbehandling på grund af bl.a. invaliditet. Rådets afgørelse 2000/750/EF af 27. november 2000 om Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling (2001-2006) ⁽²⁾ indeholder en strategi til bekæmpelse af alle former for forskelsbehandling på grund af forskellige forhold, bl.a. invaliditet.

Handicappedes beskæftigelsessituation er genstand for særlig opmærksomhed i de årlige nationale beskæftigelseshandlingsplaner, som er en del af den europæiske beskæftigelsesstrategi.

Nogle af de problemer, som døve har med at få adgang til arbejdspladsen, kan afhjælpes ad teknologisk vej. Kommissionen har finansieret og finansierer stadig forskningsprojekter om adgang til »den talte verden«. Under IST-programmet (informationssamfundsteknologier) er Visicast et projekt om et system, hvor tale genkendes og automatisk oversættes til forskellige europæiske tegnsprog. Wisdom-projektet vedrører samspillet mellem tegnsprog og en ny generation af mobil telefoni.

Det nye EF-initiativprogram EQUAL 2000-2006 ⁽²⁾ har en tematisk tilgang og fokuserer på flere forskellige former for forskelsbehandling samtidig. Døve tilskyndes til at undersøge mulighederne for at deltage i EQUAL.

I juni 2000 udarbejdede Rådet og Kommissionen »Europe-handlingsplanen «Et informationssamfund for alle» til Det Europæiske Råds møde i Feira den 19.-20. juni 2000. Et af de ti prioriterede områder i »Europe-initiativet er »Deltagelse for handicappede.

Tegnsprog indtager med rette en central placering i Det Europæiske Sprogår.

Kommissionen har foreslået at udnævne 2003 til Det Europæiske Handicapår. Derved skabes der mange muligheder for bevidsthedsfremmende aktioner og for at bekæmpe forskelsbehandling af handicappede, herunder naturligvis hørehæmmede, både på arbejdsmarkedet og i samfundet som helhed.

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000.

⁽²⁾ Kommissionens meddelelse til medlemsstaterne om retningslinjer for EF-initiativet Equal vedrørende tværnationalt samarbejde til fremme af en ny praksis i bekæmpelsen af forskelsbehandling og uligheder af enhver art i forbindelse med arbejdsmarkedet — EFT C 127 af 5.5.2000.

(2001/C 318 E/108)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0708/01
af Helle Thorning-Schmidt (PSE) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Gravides arbejdsmiljø

Europa-Parlamentet vedtog den 6. juli 2000 en ret skarp udtalelse (A5-0155/2000) om evalueringen af den praktiske gennemførelse af direktiv 92/85/EØF⁽¹⁾ om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer.

Arbejdsmiljøreguleringen i EU bygger på, at arbejdsmiljøet skal være sådan, at det ikke gør nogen forskel, om en kvindelig arbejdstager er gravid. Det er udgangspunktet for, at direktivet slår fast, at der skal foretages en risikovurdering ved graviditet.

Af en artikel i den danske avis »ErhvervsBladet« den 8. februar fremgår det, at kvindelige malere nærmest sygemeldes pr. automatik, selv om der i malerfaget kun i få situationer anvendes maling, der kan være sundhedsskadelig. Tilsvarende vurderer BST-konsulenter i den samme artikel, at man i langt de fleste tilfælde kan løse de ergonomiske problemer. Malerbranchens arbejdsgivere beklager denne situation, fordi de har brug for de kvindelige maleres arbejdskraft.

Direktivet bygger i det hele på en forudsætning om, at kvinder ikke må udsættes for indirekte diskrimination som følge af, at de bliver gravide eller ammer.

Hvilke initiativer har Kommissionen taget for at følge op på Parlamentets udtalelse?

Er Kommissionen enig i, at arbejdsmiljøet for malere er sådan, at gravide ikke behøver at blive sygemeldt i videre omfang end andre lønmodtagergrupper?

⁽¹⁾ EFT L 348 af 28.11.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(26. april 2001)

Kommissionen er helt enig med det ærede medlem i, at gravide kvinder, som arbejder i malerfaget, ikke skulle behøve at blive sygemeldt i større omfang end andre kategorier af arbejdstagere.

I denne forbindelse vedtog Kommissionen den 5. oktober 2000⁽¹⁾ en meddelelse om retningslinjer for vurdering af kemiske, fysiske og biologiske agenser og industrielle processer, der anses for at udgøre en fare for sikkerheden og sundheden for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer, på grundlag af Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF).

Kommissionen tillægger det stor betydning, at kvinders sundhed og sikkerhed beskyttes på arbejdspladsen, og mener, at disse retningslinjer i alt væsentligt er et praktisk redskab, som alle involverede aktører på arbejdsmiljøområdet (læger, ingeniører, arbejdsmedicinere osv.) kan benytte med henblik på at skabe et højere beskyttelsesniveau.

Endvidere vil Kommissionen i løbet af 2002 udarbejde en rapport om sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer, og på grundlag heraf vil det blive overvejet, om der skal stilles forslag om ændring af direktiv 92/85/EØF.

⁽¹⁾ KOM(2000) 466 endelig udg.

(2001/C 318 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0710/01**af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Forurening af grundvandet i kommunen San Ferdinando

I kommunen San Ferdinando i Puglia (provinsen Foggia) har man konstateret en ødelæggende form for forurening af grundvandet, som skyldes ulovlige kloakker, i hvilke der visse steder i landsbyen udledes vand, der er forurenede med yderst skadelige bakterier. Dette fremgår klart af resultaterne af de biologiske undersøgelser, der er blevet foretaget af et særligt center. De hårdest ramte områder er »Contrada Fontana« og »Contrada Carro Chiuso«.

- Under henvisning til kendelsen (76/99) fra byretten i Trinitapoli, i henhold til hvilken kommunen San Ferdinando i Puglia og A.N.A.S. (det statslige vejvæsen) blev dømt til at udbedre de ødelæggelser, som ovennævnte forurening har forårsaget,
- der henviser til, at der i disse områder foretages en omfattende frugt- og grøntsagsproduktion, som afsættes i Italien og eksporteres til andre europæiske lande,
- der henviser til det stigende antal tilfælde af kræft, leukæmi og leversygdomme, som har sin årsag i en losseplads i byen, der i øjeblikket på ulovlig vis benyttes som forbrændingsanlæg,

kan Kommissionen gribe ind med henblik på at standse denne alvorlige miljøkatastrofe og identificere de ansvarlige for ovennævnte lovovertrædelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. maj 2001)

Kommissionens beføjelser er fastsat i EF-traktaten. Den har således navnlig ansvaret for at sikre, at Fællesskabets lovgivning gennemføres korrekt i alle medlemsstaterne. I EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155) hedder det: »For at sikre fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne«.

Hvis Kommissionen, i overensstemmelse med sine skønsmålinger⁽¹⁾, på grundlag af EF-traktatens artikel 226 (tidl. 169), finder »at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, fremsætter den en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Retter den pågældende stat sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen.«

Domstolens afgørelser konstaterer imidlertid kun, om der er begået en overtrædelse. Domstolen kan hverken give en medlemsstat påbud om at betale erstatning til personer, der er krænket som følge af en overtrædelse af fællesskabslovgivningen, eller udstede påbud til administrative organer. Kun de nationale domstole kan pålægge administrative organer påbud og annullere en national afgørelse.

I det foreliggende tilfælde er den relevante fællesskabslovgivning formodentlig Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽²⁾ og Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽³⁾, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EF af 18. marts 1991⁽⁴⁾. I direktiv 91/271/EØF hedder det, at medlemsstaterne skal sikre, at byspildevand, der ledes til kloakker, inden udledning skal underkastes sekundær behandling eller tilsvarende behandling. Fristen herfor er den 31. december 2000 for alle udledninger fra byområder med over 15 000 personækvivalent (p.e.). Direktiv 75/442/EØF om affald, som ændret, tager sigte på at beskytte menneskers sundhed og miljøet mod skadelige virkninger som følge af indsamling, transport, behandling, oplagring og deponering af affald.

Da der ikke er indgivet klage over anvendelsen af fællesskabsretten, kan Kommissionen ikke på grundlag af de oplysninger, det ærede medlem har fremlagt, påvise nogen overtrædelse af de to nævnte direktiver. Kan

det ærede medlem derimod fremlægge udførlige oplysninger, på grundlag af hvilke Kommissionen kan vurdere sagen på baggrund af den relevante fællesskabslovgivning, vil Kommissionen kunne indlede undersøgelser af sagen.

(¹) Prioriteter og kriterier vedrørende Kommissionens skønsmæssige beføjelser er anført i Den fjortende Beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (1996) – EFT C 332 af 3.11.1997.

(²) EFT L 135 af 30.5.1991.

(³) EFT L 194 af 25.7.1975.

(⁴) EFT L 78 af 26.3.1991.

(2001/C 318 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0711/01

af Per Gahrton (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. marts 2001)

Om: Uigurerne situation i Xinjiang

Ifølge rapporter fra menneskerettighedsorganisationer er situationen for uigurerne i Xinjiang på mange måder alarmerende. Hvad er Kommissionens indtryk af forholdene? Hvordan forsøger EU at forbedre situationen for uigurerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. maj 2001)

EU forsøger at styrke respekten for menneskerettigheder over hele verden. De er helt centrale for EU's forbindelser med tredjelande. Kommissionen følger derfor nøje situationen på menneskerettighedsområdet i Kina, også situationen for de overvejende islamiske uigurer, som bor i Xinjiang i den autonome uigurregion. Problemet rejses med jævne mellemrum over for Kina i forbindelse med dialogen om menneskerettigheder mellem EU og Kina.

Der er over syv millioner tyrkisktalende uigurer i Xinjiang, som ligger på grænsen til Afghanistan, Pakistan, Kasakhstan, Tadsjikistan og Den Kirgisiske Republik. De kinesiske centrale myndigheder er bekymrede over uigurske separatistgrupper, og de fleste former for religiøse og kulturelle manifestationer og offentlig aktivitet bliver kontrolleret og undersøgt for politisk indhold.

Ganske vist er levevilkårene for hovedparten af den kinesiske befolkning blevet forbedret inden for de seneste tyve år, og med økonomiske reformer og liberalisering er der blevet større frihed og selvbestemmelse for den enkelte, men der er stadig en dyb kløft mellem Kinas internationale indsats og situationen på menneskerettighedsområdet i selve landet.

Der blev indledt en bilateral dialog om menneskerettigheder mellem EU og Kina i 1996. De problemer, der blev rejst over for Kina, omfatter undertrykkelse af etniske minoriteter og religionsfrihed, undertrykkelse af politiske systemkritikere, tilfældige tilbageholdelser og udstrakt brug af dødsstraf. EU har også med jævne mellemrum opfordret Kina til hurtigt at ratificere de to FN-konventioner om henholdsvis økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og om borgerlige og politiske rettigheder, som Kina undertegnede i 1997 og 1998. Disse to konventioner er fortsat en af hjørnestenene til forbedring af individets rettigheder i Kina. Det er et positivt tegn, at folkekongressen for nyligt besluttede at godkende ratificeringen af FN-konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, selv om det var med visse forbehold, og den vil nu skulle gennemføres. EU vil fortsat presse på for at få ratificeret konventionen om borgerlige og politiske rettigheder.

EU vil også fremover rejse problemet med uigurnes situation i dialogen om menneskerettigheder med Kina og andre steder.

(2001/C 318 E/111)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0715/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Maksimalhastighed for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-2241/00 ⁽¹⁾ henviser Kommissionen til faren for en fordrejning af konkurrencesituationen i forhold til operatører af traditionelle lastbiler, der er underkastet strengere bestemmelser, for så vidt angår kørekort, samt højere beskatningsniveauer. Men i praksis forholder det sig jo således, at en højere maksimalhastighed først og fremmest nedbringer køretiden for traktoren med tilkoblede landbrugsredskaber til marken eller fra det ene sted til det andet. Ifølge gældende national lovgivning må der også kun transporteres landbrugsprodukter, og for transport fra mark til bestemmelsessted er kun landbrugshjultraktorer egnede, for kun disse opfylder de nødvendige forudsætninger for at køre produktet ud på marken og transportere det videre herfra.

Kan Kommissionen oplyse, om den har taget hensyn til disse indvendinger ved udarbejdelsen af det nævnte nye rammedirektiv, og om udarbejdelsen af sidstnævnte allerede er afsluttet?

⁽¹⁾ EFT C 103 E af 3.4.2001, s. 94.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. juni 2001)

Det er korrekt, at Kommissionen forbereder en opdatering af Rådets rammedirektiv 74/150/EØF af 4. marts 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af landbrugs- og skovbrugshjultraktorer ⁽¹⁾.

Et af formålene med denne opdatering er at udvide anvendelsesområdet for dette rammedirektiv til også at omfatte landbrugstraktorer, hvis maksimale hastighed er over 40 km/t. I forbindelse hermed vil det også være nødvendigt at indføre specifikke krav, navnlig i forbindelse med sikkerhed og bremseevne. Så snart rammedirektivet vedtages, vil disse traktorer også skulle gennemgå en EU-typegodkendelse.

Herimod vedrører spørgsmålene, om hvilken type kørekort, der kræves til betjening af et sådant køretøj eller hvilken type beskatning, det underlægges, ikke lovgivningen om typegodkendelse af traktorer, selv om der under udarbejdelsen også tages hensyn til disse faktorer. Disse spørgsmål er enten genstand for en specifik lovgivning eller falder ind under medlemsstaternes kompetence i medfør af subsidiaritetsprincippet. Det er sådan, at landbrugs- og skovbrugstraktorer i henhold til direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort ⁽²⁾ er undtaget fra anvendelsesområdet for dette direktiv. Hermed kommer dette spørgsmål ind under medlemsstaternes kompetence.

⁽¹⁾ EFT L 84 af 28.3.1974.

⁽²⁾ EFT L 237 af 24.8.1991.

(2001/C 318 E/112)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0716/01
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. marts 2001)

Om: Udelukkelse af fiskeri og havforskning fra det sjette rammeprogram for forskning og udvikling

Fiskeri og havforskning er sektorer med et stort behov for midler til investering i teknologisk forskning og udvikling, der navnlig kan bidrage til den videnskabelige forskning i fiskeri og akvakultur i betragtning af manglen på fiskepladser og behovet for fortsat at undersøge nye fiskerimuligheder i denne sektor. Det er en sektor, som har stor betydning for beskæftigelsen i ø-områder i EU's yderste periferi, der er stærkt afhængige af fiskerisektoren, og den vil komme til at spille en strategisk rolle i fremtidens forsynings-sikkerhed på fødevareområdet.

Selv om fiskeri og havforskning indgår i det femte rammeprogram for forskning og udvikling (1998-2000), har Kommissionen så vidt vides helt eller delvis udelukket fiskeri og havforskning fra forslaget til afgørelse om det sjette rammeprogram for indsatsen inden for teknologisk forskning og udvikling (2002-2006), som kommissærkollegiet om kort tid vil forelægge til vedtagelse i sin endelige udgave.

Kan Kommissionen bekræfte denne udelukkelse og i givet fald angive årsagerne til udelukkelsen?

I tilfælde af at denne sektor alligevel ikke udelukkes eller kun udelukkes delvis, kan Kommissionen da oplyse, i hvilket omfang den indgår i det sjette rammeprogram for forskning og udvikling 2002-2006 og med hvilke budgetbevillinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(3. maj 2001)

Fiskeri og havforskning er ikke udelukket fra forslaget til det sjette rammeprogram for forskning og udvikling 2002-2006.

I sin egenskab af en akvitet, som er nødvendig for gennemførelsen af en fællesskabspolitik, vil forskning på fiskeriområdet kunne modtage særlig støtte som led i aktionerne med betegnelsen »Foregribelse af EU's behov inden for videnskab og teknologi«.

Det er planen, at disse aktioner skal iværksættes på grundlag af årlige afgørelser med hensyn til både temaer og bevillinger, idet udvælgelsen finder sted efter behovene »på grundlag af en evaluering, der udføres af en intern brugergruppe, som støtter sig på udtalelse fra et uafhængigt rådgivningsorgan af fremtrædende uafhængige eksperter, der repræsenterer videnskaben og erhvervslivet«.

Selve arten af den procedure, der er foreslået med henblik på iværksættelsen af denne del af rammeprogrammet, bevirker, at de beløb, der afsættes til forskning på de forskellige områder, ikke kan fastsættes på forhånd.

Visse aspekter af forskningen inden for fiskeri og akvakultur indgår desuden i aktionerne på det prioriterede område »fødevarer sikkerhed og sundhedsrisici«.

Prioriteten »bæredygtig udvikling og globale miljø- og klimaændringer« omfatter forskningsaktioner inden for havforskning og oceanografisk forskning.

I intet af tilfældene er det muligt på forhånd at fastslå nøjagtigt, hvor mange bevillinger der afsættes til forskning vedrørende fiskeri og havvidenskab. Omfanget vil til dels afhænge af kvaliteten af de indkomne forslag.

en liste over de forskningsprojekter inden for fiskeri og havforskning, der hidtil er udvalgt under det igangværende rammeprogram 1998-2002, samt oversigterne over fordelingen mellem medlemsstaterne sendes direkte til det ærede medlem samt Europa-Parlamentets generalsekretariat.

(2001/C 318 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0720/01

af Frédérique Ries (ELDR) til Kommissionen

(9. marts 2001)

Om: Bortførelse af børn over landegrænser og tilfældet med parret Limet og de Brouwers børn i Kenya

I 1994 forlod Marie de Brouwer, en belgisk statsborger, Belgien for at begynde et nyt liv i Kenya og skiltes fra sin mand og sine tre børn.

Faren, Olivier Limet, fik forældremyndigheden over de tre børn, hvilket blev bekræftet af appelretten i Bruxelles i 1997.

Marie de Brouwer, som i mellemtiden var blevet kenyansk statsborger, har siden den 9. august 1998 nægtet at sende børnene tilbage til deres far, og har hindret enhver kontakt mellem børnene på den ene side og deres far og nære slægtninge i Belgien på den anden.

De belgiske domstole har udstedt en international arrestordre mod Marie de Brouwer og en udleveringsordre mod hende på grund af gidseltagning. De har også dømt hende til fængselsstraf.

Myndighederne i Kenya har gennem deres justitsministerium gjort indsigelser mod de belgiske domstoles afgørelse og har sat børnene under den kenyanske domstols beskyttelse.

De tre børn har ikke set deres far siden sommeren 1998.

Kan denne sag bringes på tale under møder med kenyanske embedsmænd på alle niveauer, og vil de kenyanske myndigheder kunne opfordres til at gøre deres yderste for at bringe denne sag til en tilfredsstillende løsning for alle berørte parter i overensstemmelse med konventionen om barnets rettigheder, ifølge hvilken hvert barn har ret til at opretholde direkte kontakt med begge forældre, hvis det er skilt fra den ene eller begge forældreparter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(7. maj 2001)

Det ærede medlem henviser til rettighederne, som gælder for børn, der er skilt fra den ene eller begge forældreparter, til at opretholde et personligt forhold og direkte kontakt med begge forældre på regelmæssig basis, undtagen hvis det er i strid med barnets tarv. Disse rettigheder er fastsat i artikel 24, stk. 3, i EU-charteret om grundlæggende rettigheder⁽¹⁾, der er baseret på artikel 9 i De Forenede Nationers Konvention om Barnets Rettigheder (1989).

Den er et udtryk for det generelle princip, at barnets tarv bør være det primære i alle beslutninger vedrørende barnet. Endvidere er der under Konventionen om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser (1980) etableret en samarbejdsordning mellem myndighederne med henblik på børns tilbagevenden, i tilfælde hvor de uretmæssigt er blevet fjernet. Kenya er imidlertid ikke part i denne konvention.

Formanden for Kommissionen rejste spørgsmålet om Limet/de Brouwer-børnene under præsident Moïse besøg i Bruxelles i oktober 1999. Kommissionen har imidlertid ikke noget retsgrundlag i fællesskabslovgivningen til at forfølge denne sag og kan kun håbe, at de ansvarlige myndigheder i Belgien og Kenya når et tilfredsstillende resultat.

⁽¹⁾ EFT C 364 af 18.12.2000.

(2001/C 318 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0721/01 af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2001)

Om: Attikas metro i Athen

Der er i Grækenland givet udtryk for tanker om at gennemføre en del af anlægsarbejdet i forbindelse med udvidelsen af Athens metro ved hjælp af selvfinansiering.

1. Har Grækenland forelagt projekter for disse udvidelser af metroen på grundlag af den ovennævnte metode?
2. Hvad mener Kommissionen om disse planer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. maj 2001)

Det operationelle program (OP) »Road axes, ports, urban development« under EF-støtterammen for Grækenland i programperioden 2000-2006, der blev godkendt af Kommissionen den 19. marts 2001 ⁽¹⁾, indeholder bestemmelser om anlæggelse af følgende udvidelser af Athens metro:

- Monastiraki-Egaleo: 4,7 km lang med 4 stationer
- Sepolia-Thivon: 2,5 km lang med 3 stationer
- National Defense-Stavros: 5,4 km lang med 5 stationer
- Dafni-Ilioupolis: 1,1 km lang med 1 station.

Det er planen, at disse udvidelser skal gennemføres i form af offentlige arbejder, der udelukkende finansieres ved hjælp af offentlige midler.

Det operationelle program indeholder desuden bestemmelser om anlæggelse af omstigningsstationer med park-and-ride faciliteter i nærheden af nogle metrostationer, og i finansieringen af disse vil indgå private midler i kraft af koncessionsordninger.

Kommissionen betragter ovennævnte investeringsplan for udvidelserne af Athens metro som velfunderede.

⁽¹⁾ C(2001) 534.

(2001/C 318 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0722/01**af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2001)

Om: Muligheden for europæiske bestemmelser vedrørende sikkerhedsrapporter for bygningsværker som f.eks. tunneller

Som følge af brandkatastrofen i skitunnellen i Kaprun i Østrig rejser der sig følgende spørgsmål:

Tilslutter Kommissionen sig, at automatiske ildslukningsinstallationer med vand eller gas er lettere for mennesker at betjene end pulver-slukningsapparater? Gælder der bortset fra kravet om tilstedeværelsen af pulver-slukningsapparater andre europæiske brandbeskyttelsesforskrifter for skinnekøretøjer, der kører gennem tunneller? Hvad går disse regler i givet fald ud på? Mener Kommissionen i modsat fald ikke, at det er nødvendigt at tage dette spørgsmål op på europæisk plan?

Hvorledes forholder Europa-Kommissionen sig til indførelsen af europæiske bestemmelser vedrørende sikkerhedsrapporter for tunneller og andre underjordiske bygningsværker?

Hvis Kommissionen finder et europæisk tiltag nødvendigt, hvornår vil den da forelægge et forslag desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. maj 2001)

Kommissionen er af den opfattelse, at vedtagelsen af tekniske henstillinger på europæisk plan vedrørende sikkerheden i vej- og jernbanetunneler ville gøre det muligt at forbedre det generelle sikkerhedsniveau i såvel eksisterende som fremtidige tunneler. Kommissionen har lanceret et forberedende arbejde, som forventes afsluttet i 2002.

For så vidt angår sikkerheden i forbindelse med jernbaner, er det planen at vedtage specifikationer vedrørende infrastrukturerne (heri indbefattet tunneler) og det rullende materiel til højhastighedssystemet inden udgangen af 2001. Disse specifikationer omfatter tekniske forskrifter, som skal overholdes i forbindelse med ethvert nyt projekt og enhver modernisering, heri indbefattet visse bestemmelser om brande og evakuering af passagerer.

Europa-Parlamentet og Rådet forventes ligeledes at vedtage et direktiv om interoperabilitet inden for de konventionelle jernbaner i løbet af foråret 2001. Dette direktiv skal indeholde bestemmelser om tekniske specifikationer vedrørende sikkerhed, hvoraf de første formentlig kan være klar i 2004.

Pulverslukkere regnes fremdeles for at være de mest effektive til at udstyre de steder, togpassagererne har adgang til, mens de automatiske systemer specielt anvendes de steder, hvortil der ikke er adgang, såsom motorrummet. Der er ligeledes forskning i gang for at gøre det muligt at installere faste automatiske brandslukningssystemer i tunneler.

(2001/C 318 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0730/01

af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(7. marts 2001)

Om: Tvangsarbejde i Indien

Har Kommissionen til hensigt at undersøge de forhold, der gør sig gældende for flere tusinde tvangsarbejdere i Tamil Nadu State i Indien, idet tvangsarbejdet formelt blev konstateret i april 1997, men arbejderne endnu ikke var blevet sat fri i. august 2000?

Har Kommissionen til hensigt at undersøge, hvor mange personer der er blevet anklaget og retsforfulgt i henhold til loven om ophævelse af tvangsarbejde fra 1976 («1976 Bonded Labour System Act»), samt hvilken straf de er blevet idømt?

Har Kommissionen til hensigt at undersøge, om Indiens regering er villig til sammen med et uafhængigt organ at foretage en omfattende national kortlægning af det samlede antal tvangsarbejdere i Indien i overensstemmelse med henstillingerne fra Den Internationale Arbejdsorganisations ekspertkomite?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. maj 2001)

I april 1997 blev der officielt konstateret 25 008 tilfælde af tvangsarbejde i Tamil Nadu. Ifølge den indiske regering er alle tvangsarbejderne frigivet, og rehabiliteringsprocessen er undervejs. Ved udgangen af marts 2000 blev der frigivet midler til rehabilitering af 18 198 personer, og midlerne til de resterende tidligere tvangsarbejdere er nu også blevet frigivet.

Oplysningerne fra det indiske arbejdsministerium er ikke tilstrækkelige til at give et fyldestgørende billede hvad angår håndhævelsen i Punjab af loven om ophævelse af tvangsarbejde fra 1976. Kommissionens delegation i New Delhi vil foretage yderligere undersøgelser af denne specifikke sag, og resultatet af disse undersøgelser vil blive meddelt det ærede medlem.

Der har fundet 4 661 retssager sted i Indien med udgangspunkt i loven om ophævelse af tvangsarbejde fra 1976. Statistikkerne for staten Uttar Pradesh viser, at de tiltalte i 1 031 tilfælde blev frikendt, medens 84 blev dømt.

Sidste år blev der indført en national ordning med henblik på at fastslå det samlede antal tvangsarbejdere. Der frigives midler til delstatsregeringerne på anmodning. Den enkelte stat skal indgive en anmodning for at få tildelt midler. Der var i midten af april 2001 udbetalt i alt 5 mio. INP (116 099 EUR) til 4 stater (heraf 1 mio. INP (23 219,8 EUR) til Punjab).

Det ærede medlem henvises ligeledes til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-4104/00 fra Graham Watson og E-4114/00 fra Glenys Kinnock⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 134.

(2001/C 318 E/117)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0735/01
af Roy Perry (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2001)

Om: Et transeuropæisk højhastighedskommunikationsnet

Det Europæiske Råd opfordrede på sit møde i Lissabon i 2000 Rådet og Kommissionen til sammen med medlemsstaterne, hvor det er relevant, at »lette oprettelsen inden udgangen af 2001 et europæisk højhastighedsnet for elektronisk videnskabelig kommunikation med støtte fra EIB, der forbinder forskningsinstitutioner og universiteter og forskningsbiblioteker, forskningscentre og lidt efter lidt også skoler«. Mener Kommissionen, at dette mål vil blive nået, og hvilke elementer understøtter denne opfattelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(1. juni 2001)

Det vigtigste tiltag med hensyn til etablering af et højhastighedsnet for forskning i Europa var lanceringen af GÉANT-backbonenettet for forskning i Europa i november 2000, som led i programmet for informationsteknologi (IST) (med et EU-bidrag på 80 mio. EUR til de samlede forventede omkostninger på 200 mio. euro).

GÉANT udvider dækningen af Europas internet-backbone for forskning fra 24 til 30 lande og øger kapaciteten med en faktor 16 i forhold til den tidligere 155 Mbit/s-teknologi. Det forventes således, at der i november 2001 vil blive installeret 2,5 Gbps-forbindelser (Gigabit pr. sekund) mellem 11 lande.

Denne udvikling på europæisk plan sker sideløbende med og supplerer den udvikling, der sker på nationalt plan via de nationale forsknings- og uddannelsesnet. Backbonenettet forbinder alle nationale forskningsnet i EU og de associerede lande, der også løbende opgraderes kraftigt, og som har til formål at forbinde forsknings- og uddannelsesinstitutioner i net. GÉANT har nedsat en arbejdsgruppe, der undersøger, hvordan midler fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB) eventuelt kan bruges til videre opgradering af de europæiske og nationale backbonenet.

Kommissionen støtter også avancerede tværeuropæiske videnskabelige testbeds, der bidrager til indførelsen af kommunikation med særlig høj hastighed (»Very High Speed«, dvs. ud over Gigabitgrænsen) og GRID-teknologi (Global Resource Information Database). I den forbindelse skal nævnes Datagrid-projektet (der ledes af den europæiske organisation for højenergifysik, CERN, og støttes af EU med 10 mio. euro), som går ud på at etablere en testbed, der forbinder de mest avancerede højenergifysikinstitutter i Europa ved hjælp af den mest avancerede teknologi inden for højkapacitetsdatabehandling og -net.

Testbeds vedrørende GRID og GÉANT yder et vigtigt bidrag til eEurope-initiativet og udgør — i overensstemmelse med Det Europæiske Råds målsætninger — grundlæggende infrastrukturer for det europæiske forskningsrum.

(2001/C 318 E/118)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0741/01
af Giles Chichester (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2001)

Om: Forskning og udvikling

Det Europæiske Råd i Lissabon 2000 opfordrede »Rådet og Kommissionen til sammen med medlemsstaterne, hvor det er relevant, senest i 2001 at kortlægge den ekspertise, der findes i alle medlemsstater inden for forskning og udvikling, for at få denne ekspertise udbredt«. Mener Kommissionen, at dette mål vil blive nået, og hvilken dokumentation kan den forelægge til støtte for sit synspunkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin*(8. maj 2001)*

Efter resolutionen fra forskningsministrenes møde i Rådet den 15. juni 2000, som opfordrede Kommissionen til at kortlægge fremragende kompetence i samtlige medlemsstater inden slutningen af 2001, er Kommissionen med støtte fra en gruppe repræsentanter udnævnt af medlemsstaterne påbegyndt arbejdet med at fastlægge målene med og de forventede resultater af denne opgørelse.

På grundlag af drøftelserne i denne gruppe suppleret med eksperthøringer har Kommissionen udarbejdet et arbejdsdokument⁽¹⁾, som er forelagt Rådet og Europa-Parlamentet den 12. marts 2001, med en beskrivelse af den metode, der skal anvendes, og en tidsplan for de foranstaltninger, der skal gennemføres.

Den første fase er afgrænset til at kortlægge cirka 10 spirende videnskabelige og teknologiske temaer inden for områderne biovidenskab, nanoteknologi og økonomi. For hvert af disse temaer nedsættes der en ekspertgruppe, som får til opgave at bistå Kommissionen med at definere disse med nøgleord og udpege den mest kompetente forskningskapacitet, hvilket i første omgang foretages på grundlag af en rundspørge. Samtidig iværksættes en bibliometrisk analyse for på grundlag af objektive data at finde frem til forskergrupper med fremragende kompetencer. Eksperternes resultater forventes at foreligge i oktober 2001, og de første resultater af den bibliometriske undersøgelse vil foreligge ved udgangen af 2001. Resultaterne af de to fremgangsmåder og konsolideringen af disse påbegyndes i begyndelsen af 2002.

Dette arbejde videreføres på en sådan måde, at hovedparten af de videnskabelige og teknologiske fagområder af relevans for Fællesskabet vil være kortlagt inden udgangen af 2002.

⁽¹⁾ SEK(2001) 434.

(2001/C 318 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0742/01**af Giles Chichester (PPE-DE) til Kommissionen***(9. marts 2001)*

Om: Afskaffelse af bundtning på abonnentlinjerne

På Det Europæiske Råds møde i Lissabon i 2000 opfordredes »medlemsstaterne sammen med Kommissionen til at arbejde på at indføre større konkurrence i access-net inden udgangen af 2000 og afskaffe bundtning på abonnentlinjerne for at medvirke til at nedbringe udgifterne ved brug af Internettet betydeligt«. Mener Kommissionen efter vedtagelsen af forordningen herom i december 2000, at bundtningen på abonnentlinjerne i alle medlemsstater nu er fuldt ud afskaffet, og hvilke nedbringelser af udgifterne ved brug af Internettet er der blevet opnået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(7. juni 2001)*

I overensstemmelse med Det Europæiske Råds møde i Lissabon i marts 2000 indledte Parlamentet, Rådet og Kommissionen et intensivt samarbejde, som resulterede i en hurtig vedtagelse af Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2887/2000 af 18. december 2000 om adgang til abonnentnet⁽¹⁾. Det var nødvendigt med denne lovgivning for at opnå konkurrence i de lokale adgangsnet.

Det er Kommissionens opgave at overvåge, at forordningen gennemføres i medlemsstaterne for at sikre, at den træder i kraft rettidigt på en effektiv måde.

Men først og fremmest spiller de nationale tilsynsmyndigheder en vigtig rolle i gennemførelsesprocessen. Deres opgave og ansvar er klart beskrevet i forordningen, og effektiv anvendelse af forordningen har topprioritet i medlemsstaterne. Desuden skal man ikke undervurdere vanskeligheden ved i at sikre, at forordningen træder fuldstændig i kraft. Kommissionen anerkender denne kompleksitet, der forudsætter, at de nationale tilsynsmyndigheder omhyggeligt overvejer alle spørgsmål, og selvom Kommissionen overvåger situationen tæt, regner den ikke med, at den fulde effekt kan mærkes med det samme.

For øjeblikket er der fuld adgang til abonnentnet i otte medlemsstater med uhindret adgang til omkring 376 000 linjer. I de øvrige medlemsstater er indførelsen af uhindret adgang til abonnentnet nært forestående eller på prøvestadiet. Den seneste oversigt over gennemførelsen af denne forordning vil blive sendt direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

Som hovedregel kan det forventes, at liberaliseringsprocessen mindsker omkostningerne. Kommissionen har endnu ikke modtaget nok information om tarifieringsstrukturen i medlemsstaterne til at kunne offentliggøre økonomiske data på det nødvendige signifikansniveau. Kommissionen følger dog nøje gennemførelsen af fællesskabslovgivningen i medlemsstaterne. Så snart det nødvendige signifikansniveau for reduktion af omkostninger er nået, vil disse oplysninger blive gjort tilgængelige. Konkurrenceudviklingen i telekommunikationssektoren siden 1. januar 1998 har ikke været nogen undtagelse. Den reduktion i udgiften til internetadgang, der har kunnet ses i nogle medlemsstater, kan delvis tilskrives vedtagelsen af forordningen, men den kan også relateres til andre positive forhold på markedet, fx bestemmelsen af faste takster for opkaldsoprindelse i en række medlemsstater.

(¹) EFT L 336 af 30.12.2000.

(2001/C 318 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0744/01

af François Bayrou (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2001)

Om: Den Europæiske Udviklingsfond og sundhedspolitikken

Under henvisning til dels de nye aftaler mellem AVS og EU, som blev undertegnet den 23. juni 2000 i Cotonou, og dels de midler, der står til rådighed under den 9. EUF (13 800 mio. euro), samt til den resolution, som blev vedtaget på den seneste samling i Rådet (udviklingssamarbejde) den 10. november 2000 vedrørende overførbare sygdomme og fattigdom, er det ubestrideligt, at Kommissionen og Rådet fortsætter deres politik for støtte fra den Europæiske Union og dens medlemsstater til AVS-landene, navnlig inden for offentlig sundhed.

Skønt det er vigtigt at stille midler til rådighed til bekæmpelse af overførbare sygdomme som f.eks. aids, bør det ikke ske på bekostning af de store endemiske sygdomme, som desværre stadig er udbredte i mange afrikanske lande. Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse omfanget af den støtte, der ydes til visse institutioner, som er anerkendt for deres indsats mod handicap som blindhed (f.eks. IOTA, Afrikas tropiske øjeninstitut, hvis hovedsæde er i Bamako, Mali), navnlig efter opløsningen af organisationen for samarbejde og koordinering af bekæmpelsen af store endemiske sygdomme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(16. maj 2001)

Kommissionen anerkender betydningen af at opretholde et højt støtteniveau til den offentlige sundhedspolitik i AVS-landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet, og der bakkes fortsat kraftigt op omkring sundhedspolitikken, og Kommissionen har inkluderet fattigdomsbekæmpelsen med særlig fokus på helbred og uddannelse blandt sine prioriteter for 2002. Kommissionen regner med, at mange AVS-lande vil udpege sundhedsområdet som en prioritet i forbindelse med programplanlægningen for midlerne til den 9. EUF (Den Europæiske Udviklingsfond).

Kommissionen accepterer princippet om, at øget indsats mod de mere udbredte overførbare sygdomme, herunder human immundefekt-virus/erhvervet immundefekt syndrom (HIV/AIDS), ikke må ske på bekostning af den generelle sundhedspolitik og bekæmpelsen af endemiske sygdomme, herunder navnlig i Afrika. Størstedelen af fællesskabsstøtten på sundhedsområdet, AIDS-bekæmpelse og støtte direkte til befolkningen søger at fremme nationale bestræbelser på at styrke sundhedssystemerne, og det vil også være tilfældet i fremtiden.

Fællesskabet finansierer forskellige initiativer, der beskæftiger sig med overførbare sygdomme og den invalidering, som disse sygdomme kan forårsage. Kommissionen støtter programmet til bekæmpelse af onchocerkiasis og programmet til bekæmpelse af blindhed. Sidstnævnte program omfatter støtte til omstruktureringen af IOTA (det afrikanske institut for tropiske øjensygdomme) som en selvstændig organisation, der er tilknyttet Malis sundhedsministerium. Kommissionen anser sammenlægningen af

IOTA's moderorganisation OCCGE (Organisation de Contrôle des Grandes Endémies) med dens engelsksprogede modstykke, som har fået navnet WAHO (West-African Health Organisation) som et fornuftigt skridt. Fællesskabet støtter ligeledes tiltag, der tager sigte på at styrke regionalt samarbejde inden for den offentlige sundhedssektor. Eksempler herpå i Vestafrika omfatter ARIVA-projektet (til fremme af immuniseringsuafhængighed i 10 lande), APPA-projektet (stærkelse af lægemiddeludviklingspolitikken i 22 lande) og ASURE (støtte til det vestafrikanske epidemiologiske overvågningsnetværk). Kommissionen regner med, at denne form for regional støtte vil fortsætte under den 9. EUF.

(2001/C 318 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0757/01**af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. marts 2001)

Om: Den nederlandske regerings suspendering af forskellige artikler i overgangsbestemmelserne for elektricitetssektoren

Den nederlandske regering oplyste den 30. januar 2001 på forespørgsel fra Andetkammeret, at den havde suspenderet en lang række artikler i overgangsbestemmelserne for elektricitetssektoren.

Hvornår har den nederlandske regering kontaktet EU om suspenderingen af en lang række artikler i overgangsbestemmelserne for elektricitetssektoren?

Har EU pålagt eller foreslået den nederlandske regering at suspendere liberaliseringen inden for elektricitetssektoren? I bekræftende fald i hvor lang tid? Har EU også pålagt andre medlemsstater at suspendere liberaliseringen, og i bekræftende fald, hvilke følger har dette haft for liberaliseringen af hele elektricitetssektoren i Den Europæiske Union?

Kan EU redegøre for opfølgningen af Van Velzens forespørgsel af 26. september 2000?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(25. april 2001)

Den nederlandske regering har ikke kontaktet Kommissionen i forbindelse med suspenderingen af bestemte artikler i overgangsbestemmelserne for elektricitetssektoren.

Kommissionen har ikke bedt om, at den nederlandske markedsliberaliseringsproces indstilles, og har heller ikke foreslået, at det overvejes.

Kommissionen vil om kort tid bede de nederlandske myndigheder om yderligere oplysninger om kapacitetsforbeholdelsen på samkøringslinjerne for at afgøre, om disse foranstaltninger er rimelige og står i forhold til deres formål — at beskytte SEP's (Samenwerkende Elektriciteits-produktiebedrijven) langtidskontrakter. Når Kommissionen har modtaget disse oplysninger, regner den med hurtigt at kunne nå til en afgørelse i sagen.

Som angivet i svaret på skriftlig forespørgsel P-3106/00 fra det ærede medlem⁽¹⁾ vil Kommissionen fortsat undersøge konkurrencereglernes anvendelighed, så meget mere som den faktiske situation på det seneste har ændret sig. Hvad statsstøtteproblemet angår, har Kommissionen for nylig, dvs. den 19. februar 2001, sendt et brev til den nederlandske regering.

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001.

(2001/C 318 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0766/01**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. marts 2001)

Om: Chartret om grundlæggende rettigheder (eksisterende rettigheder eller skabelse af nye rettigheder)

Er Kommissionen under henvisning til kommissionsmedlem Vitorinos svar på skriftlig forespørgsel P-3997/00⁽¹⁾, hvori han erklærede, at chartret synliggør de grundlæggende rettigheder for borgerne, som de allerede er i besiddelse af, men som i nogle tilfælde er skjult i mange forskellige instrumenter, som ikke nemt er tilgængelige for almindelige borgere, af den opfattelse, at dette gælder for alle de borgerlige rettigheder, der er opført i chartret om grundlæggende rettigheder, og, i bekræftende fald, kan den anføre det gældende retsgrundlag i de konsoliderede traktater for hver af de følgende rettigheder:

- retten til ikke-forskelsbehandling på grund af sprog (færdighed) (artikel 21);
- børns ret til, at deres synspunkter tages alvorligt i forhold, der vedrører dem, i overensstemmelse med deres alder og modenhed (artikel 24);
- arbejdstageres ret til at indgå kollektive overenskomster (artikel 28);
- retten til at kunne gøre brug af en gratis arbejdsformidlingstjeneste (artikel 29);
- ret til betalt barselsorlov (artikel 33);
- retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for en lovovertrædelse, for hvilken man allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt inden for Unionen i overensstemmelse med lovgivningen (artikel 50) — (navnlig i betragtning af artikel 4.2 i protokol nr. 7 til konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende rettigheder, som ændret ved protokol nr. 11, der tillader dette i særlige tilfælde?

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 212.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(19. april 2001)

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på de forklaringer vedrørende chartret om grundlæggende rettigheder, der findes i det dokument af 11. oktober 2000, som er udgivet under betegnelsen Charte 4473/00 (Convent 49) Rådet for Unionen.

Der er fri adgang til dokumenter på Rådets internetsted for arbejder i den forsamling, der har udarbejdet chartret⁽¹⁾. Kommissionen oversender en kopi til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Dokumentet, der er udarbejdet på ansvar af forsamlingens formandskab, har til formål at forklare chartrets bestemmelser, idet det for hver rettighed angives, hvilken kilde chartret bygger på, såsom forfatningsmæssige traditioner og internationale forpligtelser, der er fælles for medlemsstaterne, traktaten om Den Europæiske Union og fællesskabstraktaterne, Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Menneskerettighederne og de Grundlæggende Frihedsrettigheder, de af Fællesskabet og Europarådet vedtagne socialpagter og EF-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis.

Kommissionen henviser det ærede medlem til dette dokument, der giver et nøjagtigt svar for hver af de rettigheder, han omtaler.

⁽¹⁾ <http://ue.eu.int/df/default.asp>.

(2001/C 318 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0767/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2001)

Om: Chartret om grundlæggende rettigheder (arbejdsgiveres mulighed for at forskelsbehandle på grundlag af sprogfærdighed)

Kan Kommissionen oplyse, om den fuldt ud har gennemtænkt virkningerne af den omfattende række punkter, der er opført i artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, på grundlag af hvilke forskelsbehandling vil være forbudt, dersom chartret inkorporeres i traktaterne, navnlig forbud mod forskelsbehandling på grundlag af sprog? Foreslår Kommissionen alvorligt, at evnen til at tale et sprog ikke er noget berettiget grundlag for forskelsbehandling mellem jobansøgere, således at det f.eks. vil være illegalt, hvis en sundhedsmyndighed gennem sprogegnedstests sikrer, at læger eller sygeplejersker er i stand til at udtrykke sig selv klart over for deres patienter, eller at arbejdsgivere kræver af deres oversættere, at de taler et bestemt sprog, hvis Kommissionen mener, at sprogfærdighed ikke er noget reelt grundlag for forskelsbehandling, agter den så at afskaffe de sprokrav som udgør del af udvælgelsesprøven (concours), for dem, der ønsker at arbejde i Kommissionen eller i de øvrige europæiske institutioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(19. april 2001)

Kommissionen skal først og fremmest bringe i erindring, at chartret om grundlæggende rettigheder — en grundtekst, der er bestemt til at skulle indgå i traktaterne — blev udarbejdet af en forsamling, som Kommissionen var med i sammen med repræsentanter for stats- og regeringscheferne, de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet.

Kommissionen skal ligeledes minde om, at chartrets artikel 21, om end dennes anvendelsesområde er bredere, svarer til artikel 14 i Den Europæiske Konvention om Menneskerettighederne, navnlig for så vidt angår det forbud mod forskelsbehandling på grundlag af sprog, som det ærede medlem henviser til.

Med hensyn til selve indholdet af forespørgslen er der kun tale om forskelsbehandling, dersom en person udsættes for en mindre gunstig behandling end en anden i en situation, der kan sammenlignes på grundlag af et givet kriterium. I de af det ærede medlem anførte eksempler vil det sproglige kriterium under alle omstændigheder kunne berettiges objektivt under henvisning til et lovformeligt formål.

(2001/C 318 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0769/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2001)

Om: Ødelæggelsen af Schinias-engområdet på halvøen Attica

Kan Kommissionen oplyse, om den græske regerings planer om at benytte området for Maratonslaget som det sted, hvor de forestående Olympiske Leges ro- og kanokonkurrencer skal finde sted, og den ødelæggelse det vil medføre, ikke kun for slagmarken, men også for de tilstødende Schinias-engområder, som er hjemsted for 170 fuglearter (herunder ørnen, fiskehejren, vandrefalken, den røde glente, pelikanen og den sorte ibis) samt for tusinder af arter af insekter og baskia-fisken, som ikke findes andetsteds i verden, er legal i henhold til europæisk lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. april 2001)

Kommissionen skal oplyse det ærede medlem, at den allerede har modtaget en formel klage i forbindelse med forslaget om anlæggelse af et olympisk kaproningscenter i Schinias. Som led i behandlingen af denne sag har Kommissionen sendt et brev til de græske myndigheder, hvori deres opmærksomhed henledes på

denne lokalitets naturbevarelsesmæssige værdi, og de anmodes om nærmere oplysninger om eventuelle planer om, at lade dette område indgå i Natura 2000-nettet i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾.

Kommissionen er i gang med nærmere at gennemgå denne sag og de oplysninger, de græske myndigheder er fremkommet med i deres svar, under hensyntagen til lokalitetens bevarelsesmæssige status. Kommissionen har planlagt et teknisk kontrolbesøg på Schinias-lokaliteten med henblik på at vurdere, om det planlagte olympiske projekt er foreneligt med denne lokalitets naturbevarelsesmæssige status.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 318 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0771/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2001)

Om: Elektronisk handel og tjenesteydelser

For at fremme elektronisk handel med finansielle tjenesteydelser forelagde Kommissionen for få uger siden en strategi med henblik på etablering af et integreret marked for denne form for tjenesteydelser inden 2005. Strategien er baseret på princippet om oprindelsesland, dvs. at grænseoverskridende køb og salg af finansielle tjenesteydelser er underlagt de regler, der er gældende i det land, der yder tjenesten.

Hvilke konkrete aktioner påtænker Kommissionen for at løse problemet med den eksisterende opdeling af markederne og for at øge forbrugernes tillid til Internettets betalingssystemer? Hvorledes agter Kommissionen at harmonisere reglerne for økonomiske aktørers adfærd? I hvilken udstrækning vil Kommissionen samarbejde med operatører på disse markeder for at nå sine mål inden 2005?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. juni 2001)

Som forklaret i meddelelsen om »Elektronisk handel og finansielle tjenesteydelser« ⁽¹⁾ er tillid til de elektroniske betalingssystemer af afgørende betydning for udviklingen af elektronisk handel mellem erhvervsliv og forbrugere. Kommissionen arbejder på såvel at forbedre den tekniske sikkerhed som at etablere lovrammer med henblik på at øge forbrugernes tillid til internet-betalinger.

Endvidere vedtog Kommissionen for nylig en handlingsplan for forebyggelse af svig og forfalskning ⁽²⁾, der omfatter teknologiske forbedringer af betalingsprodukter og -systemer samt bedre udveksling af oplysninger. Den understreger også behovet for et nært samarbejde mellem alle parter på alle niveauer i en betalingstransaktion. Kommissionen vil koordinere en indsats til fremme af forebyggende foranstaltninger, herunder informationsindsamling og bevidsthedsskabende initiativer. Der vil blive etableret et forum om sikkerhed i betalingsprodukter og -systemer samt nedsat en ekspertgruppe på fællesskabsplan med det formål at styrke det grænseoverskridende samarbejde.

Med hensyn til lovgivningsmæssige foranstaltninger mener Kommissionen, at der er presserende behov for juridiske rammer for et system, der fastsætter retten til tilbagebetaling i tilfælde af en uautoriseret transaktion og manglende levering af fjernsalgsvarer. Disse rammer vil styrke den eksisterende fællesskabslovgivning vedrørende forbrugerbeskyttelse på området elektroniske betalinger ⁽³⁾.

Kommissionen støtter industrielle udviklinger af sikre tekniske løsninger, for eksempel gennem andre af Kommissionens initiativer, herunder muligheden for et forslag til direktiv om gensidig anerkendelse af evaluering af sikkerhedsprodukter og -tjenester og smart-kort-charteret i eEuropa-initiativet.

Som en opfølgning af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Stockholm vil Kommissionen i samarbejde med Rådet udarbejde en omfattende strategi vedrørende sikkerhedsaspekterne i elektroniske netværk.

(¹) KOM(2001) 66 endelig udg.

(²) KOM(2001) 11 endelig udg.

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg — Erklæring fra Rådet og Parlamentet ad artikel 6, stk. 1 — Erklæring fra Kommissionen ad artikel 3, stk. 1, første led, EFT L 144 af 4.6.1997 og 97/489/EF: Kommissionens henstilling af 30. juli 1997 om transaktioner med elektroniske betalingsmidler, især forholdet mellem udsteder og indehaver, EFT L 208 af 2.8.1997.

(2001/C 318 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0775/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2001)

Om: Fællesskabsregulering af fjernarbejde

Udøvelsen af et erhverv et andet sted end på arbejdspladsen, som informationssamfundet i rigt mål giver mulighed for nutildags, har gjort fjernarbejde til en stadig mere populær arbejdsform, hvilket fremgår af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon den 23.-24. marts 2000, som i øvrigt indeholder en række henstillinger vedrørende dette spørgsmål. Den 7. februar vedtog telekommunikationssektorens udvalg om den sociale dialog, bestående af 16 europæiske operatører fra den pågældende sektor, formelt og i tråd med de pågældende henstillinger en aftale, som indeholder de nødvendige retningslinjer for tilrettelæggelsen af fjernarbejde.

Påtænker Kommissionen et lovgivningsmæssigt initiativ, som går i retning af fastlæggelse af de nødvendige rammer for en regulering af ovennævnte arbejdsform på fællesskabsplan? Finder Kommissionen det nødvendigt at komme med et udspil om behandlingen af fjernarbejdere i Den Europæiske Union som helhed i forhold til andre arbejdstagere med hensyn til arbejdsbetingelser, mulighederne for uddannelse og information, samt udvikling af deres karriereforløb?

(2001/C 318 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1012/01

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Fællesskabsregulering af fjernarbejde

For nylig vedtog udvalget om den sociale dialog inden for telekommunikationssektoren formelt retningslinjerne for tilrettelæggelsen af fjernarbejde. Aftalen tager udgangspunkt i henstillingerne fra topmødet i Lissabon i erkendelsen af, at fjernarbejde er en stadig mere udbredt arbejdsform.

Ovennævnte retningslinjer lægger især vægt på, at fjernarbejdere bør behandles på samme måde som de øvrige arbejdstagere, hvad angår arbejdsforhold, mulighederne for uddannelse og information, fagforeringsrettigheder, samt karriereforløb.

Kan Kommissionen oplyse, om den finder en fællesskabsforordning om fjernarbejde baseret på ovennævnte retningslinjer påkrævet for at harmonisere bestemmelserne på området og sikre alle fjernarbejdere en retfærdig og lige behandling?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler E-0775/01 og E-1012/01**

(18. maj 2001)

Den 20. juni 2000 iværksatte Kommissionen en høring af arbejdsmarkedets parter om modernisering og forbedring af arbejdsrelationerne på grundlag af EF-traktatens artikel 138, stk. 2, (tidl. artikel 118A). Efter at

have gennemgået de indkomne svar fremsendte Kommissionen den 16. marts 2001 — inden for rammerne af høringsprocedurens anden fase — et dokument om fjernarbejde til arbejdsmarkedets parter, der havde udvist særdeles stor, umiddelbar interesse for dette emne. De har således meddelt, at et initiativ på området fra Fællesskabets side på det højeste niveau efter deres mening ville kunne give det større værdi.

Det er korrekt, at udbredelsen af informationsteknologien, som er blevet fremskyndet af udviklingen af Internettet, betyder, at denne nye arbejdstilrettelæggelse udvikler sig i en grad, så man ikke kan ignorere det. Fjernarbejde er ganske vist en fleksibel arbejdsform, men Kommissionen mener, at man bør sikre sig, at dets udvikling ikke sker på bekostning af arbejdstagerne.

Kommissionen finder det derfor nødvendigt at indføre retningslinjer for denne praksis, som samtidig ikke hindrer dens udvikling. Med udgangspunkt i de forskellige måder at tilpasse arbejdsmiljøet (især gennem overenskomstforhandlinger) har Kommissionen i forbindelse med denne høring forelagt arbejdsmarkedets parter en liste over de generelle principper, som bør danne rammen om praksis på følgende områder: fjernarbejde skal ske på grundlag af frivillighed og med ret til at vende tilbage; sikkerhed for bevaring af arbejdstagerens status; sikkerhed for lige behandling; oplysninger til fjernarbejderen; arbejdsgiver påtager sig de involverede omkostninger; sikkerhed for, at arbejdstageren får den relevante uddannelse; beskyttelse, for så vidt angår sundhed og sikkerhed; arbejdstid; beskyttelse af privatlivet og personlige oplysninger; bevaring af kontakten med virksomheden; fjernarbejderes kollektive rettigheder og endelig adgang til fjernarbejde.

I samme høring opfordrer Kommissionen arbejdsmarkedets parter til at udarbejde en udtalelse eller en henstilling om indholdet af det planlagte forslag (i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 138, stk. 3) eller oplyse, om de er rede til at indlede en forhandlingsproces på grundlag af dette forslag (EF-traktatens artikel 138, stk. 4, (tidl. artikel 118B)). Kommissionen har endnu ikke modtaget deres svar. Som det ærede medlem også gør opmærksom på, har nogle arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer på sektorniveau allerede vedtaget retningslinjer for tilrettelæggelsen af fjernarbejde i deres respektive sektorer.

(2001/C 318 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0786/01

af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. marts 2001)

Om: Forskningsprojekt relateret til Landbrugsfonden

Landbrug er vigtigt for landdistrikternes overlevelse i Nordsverige, både når det gælder bevarelse af beskæftigelse, samfundsmiljø og landskaber. I det nordlige Skandinavien drives verdens nordligste landbrug med unikke klimatiske betingelser, hvilket gør behovet for en regionalt tilpasset FoU stort. En sådan FoU må afpasses efter at udnytte de muligheder, klimaet giver, samtidig med at ulemperne mindskes mest muligt. Den må også tilstræbe at udnytte de lokale ressourcer i den nuværende produktion for at gøre denne mere bæredygtig, men også udvikle alternativer til den nuværende produktionsform, både for levnedsmidler og ikke-levnedsmidler. Dette udgør et vigtigt instrument i regionalpolitikken.

Et samlet FoU-projekt for at opnå dette er blevet udarbejdet for hele mål 1-området i Nordsverige. Projektet omfatter anvendt forskning, men også en strategi for formidling af resultaterne til målgrupperne. Tre ud af fire adspurgte amtsråd har givet tilsagn om at være med til at finansiere projektet, mens den fjerde afventer en beslutning i mål 1. Det samlede landbrugserhverv har besluttet at finansiere 20 % af udgifterne. Forvaltningsmyndighederne for mål 1 har sat spørgsmålstegn ved, om det er tilladt i henhold til Landbrugsfondens eller Regionalfondens regler at støtte et projekt med den foreslåede form med henvisning til, at der ikke via Landbrugsfonden kan ydes støtte til forskning. Deler Kommissionen den opfattelse, som forvaltningsmyndighederne for mål 1 har givet udtryk for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. maj 2001)

Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999⁽¹⁾ indeholder de generelle bestemmelser for gennemførelsen af strukturfondsprogrammerne, som f.eks. de to mål 1-programmer i Sverige. Fire fonde er impliceret i mål 1-programmerne i Sverige, nemlig Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU), Den Europæiske Socialfond (ESF) og det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF). Når det drejer sig om EUGFL, er det Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽²⁾, som anvendes i forbindelse med støtte til landdistrikterne. I henhold til artikel 37, stk. 3, andet afsnit, omfattes støtte til forskningsprojekter ikke af forordningen. Det understreges yderligere (i artikel 37, stk. 2), at der er behov for at sikre sammenhængen mellem disse foranstaltninger og andre fællesskabspolitikker. Derfor skal der ikke søges om støtte til forskningsprojekter inden for landbruget som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999, artikel 37, stk. 3, via EUGFL, Udviklingssektionen, men derimod via Fællesskabets politik for forskning og teknologisk udvikling.

Forskning i beskæftigelse og socialt miljø samt landskabsforskning i landdistrikterne behandles i afsnittet om nye redskaber og modeller med henblik på en integreret og bæredygtig udvikling af landdistrikterne under nøgleaktion 5 »Bæredygtigt Landbrug, Fiskeri og Skovbrug« i programmet for livskvalitet i det femte rammeprogram (1998-2002).

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 318 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0791/01**af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. marts 2001)

Om: Frankrigs foranstaltninger på oksekødsmarkedet

Er Kommissionen klar over den franske regerings afgørelse om at træffe ensidige foranstaltninger for at støtte oksekødsavlere på grund af BSE-krisen? Betragter Kommissionen denne afgørelse som en trussel mod den fælles landbrugspolitik, og er der truffet foranstaltninger med henblik på at opnå en aftale med de franske myndigheder for at sikre, at bestræbelser i retning af renationalisering af den fælles landbrugspolitik undgås?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. maj 2001)

Kommissionen er klar over, at den franske regering har til hensigt at indføre en statsstøtteordning for at kompensere landbrugere, der direkte er berørt af BSE-krisen. De franske myndigheder har anmeldt en statsstøtteordning, som er knyttet til BSE-krisen, til Kommissionen, ligesom andre medlemsstater også har gjort. Alle anmeldelser gennemgås på baggrund af de eksisterende konkurrenceregler, og kun støtte, som Kommissionen kan betragte som forenelig med EF-traktatens artikel 87 (tidl. artikel 92), godkendes. I det omfang en sådan støtte godkendes, betragter Kommissionen den ikke som en trussel mod den fælles landbrugspolitik. Støtte, der udbetales uden forudgående godkendelse fra Kommissionen, er derimod ulovlig og vil kunne udgøre en trussel mod den fælles landbrugspolitik.

(2001/C 318 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0793/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(13. marts 2001)

Om: Krise inden for husdyrbrug og reform af markafgrøderne

Den situation, som husdyrbrugene befinder sig i som følge af kogalskabsepidemien bliver stadig mere uudholdelig. De økonomiske nødløsninger eller andre former for nødløsninger, som udtænkes og foreslås, angriber ikke ondets rod, for det forudsætter indgreb, der har til formål at sikre fremtiden for husdyravlen og generobre forbrugernes tillid.

Ud over den øjeblikkelige hjælp og med henblik på at sikre fødevaresikkerheden og produkternes kvalitet, anser Kommissionen den da ikke for nødvendig:

- kraftigt at stimulere den videnskabelige forskning med henblik på at udvikle metoder til at foretage BSE-tests på levende kvæg?
- at gå over til en ny husdyrsavlsmode med kvalitetsfoder, foder af vegetabilsk oprindelse og afgrøder med højt proteinindhold som f.eks. olieplanter, lucerne og kløver?
- følgelig at ændre hele regelsættet vedrørende markafgrøder og arealer, der er trukket ud af produktionen, for at give landbrugsvirksomhederne mulighed for at fremstille foder til kvæg på arealer, der ligger brak og er uproduktive til ingen nytte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. maj 2001)

Kommissionen lancerede i 1996 en EU-handlingsplan for forskning i overførbare spongiforme encephalopatis (TSE) med et budget på 50 mio. ECU til fremme af forståelse, påvisning og bekæmpelse af TSE'er, såsom bovin spongiform encephalopati (BSE) hos køer og Creutzfeldt-Jakobs syge (CJD) hos mennesker. Omkring 150 laboratorier er i øjeblikket med i 54 EU-finansierede forskningsprojekter vedrørende TSE-sygdomme og arbejder med spørgsmål som diagnose, smitstof, behandling, forebyggelse og risikovurdering.

Især har udviklingen af diagnostiske tests på levende kvæg og mennesker været en væsentlig prioritet for den EU-finansierede forskning. De igangværende forskningsaktiviteter sigter mod at udforske mulighederne for at udvikle og bruge surrogatmarkører, men også reagenser som antistoffer, der specifikt kan påvise markører for BSE-infektion.

Endvidere har Kommissionen den 15. december 2000 og den 16. februar 2001 afholdt to møder for en gruppe af nationale eksperter i TSE-forskning med henblik på at analysere igangværende forskningsaktiviteter, tilskynde til informationsudveksling mellem forskningshold og afdække, hvilke igangværende forskningsemner, det er nødvendigt at styrke samt identificere nye forskningsområder.

I forbindelse med nye forskningsområder er muligheden for en særlig målrettet indkaldelse vedrørende TSE-forskningsemner ved at blive undersøgt, og forskning i udvikling af BSE-tests på levende kvæg, kan indgå som en del af en sådan indkaldelse.

For så vidt angår nødvendigheden af at vende tilbage til modeller for husdyravl, der er mere i overensstemmelse med forbrugernes forventninger, har Kommissionen foreslået at fremme en biologisk produktionsmåde gennem braklægning af jord til produktion efter denne metode af foderbælgplanter, såsom lucerne og kløver.

Efter anmodning fra Landbrugsministerrådet i december 2000 har Kommissionen sendt det og Europa-Parlamentet sin analyse af udviklingen i udbud af og efterspørgsel efter proteinrige planter ledsaget af en evaluering af de mest avancerede muligheder, herunder anvendelse af udtagne jorde for at fremme produktionen af vegetabiliske proteiner⁽¹⁾.

Hver af mulighederne vil kun i begrænset omfang opfylde de ekstra behov, og de er hovedsagelig beregnet til drøvtyggere og ikke til svin og fjerkræ. Endvidere står ekstraomkostningerne ikke i forhold til omkostningerne ved import af tilsvarende produkter.

(¹) KOM(2001) 148 endelig udg.: Muligheder for at fremme dyrkningen af vegetabiliske proteiner i EU.

(2001/C 318 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0800/01
af Klaus Hänsch (PSE) til Kommissionen

(19. marts 2001)

Om: Anti-torturkampagne

Den Europæiske Union er af Amnesty International blevet opfordret til at deltage i den i oktober 2000 indledte internationale anti-torturkampagne, og i lighed med de i 1998 vedtagne retningslinjer for en unionspolitik over for tredjelande med hensyn til dødsstraf nu også at udarbejde retningslinjer for en omfattende EU-politik mod tortur og mishandling i tredjelande.

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet på dette område?
2. På hvilke punkter mener den, der er et fortsat behandlingsbehov for i højere grad at lægge eftertryk på EU's anerkendte principper om fremme af demokrati og menneskerettigheder overalt i verden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(2. maj 2001)

Ingen regering eller stat, underordnet hvilket udviklingsniveau den befinder sig på, eller hvilket politisk system den anvender, kan på nogen mulig måde retfærdiggøre forekomsten af tortur på sit område. Det drejer sig her om en af de mest afskyvækkende og gemene former for overtrædelse af menneskerettighederne. Den Europæiske Union har en indlysende forpligtelse til at gøre en indsats for at udvirke en nedgang i anvendelse af tortur overalt i verden. EU-chartret om grundlæggende rettigheder indebærer en klar forpligtelse hertil, både inden og uden for Unionen.

Rådet (almindelige anliggender) vedtog på sin samling den 9. april 2001 en række retningslinjer for EU's politik over for tredjelande med hensyn til tortur og mishandling. Kommissionen har bidraget til formuleringen heraf og hilser vedtagelsen af disse retningslinjer velkommen. I lighed med retningslinjerne vedrørende dødsstraf vil de udsende et klart signal om, at dette spørgsmål er et prioriteret anliggende for EU og medfører en styrkelse af Unionens indsats på dette område. EU og Europa-Kommissionen har vedtaget disse retningslinjer med henblik på at anvende dem i forholdet til samtlige tredjelande. Ifølge Amnesty International kan der gennem de sidste 3 år rapporteres om statsligt ansattes anvendelse af tortur og mishandling i over 150 lande, og tortur er almindeligt udbredt i 70 af disse lande.

Fællesskabet har bevilget midler til projekter, der tager sigte på over en årrække at forebygge tortur og rehabilitere torturofre. I år 2001 vil der ske en betydelig forøgelse af midlerne til rehabilitering af torturofre inden for rammerne af det europæiske initiativ til fordel for demokrati og menneskerettigheder (kapitel B7-7): der er afsat 12 mio. EUR til centre for rehabilitering af torturofre (6 mio. EUR til centre i Unionen og 6 mio. EUR til centre uden for Unionens grænser). Indkaldelsen af forslag til projekter vedrørende rehabilitering af torturofre afsluttedes den 2. april 2001. Projekter vedrørende forebyggelse af tortur kan også modtage støtte i forbindelse med forslagsindkaldelsen vedrørende den generelle indsats til forsvar af menneskerettighederne, der afsluttedes den 19. marts 2001.

(2001/C 318 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0808/01
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(19. marts 2001)

Om: Gennemførelse af det nationale ejendomsregister under den tredje fællesskabsstøtteramme

På grundlag af offentliggørelser fra den græske presse vil ejerne af fast ejendom i Grækenland blive pålagt omkostningerne ved gennemførelsen af programmet med det nationale ejendomsregister, som samlet ligger på 850 mia. drakmer, fordi der er rygter om, at Den Europæiske Union har indstillet finansieringen af ejendomsregistret fra den tredje fællesskabsstøtteramme på grund af afvigelser i programmet for perioden 1996-2000. Ifølge en erklæring fra EU's generaldirektør for regionalpolitik vil de ansvarlige tjenestegrene foretage en yderligere undersøgelse af spørgsmålet som led i proceduren indeholdt i artikel 1 og 2 i forordning (EF) 2064/97⁽¹⁾, hvilket betyder, at det ansvarlige udvalg kan foretage en nedskæring, udsættelse eller annullering af finansieringen, hvis det konstateres, at programmet under den anden fællesskabsstøtteramme for et nationalt ejendomsregister ikke er blevet gennemført på passende vis af en medlemsstat, der ikke i forvejen havde anmodet Kommissionen om en udtalelse om eventuelle ændringer, som medlemsstaten har foretaget.

Hvilke afvigelser er der tale om, hvad angår det græske ejendomsregister, og hvor store beløb er der tale om? Agter Kommissionen på grundlag af de oplysninger, som den råder over, definitivt at standse finansieringen? Hvorvidt har Grækenland overholdt direktiv 92/50/EØF⁽²⁾, som vedrører offentlige kontrakter, og hvad skal de ansvarlige græske myndigheder gøre for at undgå, at udsættelsen af programmet bliver definitiv, og projektet kan fortsætte på reglementeret vis med finansiering fra den tredje fællesskabsstøtteramme?

⁽¹⁾ EFT L 290 af 23.10.1997, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(8. maj 2001)

Projektet vedrørende det nationale ejendomsregister indgik i det operationelle miljøprogram i EU-støtterammen for Grækenland for programmeringsperioden 1994-1999. Det samlede budget er på 138,9 mio. €, heraf 75 % i støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. I tråd med det pågældende operationelle program forventedes der inden udgangen af 2001 oprettet et ejendomsregister dækkende et areal på 28 223 km².

Af de seneste kontakter med den instans, der gennemfører projektet, fremgår det, at det igangværende arbejde kun dækker 8 000 km², og at over 80 % af det budget, der er afsat til projektet i det operationelle program, allerede er opbrugt. Kommissionen har derfor fundet det nødvendigt at bede om en forklaring og om yderligere oplysninger, så den kan få undersøgt sagen til bunds. Først efter en sådan undersøgelse kan der eventuelt blive tale om at inddrage eller nedsætte støtten. I samme forbindelse vil det blive undersøgt, om en eventuel fortsat finansiering af dette projekt som led i EU-støtterammen for den nuværende programmeringsperiode 2000-2006 kommer på tale.

Kommissionen har også modtaget klager, ifølge hvilke det rejses tvivl om, hvorvidt visse aspekter i udbudsproceduren i forbindelse med anden fase af undersøgelserne er forenelige med reglerne i Rådets direktiv 92/50/CEE af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler. For øjeblikket er man ved at gennemgå en brevvæksling herom mellem Kommissionen og de græske myndigheder.

Hvis det ærede medlem ønsker yderligere oplysninger om dette projekt, henviser Kommissionen medlemmet til svar på mundtlig forespørgsel H-0224/01 fra K. Hatzidakis⁽¹⁾ og H-0307/01 fra E. Korakas⁽²⁾ og svar på skriftlig forespørgsel E-0832/01 fra S. Xarchakos⁽³⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar på plenarmødet i marts 2001.

⁽²⁾ Skriftligt svar på plenarmødet i april 2001.

⁽³⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001.

(2001/C 318 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0810/01**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(19. marts 2001)

Om: Utilstrækkelig håndtering i Spanien af animalske affaldsprodukter i forbindelse med BSE-krisen

I Spanien er der alvorlige problemer med at håndtere animalske affaldsprodukter i forbindelse med BSE-krisen trods den bekendtgørelse, som regeringen netop har vedtaget om forbrænding af dyr i kraftværker og cementfabrikker.

Der er tale om følgende konkrete tilfælde:

- lossepladser: i l'Alcora (Castellón) og Alpuente (Valencia) sker der for det første ikke en korrekt oplagring af de animalske affaldsprodukter, idet disse ikke holdes adskilt fra andet affald og byggeaffald. For det andet anvendes der ved nedgravningen ikke den foreskrevne lerkappe osv. Følgerne af mangelfuld oplagring og nedgravning af affaldet kan være, at dette kommer til at indgå i den menneskelige fødekæde (hvis det indtages af gnavere, som derefter eventuelt fortæres af andre dyr og således når frem til mennesket)
- efterladte dyrekadavere: Der er alene under den første fase af den undersøgelse, som Civilgardens tjeneste for naturbeskyttelse (Seprona) har gennemført, blevet lokaliseret over 300 kreaturer. Dette problem med obligatorisk fjernelse af kadavere, som ikke forvaltes korrekt, udgør en dobbelt risiko for både mennesker — idet prioner via dyrene kan indgå i den menneskelige fødekæde — og for visse beskyttede dyrearter — især arter, som er ådselædende — idet de på grund af bortskaffelsen af så mange kreaturer, som er smittet med BSE, og kreaturer, som er døde af andre årsager, kan miste den føde, som de altid har haft adgang til
- forbrændingsanlæg og cementværker: I Spanien er forbrændingsanlæggene i Ourense, Castellón, Valencia, Gerona og León blevet udpeget til eliminering af risikomaterialerne. Det anlæg i Cebrenas del Río, som er blevet udpeget af regionalstyret i Castilla og León, fungerer uden tilladelse fra kommunen til udledning af emissioner af denne særlige art, hvor tilgang og afgang af risikomaterialerne ikke registreres, og desuden har Seprona konstateret, at værket ulovligt udleder forurenet blod i Valdearacos floden. I forbindelse med alle de forbrændingsanlæg, som Spanien har udpeget, skal det desuden tages i betragtning, at der sker en større udledning af tungmetaller i atmosfæren, at der frigøres 16 gange så meget dioxin som under normale omstændigheder, og at der optræder lugtgener og indvirkning på helbredet blandt befolkningen i de nærliggende bysamfund.

Der er ingen grund til at tvivle på behovet for at bortskaffe de specifikke risikomaterialer, men har Kommissionen kendskab til,

- hvordan de pågældende affaldsstoffer håndteres i Spanien?
- Er der udarbejdet en plan for opfølgning og kontrol med dette affald ved oprindelsen og i forbindelse med transport, behandling og eliminering med de nødvendige miljø- og sundhedsgarantier?
- Er Kommissionen indstillet på at opfordre medlemsstaterne til at indføre ordninger for inddragelse af arbejdsmarkedets parter og offentligt tilsyn som led i de nationale BSE-programmer?
- Hvordan kan Kommissionen sikre, at bortskaffelsen finder sted i overensstemmelse med fællesskabets bestemmelser om miljø og sundhedsbeskyttelse i alle medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. maj 2001)

I forbindelse med den runde af kontrolbesøg, som er blevet gennemført for nylig, gennemførte Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor et kontrolbesøg i Spanien fra den 11.-15. december 2000 for blandt andet at vurdere de foranstaltninger, som er blevet gennemført med henblik på at garantere en sikker forarbejdning og bortskaffelse af animalske affaldsprodukter, herunder det materiale, som har den største risiko for at indeholde TSE-agenser (dvs. specificeret risikomateriale). I overensstemmelse med Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets procedurer har man sendt et udkast til en rapport med de vigtigste resultater, konklusioner og anbefalinger til de spanske myndigheder. Så snart man har modtaget deres svar, udarbejder man en endelig rapport, som sendes til Parlamentet.

Hvad angår forskellige organers deltagelse i de nationale planer for TSE kræves det i Kommissionens beslutning 98/272/EF af 23. april 1998 om epidemiologisk overvågning for overførbare spongiforme encephalopatiser og om ændring af beslutning 94/474/EF⁽¹⁾, at medlemsstaterne sikrer, at en række involverede parter, herunder de kompetente myndigheders personale, de diagnostiske laboratorier, de praktiserende dyrlæger og personer, som håndterer husdyr, har den relevante viden om TSE.

⁽¹⁾ EFT L 122 af 24.4.1998.

(2001/C 318 E/134)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0814/01
af Gian Gobbo (TDI) til Kommissionen**

(19. marts 2001)

Om: Støtte til den europæiske Alemagna-forbindelsesvej

Gennemførelsen af et effektivt transportnet, der er integreret på europæisk plan, er en væsentlig forudsætning for Den Europæiske Unions økonomiske og kulturelle udvikling.

Med beslutning truffet af CIPE (den tværministerielle komité for økonomisk planlægning) af 2. november 2000 (offentliggjort i Italiensk Parlamentstidende af 20.12.2000) indsatte den italienske stat Alemagna-forbindelsesvejen (Venezia-Dobbiaco og E66 Fortezza-S.Candido) i ændringerne af TEN-T-nettet.

- der henvises til, at den historiske Alemagna-vej er den naturlige forbindelse mellem Venedi og Europas midte,
- det understreges, at en udbygning deraf ville gøre det muligt at skabe et net forbundet via en forbindelseskorridor mellem det nordlige Adriaterhavsområde og de dertil hørende havne og Brennerpasset,
- det understreges, at dette projekt er af transeuropæisk betydning.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse, hvilke foranstaltninger med teknisk og finansiel bistand den anser det for hensigtsmæssigt at fastlægge med henblik på at gennemføre Alemagna-forbindelsesvejen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne Loyola de Palacio

(7. maj 2001)

Vejforbindelsen »dorsale d'Alemagna«, som omfatter linjeføringen fra Venezia til Dobbiaco, og E66 fra Fortezza til San Cantido, indgår ikke i det transeuropæiske net som fastlagt ved Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾. I henhold til denne beslutning kan projektet om udbygning af den nævnte forbindelse således ikke betragtes som værende et projekt af fælles interesse.

Kommissionen er for øjeblikket ved at undersøge, hvilke ændringer der skal foretages i denne beslutning for at tilpasse retningslinjerne for de transeuropæiske transportnet til den økonomiske udvikling og de teknologiske landvindinger inden for transportsektoren, navnlig inden for jernbanetransport. Denne undersøgelse finder sted under hensyn til prioriteterne inden for den fælles transportpolitik, bl.a. den modale omlægning til fordel for mere miljøvenlige transportformer. Resultaterne heraf vil inden for de kommende uger blive forelagt i en hvidbog om transportpolitikken som helhed. Kommissionen påregner samtidig med offentliggørelsen af hvidbogen at fremlægge et forslag om ændring af ovennævnte beslutning.

Uden at ville foregribe sin endelige beslutning skal Kommissionen henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at den allerede har foreslået, at Fællesskabet undertegner transportprotokollen til Alpekonventionen, hvis iværksættelse vil få den konkrete virkning, at der vil blive lagt en bremse på udviklingen af nye stærkt befærdede hovedfærdselsårer til den transalpine trafik.

I henhold til Rådets forordning EF nr. 2236/95 af 18. september 1995 om generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for transeuropæiske transportnet⁽²⁾ er den finansielle støtte forbeholdt

de projekter af fælles interesse, der er nærmere omhandlet i de ovennævnte retningslinjer. Set i denne sammenhæng kan Kommissionen ikke yde finansiel støtte til gennemførelsen af ovennævnte forbindelse.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽²⁾ EFT L 228 af 23.9.1995.

(2001/C 318 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0815/01

af Antonio Tajani (PPE-DE) og Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(19. marts 2001)

Om: Indlemmelse af forsikringsselskabet INA

Bestyrelsen for INA, et italiensk forsikringsselskab som er overtaget af Assicurazioni Generali, har besluttet at omstrukturere selskabet og overføre livsforsikringsvirksomheden fra INA A/S til et nyt selskab benævnt INA-VITA, som er dannet udelukkende med henblik herpå, og der skal senere ske en fusion ved, at de dele, der ikke er tilknyttet INA-VITA, indlemmes i det kontrollerende forsikringsselskab Assicurazioni Generali.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe for at garantere det nuværende beskæftigelsesniveau og sikre, at der ikke sker indgreb i INA's virksomhed i Rom?

Hvorledes har Kommissionen til hensigt at sikre INA-arbejdstagernes stabilitet og faglige dygtighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(30. april 2001)

Kommissionen overvåger som traktaternes vogter, at fællesskabslovgivningen håndhæves korrekt.

Industriel omlægning, herunder opretholdelse af beskæftigelsesniveauet, er i princippet henhørende under den nationale kompetence.

Hvad angår også industriel omlægning, skal reglerne vedrørende arbejdstagernes rettigheder, særlig med hensyn til oplysninger og høringer, som de fremgår af Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽¹⁾, ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998⁽²⁾, og Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽³⁾, under alle omstændigheder overholdes.

Som følge heraf påhviler det i første række de nationale myndigheder og domstole at afgøre enhver retstvist, der måtte opstå som følge af denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 5.3.1977.

⁽²⁾ EFT L 201 af 17.7.1998.

⁽³⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

(2001/C 318 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0816/01

af Gian Gobbo (TDI) til Kommissionen

(19. marts 2001)

Om: Støtte til virksomheder fra EU og Veneto i Rumænien

Flytning af virksomheder fra Den Europæiske Union til Rumænien har inden for de seneste år antaget stadig større proportioner. Fænomenet er især udbredt i Veneto, hvor tusinder af virksomheder har

etableret sig inden for produktion og handel især i Timisoara-området. Dette fænomen kan bidrage til i betydelig grad at forbedre den rumænske økonomi.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- hvilke støtteforanstaltninger findes der fra Den Europæiske Union til de virksomheder, slår sig ned i Rumænien?
- bør den ikke styrke den tekniske og administrative bistand ved f.eks. at åbne et kontor i byen Timisoara?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. juni 2001)

Kommissionen er bekendt med, at italienske virksomheder fra Veneto-regionen i stigende grad udviser interesse i udvikling af kommercielle og investeringsmæssige forbindelser med Rumænien, særlig i Timisoara-området. Kommissionen hilser denne udvikling velkommen, da den fremmer overførslen af ledelsesmæssig og teknisk knowhow og derigennem bidrager til at udvikle den lokale økonomi og stimulerer konkurrenceevnen.

Kommissionen har siden 1996, da handels- og industrikammeret i Timisoara blev relækontor for det korresponderede Euro Info Centre i Bukarest, gennem sit EIC-net ydet tjenester over for erhvervslivet i dette område. Begge kontorer skulle i 1999 have været opgraderet til fuld EIC-status. Timisoara EIC's rolle er at yde assistance og information til regionens virksomheder om EU-politik og -programmer, og det kan også hjælpe virksomhederne med partnersøgning.

Handels- og industrikammeret i Timisoara har også fælles projekter med handelskammeret i Ravenna og et af handelskamrene i Venezia-Mestre med henblik på en styrkelse af samarbejdet mellem italienske virksomheder og virksomheder i Timisoara-regionen.

Under forbehold af en afgørelse fra Associeringsrådet håber man, at Rumænien i løbet af 2001 vil indlede sin deltagelse i det flerårige program til fremme af initiativ og iværksætterånd, navnlig for små og mellemstore virksomheder (SMV) (2001-2005)⁽¹⁾ I dette program indgår Joint European Venture (JEV)-ordningen, i forbindelse med hvilken virksomheder fra alle medlemsstater kan søge støtte til joint ventures med rumænske virksomheder.

Også den PHARE-finansierede SMV-finansieringsfacilitet kan benyttes af Rumænien. I forbindelse med denne stilles der kreditlinjer, teknisk assistance (uddannelse) og ydelsespræmier til rådighed for banker i ansøgerlandene i Central- og Østeuropa, ligesom der tilbydes egenkapitalfinansiering til risikokapitalfonde med henblik på at kunne yde øget finansiering til lokale SMV'er.

⁽¹⁾ Rådets beslutning 2000/819/EF af 20. december 2000, EFT L 333 af 29.12.2000.

(2001/C 318 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0828/01 af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(19. marts 2001)

Om: Tunfiskeriet i Nordatlanten

Under forhandlingen i plenarforsamlingen den 28. februar 2001 om betænkning af Gallagher (A5-0044/2001) om fiskeriaftalen EF-Ækvatorialguinea kunne kommissær Fischler åbenbart ikke besvare mine spørgsmål til ham, hvorfor jeg hermed stiller samme spørgsmål skriftligt.

Har Kommissionen i forbindelse med denne aftale og alle øvrige aftaler, EU har indgået om tunfiskeriet i Nordatlanten, taget højde for de mulige virkninger for tunfiskebestanden og fiskerimulighederne ved f.eks. Azorerne og Madeira?

Har Kommissionen taget hensyn til notfiskeriets virkninger for beskyttede arter som f.eks. delfiner og skildpadder, når den som i ovennævnte aftale giver finansielle incitamentter til anvendelse af denne fiskeriteknik?

Har Kommissionen taget hensyn til, at tunfangsten de sidste to år har været størst ved Azorerne, hvilket vil have negative virkninger for såvel fiskere som redere?

Hvilke foranstaltninger agter den at træffe til imødegåelse af denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. maj 2001)

Kommission takker det ærede medlem for dennes forespørgsel og kan samtidig gøre opmærksom på, at bevarelsen af tunfisk og lignende arter i Atlanterhavet og dets tilstødende farvande henhører under Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT), som EU er aktivt medlem af. Bestemmelser, der er truffet i ICCAT, gælder også for fiskeriaftaler. Repræsentanter fra EU inden for ICCAT går frem efter den retningslinje, at der skal træffes strenge foranstaltninger for at bevare tunfiskebestandene i området. Portugal er også repræsenteret, navnlig ved hjælp af EU's interne samordningsprocedurer.

EU har været drivkraften bag ICCAT's beslutning om at forbyde brugen af anordninger til koncentration af bestandene i Guineabugten i en periode på tre måneder hvert år. Denne foranstaltning, som EU-redere ensidigt har anvendt inden for de sidste år, forventes at bidrage til bevarelsen af bestandene i hele området og særlig til beskyttelsen af ungfisk af visse arter.

Hvad angår fiskerimulighederne i farvandene omkring Azorerne og Madeira, understreger Kommissionen, at disse fiskeriaktiviteter sker under overholdelse af de kvoter, der forvaltes af Portugal inden for rammerne af de ICCAT-andele, som EU har fået tildelt.

EU-fiskerifartøjer er omfattet af et generelt forbud om at fange delfiner⁽¹⁾. Endvidere er bifangst af skildpadder under konstant overvågning af ICCAT's videnskabelige udvalg.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 850/1998 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer — EFT L 125 af 27.4.1998.

(2001/C 318 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0830/01 af Karla Peijs (PPE-DE) til Kommissionen

(20. marts 2001)

Om: Trafikbøder i EU

Er Kommissionen klar over, at ikke-belgiere får andre bøder for samme trafikovertrædelser end belgiere?

Er Kommissionen klar over, at ikke-belgiere i Belgien, hvis de får en bøde, skal betale denne på stedet, mens dette ikke er tilfældet for belgiere?

Er Kommissionen klar over, at der i Maaseik Politiechtbank er en dom (M20002686sassenanna), hvori det indrømmes, at der foregår en sådan forskelsbehandling?

Kan Kommissionen oplyse, om en lignende forskelsbehandling også finder sted i andre EU-medlemsstater?

Er en sådan forskelsbehandling på grundlag af nationalitet i overensstemmelse med europæisk og international ret?

I benægtende fald, hvilke skridt agter Kommissionen da at tage for at ændre denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(2. maj 2001)*

I EF-traktatens artikel 12 (tidligere artikel 6) forbydes al forskelsbehandling på grund af nationalitet og alle former for administrative eller strafferetlige sanktioner, som de nationale myndigheder pålægger statsborgere i andre medlemsstater på en måde, der er diskriminerende, ubegrundet eller ude af proportioner. Domstolen erkendte i sin dom af 23. januar 1997 i sagen Pastoors C-29/95, at i mangel af et instrument, der sikrer fuldbyrdelsen af strafferetlige afgørelser mellem medlemsstaterne, kan medlemsstaterne pålægge ikke-hjemmehørende personer at stille et bestemt beløb som sikkerhed, hvis de i tilfælde af en lovovertrædelse vælger, at der rejses straffesag mod dem frem for øjeblikkeligt at betale en bøde. I medfør af denne retspraksis forbyder EF-traktatens artikel 12 imidlertid, at dette beløb er højere end det beløb, der er fastsat ved øjeblikkelig betaling.

På grundlag af ovennævnte retspraksis er forskelsbehandling af hjemmehørende og ikke-hjemmehørende personer i den pågældende medlemsstat objektivt set begrundet, eftersom der er reel risiko for, at det er umuligt at fuldbyrde afgørelsen mod en ikke-hjemmehørende person, eller det er betydeligt sværere og dyrere.

Kommissionen har til hensigt at analysere belgisk lovgivning nærmere i lyset af ovennævnte retspraksis, inden den udtaler sig om, hvorvidt den er forenelig med EF-retten. Kommissionen har som følge af adskillige klager set nærmere på bestemte medlemsstaters lovgivning vedrørende sanktioner mod lovovertrædelser i trafikken, der indebærer en forskelsbehandling af hjemmehørende og ikke-hjemmehørende personer. Der er blevet indledt en overtrædelsesprocedure mod Italien vedrørende italiensk lovgivning på området. Sagen blev indbragt for Domstolen i maj 2000.

På nuværende tidspunkt findes der ingen instrumenter på europæisk plan, der sikrer, at strafferetlige sanktioner, som en medlemsstat pålægger, fuldbyrdes i andre medlemsstater. Inden for rammerne af Schengen-samarbejdet er der blevet indgået en samarbejdsaftale i forbindelse med procedurer vedrørende lovovertrædelser i trafikken og gennemførelse af bødestraffe i den forbindelse⁽¹⁾. Aftalen er imidlertid ikke trådt i kraft, og den er i mellemtiden blevet integreret i EU-regelsættet sammen med resten af Schengen-reglerne via den relevante protokol i Amsterdam-traktaten. Der arbejdes fortsat på at omdanne denne aftale til et retligt instrument på grundlag af EU-traktatens artikel 34, stk. 2. Formålet skulle være at forenkle den gensidige bistand i forbindelse med fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende lovovertrædelser i trafikken. Det er desuden planlagt at udforme et instrument, der gør det muligt at sikre, at den medlemsstat, hvori personen har bopæl, kan opkræve bødestraffe, der er pålagt i en anden medlemsstat. Man kan håbe på, at disse instrumenter, når de træder i kraft, vil komme til at udgøre et fuldstændigt system for fuldbyrdelse af bødestraffe i udlandet, således at medlemsstaterne ikke er nødt til at træffe særlige foranstaltninger mod ikke-hjemmehørende personer for at sikre, at bøderne betales.

⁽¹⁾ EFT L 239 af 22.9.2000.

(2001/C 318 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0835/01

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Miljømafia i de europæiske lande

- Miljømafiaens magt er vokset ud over alle grænser i mange europæiske lande, inklusive Italien, og den tjener hundrede tusinder af milliarder på ulovlig bortskaffelse af stærkt giftige affaldsprodukter, som bliver til veritable økologiske tidsindstillede bomber, som ikke blot ødelægger de nulevende beboeres helbred, men også de fremtidige generationers helbred, som bliver håbløst skadet på grund af forurenede vand, jord og luft.
- Der henvises til de eksempler, som bl.a. det italienske statsfjernsyn har vist i de seneste dage, og den seneste foruroligende meddelelse fra byrådsmedlemmer i Milano kommune om risikoen for, at der er dioxin i nogle beholdere, som ulovligt er gravet dybt ned i nærheden af det vandførende lag i det område, der er udset til opførelse af Milanos ny renseanlæg. Renseanlægget er blevet drøftet på fællesskabsplan, og Unionen har presset på for at få arbejdet i gang.
- Det er presserende vigtigt at bygge renseanlægget.
- Økomafiaen er i stand til at undgå enhver form for kontrol.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse:

1. om den kan gribe ind til støtte for byen Milano, således at rensningen af jorden kan blive gennemført så omhyggeligt som muligt, og således at man kan påbegynde byggeriet af renseanlægget?
2. om den anser det for nødvendigt at nedsætte en ekspertgruppe med deltagelse af alle medlemsstater, der skal have til opgave at finde frem til og rense ulovlige lossepladser for giftigt affald og, både i de enkelte lande og på fællesskabsplan, at anlægge sag mod de forskellige forbryderorganisationer, som skader miljøet, ved at bruge Interpol og de offentlige sundheds- og miljøorganisationer?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Margot Wallström

(6. juni 2001)

Affald

I henhold til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾ er det medlemsstaternes ansvar at sikre, at affald, herunder giftigt affald, bortfjernes uden risiko for mennesker og miljø. De italienske myndigheder skal derfor tilrettelægge håndtering, indsamling, transport og deponering af affald på en sådan måde, at der ikke findes deponeringer, hvortil der ikke er indhentet tilladelse, eller ulovlige deponeringer.

De italienske myndigheder har ikke bedt om bistand fra Kommissionen til at rense den pågældende lokalitet. Kommissionen har ikke til hensigt at tage initiativ i den retning.

I henhold til artikel 7 i direktiv 75/442/EØF skal medlemsstaterne træffe de bestemmelser, der er nødvendige for, at enhver indehaver af affald enten overlader det til en privat eller offentlig indsamler eller til en bortskaffelsesvirksomhed eller selv sørger for dets bortskaffelse. I tilfælde, hvor affaldsindehaverens identitet er ukendt (som det er tilfældet i forbindelse med ulovlig deponering), er det de nationale myndigheders ansvar at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre overholdelse af kravene i artikel 7. Ukontrolleret dumping af affald over en længere periode er ligeledes en overtrædelse af direktivets artikel 4, hvor det hedder, at affaldet skal genindvindes eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades⁽²⁾.

Behandling af spildevand

Med hensyn til behandling af spildevand i Milano og det omkringliggende område er der i henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽³⁾ generelt mulighed for en sekundær rensning og for mere vidtgående rensning i tilfælde af såkaldt følsomme områder, især i forbindelse med vand, som er i fare for eutrofiering. Fristerne i direktivet for tilvejebringelse af hensigtsmæssig behandling er hhv. 1998, 2000 og 2005 afhængigt af affaldets omfang og det påvirkede vands karakteristika.

På grund af Milanos størrelse og det nordlige Adriaterhavs karakter burde vandrensningsanlæggene være taget i brug inden udgangen af 1998. Kommissionen har foretaget en grundig undersøgelse af situationen og er derfor bekendt med, at en stor del Milano og omegn udleder urensset spildevand i Po-floden og dermed ud i det nordlige Adriaterhav. Kommissionen har i sig egenskab af EF-traktatens vogter truffet de behørigte juridiske foranstaltninger i henhold til EF-traktaten.

Det hedder udtrykkeligt i det sjette EF-miljøhandlingsprogram: »Miljø 2010: Vores fremtid, vores ansvar« for perioden 2001-2010⁽⁴⁾, at: »miljøkriminalitet ... skal tackles med hård hånd.«⁽⁵⁾

Inden for rammerne af EF-traktatens første søjle vedtog Kommissionen den 13. marts 2001 et forslag til Parlamentets og Rådets direktiv om strafferetlig beskyttelse af miljøet⁽⁶⁾. Når forslaget er vedtaget i Rådet og Parlamentet, vil det blive muligt at sikre en mere effektiv anvendelse af Fællesskabets miljølovgivning, fordi der i hele Fællesskabet vil blive indført et mindstemål af straffemuligheder for miljøovertrædelser i medlemsstaternes miljølovgivning.

Kommissionen vil indhente de mest pålidelige oplysninger om eksistensen og omfanget af organiseret miljøkriminalitet. Desuden tilskynder den inden for rammerne af politisamarbejdet og det retlige samarbejde (afsnit VI i EU-traktaten) medlemsstaterne til at supplere direktivforslaget med hensigtsmæssige foranstaltninger, især med henblik på at fastsætte medlemsstaternes minimumstrafferamme og gøre det lettere at udvise miljøforbrydere fra og til medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ Domstolen, sag C-365/97 — S. Rocco.

⁽³⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

⁽⁴⁾ KOM(2001) 31, endelig udg.

⁽⁵⁾ Se s. 15 i det sjette program.

⁽⁶⁾ KOM(2001) 139, endelig udg.

(2001/C 318 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0840/01

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(13. marts 2001)

Om: Værdipapirkomité og national lovgivning

Vil Kommissionen i forbindelse med de seneste forslag om en værdipapirkomité, fremsat af Lamfalussy-gruppens vismænd, oplyse, hvilke medlemsstater, der har afledt ret, gennemførelseslovgivning eller uddelegeret lovgivning på nationalt lovgivningsplan, og vil den desuden gøre rede for systemet med parlamentarisk tilsyn i de enkelte tilfælde?

Vil den navnlig anføre, om lovgivningen indebærer ret til at forkaste forordninger, der er vedtaget af den autoriserede komité enten under en positiv eller en negativ beslutningsprocedure (dvs. afstemning om at godkende forordninger eller afstemning imod forordninger, som er blevet opstillet)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. april 2001)

Kommissionen har ikke gennemført en officiel undersøgelse, men de oplysninger, som den i øjeblikket ligger inde med om national lovgivning på værdipapirområdet, tyder på, at alle medlemsstaters lovgivningssystemer indeholder en eller anden form for uddelegering.

Denne uddelegering af beføjelser er som regel afledt af den generelle lovgivningsramme, som godkendes af de nationale parlamenter og kan overdrages til:

- regeringen (f.eks. Belgien, Spanien og Frankrig);
- finansministeriet (f.eks. Spanien, Luxembourg, Østrig og Finland);
- de uafhængige nationale tilsynsmyndigheder (f.eks. Comisión Nacional del Mercado de Valores i Spanien, Consob i Italien og Financial Services Authority i Det Forenede Kongerige).

I visse tilfælde giver rammelovgivningen regeringen/finansministeriet ret til derefter at uddelegere til de uafhængige nationale tilsynsmyndigheder (f.eks. Commission des Opérations de Bourses i Frankrig, Comisión Nacional del Mercado de Valores i Spanien).

De retlige dokumenter, der godkendes af regeringer, ministre eller nationale tilsynsmyndigheder i henhold til denne uddelegering af beføjelser, er som regel bindende og får virkning efter offentliggørelse.

Typen af parlamentarisk tilsyn varierer medlemsstaterne imellem og også i henhold til, hvem beføjelserne er uddelegeret til.

Beføjelserne til at føre tilsyn med håndhævelsen af uddelegerede beføjelser varierer medlemsstaterne imellem.

Medlemsstaternes lovgivningssystemer giver mulighed for, at nationale parlamenter uddelegerer beføjelser til den udøvende og/eller den lovgivende magt. I disse tilfælde har de nationale parlamenter ret til at kontrollere, at håndhævelsen af disse uddelegerede beføjelser ikke går ud over det, der er besluttet i den oprindelige lov, som er godkendt af parlamentet. Medlemsstaterne gør dette på forskellige måder.

I visse tilfælde kræver håndhævelsen af disse uddelegerede beføjelser, at regeringen/finansministeriet eller de uafhængige tilsynsmyndigheder følger en fastsat procedure (f.eks. i Spanien skal det rådgivende udvalg for Comisión Nacional del Mercado de Valores rapportere om de udkast til forslag, der udarbejdes af regeringen, finansministeriet og Comisión Nacional del Mercado de Valores, for at sikre, at interesserede tredjeparter er blevet konsulteret under proceduren). Overholdelse af disse bestemmelser overvåges også af de respektive parlamenter.

I f.eks. Belgien og Frankrig kan værdipapirudvalgene af regeringen få overdraget uddelegerede beføjelser. Forordninger, der vedtages under håndhævelsen af disse beføjelser, skal formelt godkendes af finansministeriet for at kunne træde i kraft.

(2001/C 318 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0844/01

af Malcolm Harbour (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Nationale forsikringsbidrag i EU's medlemsstater

Er Kommissionen klar over, at en britisk statsborger, der måtte ønske at rejse til et andet EU-land, ikke har ret til samme sundhedspleje, som han kunne forvente at få i Det Forenede Kongerige, medmindre han kan dokumentere, at han har betalt bidrag til en britisk national forsikring? Følgelig kræves der en ny formular for hver enkelt land, som en britisk statsborger besøger, hvilket ville give anledning til et omfattende bureaukrati.

Kan Kommissionen oplyse:

1. hvorledes en sådan situation har kunnet opstå?
2. om britiske statsborgere fremover kan forvente, at de kan tage på forretningsrejse inden for det indre marked medførende et enkelt dokument?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. maj 2001)

Det ærede medlem stiller et spørgsmål om retten til sundhedspleje for britiske statsborgere, som midlertidigt opholder sig i en anden medlemsstat. Spørgsmålet antyder, at retten til at modtage ydelser afhænger af betaling af bidrag til den nationale forsikringsordning, og at der kræves en ny blanket for hver medlemsstat, man besøger.

Fællesskabslovgivningens rolle inden for den sociale sikring og mere præcist retten til sundhedspleje er som følger. I henhold til forordning (EØF) 1408/71 og (EØF) 574/72 (¹), som er Fællesskabets juridiske instrumenter for koordinering af medlemsstaternes sociale sikringsordninger, er hovedprincippet, at en person, som er dækket af disse forordningers bestemmelser, er berettiget til at modtage medicinske ydelser i den medlemsstat, hvor han eller hun har bopæl, i henhold til bestemmelserne i lovgivningen i denne medlemsstat. Hvis der imidlertid opstår behov for behandling under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat, har personer, som er dækket af ovennævnte forordninger som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, ret til at modtage den nødvendige behandling i akutte situationer, mens pensionister har ret til passende behandling i forhold til deres tilstand uden denne begrænsning.

Fællesskabets bestemmelser om social sikring giver betydelig beskyttelse for europæiske borgere, som bevæger sig inden for Fællesskabet, især for personer, som midlertidigt opholder sig uden for den medlemsstat, hvor de er forsikret. Normalt er det den medlemsstat, hvor personen er forsikret, som skal dække udgifterne til behandling og refundere institutionen på opholdsstedet.

Unionsborgerne skal for at sikre disse rettigheder skaffe sig en blanket E111 (fås på posthusene i Det Forenede Kongerige), inden de rejser udenlands, og sende den til institutionen på opholdsstedet, da disse blanketter er udformet med henblik på at sikre hurtig og effektiv kommunikation på tværs af grænserne mellem socialsikringsinstitutionerne og undgå langvarige procedurer.

For så vidt som spørgsmålet antyder, at medlemsstaterne ikke gennemfører disse bestemmelser korrekt, er Kommissionen ikke bekendt med de problemer, der omtales i det ærede medlems spørgsmål, og Kommissionen har behov for flere oplysninger for at afgøre, om fællesskabslovgivningen ikke er efterlevet korrekt i individuelle tilfælde.

Kommissionen vil derfor gerne opfordre det ærede medlem til at fremsende nærmere oplysninger, så den kan undersøge dem i lyset af fællesskabslovgivningen.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, EFT L 149 af 5.7.1971, og Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, EFT L 74 af 27.3.1972 — som ændret ved forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 — EFT L 28 af 30.1.1997.

(2001/C 318 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0845/01

af Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Konsekvensundersøgelse af lovgivningen

Kommissionen bedes oplyse, hvor mange forslag til forordninger og direktiver, der er udarbejdet siden juni 1999 af generaldirektoraterne under kommissær Diamantopoulou?

Hvor mange af disse var baseret på en konsekvensundersøgelse, som ekstraordinært blev integreret i forslaget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(30. april 2001)

På området beskæftigelse og sociale spørgsmål har Kommissionen siden juni 1999 vedtaget seks forslag til retsakter (forordninger og direktiver) (¹). Der blev foretaget en konsekvensundersøgelse af lovgivningen i forbindelse med alle disse forslag. Lovteksten blev vedlagt et særligt bilag, som beskriver analysen og resultaterne heraf, som foreslået af Kommissionen. Hvad angår de forslag, som falder ind under artikel 137 (tidligere artikel 118) i EF-traktaten, bliver begge arbejdsmarkedets parter ydermere hørt i to omgange i henhold til artikel 138 (tidligere artikel 118A) i EF-traktaten, således at de kan fremsætte deres synspunkter vedrørende forslaget og dets mulige betydning. I den sammenhæng kan de i henhold til artikel 138 i EF-traktaten beslutte at forhandle sig frem til en fælles aftale, som de facto kan erstatte Kommissionens forslag (artikel 139 (tidligere artikel 118B) i EF-traktaten).

(¹) Forslag til Rådets direktiv om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — EFT C 177 E af 27.6.2000. Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse — KOM(1999) 566 endelig udg. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 76/207/EØF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår — EFT C 337 E af 28.11.2000. Forslag til Rådets direktiv vedrørende den europæiske aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted, som er indgået af Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA) — EFT C 337 E af 28.11.2000. Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anden ændring af direktiv 89/655/EØF om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16 i direktiv 89/391/EØF) (forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2) — KOM(2000) 648 endelig udg. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 80/987/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — KOM(2000) 832 endelig udg.

(2001/C 318 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0848/01**af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. marts 2001)

Om: Uoverensstemmelse mellem EU-lovgivningen om lægemidler til sjældne sygdomme (orphan drugs) og nationale foranstaltninger, der begrænser adgangen til innovative behandlinger

Finder Kommissionen ikke også, at den øgede tendens i Europa til at begrænse patienternes adgang til nye behandlinger ved at nedskære godtgørelsen på grundlag af en farmakologisk økonomisk vurdering er i modstrid med

- princippet om central godkendelse via EMEA, Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering? Dette er af særlig interesse for innovative bioteknologiske behandlinger af livstruende, invaliderende eller sjældne sygdomme, for hvilke der enten ikke findes eller kun findes begrænsede alternative behandlinger, og hvor EMEA har enekompetence til at rådgive om markedsføringstilladelser. Afgørelserne herom træffes på grundlag af kvalitet, sikkerhed og effektivitet;
- EU-lovgivningen om lægemidler til sjældne sygdomme, hvis mål er at sikre patienterne adgang til innovative behandlinger ved at støtte »forskning i samt udvikling og markedsføring af lægemidler til sjældne sygdomme« (artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1241/2000 ⁽¹⁾)?

Kan Kommissionen bekræfte, at den ønsker at fremme adgangen til innovative behandlinger, fremme udviklingen af bioteknologiens anvendelse inden for sundhedssektoren i Europa, dække nye medicinske behov og sikre en høj sundhedsbeskyttelse i Europa?

⁽¹⁾ EFT L 18 af 22.1.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(1. juni 2001)

Kommissionen kan bekræfte, at den ønsker at fremme adgangen til innovative behandlinger, fremme udviklingen af bioteknologiens anvendelse inden for sundhedssektoren i Europa, dække nye medicinske behov og sikre en høj sundhedsbeskyttelse i Europa. Som en del af dens bestræbelser på at nå dette mål fremlagde Kommissionen forordning (EF) nr. 141/2000 af 16. december 1999 om lægemidler til sjældne sygdomme ⁽¹⁾, som i 1999 blev vedtaget af Rådet og Parlamentet. Formålet med forordningen om lægemidler til sjældne sygdomme er at fremme udviklingen af lægemidler med henblik på at dække nye medicinske behov på området for sjældne sygdomme ved at tilskynde virksomheder til at udvikle sådanne lægemidler. Denne støtte omfatter eksklusivret på markedet i 10 år, gebyrnedsettelse eller fritagelse for foranstaltninger, der har relation til markedsføringstilladelser. Støtten omfatter endvidere rådgivning med hensyn til gennemførelsen af kliniske forsøg med denne form for lægemidler og automatisk adgang til den centrale procedure for markedsføringstilladelser, som sikrer, at et lægemiddel straks bringes på markedet i samtlige medlemsstater, så snart det er blevet godkendt.

Der er ligeledes blevet iværksat en række supplerende foranstaltninger på fællesskabsplan, og udvekslingen af informationer samt samarbejdet på området for sjældne sygdomme på tværs af landegrænserne sikres gennem Fællesskabets handlingsprogram om sjældne sygdomme. Derudover fremmer det femte ramme-program de specifikke forskningsmuligheder med henblik på at støtte forskning inden for sjældne sygdomme. I det femte ramme-program lægges der tillige stor vægt på forskning inden for bioteknologi.

I henhold til artikel 9 i forordningen om lægemidler til sjældne sygdomme har Kommissionen offentliggjort den første oversigt over foranstaltninger på nationalt plan og fællesskabsplan, som skal fremme forskningen og udviklingen af lægemidler samt sikre, at befolkningen har mulighed for at anskaffe sig disse lægemidler. Afgrænsningen af Fællesskabets foranstaltninger og de supplerende nationale foranstaltninger fremgår af denne oversigt. Disse oplysninger kan evt. findes på følgende websted: <http://pharmacos.eudra.org/orphanmp/doc/inventory.pdf>

Foranstaltninger, der omhandler prisfastsættelse og social sikkerhed, hører fortsat under medlemsstatens kompetence og berøres ikke af forordningen om lægemidler til sjældne sygdomme.

Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et

europæisk agentur for lægemiddelvurdering ⁽²⁾ er af stor betydning med hensyn til at fremme adgangen til disse produkter inden for hele Fællesskabet. Forordningen er for øjeblikket under fornyet gennemgang med henblik på at styrke bestemmelserne.

⁽¹⁾ EFT L 18 af 22.1.2000.

⁽²⁾ EFT L 214 af 24.8.1993.

(2001/C 318 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0860/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Kommissionens rådgivende udvalg

Kommissionen bedes udarbejde en liste over alle sine rådgivende udvalg og oplyse:

1. deres mandat;
2. mødehyppighed;
3. navnene på de nuværende medlemmer;
4. mulighederne for at rekvirere deres dokumenter og protokoller;
5. og om møderne er offentlige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(24. april 2001)

Kommissionens fortegnelse over rådgivende udvalg og komitéer offentliggøres hvert år i forbindelse med budgetproceduren og er tilknyttet budgettet. Udvalgenes og komitéernes kompetenceområder fremgår af listen. Deres mødehyppighed varierer afhængigt af Kommissionens behov for at høre dem. Listen over deltagere, først og fremmest repræsentanterne for organisationer, offentliggøres som bilag til den afgørelse, ved hvilken Kommissionen nedsætter udvalget/komitéen. Europa-Parlamentet har i overensstemmelse med bestemmelserne i rammeaftalen adgang til udvalgenes/komitéernes dokumenter og mødereferater. Møderne er normalt ikke åbne for offentligheden. Det ærede medlem henvises desuden til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0861/01 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 136.

(2001/C 318 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0861/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Forvaltningsudvalg

Kommissionen bedes udarbejde en liste over alle forvaltningsudvalg i EU, der er oprettet i henhold til artikel 202, med angivelse af deres mandat (og retsgrundlaget), mødehyppighed, navnene på de nuværende medlemmer og mulighederne for at rekvirere dokumenter og protokoller samt oplyse, om møderne er offentlige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(24. april 2001)

Det ærede medlem finder de fleste af de ønskede oplysninger i fortegnelsen over de udvalg og komitéer, der har til opgave at bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser ⁽¹⁾. Mødehyppigheden varierer fra udvalg til udvalg og fra komité til komité og afhænger af behovet for at træffe

gennemførelsesforanstaltninger; det er ikke muligt præcist at oplyse herom. Oplysningerne er dog delvis til rådighed for 2000 i den årsberetning, Kommissionen fremlægger i juni 2001 i overensstemmelse med Rådets afgørelse nr. 468/1999 af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽²⁾. Medlemsstaterne udnævner de personer, der deltager i møderne, undertiden for et begrænset tidsrum, undertiden på grundlag af den sag, der skal drøftes. Det er følgelig ikke muligt at tilvejebringe en udtømmende liste med deltagernes navne. Aktindsigten i forbindelse med udvalgenes og komitéernes dokumenter er omfattet af artikel 7 i ovennævnte afgørelse og af den aftale, Europa-Parlamentet og Kommissionen har indgået i medfør af afgørelsen, og for dokumenter, der ikke er omfattet af disse to dokumenter, af rammeaftalen mellem de to institutioner. Møderne er ikke åbne for offentligheden.

⁽¹⁾ EFT C 225 af 8.8.2000.

⁽²⁾ EFT L 184 af 17.7.1999.

(2001/C 318 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0864/01

af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Indførelse af euroen

I Nederlandene kan forbrugerne i tre måneder efter indførelse af euroen gratis indlevere gylden til banken. De selvstændige erhvervsdrivende skal herfor imidlertid betale banken et vist beløb. Den selvstændige erhvervsdrivende fungerer som bank de første dage efter omstillingen. Er Kommissionen af den opfattelse, at denne underforståede pålæggelse af udgifterne på den selvstændige erhvervsdrivende er retfærdig?

Bliver disse udgifter pålagt de selvstændige erhvervsdrivende i hver medlemsstat?

Kan Kommissionen give en oversigt for hver medlemsstat?

I de første dage efter omstillingen til euroen skal den selvstændige erhvervsdrivende råde over den dobbelte pengemængde. I Nederlandene er det et problem at forsikre de ekstra penge, som den selvstændige erhvervsdrivende er i besiddelse af.

Kan Kommissionen oplyse, om dette er et problem i hver medlemsstat, og hvordan agter den at ændre dette?

Præsident Duisenberg fra Den Europæiske Centralbank meddelte den 5. marts Europa-Parlamentets Udvalg om Økonomi og Valutaspørgsmål, at han ikke havde modtaget klager over privatbankers deltagelse ved indførelsen af euroen den 1. januar næste år. Er Kommissionen lige så tilfreds med bankernes deltagelse og navnlig hvad angår deres imødekommenhed over for små og mellemstore virksomheder (f.eks. m.h.t. bankernes øgede åbningstider den 1. januar, udgifter for virksomheder ved veksling af de gamle mønter)?

Hvis en kunde ønsker at skifte bank, fordi han f.eks. hos en anden bank forventer at få en bedre service, er det en væsentlig hindring, at denne kunde også i dette tilfælde får et fuldstændigt nyt bankkontonummer. Findes der ifølge Kommissionen lovbestemmelser, som forbyder at »medtage« et bankkontonummer, hvis en forbruger eller en selvstændig erhvervsdrivende ønsker at skifte bank?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(17. maj 2001)

I sin henstilling af 11. oktober 2000⁽¹⁾ anbefalede Kommissionen, at bankerne — uanset beløbets størrelse — gratis omveksler mønter og sedler for deres kunder (med et simpelt krav om forhåndsmeddelelse for store beløb), uden at der skelnes mellem fysiske og juridiske personer.

Kommissionen råder endnu ikke over globale data for de håndteringsomkostninger, som bankerne eventuelt vil opkræve for juridiske personers fysiske omveksling af store seddelbeløb. Nogle medlemsstater, f.eks. Irland, har forhandlet sig frem til formler for udligning af bankernes omkostninger og har til gengæld opnået, at der ikke overvælttes håndteringsomkostninger på virksomhederne.

Det ser ud til, at forsikringsselskaberne generelt ikke kræver nogen ekstrapræmie, enten fordi det forsikrede beløb allerede er tilstrækkeligt til at dække forøgelsen af kassen (hvilket ofte er tilfældet for store forretninger), eller fordi omkostningen ved at ændre kontrakten er større end den supplerende risiko, der løbes (hvilket ofte er tilfældet for små forretninger).

Kommissionen mener, at bankerne som helhed har fulgt Kommissionens henstillinger, hvad enten det drejer sig om omvekslingsomkostninger eller overgangen til euro for så vidt angår kontopenge. I meddelelsen af 3. april 2001⁽²⁾ opfordrede Kommissionen bankerne til, at de den 1. januar 2002 holder særligt længe åbent for alle eller en del af kunderne.

Bankkontonummeret indeholder generelt et registreringsnummer for banken og/eller filialen og kan derfor ikke forblive det samme ved skift af bank.

⁽¹⁾ EFT C 303 af 24.10.2000.

⁽²⁾ KOM(2001) 190 endelig udg.

(2001/C 318 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0867/01

af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Omfanget af radongas i skoler og hjem i Irland

Har Kommissionen kendskab til en undersøgelse, som fornylig er udført af Irlands institut for radiologisk beskyttelse, som viser, at en fjerdedel af de irske skoler og 91 000 hjem i hele Irland har høje koncentrationer af radongas, som udgør en risiko for den offentlige sikkerhed?

Kan Kommissionen anføre, om den irske regerings mangel på effektiv aktion med henblik på fjernelse af denne risiko udgør en overtrædelse af den europæiske miljølovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. maj 2001)

Det irske Institut for Radiologisk Beskyttelse har gennemført en omfattende undersøgelse om radongas-koncentrationer i hjem og skoler, hvoraf den første del blev afsluttet 1999 og den anden vil blive afsluttet i 2001. Undersøgelsen viser, at den referenceværdi på 200 Becquerel pr. kubikmeter (Bqm-3) overstiges i 8,8 % af irske hjem, mens den vil vise sig at være oversteget i 23 % af de irske skoler.

Den irske regering er altså helt på højde med Kommissionens henstilling af 21. februar 1990 om beskyttelse af befolkningen mod indendørs eksponering for radon⁽¹⁾. I den nævnte henstilling foreslås det, at der skal tages hensyn til en referenceværdi på 400 Bqm-3 med henblik for enkle, men effektive foranstaltninger med henblik på at nedbringe radonniveauet og til en konstruktionsgrænseværdi på 200 Bqm-3 for nybyggeri.

Medlemsstaterne har ikke pligt til at træffe udbedrende foranstaltninger; det er husholdningernes eget ansvar. Irland har dog indført en tilskudsordning for at hjælpe husejere med at afholde udgifterne til afhjælpning af radonproblemet i deres boliger. Man håber, at dette incitament til tilskynde husejerne til at træffe udbedrende foranstaltninger, som i væsentligt omfang vil forbedre forholdene.

⁽¹⁾ EFT L 80 af 27.3.1990.

(2001/C 318 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0870/01**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. marts 2001)

Om: Affald fra et skiferbrud i San Pedro de Trones i provinsen León i Spanien

I landsbyen San Pedro de Trones, der hører under kommunen Puente de Domingo Flórez i provinsen León i Spanien, ligger der to store affaldspladser med slagger fra de skiferbrud, der tilhører virksomhederne PIFORSA og PILESA. Den første losseplads breder sig 800 meter op ad bjergsiden og oven over byen og i en afstand af kun 80 meter fra beboelserne. Den er fyldt med kløfter, og der er fare for, at boligerne udsættes for skred og sammenstyrtninger. Den anden losseplads, der ligger umiddelbart oven over et tilstødende beboelsesområde, kan falde sammen fra det ene øjeblik til det andet. Disse to affaldspladser udgør en alvorlig fare for beboerne, og for to år siden lovede lokalregeringen i Castilla y León at iværksætte foranstaltninger med henblik på at udbedre situationen og begrænse disse lossepladsers indvirkning samt at udarbejde en forvaltningsplan for skiferbrud i området.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte med henblik på at sikre gennemførelsen af direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om indvirkninger på miljøet samt direktiv 90/313/EØF⁽²⁾ om fri adgang til miljøoplysninger?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. maj 2001)

Kommissionen har kendskab til de forhold, som det ærede medlem omtaler.

På grundlag af oplysninger fra det ærede medlem i dennes skriftlige forespørgsel E-252/99⁽¹⁾, som beklagede eksistensen af meget høje, ikke godkendte skiferslaggebjerge i San Pedro de Trones, har Kommissionen indledt en undersøgelse på eget initiativ og kontaktet de spanske myndigheder og bedt om deres kommentarer til situationen.

De spanske myndigheder har meddelt Kommissionen, at alle skiferbrud i San Pedro de Trones har en miljøforbedringsplan, som de ansvarlige miljømyndigheder har godkendt. Myndighederne har også sendt Kommissionen en kopi af tilladelserne til skiferbruddene.

Hvad angår Pisaforsa-skiferbruddet, der omtales i den skriftlige forespørgsel, og som ifølge de oplysninger og kort, der er sendt til Kommissionen, ligger 683 meter fra den nærmeste beboelse, har de spanske myndigheder meddelt, at det har den nødvendige tilladelse.

De spanske myndigheder har ligeledes meddelt Kommissionen, at der, efter at der opstod kløfter i slaggebjergene, er gennemført to undersøgelser: den ene er gennemført af universitetet i Oviedo på anmodning af virksomheden Piforsa; den anden har mere specifikt haft til formål at undersøge terrænet mellem Piforsa-skiferbruddet og San Pedro de Trones ud fra en geoteknisk synsvinkel. Begge undersøgelser konkluderer, at der ikke er nogen fare for befolkningen i området.

Sagen blev drøftet på det bilaterale møde, der blev afholdt med de spanske myndigheder i oktober 2000 i Madrid. Ved den lejlighed fremlagde myndighederne oplysninger, som bekræfter, at der ikke er nogen risiko for befolkningen.

Desuden har de spanske myndigheder sendt Kommissionen en udviklingsplan for skiferbruddene, der inkluderer en omlægning af slaggebjergene ved San Pedro de Trones.

Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽²⁾, ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽³⁾, gælder kun for projekter, der endnu ikke er godkendt, og ikke for eksisterende anlæg, medmindre disse ændres eller udvides på en sådan måde, at det kan få væsentlige konsekvenser for miljøet.

På baggrund af de oplysninger, der er forelagt i denne sag, kan Kommissionen ikke konstatere nogen overtrædelse af Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger ⁽⁴⁾.

Under disse omstændigheder og ud fra de forhåndenværende oplysninger kan Kommissionen ikke gå videre i denne sag, da der ikke er nogen beviser for en overtrædelse.

Kommissionen udelukker dog ikke muligheden for yderligere at undersøge det rejste spørgsmål, hvis det ærede medlem kan fremlægge beviser for overtrædelse af fællesskabslovgivningen.

⁽¹⁾ EFT C 341 af 29.11.1999.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽³⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(2001/C 318 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0871/01

**af Adriana Poli Bortone (UEN), Sergio Berlato (UEN),
Cristiana Muscardini (UEN), Francesco Turchi (UEN), Roberta Angelilli (UEN),
Sebastiano Musumeci (UEN), José Ribeiro e Castro (UEN), Mauro Nobilia (UEN),
Niall Andrews (UEN) og William Abitbol (EDD) til Kommissionen**

(22. marts 2001)

Om: Revision af den fælles landbrugspolitik vedrørende olieplanter

Det øgede behov for vegetabiliske proteinstoffer (med deraf følgende prisstigninger) som følge af forbudet mod at anvende benmel gør det nødvendigt at se på sektoren for olieholdige frø.

Mener Kommissionen, at EU bør stræbe efter større uafhængighed i forsyningen af proteinstoffer i betragtning af, at det er nødvendigt at sikre produkter med ikke-genmodificerede organismer med det formål at undgå at vække yderligere bekymring hos forbrugerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. maj 2001)

På Rådets anmodning, der blev fremsat på det særlige møde den 4. december 2000, har Kommissionen analyseret udbuddet af og efterspørgslen efter proteinafgrøder ⁽¹⁾.

En af analysens konklusioner er, at det ikke volder større problemer at erstatte animalske proteiner med vegetabiliske proteiner.

Underskuddet kan let og til rimelige priser dækkes ved hjælp af sojakager, der er det bedste erstatningsprodukt, og hvoraf yderligere mængder kan indføres i overensstemmelse med gældende EF-regler, herunder bestemmelserne om genetisk modificerede organismer.

Efter vedtagelsen af direktiv 2001/18/EF ⁽²⁾, der erstattede Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer ⁽³⁾, vil Fællesskabet råde over forskrifter, der både kan garantere fødevarer- og miljø sikkerhed og give mulighed for at markedsføre GM-produkter på betingelser med hensyn til mærkning, sporbarhed, risikoforvaltning og overvågning.

Hvad angår produkter, som ikke er genetisk modificerede, vil EF-producenterne inden for grænser, der fastlægges af forbrugerne, nyde godt af priser, der stimulerer denne produktionsgren.

⁽¹⁾ KOM(2001) 148 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 106 af 17.4.2001.

⁽³⁾ EFT L 117 af 8.5.1990.

(2001/C 318 E/150)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0878/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(27. marts 2001)

Om: Ødelæggelse af mindesmærker i Afghanistan

I Afghanistan er Taliban-styret i sin religiøse fanatisme i færd med at begå en forbrydelse imod verdens kulturarv, idet de ødelægger landets gamle, forhistoriske mindesmærker. Deres handlinger er blevet fordømt af mange islamiske ledere såsom Irans præsident Khatami. Mange af mindesmærkerne bærer præg af den europæiske kultur, fordi de er opstået under hellenistisk indflydelse.

1. Hvilke omgående foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at beskytte de mindesmærker, der hidtil har overlevet Talibanernes ødelæggende fanatisme?
2. Agter Kommissionen at bidrage til, at der omgående oprettes en verdensfond til køb af hellenistiske og andre proislamske kunstværker med henblik på at redde disse kunstværker og tilbagelevere dem til den albanske befolkning, når denne mørke periode under Taliban-styret en gang er overstået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. maj 2001)

Kommissionen har sammen med medlemsstaterne, politiske og religiøse ledere og kulturelle organisationer verden over fordømt Taliban-styrets beslutning om at ødelægge buddha-statuerne i Bamiyan. Bestræbelserne fra EU's trojka på at bringe et møde i stand med Taliban-lederen, Mullah Omar, med henblik på en omstødelse af denne beslutning viste sig frugtesløse.

I EU's erklæring vedrørende beslutningen om at ødelægge statuerne opfordredes de talibanske ledere indtrængende til ikke at gennemføre »denne dybt tragiske beslutning, som vil berøve det afghanske folk dets rige kulturarv«. Yderligere ødelæggelser af gamle monumenter vil naturligvis ligeledes være en dybt tragisk hændelse.

EU's seneste fælles holdning vedrørende Afghanistan af 22. januar 2001⁽¹⁾ indeholder en beslutning om, at EU indtrængende skal henstille til alle grupperinger (i Afghanistan) om at respektere og beskytte Afghanistans kulturarv og tilskynde til aktiviteter på området, som udføres af Unesco og selskabet til bevarelse af Afghanistans kulturarv (SPACH). I den forbindelse har Kommissionen noteret sig, at Unesco's generalsekretær inden for kort tid vil aflægge besøg i Pakistan med henblik på at drøfte, hvad der kan reddes af, hvad der er tilbage af Afghanistans islamiske og førislamiske kulturarv.

Fællesskabets budget rummer ikke bestemmelser vedrørende finansiering af foranstaltninger til bevarelse af den afghanske kulturarv.

⁽¹⁾ EFT L 21 af 23.1.2001.

(2001/C 318 E/151)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0879/01
af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. marts 2001)

Om: Nationalisering af EU-borgeres formue i Etiopien og økonomisk støtte fra EU

I 1974-75 blev de formuer, der tilhører udlændinge med bopæl i Etiopien, nationaliseret uden nogen form for erstatning eller statslig kompensation. De formuer, der blev nationaliseret, omfattede fast ejendom (såsom fabrikker, forretninger, boliger, jordarealer m.m.) og rørlig ejendom (f.eks. bankkonti m.m.), som tilhørte EU-borgere. Blandt de ramte var mange græske, hollandske, franske og italienske statsborgere, som på ulovlig vis var blevet berøvet deres formuer af Mengistu Haile Mariams kommunistiske styre.

Den Europæiske Union støtter i øjeblikket reformerne i Etiopien økonomisk og tilskynder landet til at fortsætte sin kurs mod en åbning af økonomien samt til at foretage privatisering. Der foreligger dog oplysninger om, at der i disse privatiseringsplaner indgår fabrikker og andre formuer, som tidligere har tilhørt EU-borgere, og som blev nationaliseret efter 1974-75 af det daværende regime ved en hurtig proces.

Kan Kommissionen oplyse, hvor store beløb EU har ydet til Etiopien? Hvad mener Kommissionen om nationaliseringen af EU-borgeres formuer? Er der ved forhandlingerne om ydelse af fællesskabsstøtte efter Mengistus flugt i 1991-92 taget hensyn til problematikken omkring denne nationalisering? Agter den nye etiopiske regering at yde erstatning til de EU-borgere, hvis formuer er blevet nationaliseret, eller give dem deres formuer tilbage? Hvad agter Kommissionen at foretage sig for virkelig at tilfredsstille de EU-borgeres krav, hvis formuer er blevet nationaliseret af det tidligere etiopiske styre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(14. juni 2001)

Under den 8. Europæiske Udviklingsfond (EUF) steg tildelingen til Etiopien til 294 mio. EUR. I oktober 2000 besluttede Kommissionen at nedsætte beløbet til det nationale vejledende program til 250 mio. EUR over de næste fem år. I de sidste tre år er der udbetalt følgende beløb: 1998: 76 mio. EUR, 1999: 55,2 mio. EUR og 2000: 30,1 mio. EUR

Efter fredsslutningen med Eritrea i marts 2001 gav Kommissionen den etiopiske regering meddelelse om en forøgelse af de vejledende beløb, der vil blive bevilget under den 9. EUF, og som vil andrage 384 mio. EUR for rammebeløb A og 154 mio. EUR for rammebeløb B.

Fællesskabet er klar over problemet vedrørende de formuer, der blev konfiskeret af den tidligere etiopiske regering uden nogen form for erstatning. Ud fra et retligt synspunkt har Kommissionen ingen beføjelse til at repræsentere Fællesskabets borgere over for de etiopiske myndigheder. Kommissionen kan kun råde de berørte borgere til at kontakte deres relevante nationale diplomatiske repræsentation i Etiopien, som da vil følge sagerne op.

Imidlertid har Kommissionen i sine drøftelser med den etiopiske regering ved flere lejligheder givet udtryk for nødvendigheden af, at landet får skabt et miljø, der er gunstigt for udviklingen af den private sektor og for direkte indenlandsk og udenlandsk investering. Af helt åbenlyse grunde forudsætter et sådant gunstigt miljø blandt andet en fornuftig løsning af de tilfælde, hvor privat ejendom er blevet nationaliseret af de tidligere magthavere uden nogen form for erstatning.

Kommissionen vil gennem sine kontakter med de etiopiske myndigheder fortsætte med at gøre opmærksom på dette problem.

(2001/C 318 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0880/01

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(27. marts 2001)

Om: Jordskælv i EU-landene og initiativer fra Kommissionen

EU er i de senere år blevet ramt af store jordskælv, og Grækenland udgør et centrum for denne seismiske virksomhed, idet otte af de 15 mest ødelæggende jordskælv, der ramte Unionen i perioden 1980-1995, ifølge oplysninger fra Kommissionen optrådte i Grækenland. Det seneste jordskælv i Athen kostede 140 borgere livet, og de økonomiske tab var uoverskuelige. Der har i den senere tid hersket foruroligelse i Grækenland på grund af rygter om, at der vil komme et stort jordskælv. Denne foruroligelse forstærkes af den tvivl, der næres med hensyn til, hvorvidt de statslige organer er tilstrækkelig forberedte.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke initiativer til undersøgelse af den seismiske virksomhed i EU samt udvikling af et netværk til forudsigelse af jordskælv, der er under udvikling på europæisk plan og finansieres af Kommissionen? Hvor stort er det samlede beløb, som Kommissionen har stillet til rådighed

til undersøgelse af jordskælvsfænomenerne i EU i løbet af de sidste 20 år, hvor der har været ødelæggende jordskælv, såsom f.eks. rystelserne i Athen (i 1981 og 1999), Kalamata (1986), i Ægæerhavet, i Grevena og adskillige andre steder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(15. maj 2001)

Seismiske risici er et vigtigt tema. Kommissionen har støttet dette område siden 1986. Hidtil er der ydet et beløb på ca. 40 mio. EUR til finansiering af 60 forskningsprojekter. Disse projekter omfatter seismologisk grundforskning (f.eks. undersøgelse af de seismologiske fænomener og bevægelser) og anvendt seismologisk geoteknik og konstruktionsmetoder (jordskælvsforebyggende fundamenter m.v.).

Kommissionen har ydet et beløb på ca. 10 mio. EUR til undersøgelse af seismiske fænomener og 15 mio. EUR til bevægelser i undergrunden (herunder til et observations- og prospekteringsnetværk). Man bør også nævne det internationale samarbejde på området, f.eks. de tre seminarer mellem Fællesskabet og Japan (Kreta 1997, Reykjavik og Kyoto 1999), som Kommissionen har finansieret, og som har styrket samarbejdet mellem Japan og Fællesskabet. På samme måde blev seminaret mellem Fællesskabet og Medin (Mediterranean Disaster Information Network- Bruxelles 2000) organiseret som led i samarbejdet mellem Fællesskabet og USA.

De mange græske videnskabsfolks deltagelse inden for dette område er særdeles repræsentativ. Under det fjerde og det femte rammeprogram deltager ca. 25 grupper græske videnskabsfolk fra universiteter, forskningscentre og rådgivningsvirksomheder. Under det femte rammeprogram (1998-2002) er der tre store forskningsprojekter (Corseis, DG Lab-Corinth Facility og 3F-Corinth) med et samlet budget på 3,5 mio. EUR, og hvor hovedtemaet er løbende overvågning af seismologi og geokemi i Korinthbugten.

Desuden har Kommissionen som led i civilbeskyttelse samfinansieret græske pilotprojekter om byplanlægning i områder med jordskælvsrisiko og om post-seismisk evaluering af bygningers sikkerhed og et portugisisk pilotprojekt om information til befolkningen. Inden for rammerne af EF-handlingsprogrammet for civilbeskyttelse⁽¹⁾ er der finansieret to pilotprojekter: et græsk projekt vedrørende post-seismisk evaluering af bygningers sikkerhed og et italiensk projekt vedrørende overvågning af undergrunden og infrastrukturen ved hjælp af satellitradar. Alle disse projekter gennemføres i snævert samarbejde med de pågældende medlemsstaters civilbeskyttelsesmyndigheder for at sikre, at resultaterne omsættes i praksis som led i forebyggende foranstaltninger og katastrofeberedskabsstyring.

⁽¹⁾ EFT L 327 af 21.12.1999.

(2001/C 318 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0883/01

af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen

(27. marts 2001)

Om: Parabolantenner

Parabolantenner er brugervenlige instrumenter, der gør det muligt at modtage grænseoverskridende udsendelser, og er derfor med til at bringe de forskellige kulturer og sprog i Unionen i berøring med hinanden. Da de ikke er særlig kostbare, er stadig flere familier opsat på at få en. Men privatpersoners brug af disse forhindres ofte på grund af administrative formaliteter, afgifter eller kollektive beslutninger, der træffes af lejlighedskompleksernes forvaltning. I visse tilfælde er parabolantenner uundværlige, hvis man ønsker at modtage visse udenlandske stationer. Sommetider, og det er tilfældet i Belgien, beskattes parabolantenner højere end kabeltilslutning. Afgifterne kan derfor skabe uacceptable hindringer for anvendelsen af parabolantenner, og dermed for den frie bevægelighed for tjenestegrene i fællesmarkedet.

1. Kan kommissionen forklare, i hvor vid udstrækning forbrugerne efter dens mening kan drage fordel af den frihed, som fællesmarkedet giver dem, for så vidt angår dette aspekt af dagliglivet?

2. Kan Kommissionen oplyse, om den inden for en overskuelig fremtid har til hensigt at forelægge et dokument, hvori der gives en nærmere redegørelse for princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser i fællesmarkedet og anvendelsen af parabolantenner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. maj 2001)

Denne skriftlige forespørgsel vidner — ligesom Enrico Ferris skriftlige forespørgsel E-2216/99⁽¹⁾ og E0-718/01⁽²⁾ og de mange henvendelser om emnet — om, hvilken betydning Parlamentet og offentligheden tillægger de grundlæggende friheder på det indre marked, navnlig den frie udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med den enkeltes anvendelse af parabolantenner.

Ifølge Domstolens retspraksis vedrørende EF-traktatens artikel 49 (tidl. artikel 59) gælder den frie udveksling af tjenesteydelser ikke alene for udbydere, men også for modtagere af grænseoverskridende tjenester.

Parabolantenner er et middel til at modtage grænseoverskridende tjenester, f.eks. tv- og radiotjenester og onlinetjenester (informationssamfundstjenester), der udsendes via satellit. Takket være moderne teknologi kan informationssamfundstjenester i dag modtages via parabolantenne efter en individuel anmodning — uden hensyn til afstande og landegrænser. Brugere og særlig forbrugere kan påberåbe sig denne traktatfæstede grundlæggende frihed, der finder direkte anvendelse i medlemsstaterne, og som falder ind under ytringsfriheden som omhandlet i den europæiske menneskerettighedskonvention (artikel 10) og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 11).

Det er derfor ikke kun vigtigt ud fra en økonomisk betragtning, at det er tilladt at anvende en parabolantenne efter klare og fleksible regler (både når det gælder bestemmelser fastsat af offentlige myndigheder og de fælles bestemmelser for lejlighedskomplekser, som det ærede medlem henviser til). Det er også vigtigt for den kulturelle og sproglige udveksling inden for Fællesskabet, at man direkte, forholdsvist nemt og billigt har adgang til et sådant teknologisk avanceret middel.

På denne baggrund har Kommissionen i arbejdsprogrammet for 2001 opført en fortolkningsmeddelelse om anvendelsen af princippet om frie varebevægelser og fri udveksling af tjenesteydelser på parabolantenner (foranstaltning 2000/378), som den inden længe vil forelægge for de berørte parter. Denne meddelelse er i øvrigt også i tråd med den nye strategi for tjenester i det indre marked⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001.

⁽²⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001, s. 183.

⁽³⁾ KOM(2000) 888 endelig udg.

(2001/C 318 E/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0885/01
af Nuala Ahern (Verts/ALE) til Kommissionen**

(27. marts 2001)

Om: Sundheds- og miljørisici som følge af militær anvendelse af depleteret uran

Hvilke kontakter har Kommissionen haft med henholdsvis:

- (a) Verdenssundhedsorganisationen,
- (b) FN's Miljøprogram og
- (c) NATO inden for rammerne af dens undersøgelse vedrørende sundheds- og miljørisiciene af militær anvendelse af depleteret uran på Balkan og andetsteds?

Har Kommissionen til hensigt at offentliggøre den korrespondance, den har haft med eksterne instanser desangående?

(2001/C 318 E/155)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0977/01
af Nuala Ahern (Verts/ALE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Eventuelle risici ved militær anvendelse af uranbeklædt ammunition

Hvilke kontakter har Kommissionen, som led i sine undersøgelser vedrørende risiciene ved anvendelsen af forarmet uran, haft med henholdsvis Albert Schweitzer-Instituttet i Berlin, det amerikanske Kontor for Fysisk Planlægning og det amerikanske forsvarsministeriums Kontor for Miljø og Sundhedsvidenskab om de undersøgelser, som disse har foretaget vedrørende eventuel risici ved militær anvendelse af uranbeklædt ammunition?

(2001/C 318 E/156)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0978/01
af Nuala Ahern (Verts/ALE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Kommissionens meddelelser om miljøfaren fra forarmet uran

Hvilke kontakter har Kommissionen etableret med Afdelingen for Strålingsbeskyttelse i det britiske Forsvarsministerium og med Agenturet for Forsvarsevaluering og Forskning (DERA) om miljøfaren fra forarmet uran?

(2001/C 318 E/157)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0982/01
af Nuala Ahern (Verts/ALE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Kommissionens undersøgelser om giftvirkningen og strålerisikoen fra forarmet uran

Hvilke undersøgelser vedrørende giftvirkningen og strålerisikoen fra forarmet uran har Kommissionen eller Euratom overvejet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-0885/01, E-0977/01, E-0978/01 og E-0982/01**

(5. juni 2001)

Kommissionen havde indbudt en række internationale organisationer (Verdenssundhedsorganisationen (WHO), De Forenede Nationers Miljøprogram (UNEP), Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA) og Den Nordatlantiske Traktatorganisation (NATO)) til en rundbordsdrøftelse om depleteret uran den 31. januar 2001. Der har ikke været tale om nogen anden brevvæksling end indbydelserne. Derudover underrettede Kommissionen de øvrige organisationer om udtalelsen fra den ekspertgruppe, der var blevet nedsat i henhold til artikel 31 i Euratom-traktaten den 6. marts 2001, og Kommissionen selv blev underrettet om offentliggørelsen af UNEP's rapport den 14. marts 2001.

Kommissionen har ikke haft nogen kontakt med de øvrige organisationer, det ærede medlem henviser til. Blandt det materiale, der er fremkommet fra forskellige organisationer, herunder især NATO, findes der amerikanske dokumenter med henvisning til det amerikanske forsvarsministeriums kontor for miljø- og sundhedsanliggender.

Informationsstrømmen vedrørende depleteret uran er ganske betydelig (i form af f.eks. dokumenter og internet-baseret materiale). Ekspertgruppen har gennemgået meget af dette materiale og gjort en betydelig indsats for at finde frem til, hvad der er de originale, validerede informationskilder. De vigtigste henvisninger til disse kilder er medtaget i den offentliggjorte udtalelse fra gruppen.

Det er Kommissionens opfattelse, at det er i alle organisationernes interesse i størst muligt omfang at udveksle informationer, men samtidig bevare den fulde uafhængighed ved vurderingen af informationerne.

(2001/C 318 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0888/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(27. marts 2001)

Om: Informationssamfundet

Ifølge de seneste data, der er offentliggjort af IDC (amerikansk konsulentvirksomhed med informatik og Internettet som speciale), ligger nordeuropæiske lande som f.eks. Sverige og Finland i spidsen med hensyn til udvikling af informationssamfundet, mens landene i Middelhavsområdet er meget længere bagud på dette område.

De point, der opnås ved en beregning, hvor de enkelte lande klassificeres efter en afvejning på grundlag af 19 indikatorer, som f.eks. anvendelse af computere, telefontakster eller antallet af personer tilsluttet Internettet, afslører endnu en gang forskellene mellem EU-medlemsstaternes, hvad angår informations-samfundet. IDC's generelle data stemmer desuden overens med en række tal fra andre uafhængige konsulentvirksomheder og fra Kommissionen selv.

Hvor stor en betydning tillægger Kommissionen disse nye tal, som påviser eksisterende skævheder med hensyn til udviklingen af informationssamfundet i EU's forskellige medlemsstater? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at rette op på sådanne skævheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. juni 2001)

Det er inden for rammerne af eEurope 2000-handlingsplanen, at Kommissionen vurderer gennemførelsen af informationssamfundet i Europa.

eEurope blev iværksat af Det Europæiske Råd på mødet i Feira i juni 2000. Handlingsplanen indeholder et detaljeret program, der dækker 64 aktioner, som skal fremskynde udviklingen af informationssamfundet i Europa. For at kunne overvåge denne udvikling har Kommissionen i samarbejde med Rådet godkendt en liste over indikatorer til at »benchmarke« eEurope.

Det første resultat af denne benchmarking viser, at gennemførelsen af informationssamfundet som helhed betragtet er gået hurtigt over hele Europa. For eksempel er udbredelsen af internet-adgang i hjemmene ifølge Eurobarometer-undersøgelserne steget med 55 % inden for det sidste år. I en undersøgelse for nylig blev det påvist, at 94 % af de europæiske skoler nu er koblet på internettet. Udgifter til internetadgang er faldet med mere end 40 % i nogle medlemsstater.

På trods af denne fremgang kan der dog observeres store forskelle medlemsstaterne imellem.

eEurope var tænkt som et værktøj, der skulle sikre et informationssamfund for alle i Europa. Medlemsstaterne forpligtede sig til at opfylde de mål, der blev fastsat i handlingsplanen. Der skal fortsat gøres en stor indsats for at nå disse mål og dermed hindre udviklingen af en voksende forskel mellem regionerne, hvilket kunne medføre en veritabel digital kløft.

For at behandle dette spørgsmål har Kommissionen henstillet, at alle regionale udviklingsplaner skal omfatte aktiviteter, der tilskynder til adgang til informationssamfundet. Alene for mål 1-regionerne er det anslået, at der vil blive mobiliseret 6 mia. € i fællesskabsstøtte i programmeringsperioden 2000-2006.

På Det Europæiske Råds møde i Stockholm bekræftede medlemsstaterne deres villighed til fortsat at gennemføre eEurope-handlingsplanen og således fremskynde overgangen til et videnbaseret samfund.

(2001/C 318 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0889/01**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. marts 2001)

Om: Det sjette rammeprogram for forskning og udvikling

USA, som allerede tegner sig for en tredjedel af videnskabsproduktionen i verden — i modsætning til 17 % i 1970 — agter at fordoble investeringerne i videnskab og teknologi i løbet af de næste 10 år. Den samme udvikling er kendetegnende for virksomhederne, hvor for eksempel de 10 største virksomheder i verden inden for bioteknologi er hjemmehørende i USA.

Kommissionen vedtog den 21. februar et forslag til forskningspolitikken i perioden 2002-2006 med et budget, der sammen med bevillingerne til Euratom's kerneenergi-program medfører en stigning på 17 % i forhold til det nuværende program. Opmærksomheden bør i denne forbindelse henledes på, at Europa i 1999 anvendte 1,8 % af BNP til dette formål sammenlignet med 2,7 % i USA.

Mener Kommissionen, at dette budget vil være tilstrækkeligt til at mindske afstanden til USA i løbet af de næste 4 år? Hvilken værdi tillægger Kommissionen de forskellige nationale programmer som middel til fremme af videnskabens grænseoverskridende karakter, ud over at de i større udstrækning bidrager til at reducere den europæiske forsknings budgetmæssige underskud i forhold til USA — stadigvæk med henvisning til det sjette rammeprogram? Hvorledes vurderer Kommissionen omfanget af ansøgerlandenes bidrag til forskning i forbindelse med indtrædelsen i den Europæiske Union? I hvilken udstrækning vil programmet råde bod på de mangler, som var kendetegnende for Socrates-programmet i perioden 1995 til 1999 med hensyn til underviseres og studerendes mobilitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(18. juni 2001)

Som det fremgår af meddelelsen om det europæiske forskningsrum⁽¹⁾, udgør rammeprogrammet kun 5,4 % af den offentlige sektors samlede udgifter til forskning og udvikling i Europa. Laver man sammenligninger mellem den samlede forskningsindsats i Europa og USA, må man derfor tage hensyn til de nationale forskningsprogrammers langt større budgetter. Desuden skal der tages hensyn til private investeringer i forskning og udvikling, hvor afstanden mellem Europa og USA er særlig stor. I samme meddelelse fremhævedes også betydningen af incitamentet for den private sektor til at øge sin forskningsindsats, herunder skattepolitiske styringsmidler. Hvad selve rammeprogrammet angår foreslår Kommissionen at øge effektiviteten af bevillingerne ved at koncentrere midlerne om færre prioriteter af særlig betydning på europæisk plan. Desuden stilles der forslag om nye styringsmidler til gennemførelse af programmet. De skal efter hensigten få en mere strukturerende virkning på forskningen i Europa og strømlinje forvaltningen af den.

På baggrund af de nationale forskningsprogrammers store betydning for den samlede forskningsindsats i Europa omfatter det nye rammeprogramforslag⁽²⁾ for første gang foranstaltninger i denne kontekst. De omfatter benchmarking af national forskningspolitik, styrket samordning af den forskning, der udføres på nationalt plan og tilskyndelse til medlemsstaterne om at åbne disse aktiviteter op for forskere fra andre lande. EF-tilskud til nationale programmer i henhold til artikel 169 (tidl. artikel 130 L) i EF-traktaten er også et af forslagene.

I forbindelse med udvidelsen anser kandidatlandene forskning som en prioritet, idet de allerede deltager i fuldt omfang i rammeprogramaktiviteterne. Efter Rådets resolution af 15. juni 2000⁽³⁾ har Kommissionen desuden i fællesskab med kandidatlandene opstillet foranstaltninger, som skal stimulere og fremme deres deltagelse i det europæiske forskningsrum. Foranstaltningerne omfatter kampagner, uddannelse, assistance til partnersøgning, tilknytning til aktiviteterne vedrørende benchmarking af national forskningspolitik og kortlægning af særlig fremragende forskningskapacitet.

Kommissionen har foreslået at der afsættes mere end dobbelt så mange midler til menneskelige ressourcer og mobilitet i det nye rammeprogram. Under dette programpunkt vil mobilitetsmulighederne for individuelle forskere blive fremmet. Dertil kommer øget transnational adgang til store forskningsanlæg og

-infrastrukturer og desuden et nyt virkemiddel i form af såkaldte ekspertiser, der som en vigtig komponent skal fremme integration af forskningsgrupper i Europa og styrke mobiliteten. Efter Rådets resolution af 15. juni 2000 har forskningskommissæren samlet en gruppe på højt plan med repræsentanter for medlemsstaterne, som skal drøfte, hvordan man kan forbedre forskermobiliteten. Den skal bistå med at udarbejde en analyse af hindringer for mobilitet, der skal danne baggrund for kommissionsforslag i juni 2001.

⁽¹⁾ KOM(2000) 6 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 94 endelig udg.

⁽³⁾ EFT C 205 af 19.7.2000.

(2001/C 318 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0900/01

af Dirk Sterckx (ELDR) til Kommissionen

(19. marts 2001)

Om: Situationen med hensyn til klagen mod Deutsche Post

I anledning af en klage fra 1994 indledte Kommissionen den 20. juli 1999 en undersøgelse af Deutsche Posts aktiviteter, navnlig om Deutsche Post yder finansiel støtte til sine kommercielle aktiviteter via indkomster fra sit brevmonopol. Samtidig undersøger Kommissionen, om Deutsche Post har anvendt monopolindkomster til finansiering af overtagelser. Den 9. november 2000 fandt en høring sted, hvor Kommissionen allerede var i besiddelse af alle sagens elementer.

Hvad afholder Kommissionen fra — næsten 20 måneder efter indledelsen af proceduren — at træffe en afgørelse i dette anliggende? Tager Kommissionen hensyn til den kendsgerning, at Deutsche Post siden indgivelsen af denne klage har overtaget andre virksomheder, og at også andre postoperatører følger dette »eksempel« med det resultat, at der i det øjeblik, hvor postvæsenet skal være fuldstændigt liberaliseret, ikke længere findes noget marked, der kan liberaliseres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(21. maj 2001)

Som anført af det ærede medlem besluttede Kommissionen den 20. juli 1999 at indlede den formelle statsstøtteprocedure, der er fastsat i EF-traktatens artikel 88, stk. 2, (tidligere artikel 93), over for Deutsche Post AG⁽¹⁾. Proceduren omfatter hele spektret af påstået statsstøtte til DP: brug af indtægter fra brevbefordringen, hvor der er tale om et monopol, til dækning af tab i forbindelse med postpakkebefordringen, brug af sådanne indtægter til virksomhedsovertagelser, brug af provenuet fra salg af fast ejendom, som er overført til DP, til at finansiere nyrehabiliteringer, statsgarantier for gældsposter samt statsdækning af pensionsforpligtelser.

Da undersøgelsen stadig er i gang, kan der på indeværende tidspunkt ikke siges noget om sagens udfald. Kommissionen vil selvfølgelig opfylde sin forpligtelse i medfør af EF-traktatens konkurrenceregler for at sikre fair konkurrence på lige vilkår i denne vigtige økonomiske sektor og samtidig ikke stille spørgsmålstejn ved bestemmelserne for de universelle posttjenester.

Med hensyn til DP's virksomhedsovertagelser falder disse ind under Kommissionens kompetence i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger⁽²⁾. Kommissionen undersøger disse transaktioner og træffer beslutning herom på samme måde som ved andre transaktioner, når kravene i ovennævnte forordning finder anvendelse.

Det skal bemærkes, at den mundtlige høring, der nævnes i forespørgslen, var en del af en kartelsagsundersøgelse vedrørende DP, som skal betragtes uafhængigt af statsstøtteproceduren. Kommissionen har

nu afsluttet sin kartelsagsundersøgelse og truffet beslutning om, at det tyske postvæsen har misbrugt sin dominerende stilling ved at give loyalitetsrabatter og foretage prisdumping på markedet for erhvervs-pakkebefordring.

(¹) EFT C 306 af 23.10.1999.

(²) EFT L 395 af 30.12.1989, offentliggjort igen i EFT L 257 af 21.9.1990.

(2001/C 318 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0904/01
af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: EU-omspændende tilladelse til dieselmotorkøretøjer, der bruger koldtpresset rapsolie som brændstof

I artikel 24 i de tyske bestemmelser om autorisation til vejtransport hedder det, at anvendelse af koldtpresset rapsolie som brændstof i dieselmotorkøretøjer ikke berører disses standardtypegodkendelse.

Følgelig omstilles der i Tyskland hver uge flere hundrede dieselmotorkøretøjer til kørsel med koldtpresset rapsolie. Samtidig spørger ejerne af sådanne motorkøretøjer sig selv, om dette berører deres rejsefrihed i Den Europæiske Union.

Kan Kommissionen derfor besvare følgende spørgsmål:

- I hvilke af EU's medlemsstater findes der ingen standardtypegodkendelse for dieselmotorkøretøjer, der er omstillet til koldtpresset rapsolie?
- Forudser man, at disse restriktive regler bliver afskaffet i de pågældende medlemsstater?
- I givet fald hvornår?
- I benægtende fald hvorfor ikke?
- Hvad har Kommissionen hidtil iværksat for at sikre ensartede bestemmelser om autorisation for rapsoliedrevne motorkøretøjer i EU's medlemsstater, som vil muliggøre en grænseoverskridende turistr trafik?
- Hvilke foranstaltninger har Kommissionen hidtil iværksat med henblik på at fremme anvendelsen af rapsolie som erstatning for dieselolie?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. juni 2001)

Det er for øjeblikket ikke muligt i nogen medlemsstat at få en standardtypegodkendelse til et dieselmotorkøretøj, der bruger rapsolie som brændstof.

Rapsolie hører til gruppen af methylestere og kan anvendes som strækmiddel eller som erstatning for dieselolie. Man anvender på samme måde solsikke-, palme-, soja- og salatolie samt dyrefedt. I en række dieselmotorkøretøjer af nyere dato kan der anvendes dieselolie med et lavt indhold af methylester. Dette gælder især for Frankrig, hvor methylester tilsættes dieselolien. Bilproducenterne er dog tilbageholdende med hensyn til at anvende methylester som brændstof til dieselmotorer.

Sammenlignet med »ren« dieselolie kan anvendelsen af methylestere medføre, at der samler sig flere urenheder i motoren, og at motorpakningerne samt øvrige elastomerer udsættes for en højere grad af slitage. Der kan tillige opstå forøgede korrosionsproblemer, idet methylestere besidder hygroskopiske egenskaber.

Det er endvidere blevet fastslået, at indholdet af nitrogenoxider i udstødningen forøges, hvis en dieselmotor kører på brændstof tilsat methylester i stedet for ren dieselolie.

Hvis ejeren af et dieselmotorkøretøj eksempelvis anvender methylestere såsom rapsolie som brændstof til sit motorkøretøj, medfører det ikke, at standardtypegodkendelsen bliver ugyldig, idet bilproducenten ikke har mulighed for at kontrollere, hvilke former for brændstoffer der findes til allerede godkendte køretøjer. Det er den enkelte ejer, der har ansvaret for den korrekte brug af motorkøretøjet. Det er derimod myndighederne, der skal kontrollere, at methylestere anvendes korrekt som brændstof i motorkøretøjer.

Dette resulterer dog ikke i en begrænsning af den grænseoverskridende trafik af køretøjer. Hvis man har påfyldt rapsolie på sit motorkøretøj i eksempelvis Tyskland, er det fortsat tilladt at køre til en anden medlemsstat og tanke motorkøretøjet op med normal dieselolie.

Man agter at behandle problemet omkring anvendelsen af methylestere i dieselolie inden for rammerne af den årlige arbejdsplan, som udarbejdes af Kommissionens arbejdsgruppe for emissioner fra motorkøretøjer (MVEG). Der kan i givet fald fastsættes specifikke krav til emissionsgrænseværdierne og til motorkøretøjer, der bruger rapsolie eller enhver anden form for methylestere. Der skal muligvis udvikles specifikationer for test af dieselbrændstoffer, der indeholder methylestere.

Såfremt det anses for at være nødvendigt at indføre sådanne krav, vil direktiverne om emissioner også blive tilpasset så hurtigt som muligt for at udvide anvendelsesområdet for den europæiske standardtypegodkendelse til motorkøretøjer med henblik på at anvende nye brændstoffer såsom methylestere.

Fællesskabets forsknings- og udviklingsprogrammer har i næsten 20 år ydet en markant støtte til udviklingen af biobrændstoffer inklusive rapsolie. Mere end halvdelen af alle de projekter inden for Fællesskabet, som omhandler fremstillingen og anvendelsen af rapsolie, har modtaget et tilskud fra Fællesskabet. Disse programmer har således ydet et markant bidrag til den forestående markedsføring af biodiesel.

For øjeblikket er Kommissionen i færd med at udarbejde en meddelelse om biobrændstoffer, som indeholder et forslag til et direktiv om indførelsen af biobrændstoffer. Udarbejdelsen af dette direktiv befinder sig stadig i første fase, men brugen af rapsolie som erstatning for dieselolie vil udgøre en vigtig del af dette direktiv.

Derudover har Kommissionen for nylig offentliggjort et udbud om en undersøgelse af den samlede miljøbelastning forårsaget af nye fremtidige former for brændstoffer til motorkøretøjer samt motorkøretøjskoncepter. Denne undersøgelse vil fokusere på den grænseoverskridende transport og vil omfatte koncepter, der sigter mod at imødegå den truende klimaforandring og samtidig også forbedre situationen med hensyn til andre klimaproblemer eller i det mindste ikke sætte de allerede opnåede resultater på spil.

(2001/C 318 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0910/01

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: Hindringer for adgang til det spanske elektricitetsmarked ifølge det statslige konkurrencenævn

Den rapport, som det spanske konkurrencenævn har udarbejdet vedrørende sagen omkring sammenlutningen af Endesa og Iberdrola, indeholder en detaljeret analyse af de bestående hindringer for adgang til den spanske elektricitetssektor. Disse er: risiko i forbindelse med regularisering, ekstern isolation, eksistens af strategiske aktiver, alt for stor koncentration, vertikal integration og omkostninger i forbindelse med overgang til fri konkurrence. Alt dette betyder, at der knap nok er konkurrence på det spanske elektricitetsmarked.

Vedrørende omkostninger i forbindelse med overgangen til fri konkurrence fremfører konkurrencenævnet, at eksistensen heraf mindsker adgangen for nye aktører af følgende to grunde: først fordi den hindrer, at basispriserne afspejler de faktiske omkostninger og videregiver dem til markedet, og dernæst fordi loftet over priserne bevirker en sådan prisstivhed, at nye aktører anslår, at der er øget risiko for, at de ikke vil kunne få deres investeringer igen, da loftet (6 ptas./kWh) anvendes vilkårligt.

Er Kommissionen enig i denne analyse, som det spanske konkurrencenævn har foretaget af den spanske elektricitetssektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(5. juni 2001)

Kommissionen bemærker, at den økonomiske analyse af Spaniens elmarked, som det Ærede Medlem henviser til, er foretaget af den spanske konkurrencestyrelse («Tribunal de Defensa de la Competencia») i forbindelse med fusionen mellem de to største spanske elskaber, Endesa og Iberdrola.

Kommissionens egen analyse af det europæiske elmarked som helhed fremlægges i Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om »gennemførelse af det indre marked for energi«⁽¹⁾. Heri redegør Kommissionen for positive fremskridt i udviklingen af Europas gas- og elmarkeder.

Den endelige målsætning om et fuldt integreret marked er dog endnu ikke realiseret, og Kommissionen har derfor nu foreslået regler, der skal skabe et reelt indre marked i modsætning til en situation med femten mere eller mindre liberaliserede men generelt nationale markeder.

Europa-Parlamentets og Rådets vedtagelse af disse forslag vil ifølge Kommissionen behandle de vigtigste resterende hindringer for et operationelt indre marked og vil fremskynde markedsåbningen. Forslagene vil desuden have en positiv virkning idet de behandler grundproblemerne i de fleste medlemsstater, som f.eks. problemerne på det spanske marked, som konkurrencestyrelsen har fremhævet og som det Ærede Medlem henviser til.

Kommissionen er opmærksom på den spanske konkurrencestyrelses påstande med hensyn til den spanske ordning med kompensation for bundne omkostninger og undersøger i øjeblikket, om ordningen overholder Fællesskabets statsstøtteregler. I sin analyse vil Kommissionen tage højde for alle væsentlige elementer, herunder myndighedernes seneste lovændringer samt andre fællesskabsregler og retspraksis, der kan være relevant i denne forbindelse.

⁽¹⁾ KOM(2001) 125 endelig udg.

(2001/C 318 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0914/01**af Cristiana Muscardini (UEN) og Gianfranco Fini (UEN) til Kommissionen**

(28. marts 2001)

Om: Fjerkrækrise i Italien

Kommissionen er uden tvivl underrettet om den fjerkrækrise, som i 1999 ramte visse regioner i Norditalien, særlig Lombardia og Veneto.

I december udbrød således en H7N1-influenza med høj virulens. Den Europæiske Union og regeringen bagatelliserede dette fænomen, og Kommissionen tog ikke det nødvendige hensyn til, at denne virus i mangel af anvendelse af vacciner kunne ændre sig fra lav til høj virulens.

Da influenzaen i. august 2000 hærgede igen, forblev virussen på grund af vaccination på et lavt virulensniveau. Hverken EU eller den italienske regering lod sig dog mærke med, at 9,4 millioner kyllinger var døde eller slået ned alene i Lombardia (1 354 880 i provinsen Bergamo, 4 728 357 i Brescia, 132 103 i Cremona, 3 254 676 i Mantova, dvs. 26 % af det samlede antal dyr).

Disse tal er foruroligende, når de ses i forhold til områdets størrelse og procentdelen af de dyr, der gik tabt, dvs. 26 % ud af et samlet antal på 36 480 000, samt hvis der tages hensyn til, at man iberegnet de dyr, der er blevet slået ned i Veneto, når op på over 13 millioner. Uden at ville polemisere, er det et faktum, at de nationale sundhedsmyndigheder og Kommissionens tekniske organer samarbejder og går ind for en »slagtepolitik«. Det følger heraf, at de egentlige fjerkræavlere (ikke forpagterne) led store bedriftstab (standsning af aktiviteterne i flere måneder), som skyldtes veterinærpolitiets foranstaltninger.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- Har den kunnet fastsætte omfanget af skaderne?
- Har den beregnet beløbet på den tilsvarende godtgørelse for »virksomhedsstandsning«?
- Er det korrekt, at den italienske regering, efter at den ved forhandlingsbordet havde lovet en bevilling på 360 mia. til erstatning for indirekte skader (som følge af opdrætsstandsningen på mellem fire og ni måneder efter veterinærpolitiets krav), har slettet denne bevilling?
- Er der gennem eventuelle bidrag fra EU taget behørigt hensyn til erstatningen for disse skader?
- Har den kontrolleret, om bestemmelserne for nødsituationer i forbindelse med virusudbrud i fjerkræsektoren stadig er hensigtsmæssige, eller om de kræver en ajourføring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. maj 2001)

Kommissionen var og er fuldt bekendt med de problemer, som udbruddet af højpatogen aviær influenza forårsagede i Norditalien i december 1999.

I perioden 17. december 1999 — 5. april 2000 blev det rapporteret, at i alt 13,7 mio. dyr var døde eller var blevet destrueret (heraf 9,6 mio. i Lombardiet og 4 mio. i Veneto) i 413 sygdomsudbrud, mens 2,2 mio. voksne dyr og 5,4 mio. daggamle kyllinger blev slaget præventivt på mistænkte bedrifter. Det samlede antal på 21,3 mio. dyr skal ses i forhold til de årlige indsætninger af 573 mio. kyllinger af alle fjerkræarter i 1999, hvilket giver 3,7 %.

Kommissionen blev underrettet om, at den italienske regering havde til hensigt at give fjerkræindustrien kompensation for indirekte tab som følge af produktionsafbrydelsen på grund af restriktioner på flytninger og andre forebyggende foranstaltninger, der var blevet indført for at undgå spredning af sygdommen, men en central foranstaltning fra regeringens side er aldrig blevet anmeldt.

De italienske myndigheder har dog anmeldt nationale støtteordninger for både Lombardiet (støtte nr. N 49/2000) og Veneto (støtte nr. N 248/2000), hvori der er forudset kompensation for tabene som følge af produktionsafbrydelsen. Kommissionen har godkendt støtten til Lombardiet til et beløb af 5 mio. ITL, og den afventer for øjeblikket præciseringer fra de italienske myndigheder til kontrol af, at den støtteforanstaltning, der er forudset for Veneto, og som vedrører en støtte på 15 mio. ITL, opfylder alle de krav, der er fastsat i de gældende statsstøtterelevanter.

Kommissionen har ikke beregnet den samlede godtgørelse for afbrydelsen af de kommercielle aktiviteter, men har indledt en kontrol af alle elementerne i de ovennævnte støtteordninger.

EF-foranstaltningerne for bekæmpelse og udryddelse af aviær influenza er fastsat i Rådets direktiv 92/40/EØF af 19. maj 1992⁽¹⁾. Disse foranstaltninger omfatter nedslagning af inficerede flokke og kontaktflokkene og kontrol af flytningen af fjerkræ, fjerkræprodukter, køretøjer og alle stoffer, som kan overføre virus, der fremkalder aviær influenza. Endvidere kan der anvendes nødvaccination. De i lovgivningen fastsatte foranstaltninger er stadig relevante. Det virus, der fremkaldte aviær influenza i Italien, var et højpatogent aviær influenzavirus. De epidemiologiske undersøgelser har vist, at virusset var afledt af et lavpatogent virus, som havde cirkuleret i fjerkræflokkene forud for epidemien. For at afklare visse aspekter af patogeniciteten af det virus, der fremkalder aviær influenza, og dets mulighed for at ændre patogenicitet er Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel blevet hørt i dette spørgsmål. Resultatet af høringen er offentliggjort i en rapport, SANCO/B3/AH/R17/2000, og er vist på Kommissionens hjemmeside under følgende link: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scah/outcome_en.html

Denne rapport indeholder oplysninger om vaccination mod aviær influenza.

Udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité, de fremskridt, der er gjort med diagnostiske test for aviær influenza, og erfaringerne fra udbruddene af aviær influenza i Italien indgår i den baggrundsinformation, som vil blive anvendt ved en ajourføring af de sygdomsbekæmpende foranstaltninger i henhold til Rådets direktiv 92/40/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 22.6.1992.

(2001/C 318 E/164)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0915/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. marts 2001)

Om: Undersøgelse vedrørende byområdet i Braga

Det portugisiske dagblad, »Diário do Minho«, skrev den 17. juni 1998: »Kommissionen vil arbejde for gennemførelsen af en undersøgelse vedrørende byområdet i Braga som led i et program for indhentning af viden om livskvaliteten i byerne. Initiativet omfatter 58 europæiske byer, og målet er ud over at opnå et bedre kendskab til byerne at skaffe oplysninger om udformningen af en politik for byerne«.

Desuden tilføjede dagbladet, at undersøgelsen, som forventedes at ville vare et år, skulle foretages af »European Research and Advisory Consortium«

Jeg anmoder Kommissionen om at stille undersøgelsen vedrørende de portugisiske byer, som ifølge det nævnte dagblad skulle være Braga, Lissabon og Braga, til rådighed.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(21. maj 2001)

Byundersøgelsen, der består i indsamling af livskvalitetsindikatorer, er blevet gennemført af Kommissionen i 58 af de største byer i EU.

Resultaterne af denne undersøgelse, herunder en sammenligning mellem alle de undersøgte byer, blev offentliggjort i april 2000 og kan ses på Internettet på følgende netsted: <http://www.inforegio.cec.eu.int/urban/audit>

I Portugal var byerne Lissabon, Porto og Braga ganske rigtigt med i undersøgelsen. Oplysningerne om de tre byer findes under »Search by city« på det pågældende netsted og kan sammenlignes med oplysningerne om de andre byer under »Search by domain«. Oplysningerne foreligger kun på engelsk.

(2001/C 318 E/165)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0917/01
af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen**

(28. marts 2001)

Om: Amalgam og sundhedsaspekter

Anser Kommissionen brugen af amalgam for at være et folkesundhedsproblem i EU? Har Kommissionen i givet fald planer for, hvordan man bør gå videre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(18. juni 2001)

Amalgamtandfyldninger er medicinsk udstyr, som er omfattet af direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993⁽¹⁾ om medicinsk udstyr. I 1997 udarbejdede en arbejdsgruppe, der er nedsat under en ekspertgruppe vedrørende medicinsk udstyr, og som er sammensat af repræsentanter for de nationale myndigheder, patienter, tandlægefaget og industrien, en rapport om anvendelse af amalgamtandfyldninger og sundhedsfaren i forbindelse hermed. Arbejdsgruppen konkluderede bl.a., at alle tandfyldningsmaterialer potentielt kan medføre visse bivirkninger, og at de fleste indeholder giftige bestanddele. Den konkluderede dog også, at det af nuværende oplysninger fremgår, at kviksølv fra amalgamtandfyldninger ikke frembyder nogen risici for befolkningen generelt. Lokale bivirkninger af amalgamtandfyldninger og andre tandfyldningsmaterialer opstår, men er relativt sjældne. Der er også rapporteret om tilfælde af sådanne bivirkninger over for materialer, der er brugt som alternativer til amalgam. I følge rapporten opvejes de dokumenterede ulemper ved at bruge amalgam som tandfyldning i høj grad af fordelene, og forholdet mellem risikoen og den gavnlige virkning er i overensstemmelse med det nuværende tekniske stade på området.

Kommissionen og de nationale myndigheder kontrollerer i nært samarbejde med andre berørte parter konstant anvendelsen af amalgamtandfyldninger og følger opmærksomt udviklingen af erstatningsmaterialer og deres indvirkning på helbredet.

(¹) EFT L 169 af 12.7.1993.

(2001/C 318 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0928/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: Afskedigelse og pensionsudbetalinger

En dansk tv-dokumentarfilm, som blev vist på svensk tv, gjorde mange medborgere oprørt. En lang række problemer med EU's administration og organisation blev taget op.

En delikat sag drejede sig om tjenestemanden Hubert Onidi, som tidligere arbejdede ved Echo og blev afskediget fra Kommissionen på grund af indblanding i bedragerier med Echo-projektet. Der blev ifølge tv-programmet fundet bistandspenge på hans hustrus bankkonto i Luxembourg.

Men til trods for at Onidi blev afskediget for uregelmæssigheder, modtager han pension fra Kommissionen. Mange arbejdsgivere inddrager pensionsudbetalingen, hvis den ansatte er nødt til at gå som følge af uregelmæssigheder. Hvorfor gælder dette princip ikke i Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(5. juni 2001)

I den af det ærede medlem omtalte sag besluttede ansættelsesmyndigheden at afskedige tjenestemanden og nedsætte hans pensionsrettigheder.

De ansvarlige myndigheder anså sanktionerne i form af afskedigelse og formindskelse af pensionen for passende i forhold til de overtrædelser, tjenestemanden blev fundet skyldig i. Disse overtrædelser omfattede ikke svig, som det siges i forespørgslen, men manglende overholdelse af de forpligtelser vedrørende uafhængighed og ærlighed, som gælder for tjenestemænd i henhold til vedtægten.

Da sagen endnu ikke er afgjort af Retten i Første Instans, er Kommissionen ikke i stand til at give yderligere oplysninger.

(2001/C 318 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0934/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: ISIS-metoden og den nordiske metode

Til kontrol af salmonellasmitte i kød anvendes ISO-metoden og den nordiske metode. I EU har førstnævnte været den mest anvendte. Men kommissær Fischler sagde den 10. marts 1998 i Europa-Parlamentet, at Rådet drøftede muligheden af at anvende den nordiske metode som referencemetode.

Hvor mange medlemsstater anvender i dag den nordiske metode som referencemetode til at kontrollere, om kød er smittet med salmonella? Hvad gør Kommissionen for at fremme anvendelsen af den nordiske metode i stedet for ISO-metoden som referencemetode?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. juni 2001)

I overensstemmelse med de supplerende garantier, som blev stillet Finland og Sverige i akten om disse landes tiltrædelse af Fællesskabet, skal levende dyr, æg og fersk kød fra andre medlemsstater kontrolleres for salmonellasmitte før afsendelse til Finland eller Sverige. Alternativt skal sådanne husdyr eller produkter stamme fra landbrugsbedrifter eller virksomheder underkastet en salmonellakontrolordning, som er anerkendt for at være af en kvalitet svarende til kontrollen i Finland og Sverige.

Reglerne for mikrobiologisk undersøgelse af kød bestemt til Finland og Sverige er fastsat i Rådets beslutning 95/409/EF af 22. juni 1995, som indeholder reglerne for mikrobiologisk undersøgelse af stikprøver af fersk okse- og svinekød bestemt til Finland og Sverige⁽¹⁾ og beslutning 95/411/EF af 22. juni 1995, der fastsætter reglerne for mikrobiologisk salmonellakontrol af stikprøver af fersk fjerkrækød bestemt til Finland og Sverige⁽¹⁾. Undersøgelsen af kødet skulle oprindelig udføres efter Den Internationale Standardiseringsorganisation, ISO's standardmetode ISO 6579:1993. Efter udtalelse fra Den Videnskabelige Veterinærkomité af 3. juni 1996 blev den metode, som er beskrevet af Nordisk Metodik-Komité for Levnedsmidler (NMKL-metode nr. 71) tilføjet blandt de godkendte metoder i kraft af Rådets beslutning 98/227/EF af 16. marts 1998 om ændring af beslutning 95/409/EF, 95/410/EF og 95/411/EF vedrørende metoderne til mikrobiologisk undersøgelse af kød bestemt til Finland og Sverige⁽²⁾. Det betyder, at levnedsmiddelsektoren i medlemsstaterne kan vælge enten ISO-metoden eller den nordiske metode til undersøgelse af kød bestemt til Finland eller Sverige. Kommissionen har ikke fuldstændige oplysninger om de forskellige metoder, som medlemsstaterne anvender til salmonellakontrol af kød.

Derudover foreskriver fællesskabslovgivningen ingen bestemte salmonellakriterier eller analysemetoder i forbindelse med undersøgelse af fersk kød. Rådets direktiv 4/65/EF af 14. december 1994⁽³⁾ indeholder ganske vist salmonellakriterier med hensyn til hakket kød og kødprodukter, men direktivet foreskriver ingen metoder til kontrol for salmonellasmitte.

⁽¹⁾ EFT L 243 af 11.10.1995.

⁽²⁾ EFT L 87 af 21.3.1998.

⁽³⁾ EFT L 368 af 31.12.1994.

(2001/C 318 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0936/01**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. marts 2001)

Om: Tidsplanen for ombygningen af Berlaymont

Ifølge svenske medier er ombygningen af Kommissionens gamle hovedkvarter Berlaymont stærkt forsinket og bliver langt dyrere end beregnet.

Hvem skal afholde omkostningerne i forbindelse med disse forsinkelser? Er Kommissionens kontrakt med leverandørerne udformet således, at forsinkelser bekostes af disse? Hvem har ansvaret for forsinkelserne? Hvornår påregner Kommissionen at flytte tilbage til Berlaymont?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(5. juni 2001)

Som næstformand for Kommissionen, Neil Kinnock, gjorde det klart i en pressemeddelelse den 5. december 2000 og i sin udtalelse til Kommissionen om budgetkontrol (Cocobu) den 26. februar 2001, modtog Kommissionen detaljerede oplysninger i november 2000, der viste, at renoveringsarbejdet i

Berlaymont-bygningen fortsat vil være forsinket, at renoveringen sandsynligvis ikke vil være afsluttet før slutningen af 2003, og at forsinkelserne formodentlig giver anledning til stigende omkostninger.

Derfor har Kommissionen igangsat særlige revisionsaktiviteter og vil fortsætte disse. Den har også givet udtryk for særlig bekymring over for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og har intensiveret kontakterne med den belgiske regering, der herefter også aktivt forsøger at sikre en mere tilfredsstillende udvikling af projektet.

Kommissionen har ikke undertegnet nogen kontrakt med hensyn til bygningen. I juli 1997 undertegnede Kommissionen et aftalememorandum med den belgiske stat og non-profitudviklingsvirksomheden S.A. Berlaymont 2000 (70 % ejet af den belgiske stat og 30 % ejet af to banker). Dette aftalememorandum indeholdt bestemmelser om, at Kommissionen kun skal vende tilbage til bygningen og afholde de relevante omkostninger i forbindelse med renoveringsarbejdet, hvis renoveringen er tilfredsstillende gennemført og i overensstemmelse med bedste praksis.

Kommissionen har ikke bundet sig over for de øvrige parter, hvad angår omkostningerne, og den har gjort det klart, at den ikke vil afholde nogen direkte eller indirekte omkostninger, der måtte skyldes forsømmelser hos S.A. Berlaymont 2000, herunder ekstra omkostninger på grund af forsinkelser.

Der verserer for øjeblikket retssager mellem S.A. Berlaymont 2000 og nogle af dets kontrahenter. Det er bl.a. tvister mellem parterne om, hvem der har ansvaret for forsinkelserne og for de hermed forbundne omkostninger, der har givet anledning til disse retssager.

Der finder indledende drøftelser sted med den belgiske stat om, hvorvidt det er muligt at nå til enighed om en tilfredsstillende kontrakt, der sikrer bedre garantier i forbindelse med renoveringen af Berlaymont. Som næstformand for Kommissionen, Neil Kinnock, har givet udtryk for, vil Parlamentet blive informeret om, hvorledes disse drøftelser forløber.

(2001/C 318 E/169)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0941/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(19. marts 2001)

Om: Forskellig behandling i forbindelse med krisen inden for husdyrbrug

For at imødegå den krise, der er skabt på grund af BSE, har Kommissionen foreslået en bevilling på 2 000 mia. lire til 14 EU-lande. Den har desuden vedtaget, at der — i forskelligt omfang fra land til land — skal ske slagtning af en kvægbestand, hvor der er fundet tilfælde af BSE. Dette har skabt panik blandt kvægavlere og forbrugere, og det giver indtryk af, at Kommissionen går frem i blinde.

Eftersom det lader til at være videnskabeligt udelukket, at der kan ske overførsel af sygdommen til mennesker, finder Kommissionen da ikke, at det er unødvendigt og skadeligt at ødelægge store dele af husdyrbestanden? Hvilket videnskabeligt grundlag har den baseret sin afgørelse på?

Hvordan kan den mene, at en bevilling på 2 000 mia. lire til 14 lande er passende, når den i 1995 bevilligede 6 000 alene til Storbritannien, uden at det lykkedes at standse epidemien, som siden da har spredt sig til resten af Europa?

Hvorfor overvejer den ikke fri overførsel af mælkekvoter mellem medlemsstaterne på grund af det store antal dyr, der er blevet slagtet som følge af BSE og mund- og klovsygen, da dette ville kunne modvirke det stigende produktionsunderskud af mælk og den tilsvarende stigning af importerede mælkeprodukter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. maj 2001)

Videnskaben mener, at der er meget tætte forbindelser mellem bovin spongiform encephalopati (BSE) og den såkaldte variant af Creutzfeldt-Jacobs sygdom hos mennesker, uden at der dog endnu har kunnet påvises en direkte årsagssammenhæng.

Der gælder endnu ingen EU-regler om forpligtelse til at slagte hele bestanden, hvor der er påvist et tilfælde af BSE. Hver medlemsstat har i øjeblikket sin egen politik på området.

Ved behandlingen af et forslag til forordning om BSE⁽¹⁾ har Parlamentet ændret bestemmelsen om udryddelse af sygdommen og foreslået, at hele bestanden skal slagtes. Dette forslag til forordning er i øjeblikket til anden behandling i Parlamentet.

Men under alle omstændigheder er slagtning af dyr, der kan være blevet smittet enten i den oprindelige besætning eller i den nuværende besætning (herunder afkom) en nødvendig foranstaltning for at undgå, at potentielt smittede dyr kommer til at indgå i fødekæden.

Kommissionen vil gerne understrege, at budgettet for oksekød for 2001 er blevet øget med 971 mio. EUR for at dække supplerende foranstaltninger i forbindelse med BSE-krisen (pakken fra december 2000). Omkostningerne ved Kommissionens forslag af 13. februar 2001 om ændring af den fælles markedsordning for oksekød⁽²⁾ anslås til yderligere 157 mio. EUR i 2001 og 1 145 mio. EUR i 2002. De anslåede omkostninger er baseret på et 10 % fald i forbruget i 2001 og 7 % i 2002 sammenlignet med en normal situation. Hvis forbruget falder, vil Fællesskabets budget normalt stige.

For så vidt angår omkostninger i forbindelse med de tidligere BSE-kriser, vil Kommissionen gerne nævne, at der ikke var omkostninger til BSE på 1995-budgettet (krisen brød ud i slutningen af marts 1996). For så vidt angår Fællesskabets budgetudgifter i 1996 og 1997, var omkostningerne i forbindelse med BSE (inklusive offentlige foranstaltninger) på henholdsvis ca. 1 675 mio. EUR og 1 830 mio. EUR. I de to år blev der betalt 380 mio. EUR og 780 mio. EUR til Det Forenede Kongerige, og de resterende beløb til de øvrige medlemsstater.

Kommissionen vil gerne understrege, at et forslags værdi ikke alene kan bedømmes på sin finansielle effekt, men må bedømmes på sit problemløsningspotential. Endvidere er det Kommissionens hensigt at overholde lofterne for udgiftsområde 1 (Landbrug) som fastsat i de finansielle overslag.

Man kan ikke overveje fri overførsel af mælkekvoter mellem medlemsstaterne uden at drage grundlaget for reglerne om kvoterne, som fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92, i tvivl. Endvidere er det yderst sjældent, at de forskellige medlemsstater har ubrugte kvoter.

⁽¹⁾ EFT C 45 af 19.2.1999, ændret ved KOM(2000) 824 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 87 endelig udg.

(2001/C 318 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0946/01
af Bob van den Bos (ELDR) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: Anvendelse af bevillingerne under artikel B5-810

Artikel B5-810 er bestemt til foranstaltninger til fordel for flygtninge, der har fået midlertidigt asyl i EU.

Hvordan er de tildelte finansielle ressourcer blev anvendt, navnlig hvad angår flygtninge fra AVS-staterne?

Har myndighederne eller civilsamfundsorganisationer i AVS-staterne været involveret i den faktiske tildeling af disse midler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(30. maj 2001)

I overensstemmelse med Rådets beslutning 2000/596/EF af 28. september 2000 om oprettelse af en europæisk flygtningefond⁽¹⁾ kan alle de personer, der er omhandlet i beslutningens artikel 3, herunder

borgere fra AVS-landene (Afrika, Vestindien og Stillehavet) drage nytte af medlemsstaternes foranstaltninger vedrørende modtagelsesforhold, integration, frivillig hjemsendelse og genetablering i oprindelseslandet.

I regnskabsåret 2000 og 2001 blev der bevilget 56 mio. EUR af fondens midler under budgetpost B5-810 til medlemsstaternes indsats ved brug af ordningen i beslutningens artikel 10. Ordningen tager udgangspunkt i antallet af personer i fondens målgrupper, der er rejst ind i medlemsstaterne i 1997, 1998 og 1999.

Medlemsstaterne har ansvaret for gennemførelsen af de foranstaltninger, som fonden støtter, herunder udvælgelse af foranstaltninger og den finansielle forvaltning og administration heraf, med undtagelse af 5 % af midlerne, der anvendes til at finansiere projekter, der er af interesse for Fællesskabet. Kommissionen er endnu ikke i stand til at fremlægge oplysninger om nationaliteten af dem, der modtog hjælp via fonden. Det skal dog bemærkes, at der ikke er sket forskelsbehandling af borgere fra noget tredjeland.

(¹) EFT L 252 af 6.10.2000.

(2001/C 318 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0947/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: Forbud mod flammehæmmere

1. Vil Kommissionen oplyse, hvilke fremskridt der er sket i forbindelse med dets forslag om at forbyde brug af nogle bromerede flammehæmmere samt angive i hvilke medlemsstater, hvis der er nogen, der er imod Kommissionens forslag?
2. Hvornår forventer den at kunne give meddelelse om et forbud, og hvilke farer forudser den for forbrugerne, hvis sagen stadig bliver forsinket?
3. Er Kommissionen under henvisning til det nuværende videnskabelige vidnesbyrd overbevist om, at omfanget af det foreslåede forbud er nok til at sikre forbrugersikkerheden. I bekræftende fald af hvilke grunde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. juni 2001)

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på de svar, der tidligere er blevet givet på skriftlige forespørgsler om det samme emne: E-0033/01 af Meijer (¹), E-2616/00 af Davies (²), E-2504/99 af Thors (³), P-1976/99 af Schörling (⁴), E-3004/98 af Eisma (⁵), og på mundlig forespørgsel H-776/99 af Schörling under spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i december 1999 (⁶).

1. Kommissionen vedtog den 15. januar 2001 et forslag om at forbyde anvendelsen af bromerede flammehæmmere, pentabromodiphenylether, fra den 1. juli 2003 (⁷). Forslaget til direktiv om 24. ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (⁸) er blevet fremsendt til Parlamentet og Rådet med henblik på endelig vedtagelse i henhold til EF-traktatens artikel 251 (tidl. artikel 189b). Kommissionens forslag er blevet underkastet en foreløbig undersøgelse af Rådets arbejdsgruppe »Teknisk harmonisering«. Parlamentet har endnu ikke afgivet nogen udtalelse ved førstebehandlingen.

Kommissionens forslag bygger på Kommissionens henstilling af 5. marts 2001 (⁹) om resultaterne af risikovurdering og strategier for risikobegrænsning for stoffet som led i Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993 om vurdering af og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer (¹⁰). Kommissionens henstilling blev enstemmigt støttet af medlemsstaterne.

2. Kommissionen foreslår, at forbuddet skal træde i kraft atten måneder efter Parlamentets og Rådets vedtagelse af forslaget til direktiv, således at medlemsstaterne får den nødvendige tid til at gennemføre direktivet i national lovgivning.

Forslaget om forbud sigter mod at reducere risiciene for miljøet. Resultatet af risikovurderingen var, at risikoen for forbrugerne for at blive udsat for det pågældende stof er minimal, eftersom det i EU kun anvendes i polyuretanskum, som er forseglet i visse produkter. Der blev dog givet udtryk for bekymring over et stigende niveau af pentabromodiphenylether i brystmælk.

3. Kommissionen mener, at forslaget er vidtrækkende og derved sikrer forbrugerne en høj grad af sundhedsbeskyttelse og sikkerhed. Forslaget om at forbyde alle former for anvendelse af pentabromodiphenylether tager endvidere højde for forsigtighedsprincippet, som er omhandlet i Kommissionens meddelelse om forsigtighedsprincippet⁽¹⁾, eftersom det omtaler den foruroligende forøgelse af niveauet af pentabromodiphenylether i brystmælk fra endnu ikke identificerede kilder.

Forslaget vil ikke bevirke større risiko i forbindelse med brandbekæmpelse eller større risiko for miljøet i betragtning af, at der findes passende alternative flammehæmmere.

Endvidere har Kommissionen vedtaget et forslag til direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr⁽¹²⁾.

I henhold til dette direktivforslag skal medlemsstaterne sikre, at anvendelse af visse tungmetaller og to grupper af bromerede flammehæmmere, PBB og PBDE i elektrisk og elektronisk udstyr substitueres med andre stoffer fra den 1. januar 2008. Dette forslag er for tiden til behandling i Rådet og Parlamentet.

⁽¹⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001.

⁽²⁾ EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 134.

⁽³⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000.

⁽⁴⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000.

⁽⁵⁾ EFT C 142 af 21.5.1999.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (december 1999).

⁽⁷⁾ KOM(2001) 12 endelig udg.

⁽⁸⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽⁹⁾ EFT L 69 af 10.3.2001.

⁽¹⁰⁾ EFT L 84 af 5.4.1993.

⁽¹¹⁾ KOM(2000) 1 endelig udg.

⁽¹²⁾ KOM(2000) 347 endelig udg., EFT C 365 E af 19.12.2000.

(2001/C 318 E/172)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0949/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(28. marts 2001)

Om: Mærkning af moskus

Er Kommissionen tilfreds med de nuværende mærkningskrav, ifølge hvilke ordet »parfum« kan dække over kunstig moskus, der bruges i parfumer, rum-deodoriseringsmidler og vaskepulver?

Er den enig i, at dette kan dække former for moskus, der er kendt for at have hormonlignende virkninger, og for at være persistente og oplagres i kroppens fedtlag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. juni 2001)

Efter de gældende bestemmelser i lovgivningen om kosmetiske midler (dvs. Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976⁽¹⁾) skal produkterne mærkes med det generiske overbegreb »parfumer« som angivelse for de enkelte duftstoffer, der indgår i parfumen, herunder kunstig moskus.

Kommissionen er bekendt med, at der er offentliggjort en række rapporter, som sætter spørgsmål ved sikkerhedsprofilen af visse typer kunstig moskus, særlig stoffernes potentielt bioakkumulerende egenskaber og hormonlignende virkninger.

Når det gælder moskus i kosmetiske midler, bør det bemærkes, at det er forbudt at anvende moskusambrette, mosken og moskustibeten. Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og Andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP) har desuden afgivet udtalelse om anvendelsen af moskusketon og moskusxylen, de to hyppigst anvendte typer moskus. Konklusionen var, at det er ufarligt at anvende de to typer moskus i kosmetiske produkter, forudsat at det sker i en koncentration under en nærmere fastsat grænseværdi. Den Videnskabelige Komité påpegede dog samtidig, at der må ses nærmere på forbrugernes eksponering for andre kilder, f.eks. rengøringsmidler, og at der er behov for yderligere data om stoffernes giftvirkninger på længere sigt.

Når det gælder vaskepulver, falder anvendelsen af moskus i parfume i vaskepulver ind under Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/45/EF af 31. maj 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om klassificering, emballering og mærkning af farlige præparater ⁽²⁾.

Ovenstående bør tages op til gennemgang, når der foreligger en endelig risikovurdering for de to stoffer, som gennemføres i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993 om vurdering af og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer ⁽³⁾. Der er tale om en samlet vurdering af de disponible data om de kemiske stoffers giftighed og virkninger (i alle eksponeringssituationer og ved enhver kendt anvendelse), så Kommissionen forventer at få en indgående analyse af de potentielt hormonforstyrrende, persistente og bioakkumulerende egenskaber ved moskus. Eventuelle anbefalinger med hensyn til risikostyring, som man når frem til på basis af konklusionerne af risikovurderingerne, vil give Kommissionen et solidt videnskabeligt grundlag, så den efter behov kan foreslå yderligere foranstaltninger på området.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽²⁾ EFT L 200 af 30.7.1999.

⁽³⁾ EFT L 84 af 5.4.1993.

(2001/C 318 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0951/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: Restriktioner for anvendelse af phthalater

Er Kommissionen sikker på, at de nuværende restriktioner for anvendelse af phthalater er tilstrækkelige til at beskytte mod de potentielle farer? Overvejer den især restriktioner ikke kun for anvendelse i forbindelse med bidelegetøj, men også med andet legetøj, emballage, pvc-gulvbelægning og vinduer, kosmetik og plastmaling? Vil Kommissionen give en oversigt over de potentielle virkninger, som videnskabeligt vidnesbyrd tyder på, nemlig at visse phthalatniveauer kan fremkalde hormonforstyrrelser og forplantningsforstyrrelser? Har Kommissionen kendskab til alternative produkter, som kunne bruges til samme formål uden de samme bivirkninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(11. juni 2001)

Anvendelsen af seks phthalater i legetøj og småbørnsartikler, der er beregnet til at blive puttet i munden af børn under tre år, er omfattet af et midlertidigt forbud i henhold til Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed ⁽¹⁾, mens man afventer et permanent forbud under Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater ⁽²⁾.

Kommissionen vedtog i november 1999 et forslag om at begrænse markedsføringen og anvendelsen af visse phthalater i legetøj. Kommissionens forslag omfatter et forbud mod anvendelsen af seks phthalater i legetøj og småbørnsartikler, der er beregnet til at blive puttet i munden af børn under tre år, og et krav om mærkning af andet legetøj til børn under tre, der kan puttes i mund, skønt det ikke er beregnet til det.

Kommissionens forslag behandles i øjeblikket af Parlamentet og Rådet i henhold til artikel 251 (tidligere artikel 189b) i EF-traktaten.

De mulige risici, som de mest almindeligt anvendte phthalater udgør for helbred og miljø, evalueres i øjeblikket inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993 om vurdering og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer ⁽¹⁾. Da der er tale om en samlet vurdering af alle disponible data om kemiske stoffers toksicitet og virkninger, som omfatter alle eksponeringssituationer og ved enhver kendt anvendelse, forventer Kommissionen at få en indgående analyse af de potentielt hormonforstyrrende og reproduktionstoksiske virkninger af phthalater. Resultatet af risikovurderinger vil give Kommissionen et solidt videnskabeligt grundlag, så den efter behov kan foreslå yderligere foranstaltninger på området. Spørgsmålet om den særlige anvendelse af phthalater i PVC er desuden blevet rejst i Kommissionens grønne bog om polyvinylchlorid (PVC) ⁽²⁾. Rådet har drøftet grønbogen, og Europa-Parlamentet vedtog en beslutning den 3. april 2001. Efter disse drøftelser og omfattende høringer af andre berørte parter agter Kommissionen at fremlægge forslag til en fællesskabsstrategi for PVC, som skal behandle alle vigtige emner inklusive spørgsmålet om anvendelse af phthalater i disse produkter.

Risikovurderingerne vil blive underkastet peer review af Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (CSTEE) og opsummeret i Kommissionen henstillinger, som offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende. I tilfælde af at uacceptable risici identificeres, vil Kommissionen om nødvendigt overveje yderligere risikoreducerende foranstaltninger på de områder, hvor der er påvist risici.

Med hensyn til brugen af alternative til phthalater har undersøgelser, der er gennemført på Kommissionens anmodning, peget på en række mulige erstatninger for phthalater og blød PVC. For at få et overblik over deres sikkerhedsprofil i sammenligning med phthalater bad Kommissionen CSTEE om en udtalelse. I to separate udtalelser konkluderede CSTEE, at der var betydelige huller i den tilgængelige videnskabelige information om mulige erstatningsstoffer. Disse huller skal udfyldes, for at en sikker anvendelse af disse stoffer kan støttes. Kommissionen forbliver optimistisk og tror på, at sådanne oplysninger vil være tilgængelige i den nærmeste fremtid.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽²⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽³⁾ EFT L 84 af 5.4.1993.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 469 endelig udg.

(2001/C 318 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0958/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Skelnen mellem nationalitet ved myndighedernes håndhævelse af takster og bøder

1. Mener Kommissionen det er rimeligt, at stater for personer, som ikke er i besiddelse af den pågældende stats nationalitet, håndhæver andre takster og bøder end for deres egne statsborgere?
2. Har medlemsstaterne inden for Den Europæiske Union lov til ved fastsættelsen af taksters og bøders størrelse at skelne mellem landets statsborgere og andre?
3. Hvordan bedømmer Kommissionen den kendsgerning, at i hvert fald medlemsstaten Belgien har en kategori der hedder »takster for udlændinge«, som er fastsat ved kongelig resolution af 24. oktober 1997 og vedtaget den 1. januar 1998, og at politiet ved anholdelser på grund af færdselsovertrædelser henviser til denne resolution, samt at disse takster kan findes på internetsiderne <http://infocorner.org/verkeer/divers/index.htm> og <http://www.infocorner.org/verkeer/divers/boetes2.htm>?
4. Bør der ikke ske en ændring af denne situation på grundlag af verdenserklæringen om menneskerettigheder, der går ud fra, at alle mennesker er lige, eller på grundlag af Den Europæiske Unions bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(2. maj 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0830/01 fra Karla Peijs ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 129.

(2001/C 318 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0959/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Stigende elektricitetsfremstilling på grundlag af kul og kerneenergi og nedlukning af miljøvenlige enheder som følge af energimarkedets liberalisering

1. Er Kommissionen klar over, at Nederlandene som følge af liberaliseringen siden begyndelsen af 2001 skal til at importere 30 % af elektricitetsbehovet fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og at dette har bevirket, at en række elektricitetsværker, som hidtil har været i brug, er blevet nedlagt?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at denne import navnlig er resultatet af de stigende prisforskelle mellem på den ene side kul, brunkul og atomenergi fra elektricitetseksporterende stater og på den anden side naturgas og varmekraftværker, som der er blevet investeret meget i i Nederlandene i de forløbne år for at reducere udstødningen af CO₂ og andre miljøvirkninger?
3. Hvordan bedømmer Kommissionen den kendsgerning, at restvarme ved produktionsprocesser og installationer med et højt energioverskud på grund af denne udvikling forbliver ubenyttet, og at udstødningen af CO₂ i Nederlandene ganske vist går tilbage, men til gengæld stiger stærkere i andre medlemsstater, hvorved Den Europæiske Union som helhed i mindre grad kan opfylde den forpligtelse med hensyn til reducere udstødningen, som man blev enige om i Kyoto?
4. Kan Kommissionen bekræfte, at den nederlandske import i de kommende år vil stige endnu stærkere, efterhånden som det grænseoverskridende højspændingsnet får større kapacitet?
5. Er Kommissionen enig med mig i, at områder, der i høj grad er afhængig af elektricitet, der fremstilles uden for området, løber den risiko, at de i lighed med den amerikanske forbundsstat Californien — i løbet af nogle få år ikke længere råder over tilstrækkelig elektricitet, eller at de i tilfælde af knaphed kun kan indkøbe den til meget høje priser, og at denne virkning vil blive forstærket, hvis de nu eksporterende områder er nødt til at begrænse deres eksport for at opfylde miljøkrav?
6. Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre kontinuiteten, reducere nødvendigheden af yderligere stigning i antallet af miljøødelæggende højspændingsnet, forhindre skadelige miljøvirkninger og gøre det muligt for forbrugerne at afslå anvendelse af en atomenergi, som de ikke ønsker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(31. maj 2001)

1. Kommissionen er bekendt med, at Nederlandene importerer elektricitet for at dække noget af sin efterspørgsel. Faktisk har Nederlandene altid importeret omkring 15 % af sit energiforbrug fra andre medlemsstater. Det er korrekt, at mængden af importeret elektricitet er steget siden liberaliseringens begyndelse, og det anslås nu, at den dækker omkring 20 % af Nederlandenes forbrug. Den fysiske samkøringskapacitet med Belgien og Tyskland tillader dog en import af op til 30 % af Nederlandenes forbrug. Det ærede medlem af Parlamentet har ret i, at en del af den installerede kapacitet i Nederlandene ikke bruges i øjeblikket, fordi det er billigere at importere elektricitet.

2. Oprettelsen af et indre marked har resulteret i, at forbrugerne søger at udnytte prisforskellene mellem de forskellige selskaber. Det er korrekt, at elektricitet produceret af kul- eller atomkraftværker i øjeblikket er billigere end elektricitet produceret af selskaber, der benytter gasfyr eller kraftvarmeanlæg. Det er dog svært at forudsige prisudviklingen på el, der blandt andet afhænger af prisudviklingen på olie, men også af ledsagende politikker såsom beskatning og en øget internationalisering af eksterne omkostninger. Kommissionen støtter udviklingen af en øget internationalisering af eksterne omkostninger ved forskellige former for el-produktion.

3. Liberalisering af markedet fører til den mest effektive og økonomiske brug af brændsel. Erfaringen viser, at de medlemsstater, der har åbnet deres markeder fuldstændigt på grund af hurtig udskiftning af gamle, ineffektive kraftværker, har reduceret deres udledning af drivhusgasser betydeligt. Både på gas- og elmarkedet ydes der nu mere rådgivning til kunderne om energieffektivitet og energibesparelse end før liberaliseringen.

Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at alle de følger af liberaliseringen, der måtte være skadelige for miljøet, skal modvirkes. Som fremhævet i grønbogen om forsyningssikkerhed⁽¹⁾ skal Kommissionen fortsat træffe foranstaltninger på efterspørgselsiden til bekæmpelse af stigningen i energiforbruget.

Af disse grunde fremlagde Kommissionen i 2000 et forslag til direktiv⁽²⁾ om elektricitet fra vedvarende energikilder, som snart bliver vedtaget. Den 25. april 2001 vedtog Kommissionen et forslag til direktiv om energibesparelse i bygninger⁽³⁾ (når det er gennemført, vil det betyde, at Fællesskabets udledning af drivhusgasser reduceres med 20 % på grund af forpligtelsen til at anvende eksisterende og kommercielt levedygtige teknologier). Desuden vil den fremsætte et forslag til direktiv om energieffektivitet i elektrisk og elektronisk udstyr.

I 2002 vil Kommissionen fremsætte et forslag til direktiv om kraftvarmeproduktion (samproduktion) med henblik på at fremme anvendelsen heraf i Europa.

4. Det ærede medlem har ret i, at der er planlagt en forøgelse af Nederlandenes kapacitet på samkøringslinjerne på yderligere 1000 megawatt i den nærmeste fremtid. Dette øger Nederlandenes importmuligheder, men på samme tid øger det også mulighederne for eksport.

5. Den nuværende overkapacitet i de fleste af de europæiske net gør det usandsynligt, at der opstår samme problemer i Fællesskabet som i Californien. En række andre forhold har bidraget til Californiens nuværende elkrise, blandt andet overdrevent lange planlægningsprocedurer på omkring syv år og det forhold, at praktisk talt ikke er opbygget ny kapacitet i ti år, mens efterspørgslen er steget hurtigt over den samme periode. Disse forhold er ikke til stede i Fællesskabet. Ydermere vil en øget kapacitet til handel med energi mellem medlemsstaterne sikre, at det er muligt at imødegå uventede stigninger i efterspørgslen i en enkelt medlemsstat.

Kommissionen finder det dog vigtigt at overvåge udviklingen i balancen mellem udbud og efterspørgsel. Derfor forpligter den i sit forslag til direktiv medlemsstaterne til at overvåge udbuds-/efterspørgselsbalancen årligt og rapportere til Kommissionen. Hvis der kan forventes at opstå ubalance mellem udbud og efterspørgsel, skal medlemsstaterne tage de fornødne forholdsregler for at forhindre, at en sådan situation udvikler sig.

6. Direktivforslaget indeholder ligeledes en forpligtelse for medlemsstaterne til at tage de fornødne forholdsregler, hvis udviklingen eller vedligeholdelsen af gas-/elnettet ikke er tilstrækkelig til at opretholde forsyningssikkerheden. Ud over disse forholdsregler vil Kommissionen i den nærmeste fremtid fremsætte et forslag til en europæisk plan for infrastrukturen for at løse problemerne med de eksisterende flaskehalse på el- og gasnettet på det indre marked; det skal ske gennem anvendelse af transeuropæiske netmidler og støtte på højeste politiske niveau til disse infrastrukturprojekter.

Endelig foreslår Kommissionen med hensyn til forbrugervalg i sit udkast til direktiv, at udbyderne på deres regninger til slutforbrugeren skal udspecificere, hvilke energikilder der anvendes til at producere den elektricitet, de sælger. På et liberaliseret marked kan dette opmuntre elselskaberne til at konkurrere om

forbrugerne på grundlag af miljømæssige fordele. Hvis der er nok kunder, som er indstillede på at benytte sig af denne mulighed for at bruge deres købekraft, vil de virkelig være i stand til at gøre en forskel med hensyn til balancen i energikilder i Fællesskabet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 311 E af 31.10.2000.

⁽³⁾ KOM(2001) 226.

(2001/C 318 E/176)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0964/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(20. marts 2001)

Om: Køb inden for Fællesskabet af brugte motorkøretøjer — beskatning

Eftersom det i artikel 36, stk. 10, i lovdekret nr. 41 af 23.2.1994 er fastsat, at i handel inden for Fællesskabet anses motorkøretøjer for at være brugte varer, hvis de anses for at være det i henhold til artikel 38, stk. 4, i lovdekret nr. 331 af 30.8.1993 (det vil sige, hvis de har været immatrikuleret i over seks måneder og har kørt over 6 000 km) kan Kommissionen da oplyse, om disse brugte køretøjer skal pålægges marginal moms, uanset om de i det EU-land, de stammer fra, var blevet pålagt marginal moms eller normal moms?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(10. maj 2001)

Brugte biler er enten omfattet af de normale momsordninger eller af de særordninger, der finder anvendelse for brugte genstande, kunstgenstande, samlereobjekter og antikviteter (ordningen med afgift af fortjenstmargenen — »marginal moms«) ifølge artikel 26b i Rådets sjette momsdirektiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾.

Marginal moms kan anvendes af en afgiftspligtig videreforhandler under følgende særlige omstændigheder:

- hvis bilen blev leveret til ham af en ikke-afgiftspligtig person, eller
- hvis bilen blev leveret til ham af en anden afgiftspligtig person, for så vidt dennes levering af godet er fritaget for afgift, fordi han udøver en afgiftsfritaget virksomhed, eller
- hvis bilen blev leveret til ham af en anden afgiftspligtig person, for så vidt dennes levering af godet er fritaget for afgift i overensstemmelse med særordningen for mindre virksomheder, eller
- hvis bilen blev leveret af en anden afgiftspligtig person, for så vidt dennes levering af godet er pålagt marginal moms.

Hvis der anvendes marginal moms, er afgiftsgrundlaget fortjenstmargenen på handelen med fradrag af det momsbeløb, der vedrører selve fortjenstmargenen.

Hvis der ikke var indført marginal moms, ville den afgiftspligtige videreforhandler ikke kunne trække momsen fra den solgte bil i nogen af de ovenstående tilfælde, og han ville være nødt til at pålægge moms på den samlede modværdi, som han ville have ret til at modtage fra køberen, med fradrag af det momsbeløb, der vedrører selve modværdien.

Selv når den bil, der sælges af en afgiftspligtig videreforhandler, er omfattet af marginal moms, kan han imidlertid altid vælge at anvende de normale momsregler.

Hvis betingelserne for at anvende marginal moms ikke er opfyldt, finder de normale momsordninger anvendelse for leveringer af brugte biler.

Den afgiftspligtige videreforhandler, der leverer en brugt bil, må derfor for hvert enkelt salg afgøre, om de normale momsregler finder anvendelse, eller om det er muligt at anvende marginal moms.

Kommissionen kan således meddele det ærede medlem, at det ikke er rigtigt at sige, at alt salg i Fællesskabet af brugte motorkøretøjer, der har været immatrikuleret i over seks måneder og har kørt over 6 000 kilometer, er omfattet af moms på fortjenstmargenen.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977. Direktivet er senest ændret ved Rådets direktiv 2001/41/EF af 19. januar 2001 (EFT L 22 af 24.1.2001).

(2001/C 318 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0969/01
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen
(30. marts 2001)

Om: Haiti

Kan Kommissionen gøre rede for de procedurer, der blev fulgt inden iværksættelsen af EU-sanktionerne mod Haiti?

Hvorledes forholder Kommissionen sig til AVS-landenes reaktion på foranstaltningerne over for Haiti?

Deler Kommissionen ikke den opfattelse, at valgprocedurer ikke bør danne grundlag for en afgørelse om at trække udviklingsbistand tilbage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(1. juni 2001)

I kølvandet af valget til den lovgivende forsamling den 21. maj 2001 og den efterfølgende rapport fra det internationale observatørkorps (OAS), hvori der blev konstateret mange uregelmæssigheder, opfordrede Unionen Haiti til at indgå i konsultationer, der blev indledt den 26. september. Unionen gav udtryk for, at et af de væsentlige elementer i artikel 9 i Cotonou-aftalen (respekt for menneskerettigheder, demokratiske principper og retsstaten) var blevet krænket.

De procedurer, der blev fulgt, var i fuld overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 96. Under konsultationen ytrede Unionen sin betænkelighed ved situationen, og dette blev efterfulgt af en erklæring fra den haitiske udenrigsministers side, hvori den ikke kom ind på Unionens betænkeligheder. Unionen drog nogle foreløbige konklusioner, hvori den tog Haitis holdning til efterretning, men hvori den også beklagede, at dens bemærkninger og betænkeligheder ikke var taget til følge. Unionen konstaterede, at de væsentlige elementer i artikel 9 i Cotonou-aftalen ikke var blevet fuldt ud respekteret. Den forventede, at Haiti ville reagere og fremlægge nye oplysninger inden udløbet af den periode på to måneder, der i artikel 96 er forudset til afholdelsen af konsultationer.

I løbet af oktober og november 2000 og inden afholdelsen af præsidentvalget blev der rettet adskillige henvendelser til de haitiske myndigheder for at gøre dem opmærksomme på de mulige følger af deres holdning. De haitiske myndigheder traf imidlertid ingen korrigerende foranstaltninger.

Ved afslutningen af denne periode og efter præsidentvalget i november 2000 (der blev boykottet af oppositionspartierne og afholdt uden tilstedeværelse af internationale observatører, fordi valget ikke blev anset for at være i overensstemmelse med de demokratiske spilleregler), indledtes den afsluttende procedure, der førte til Rådets vedtagelse af relevante foranstaltninger. Konsultationerne i henhold til artikel 96 har til formål at undersøge situationen med henblik på at finde en løsning, der kan accepteres af begge parter. Med det fremgår klart af denne artikel, at hvis der ikke findes nogen løsning, kan der »træffes relevante foranstaltninger«.

Kommissionen reagerede ikke officielt på pressemeddelelsen fra AVS-staternes sekretariat. Unionen gav lederen af delegationen i Haiti i opdrag at gøre rede for Unionens politiske holdning samt for de foranstaltninger, der ville blive truffet med hensyn til en omlægning af samarbejdsprogrammerne.

Samarbejdet med Haiti videreføres, og bistanden trækkes ikke tilbage. De foranstaltninger, der er truffet, må ikke gå ud over Haitis befolkning; den direkte budgetstøtte til regeringen er suspenderet, og de bestående midler (52 mio. EUR) overføres til projekter, der er til direkte fordel for befolkningen inden for sundheds- og uddannelsessektoren.

Begrundelsen for Unionens beslutning var den manglende respekt for artikel 9 i Cotonou-aftalen, især de demokratiske principper; den beregningsmetode, der blev anvendt ved valget af senatorer, indebar, at mere end 1 million stemmer ikke blev taget i betragtning.

Inden udgangen af år 2001 skal der foretages en fornyet vurdering af den politiske situation, og på grundlag heraf kan der træffes en ny afgørelse om de relevante foranstaltninger. Kommissionen håber, at de haitiske myndigheder til den tid vil have truffet de nødvendige korrigerende foranstaltninger til genindførelse af demokratiet, der vil sætte Unionen i stand til at genetablere et fuldstændigt samarbejde.

I forbindelse med sagen vedrørende Haiti var beslutningsgrundlaget ikke blot selve valgprocedurene, men også en række uregelmæssigheder og manglende overholdelse af de grundlæggende demokratiske principper i forbindelse med valget til den lovgivende forsamling og tillige i forbindelse med præsidentvalget, herunder svindel, trusler og nedsættelsen af et ikke-repræsentativt udvalg til valgs prøvelse.

(2001/C 318 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0970/01
af Pere Esteve (ELDR) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Vurdering af budgetmidlerne til Meda-programmet og de finansielle instrumenter som led i strategien for Middelhavsområdet

På det andet møde i Euro-Middelhavsforummet den 8.-9. februar 2001 i Bruxelles vedtoges en sluterklæring indeholdende en opfordring til at foretage en vurdering af partnerlandenes evne til at absorbere de budgetmidler, de får tildelt under Meda-programmet, og de finansielle instrumenter i den nye EU-strategi for Middelhavsområdet (punkt 33 i sluterklæringen).

Hvilke skridt agter Kommissionen på baggrund af denne konkrete opfordring at tage for hurtigst muligt at reagere på forummets henstilling? Hvornår agter Kommissionen at forelægge resultaterne af en sådan vurdering for Europa-Parlamentet, således at budgetmidlerne kan tildeles på grundlag af en omfattende evaluering af EU's aktioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. maj 2001)

De bekymringer, der kom til udtryk på Euro-Middelhavsforummet, blev der fulgt op på i forbindelse med reformen af forvaltningen af Kommissionens finansielle og faglige samarbejde med tredjelande, som er en af Kommissionens hovedprioriteter, som det også fremgår af Kommissionens årlige arbejdsprogram for 2001 ⁽¹⁾. I den forbindelse kan bl.a. nævnes oprettelsen af det nye EuropeAid kontor pr. 1. januar 2001, samt udarbejdelsen af mere strategiske fremgangsmåder og konsoliderede programplanlægningsprocedurer over for tredjelande. Herudover vil reformerne af de eksterne tjenester føre til en betydelig styrkelse af personaleressourcerne i Kommissionens delegationer, hvilket også skulle bidrage til en hurtigere gennemførelse af det finansielle og faglige samarbejde med tredjelande.

Endvidere foretages der med Rådets forordning (EF) nr. 2698/2000 af 27. november 2000 ⁽²⁾ om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1488/96 en række specifikke ændringer, som vil medføre en mere effektiv og hurtigere gennemførelse af MEDA-programmet.

Endelig må man ikke glemme, at også partnerskabslandene har en vigtig rolle at spille i forbindelse med gennemførelsen af MEDA-programmet. De skal bl.a. sørge for, at der stilles tilstrækkelige ressourcer til rådighed i forbindelse med administration af MEDA-midlerne. Kommissionen vil i sine bilaterale kontakter med partnerskabslandene nøje overvåge, at dette sker.

Kommissionen informerer om ovenstående inden for rammerne af sin løbende dialog med Europa-Parlamentet, den årlige MEDA-rapport samt i forbindelse med rapporteringen om gennemførelsen af reformen af forvaltningen af det finansielle og faglige samarbejde med tredjelande.

⁽¹⁾ KOM(2001) 28 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 311 af 12.12.2000.

(2001/C 318 E/179)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0971/01
af Alejandro Cercas (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Statistik over arbejdsulykker

Statistikken over arbejdsulykker i Spanien udviser fortsat en foruroligende udvikling. En nylig rapport fra det spanske økonomiske og sociale råd er udtryk for, hvor alvorligt det står til (1 133 døde og 935 000 tilskadekomne sidste år), og det er endnu mere foruroligende, at denne situation tenderer mod at forværres med årene, først og fremmest på grund af de mange usikre arbejdsforhold, hvor der er sket en betydelig stigning. Hovedkonklusionen i denne rapport er, at den spanske regering ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger til at rette op på arbejdsulykkesstatistikken.

I henhold til Kommissionens svar på min tidligere forespørgsel E-0625/00 ES nøjes den med at udarbejde og harmonisere de data, som den spanske regering fremsender (den seneste statistik er for øvrigt fra 1996) og til lovgivnings- og ikke-lovgivningsinitiativer, som overlader til regeringerne at udarbejde de forebyggende politikker og kontrollen hermed.

Det er klart, at de juridiske rammer her er begrænsede, men når der i en medlemsstat, Spanien, er dobbelt så mange arbejdsulykker som gennemsnittet i Den Europæiske Union, og når der ikke træffes passende foranstaltninger til imødegåelse af dette alvorlige problem, er det påkrævet med et yderligere initiativ. Hvis det i stedet for at dreje sig om dødsulykker drejede sig om økonomiske data: inflation, vekselkurs m.v. skulle Kommissionen nok søge at finde frem til en måde at rette op herpå.

Kommissionen anmodes følgelig om at oplyse, om det på baggrund af den alvorlige situation og den negative udvikling i arbejdsulykkesstatistikken i Spanien ikke er på tide at udarbejde en mere aktiv strategi med udgangspunkt i en evaluering på stedet og bistå den spanske regering med at søge at nå frem til de løsninger, som den efterlyser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(30. maj 2001)

Kommissionen deler helt det ærede medlems bekymring over arbejdsulykkesituationen i Spanien.

De seneste tilgængelige data, som er fra 1998⁽¹⁾, viser en forbedring på EU-plan både i forekomsten af arbejdsulykker med fravær fra arbejdet i over tre dage, der er på 4 089 ulykker pr. 100 000 personer i beskæftigelse i 1998 i forhold til 4 229 i 1996 og 4 539 i 1994, og i forekomsten af arbejdsulykker med dødelig udgang, som er på 3,5 dødsulykker pr. 100 000 personer i beskæftigelse i 1998 i forhold til 3,6 i 1996 eller 3,9 i 1994.

De samme data for Spanien viser derimod en lille forbedring i forekomsten af dødsulykker mellem 1994 og 1998, men en stigning i forekomsten af ulykker med et fravær på over tre dage.

Disse statistiske indikatorer viser, at anvendelsen på EU-plan af fællesskabslovgivningen om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen har haft positive virkninger for forbedringen af arbejdsbetingelserne, idet ulykkesfrekvenserne er gået ned. Det fremgår således, at denne lovgivning, når den anvendes korrekt, forbedrer arbejdstagernes sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen.

Kommissionen mener, at det er op til medlemsstaterne at sørge for at fremme og sikre en korrekt og effektiv anvendelse af de nationale bestemmelser til gennemførelse af EU-direktiverne. Når resultaterne af det igangværende evalueringsarbejde foreligger, påtænker Kommissionen i sin nye strategi for beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen at foreslå oplysningskampagner over for de forskellige aktører, således at de foranstaltninger, der er truffet på området indtil nu, kan blive mere effektive.

⁽¹⁾ ESAW data (European Statistics of Accidents at Work/EU-statistikker om arbejdsulykker) fra Eurostat.

(2001/C 318 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0974/01**af Wilhelm Piecyk (PSE), Reimer Böge (PPE-DE) og Christian von Boetticher (PPE-DE) til
Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Problemer på det grænseoverskridende arbejdsmarked på grund af dansk registreringsafgift på tjenestevogne

Registreringsafgiften på tjenestevogne i Danmark ser ud til at skabe betydelige problemer på det grænseoverskridende arbejdsmarked mellem Tyskland og Danmark.

Således er f.eks. en tysk hjemmeplejer med bopæl i Danmark og arbejdssted i Tyskland ifølge dansk lovgivning tvunget til at betale registreringsafgift på en tjenestevogn, som hun udelukkende benytter i tjenstligt øjemed, men som er nødt til at stå ved hendes bopæl, fordi hun lejlighedsvis kan blive tilkaldt i nødsituationer.

Ifølge vore oplysninger berører dette problem en gruppe på ca. 150 personer af lignende tilfælde på det grænseoverskridende arbejdsmarked mellem Tyskland og Danmark.

Med ca. DKK 60 pr. dag er denne registreringsafgift så høj, at denne gruppe arbejdstagere bliver ringere stillet i forhold til deres kolleger, der bor i Tyskland.

Da registreringsafgiften herudover også kan blive en hindring for ansættelse, hvilket er i modstrid med kravet om et grænseoverskridende arbejdsmarked, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Mener Kommissionen, at ovenfor beskrevne forhold er i overensstemmelse med den frie bevægelighed i Den Europæiske Union?
2. Hvad har Kommissionen hidtil gjort og hvad agter Kommissionen at foretage sig for at medvirke til at løse disse problemer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. juni 2001)

Kommissionen skal henvise de ærede medlemmer til sit svar på skriftlig forespørgsel E-1478/00 af Karin Riis-Jørgensen ⁽¹⁾. Kommissionen fortsætter overtrædelsesproceduren mod Danmark.

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001.

(2001/C 318 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0976/01**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Direktiv om skaldyrhygiejne

Kan Kommissionen bekræfte hvornår og om de største skaldyrproducerende lande så som Frankrig, Irland og Nederlandene agter at gennemføre bilag III, afsnit 2 (KOM(2000) 438 endelig udgave af 14. juli 2000) i de nye kontrolbestemmelser på hygiejneområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. maj 2001)

Rådets direktiv 91/492/EØF af 15. juli 1991 fastsætter de sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af levende toskallede bløddyr ⁽¹⁾.

Det dokument, som det ærede medlem henviser til, er ét af mange forslag til en omarbejdning af EF-hygiejnereglerne, som for øjeblikket behandles af Parlamentet og Rådet. Den færdige tekst til disse forslag vil først blive offentliggjort efter færdiggørelsen af den igangværende procedure med fælles beslutningstagning.

De gældende krav til bestemmelsen af den fækle forureningsgrad i et område, hvor der produceres levende toskallede bløddyr, er fastsat i kapitel I i bilaget til Rådets direktiv 91/492/EØF, og i medfør heraf er alle medlemsstater forpligtet til at anvende disse bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 268 af 24.9.1991.

(2001/C 318 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0984/01**af Ulpu Iivari (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Den sproglige udformning af informationskampagner, som støttes af EU

EU og en organisation med navnet Intercitrus gennemfører sammen en kampagne for markedsføring af citrusfrugter, som til dels består af et Internetwebsted med adressen www.orangefruit.net. I den finsksprogede del er hele teksten sprogligt klodset og dele af den helt underlødige. Den Europæiske Union betegnes endog som »det Europæiske Fællesmarked« (»Euroopan yhteisöys« i stedet for Euroopan yhteisö).

Følgende citater taler for sig selv:

Siden 1998 har det Europæiske Fællesmarked og Intercitrus gjort en indsats for sundheden og har gennemført diverse kampagner til fremme af de friske appelsiner og klementiners sunde egenskaber og gode smag.

Kampagnens formål består i at gøre opmærksom på appelsiner og klementiners egenskaber samt deres ernæringsmæssige fordele og er finansieret af Intercitrus med støtte fra Europa-Kommissionen.

Ifølge webstedet er der til kampagnen afsat mindst 4,6 mio. EUR. Den gennemføres i otte EU-medlemsstater.

Med henvisning til ovenstående bedes Kommissionen oplyse:

1. Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at forbedre kampagnens sproglige udformning?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at det sprog, der anvendes i alle de kampagner, som støttes af EU, er fejlfrit og forståeligt, og at kampagnerne således også fremmer målsætningerne for bl.a. Det Europæiske Sprogår 2001?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. maj 2001)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at linket til den finske tekst er blevet fjernet på hjemmesiden (»orangefruit.net«). Kommissionen har endvidere bedt organisationen InterCitrus om at fjerne selve den finske side. Det er klart, at EU ikke på nogen måde vil medfinansiere netstedets finske del.

Kommissionen gør opmærksom på, at den pågældende informationskampagne forvaltes indirekte, dvs. at det er det ansvarlige organ (i dette tilfælde det spanske landbrugsministerium), som er juridisk ansvarligt for kontrollen med informationskampagnen. Kommissionen fører dog tilsyn med programmet, hvilket har resulteret i ovennævnte indgreb.

(2001/C 318 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0985/01

af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Dioxin- og furanemissioner fra sintringsanlægslinjer

Af svar fra den vallonske miljøminister, Michel Forêt, på to parlamentariske spørgsmål, som det vallonske parlamentsmedlem, Xavier Desgain, stillede ham den 24.11.1999 og 20.6.2000, fremgår det, at ISSeP (Institut Scientifique de Service Public) den 27. marts 1998 sammen med »Landesumweltamt Nordrhein-Westfalen« (»LUA«) havde underskrevet en aftale, der skulle supplere opgørelser over dioxinemissioner i Den Europæiske Union. Gennem »LUA« finansieres denne aftale for halvdelens vedkommende af GD XI. Inden for disse rammer skulle GD XI bl.a. have foreslået at foretage målinger af dioxin på to sintringsanlægslinjer (Liège- og Charleroi-linjerne). Ifølge de oplysninger fra halvofficiel kilde, som stilleren af den foreliggende forespørgsel råder over, er resultaterne af disse målinger foruroligende: 4-7 ng Gæ dioxin/m³ for fabrikken i Charleroi og 0,6-0,8 ng Gæ dioxin/m³ for fabrikken i Liège.

1. Kan Kommissionen bekræfte disse måleresultater?
2. Er der også foretaget målinger af denne art på sintringsanlægslinjer og andre jernværker i andre medlemsstater? kan Kommissionen i bekræftende fald meddele resultaterne af de foretagne målinger?
3. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe for at nedsætte dioxinudledningerne fra denne form for anlæg, der tilsyneladende, i betragtning af koncentrationerne og gennemstrømningsmængden af den målte gas, ligger væsentligt over hvad man kan iagttage for forbrændingsanlæg for husholdningsaffald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. juni 2001)

1. »The European Dioxin Emission Inventory — Stage II« (den europæiske opgørelse over dioxinemissioner, trin II) er udarbejdet af Nordrhein-Westfalens miljøagentur på Kommissionens vegne og forelå i endelig udgave i december 2000. Rapporten konkluderer blandt andre resultater, at der var følgende resultater af de dioxinmålinger, der blev foretaget på sintringsanlæg i den vallonske del af Belgien (Liège og Charleroi): stack-emissioner blev målt til 0,7 (0,6-0,8) for anlægget i Liège, og 6,8 (5,2-9,8) nanogram (ng) I — toksiske ækvivalenter pr. kubikmeter (TEQ/m³) for anlægget i Charleroi.
2. Der er ikke foretaget dioxinmålinger på jernmalmsintringsanlæg i andre medlemsstater. Vedrørende jern- og stålindustrien blev der dog gennemført målingsprogrammer i jern-/stålstøberier (kupolovne) i Tyskland og i jernstøberier med lysbueovne i Grækenland og Portugal. Den endelige rapport om dette projekt foreligger snarest på Fællesskabets dioxin-hjemmeside: <http://europa.eu.int/comm/environment/dioxin/index.htm>
3. Kommissionen er i færd med at udvikle en fælles strategi for dioxiner og polychlorbiphenyler (PCB). Mange af de aktioner, som forventes gennemført under denne strategi med henblik på at reducere miljøforureningen med dioxin, bliver koncentreret om sektorer med et dioxinemissionspotentiale såsom jern- og stålindustrien.

Da der er store forskelle i emissionerne fra de forskellige jernmalmsintringsanlæg, og da mange data fra medlemsstaterne stadig ikke er indkommet, overvejer Kommissionen at:

- foretage dioxinmissionsmålinger på jernmalmsintringsanlæg, der stadig ikke er blevet testet, for at kunne beslutte, om der er behov for umiddelbare indgreb for at nedbringe emissionerne;
- fremme anvendelsen af bedste, tilgængelige dioxinreduktionsteknikker i jern- og stålindustrien; emissioner af polychlordibenzo-p-dioxiner/polychlordibenzofuraner (PCDD/F) fra sintringsanlæg kan nedbringes betydeligt gennem forskellige primære foranstaltninger. Kommissionen vil bidrage til at udbrede denne viden til de respektive kontakter i jern- og stålindustrien.

(2001/C 318 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0988/01

af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: EASA

I slutningen af sidste år forelagde Kommissionen et forslag til forordning om oprettelse af EASA (European Aviation Safety Authority). De femten EU-medlemmer er imidlertid også medlemmer af ICAO (Den Internationale Organisation for Civil Luftfart), hvilket betyder, at teksten til konventionen om EASA ikke bør være i modstrid med de forpligtelser, som disse stater har i henhold til Chicago-konventionen.

Har Kommissionen i forbindelse med forelæggelsen af forslaget:

1. kontrolleret, om denne forordnings bestemmelser er i modstrid med Chicago-konventionens bestemmelser?
2. på forhånd truffet aftale med ICAO?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. maj 2001)

Formålet med det forslag til forordning⁽¹⁾, som det ærede medlem omtaler, er at overdrage medlemsstaternes ansvar med hensyn til luftfartssikkerhed og flytrafikkens forenelighed med miljønormerne til Fællesskabet, så der sikres et ensartet beskyttelsesniveau på det indre marked. I den sammenhæng må Fællesskabet naturligvis sørge for, at medlemsstaternes internationale forpligtelser opfyldes, specielt dem, der følger af Chicago-konventionen (konventionen om international civil luftfart).

Kommissionens forslag indeholder to nøgleelementer.

Dels indføres via forordningens artikel 5 og 6 i Fællesskabets retsorden de standarder, som Den Internationale Organisation for Civil Luftfart (ICAO) har vedtaget på områder, hvor Fællesskabet i første omgang udøver gennemførelsesbeføjelser (certificering af luftfartsprodukter). Efterhånden som Fællesskabet som led i anvendelsen af artikel 7 udvider sine beføjelser, er det vigtigt, at det fortsat foretager denne certificering. Således vil tredjelande, der er parter i Chicago-konventionen, have vished for, at de i Fællesskabet certificerede luftfartsprodukter udviser et sikkerhedsniveau og en miljøvenlighed, der er mindst lige så stor, som hvad der er foreskrevet af ICAO.

Dels understreges det i forordningens artikel 4, stk. 2, at anvendelsen af forordningen og gennemførelsesbestemmelserne hertil ikke må gå ud over de rettigheder, tredjelande nyder under de gældende internationale konventioner, særlig Chicago-konventionen. Således har tredjelande sikkerhed for, at de certifikater og godkendelser, de har udstedt i overensstemmelse med ICAO-standarderne, accepteres i forbindelse med overflyvning og mellemlanding på EU-medlemsstaternes territorium.

På denne baggrund er Kommissionen af den opfattelse, at dens forslag er i overensstemmelse med international ret. De kontakter, den har haft med repræsentanter for ICAO vedrørende forslaget, giver ikke anledning til at tro, at der skulle være tvivl om dets forenelighed med Chicago-konventionen.

(¹) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler for civil luftfart og om oprettelse af et europæisk luftfartssikkerhedsagentur, KOM(2000) 595 endelig udg.

(2001/C 318 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0990/01

af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: EU's repræsentationer i tredjelande

Ved læsning af Den Europæiske Unions organisationsplan kan det konstateres, at adskillige af EU's repræsentationer i tredjelande ikke har nogen overordnet. Kommissionen bedes besvare følgende: Hvorfor er disse stillinger forblevet ledige, og hvad agter Kommissionen at foretage sig for at få stillingerne besat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. maj 2001)

Når der jævnt hen opstår ledige stillinger som delegationsledere, skyldes det, at funktionærer i den eksterne tjeneste overføres til andre stillinger eller går på pension. Det er normalt for enhver administration, hvor der er et krav om rotation for personalet. For øjeblikket er otte af delegationerne uden leder. Syv af disse stillinger er ved at blive besat. Men det tager tid. Udvælgelsesproceduren omfatter indgående interviews af ansøgerne og foregår på generaldirektørplan. Sommetider er det nødvendigt med et specifikt opslag for en særlig stilling. De udvalgte ansøgere skal derpå anerkendes af ansættelsesmyndigheden. Derefter går udnævnelsen videre til Rådet, og først derefter kan det berørte lands officielle godkendelse indhentes. Fra det øjeblik en stilling søges opslået, til delegationslederen faktisk tiltræder stillingen, kan der gå mange måneder.

For fire af de syv nævnte stillinger er der allerede blevet udnævnt en delegationsleder. For den ottende delegations vedkommende, Burundi, foreligger der ikke for øjeblikket noget forslag til besættelse af stillingen.

(2001/C 318 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0992/01

af Geoffrey Van Orden (PPE-DE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Støtte til Bulgarien

Hvilke fremskridt er der sket med henblik på at imødekomme den anmodning, Europa-Parlamentet fremsatte for over fem måneder siden i sin beslutning af 4. oktober 2000 om Bulgariens ansøgning om EU-medlemskab (A5-0241/2000): »om at forelægge Parlamentet en detaljeret og omfattende opstilling over den samlede finansielle støtte, der for nylig er ydet Bulgarien, sammen med en vurdering af, i hvilket omfang Unionens bistandsprogrammer har bidraget til at skabe væsentlige økonomiske og administrative fremskridt i Bulgarien?»

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(8. juni 2001)

Kommissionen sender det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat en detaljeret beskrivelse af programmeringsrammen og de projekter, der er ydet støtte til dels under Phare-programmet siden 1999,

dels under det strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument ISPA og det særlige tiltrædelsesprogram vedrørende landbrug og udvikling af landdistrikter SAPARD, siden disse blev indledt i 2000.

Der findes et veletableret system, hvorved man kan overvåge og evaluere resultatet af igangværende og tilendebragte projekter, som Kommissionen har ydet støtte til. Der udarbejdes uafhængige rapporter med henblik på at påpege og udbedre svagheder i projektgennemførelsen og drage erfaringer, som kan bruges i programmeringen af fremtidig bistand. At dømme efter disse rapporter er resultaterne af fællesskabsbistanden til Bulgarien ikke lige gode. Dette tyder ofte på, at den institutionelle kapacitet til at gennemføre projekterne er svag i Bulgarien. Kommissionen har forsøgt at udbedre disse svagheder ved at målrette den nyligt programmerede bistand bedre og stille strengere betingelser herfor.

Når man skal vurdere resultatet af fællesskabsbistanden til Bulgariens førtiltrædelsesarbejde, kan det være vanskeligt at skelne mellem de resultater, der er opnået gennem fællesskabsinitiativer, og de resultater, der er opnået gennem andre programmer iværksat af internationale finansieringsinstitutioner og bilaterale organer.

Generelt set ser Kommissionen dog positivt på reformen i Bulgarien. Det er lykkedes myndighederne at stabilisere den makroøkonomiske situation, omsætte en stor del af Fællesskabets regelværk og så småt tage fat på vanskelige sociale problemer. Bulgarien har indtil videre gjort store fremskridt i tiltrædelsesforhandlingerne. På den anden side findes der endnu ikke en egentlig markedsøkonomi i Bulgarien, kvaliteten af den offentlige forvaltning (navnlig domstolene) og gennemførelsen af Fællesskabets regelværk er ikke lige god på alle områder, og korruption er fortsat et problem. Kommissionen vil derfor umiddelbart koncentrere sin indsats om disse hovedområder.

(2001/C 318 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0994/01

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Anvendelse af direktivet om deponering af affald

Mener Kommissionen, at det vil være realistisk at forvente af medlemsstaterne, at de overholder direktivet om deponering af affald (1999/31/EF⁽¹⁾), når kriterierne for modtagelse af affald først vil blive vedtaget i april 2001?

⁽¹⁾ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(29. maj 2001)

Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald skal være gennemført i medlemsstaternes nationale lovgivning senest den 16. juli 2001.

Kommissionen og medlemsstaterne arbejder i øjeblikket på en ensartet procedure for affaldsklassifikation og -modtagelse.

I direktivet tages der højde for, at den ensartede procedure for affaldsklassifikation og -modtagelse ikke træder i kraft den 16. juli 2001, og det indeholder i bilag II nogle generelle principper og en foreløbig modtagelsesprocedure, der skal anvendes i mellemtiden.

Derfor anser Kommissionen ikke forskellen mellem datoerne for at være et potentielt problem for gennemførelsen af direktivet om deponering af affald.

(2001/C 318 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0995/01**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Overtrædelse af fællesskabslovgivningen om asbest fra den spanske autonome region Valencias side

I 1998 henvendte de ansatte ved firmaet Fibrocementos del Levante, som har hjemme i Sant Vicent del Raspeig (i den autonome region Valencia), sig til domstolene med den påstand, at det er skadeligt for deres helbred, at der anvendes asbest under deres arbejde. I mellemtiden er domstolen i Sant Vicent ikke en gang begyndt at behandle sagen, samtidig med at der siden januar 2000 er registreret seks ofre, der har været udsat for, og indåndet stoffet. Desuden påregnes det, at 30 % af de ansatte vil blive syge inden 2005, hvor direktiv 1999/77/EF⁽¹⁾ (udvidelse af direktiv 85/467/EØF⁽²⁾) om forbud mod asbest skal være trådt i kraft.

Til gengæld har den autonome region Valencias økonomi- og finansminister netop offentliggjort en liste over virksomheder, hvoraf det fremgår, at i alt 32 firmaer i regionen Valencia stadig arbejder med asbest. De ansatte i disse virksomheder sendes regelmæssigt til lægekontrol, men de udsættes fortsat fuldt ud for det giftige stof under deres arbejde.

Ganske vist er det ikke meningen, at bestemmelserne i nævnte direktiv 1999/77/EF skal træde i kraft før den 1. januar 2005, men Fibrocementos del Levante har — ligesom det gælder resten af de Valencia-firmaer, der arbejder med asbest — allerede ladet hånt om diverse dele af fællesskabslovgivningen, som er trådt i kraft. Her skal især nævnes:

- direktiv 80/1107/EØF⁽³⁾ om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for kemiske, fysiske og biologiske agenser under arbejdet, hvor asbest nævnes i bilag I,
- direktiv 87/217/EØF⁽⁴⁾ om forebyggelse og formindskelse af miljøforurening med asbest.

Kan Kommissionen på den baggrund oplyse:

- Om den er rede til at indføre en støtteordning for de ofre, som asbesten vil have forårsaget, inden den definitivt forbydes i 2005?
- Om den over for de spanske myndigheder agter at indlede en undersøgelse vedrørende eventuel overtrædelse af direktiv 80/1107/EØF og 87/217/EØF fra Fibrocementos del Levantes og andre Valencia-firmaers side?

⁽¹⁾ EFT L 207 af 6.8.1999, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 269 af 11.10.1985, s. 56.

⁽³⁾ EFT L 327 af 3.12.1980, s. 8.

⁽⁴⁾ EFT L 85 af 28.3.1987, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(30. maj 2001)

I Rådets direktiv 80/1107/EØF⁽¹⁾ af 27. november 1980 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for kemiske, fysiske og biologiske agenser under arbejdet, som det ærede medlem henviser til, hedder det, at der ved hjælp af særdirektiver skal fastsættes grænseværdier og specielle forskrifter for de agenser, der er anført i direktivets bilag I. Rådet vedtog på dette grundlag direktiv 83/477/EØF af 19. september 1983 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest⁽²⁾, som er det andet særdirektiv i henhold til artikel 8 i direktiv 80/1107/EØF.

Dette direktiv, 83/477/EØF, som allerede er blevet ændret to gange, først i 1991 (91/382/EØF)⁽³⁾ og igen i 1998 (98/24/EF)⁽⁴⁾, fastsætter fællesskabsreglerne for beskyttelse af arbejdstagere mod asbest.

En ny revision af dette direktiv er for øjeblikket under forberedelse, og Kommissionens forslag om ændring af direktivet forventes vedtaget i løbet af de kommende måneder.

Spanien har omsat dette direktiv korrekt i national lovgivning, og det er de kompetente nationale myndigheders ansvar, bl.a. med hjælp fra arbejdstilsynet, at undersøge og kontrollere, om de spanske bestemmelser anvendes korrekt.

Det er således medlemsstaternes opgave at sikre, at der finder en passende overvågning sted af gennemførelsen af de bestemmelser, som er fastsat ved national lovgivning, og at sørge for kompensation i tilfælde af erhvervsbetingede sygdomme, der skyldes eksponering for asbestfibre på arbejdspladsen.

Det fastsættes i Rådets direktiv 87/217/EØF af 19. marts 1987 om forebyggelse af miljøforurening med asbest⁽¹⁾, at asbestudledning i luften og vandmiljøet bør reduceres mest muligt. Desuden bør asbestaffald, så vidt dette er muligt med rimelige midler, reduceres ved kilden eller forhindres. Det betyder, at man skal benytte Batnec (den bedste tilgængelige teknik, der ikke medfører urimelige omkostninger), herunder, hvor det er hensigtsmæssigt, genbrug eller behandling. Asbestaffald må kun deponeres på lossepladser, der har en særlig tilladelse hertil.

Spanien har omsat direktiv 87/217/EØF i national lovgivning. De nationale myndigheder har ansvaret for at gennemføre direktivets bestemmelser.

Det ærede medlems forespørgsel indeholder ikke tilstrækkeligt udførlige oplysninger til, at man kan konkludere, at Spanien efter al sandsynlighed har overtrådt, eller fortsat overtræder, en eller flere af de ovennævnte lovbestemte forpligtelser.

⁽¹⁾ EFT L 327 af 3.12.1980.

⁽²⁾ EFT L 263 af 24.9.1983.

⁽³⁾ EFT L 206 af 29.7.1991.

⁽⁴⁾ EFT L 131 af 5.5.1998.

⁽⁵⁾ EFT L 85 af 28.3.1987.

(2001/C 318 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0996/01

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Manglende overholdelse af bestemmelserne om vandkvalitet i Valencia, Spanien

Kommissionen undersøger i øjeblikket den måde, som de kompetente myndigheder i den autonome region Valencia, har reageret på i forbindelse med udbruddet af legionærsyge i byen Alcoy, og den utilstrækkelige forvaltning af de vigtige floder Segura og Belcaire. Der forekommer imidlertid fortsat tilfælde af forsømmelig forvaltning af vandet, som f.eks. i byen Vila Joiosa, hvor drikkevandet til bebyggelsen Montiboli Hills fremføres gennem en rusten metaltank og pvc-rør, som ikke må anvendes til drikkevand. Der er fundet adskillige døde dyr i tanken (gnavere og slanger), fordi cisternen ikke kan lukkes hermetisk, og kommunen har valgt at lægge løse mursten ved det hul, som vandet føres ud igennem. Det er følgelig klart, at de mennesker, som det såkaldte drikkevand er bestemt for, udsættes for en reel sundhedsfare.

Det tidligere direktiv 80/778/EØF⁽¹⁾ om kvaliteten af drikkevand, som suppleret og udvidet ved direktiv 98/83/EF⁽²⁾ (hvis frist for gennemførelse netop er udløbet), indeholder bestemmelser, der:

- forpligter medlemsstaterne til at sikre, at drikkevandet er sundt og rent, og at det er frit for mikroorganismer, parasitter og stoffer, der udgør en potentiel fare for sundheden,
- fastsætter, at der træffes øjeblikkelige udbedrende foranstaltninger, når der opstår en mulig risiko for manglende overholdelse af parameterværdierne,
- foreskriver regelmæssig kontrol af vandkvaliteten,

- foreskriver, at de berørte forbrugere får den fornødne information og vejledning,
- fastsætter begrænsninger eller afbrydelser af vandforsyningen, hvis vandet udgør en potentiel sundhedsfare.

Mener Kommissionen ikke, at der med denne sag fra byen Vila Joiosa er tale om en ny overtrædelse af direktiv 80/778/EØF i den autonome region Valencia?

(¹) EFT L 229 af 30.8.1980, s. 11.

(²) EFT L 45 af 19.2.1999, s. 55.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. maj 2001)

Kommissionen har ikke kendskab til de kendsgerninger, som det ærede medlem henviser til.

Hvis der i den foreliggende sag kan anvendes fællesskabslovgivning, er det Rådets direktiv 80/778/EØF af 15. juli 1980 om kvaliteten af drikkevand (¹).

Det bør erindres, at direktiv 80/778/EØF bliver afløst af Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 (²). Fristen for gennemførelse af sidstnævnte direktiv udløb den 25. november 2000. Medlemsstaterne skal anvende bestemmelserne i det nye direktiv senest den 25. december 2003.

De to nævnte direktiver tilpligter medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kvaliteten af drikkevand opfylder kravene i direktivet.

Kommissionen har rettet henvendelse til de spanske myndigheder og forelagt de oplysninger, det ærede medlem har givet i denne forespørgsel, for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i den pågældende sag.

(¹) EFT L 229 af 30.8.1980.

(²) EFT L 330 af 5.12.1998.

(2001/C 318 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1002/01

af Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE) til Kommissionen

(21. marts 2001)

Om: Genopbygning af El Salvador

De jordskælv, der har hjemsøgt El Salvador i de seneste måneder, medførte 1 127 døde og 7 660 sårede, ødelagde 309 988 boliger og gjorde 1 497 556 hjemløse. Selvom Kommissionen sikkert er klar over behovet for at give yderligere katastrofe- og genopbygningshjælp, er Europa-Parlamentet foruroliget over omfanget og oprindelsen af de pågældende midler, samt over kvaliteten af de projekter, som de tager sigte på.

Mener Kommissionen, at 8 mio. euro er tilstrækkelig til at dække behovet for katastrofe- og genopbygningshjælp, eller vil den frigive nye bevillinger til imødegåelse af følgerne af jordskælvene, og uafhængigt af de midler, der var opført til El Salvador inden for rammerne af støtten til følgerne af orkanen Mitch?

Der bør også henvises til, at de provisoriske bygninger, der blev opført ved hjælp af katastrofehjælpen, er usikre og frembyder en yderligere fare i tilfælde af naturkatastrofer. Vil De Europæiske Fællesskabers Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) i overensstemmelse med de vurderinger, som enheden for hurtig reaktion i El Salvador og rehabiliterings- og infrastruktur eksperterne har foretaget påtage sig, at finansiere projekter til nødboliger, som gradvist kan udbedres, for således at overvinde kløften mellem katastrofe og rehabilitering?

Er ECHO klar over, at de provisoriske boliger, som er finansierede af europæisk katastrofebistand, konverteres til permanente boliger med alle de risici, der er forbundet hermed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(24. april 2001)*

Kommissionen har truffet en første hastebeslutning om bevilling af 2 mio. EUR, fulgt af en anden beslutning om 8 mio. EUR. Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Nødhjælp (ECHO) vil alt efter, hvordan situationen udvikler sig, supplere sin katastrofehjælp. Også andre af Kommissionens tjenestegrene vil intervenere i forbindelse med rehabiliteringen og håndteringen af post-krisesituationen. Med hensyn til ydelsen af udviklingsbistand iværksætter Kommissionen en række projekter, der tager målrettet sigte på genopbygning af infrastrukturer såsom sygehuse og skoler. Det bør anføres, at det kommissionsmedlem, der har ansvar for udviklingsbistanden, har foretaget en tjenesterejse til katastrofeområdet fra den 25. til den 30. marts 2001.

De nødboliger, der foreslås opført, er lavet af materialer, der for størstedelens vedkommende kan benyttes igen til opførelse af permanente boliger. Sideløbende hermed er der igangsat uddannelsesaktiviteter og ydet faglig bistand med henblik på at støtte og fremme befolkningens egen indsats for at genopbygge deres permanente boliger. Den samlede indsats er en integrerende del af en mere omfattende interventionsstrategi, der også omfatter forbedret adgang til de primære sundhedsydelser, psyko-social støtte, adgang til drikkevand og grundlæggende sanitære faciliteter.

ECHO er helt klar over, at de pågældende nødboliger kan omdannes til permanente boliger. Omfanget af de behov, der er inden for denne sektor, gør valget af boligform og boligmodtager yderst vanskeligt, idet man er vidende om, at de mest sårbare befolkningsgrupper desværre ikke altid har adgang til jordarealer, eller at de bor i højrisikoområder. ECHO's hovedmål i denne indledende interventionsfase på seks måneder er at dække den katastroferamte befolknings grundlæggende behov. På selve stedet for katastrofen har man — på trods af ulykkens omfang — kunnet konstatere, hvilken dynamik og reaktionsevne disse befolkningsgrupper udviser. ECHO vil følge fordelingen af humanitær bistand med største opmærksomhed, så man ikke slår skår i lokalbefolkningens dynamik.

*(2001/C 318 E/191)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1003/01
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen***(30. marts 2001)*

Om: Skatte fra kusan-gravene i Afghanistan

Talibanstyrets nylige kriminelle handlinger i Afghanistan viser på den mest tragiske måde de risici, som dette lands kulturskatte er udsat for. Den græske arkæolog, Viktoras Sarijannidis, har udgravet området Tilia-Tepe ved foden af Ai Hanoum-højen i det nordlige Afghanistan. Også den franske arkæolog, Bernard, foretog udgravninger i dette område, hvor han fandt en perfekt miniatureudgave af en græsk by tilhørende de 1 000 byer, der blev grundlagt i det gamle Baktien af Alexander Den Store og hans efterfølgere.

Ved foden af denne høj opdagede den græske arkæolog i slutningen af firserne grave af fem kusanske ledere, hvor der også blev fundet 25 000 guldting og andre værdifulde genstande. Den græske videnskabsmand udleverede disse fund til den afghanske stat i den hensigt, at de skulle opbevares på museet i Kabul.

I dag, efter Talibanstyrets brutale handlinger, er man nervøs for, hvad der vil ske med denne store kulturskat, som ikke alene kaster lys over historien af et af de vigtigste knudepunkter på den gamle silkevej fra Kina til Spanien men også giver værdifulde oplysninger om den kultur, der her udviklede sig efter Alexander Den Stores erobringer og under hans efterfølgere, der udbredte den græske — og dermed den europæiske — kultur i Asien.

Råder Kommissionen over nogen oplysninger vedrørende denne skats videre skæbne efter Talibanstyrets seneste fremfærd? Er der mulighed for, at EU kan opkøbe denne skat og dermed redde den fra de fanatiske islamisters ødelæggelsesmani?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(7. maj 2001)*

Kommissionen har i øjeblikket ingen oplysninger om, hvordan det er gået med de genstande, som det ærede medlem nævner. Der er for nylig kommet rapporter ud fra Afghanistan om, at talibanerne skulle have ødelagt flere udstillede genstande i museet i Kabul. Kommissionen har dog ikke fået dette bekræftet.

Som nævnt i svaret på det ærede medlems forespørgsel E-0822/01 ⁽¹⁾ rummer Fællesskabets budget ingen bestemmelser om finansiering af foranstaltninger til bevarelse af verdens kulturarv. Fællesskabet har for øjeblikket ingen planer om at oprette en særlig fond til køb af kulturskatte, der er truet af ødelæggelse.

⁽¹⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001.

(2001/C 318 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1005/01
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Fysisk planlægning omkring Fællesskabets lufthavne

Kan Kommissionen oplyse, i hvilket omfang den anser udarbejdelse af retningslinjer for fysisk planlægning omkring lufthavne (som der henvises til i meddelelsen om lufttransport og miljø af 1. december 1999), som et ansvarligt og afgørende skridt til en løsning på problemerne i forbindelse med flystøj ved Fællesskabets lufthavne?

(2001/C 318 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1006/01
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Fysisk planlægning omkring Fællesskabets lufthavne

Kan Kommissionen, med henvisning til meddelelsen om lufttransport og miljø (1. december 1999) og Europa-Parlamentets beslutning om denne meddelelse (7. september 2000), oplyse, hvornår den præcist agter at offentliggøre sin rapport om retningslinjer for bedste praksis med hensyn til fysisk planlægning omkring Fællesskabets lufthavne? Agter den at sikre en bred høring under udførelsen af denne undersøgelse, og vil den oplyse, hvilke interessenter den vil kontakte?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-1005/01 og E-1006/01

(18. juni 2001)

Kommissionen anser hensigtsmæssige bestemmelser for anvendelsen af jorden omkring lufthavne for et vigtigt element i en politik, der sigter på at beskytte mennesker, der bor i nærheden af lufthavne, mod flystøj uden at det påvirker lufttransportoperationers økonomi uforholdsmæssigt.

Kommissionen erkender samtidig fuldt ud medlemsstaternes og de kompetente lokale myndigheders forret, når det drejer sig om bestemmelser og konkrete beslutninger på dette område. Den har ikke til hensigt at blande sig i den eksisterende ansvarsfordeling.

I betragtning af, hvor vigtige beslutninger om anvendelse af jorden rundt om lufthavne kan være for at nå det mål, der består i at forbedre støjsituationen, således at det antal mennesker, som lider alvorligt under flystøj nedskæres, har Kommissionen dog til hensigt at oprette en ekspertgruppe bestående af mennesker med direkte ansvar på dette område for at identificere bedste praksis på området. Kommissionen håber, at denne gruppes arbejde bliver gavnligt med henblik på at etablere henstillinger om fysisk planlægning, der kan forbedre balancen mellem miljømæssige, økonomiske og sociale forhold, samtidig med at ansvarsfordelingen respekteres.

Kommissionen kan ikke på nuværende tidspunkt angive en præcis tidsplan for offentliggørelse af en rapport.

Kommissionen sikrer bred høring og vil henvende sig til alle, der har en legitim interesse i sagen.

Oplysninger hidrørende fra gennemførelse af andre fællesskabsinstrumenter, f.eks. direktivforslaget vedrørende en vurdering og styring af ekstern støj ⁽¹⁾ kan vise sig at være gavnlige for denne gruppe.

⁽¹⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2001/C 318 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1007/01

af Yasmine Boudjenah (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Eurobarometre

De seneste resultater af eurobarometrene giver et interessant billede af offentlighedens holdning til de europæiske udfordringer. Der stilles en lang række spørgsmål om den fælles valuta, beskæftigelsessituationen, EU's udvidelse og den fælles udenrigspolitik. Med jævne mellemrum ændrer eller tilpasser Kommissionen de stillede spørgsmål.

Er Kommissionen rede til at tilføje et spørgsmål, som kan blive en central indikator i forbindelse med stemmeret til alle udlændinge (EU- og ikke-EU-borgere) ved lokalvalg og valg til Europa-Parlamentet? Resultaterne og udfaldet af disse spørgsmål kan bidrage til iværksættelsen af kampagne til fordel for udlændinges stemmeret i overensstemmelse med Europa-Rådets henstilling fra 1992.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(7. juni 2001)

Som det ærede medlem ved, har Unionens borgere i deres bopælsstat stemmeret til kommunevalg og valg til Europa-Parlamentet, og det er en ret, der er garanteret af fællesskabsretten (EF-traktatens artikel 19 (tidligere artikel 8 B)).

For så vidt angår tredjelandsstatsborgere er Kommissionen i besiddelse af oplysninger, der ikke nødvendigvis er ajourførte, eftersom medlemsstaterne ikke er forpligtede til at underrette Kommissionen om ændringer i deres valglove, dersom de ikke vedrører unionsborgere. Med dette forbehold er de oplysninger, Kommissionen har, følgende: Danmark, Irland, Nederlandene, Finland og Sverige indrømmer tredjelandsstatsborgere stemmeret; Portugal og Det Forenede Kongerige kun visse udlændinge. I Frankrig og Belgien drøftes det i øvrigt for øjeblikket, om man kan udvide stemmeretten til tredjelandsstatsborgere.

Da budgetmidlerne er begrænsede, koncentrerer Kommissionen hovedparten af sine udgifter til undersøgelser på områder, der henhører under dens beføjelser. Eftersom stemmeret for tredjelandsstatsborgere udelukkende henhører under medlemsstaternes beføjelser, agter Kommissionen ikke umiddelbart at stille spørgsmål herom i Eurobarometret.

Vi skal dog minde om, at rammeaftalen om Eurobarometret, der drives af Europa-Kommissionen, står åben for samtlige institutioner i Den Europæiske Union, hvilket betyder, at Europa-Parlamentet kan foreslå, at der heri på dets bekostning og ansvar indføres bestemte spørgsmål.

(2001/C 318 E/195)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1008/01
af Yasmine Boudjenah (GUE/NGL) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Ratificering af ILO-konvention nr. 182

ILO-konvention nr. 182 af 17. juni 1999 vedrører forbud mod og omgående indsats for afskaffelse af de værste former for børnearbejde. Kan Kommissionen angive, hvilke medlemsstater der har undertegnet og ratificeret denne konvention?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte, med henblik på at ILO-konvention nr. 182 bliver ratificeret af og gennemført i alle medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. juni 2001)

Kommissionen henviser det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel E-0299/01 af Hanja Maij-Weggen⁽¹⁾. Ifølge Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) har Danmark, Spanien, Irland, Italien, Luxembourg, Portugal, Finland og Det Forenede Kongerige nu ratificeret ILO-konvention 182.

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 213.

(2001/C 318 E/196)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1009/01
af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Tvingende nødvendigt rensningsanlæg i Ronda

Rensningsanlægget i Ronda i den spanske provins Malaga spiller en afgørende rolle for floden Guadiaros miljøsanering, og for at omledningen fra den pågældende flodkanal til Cádiz bliver meget mere effektiv og sikker.

På trods heraf er der endnu ikke fastsat nogen dato for iværksættelsen af et sådant rensningsanlæg, som den spanske regering godkendte i november sidste år, hvorfor problemet i forbindelse med den alvorlige forurening af Guadalevín, hvis vandmasser ender i Guadiaro floden, ikke kan løses i den nærmeste fremtid.

Kan Kommissionen — i lyset af at befolkningen i provinsen Malaga ønsker dette alvorlige problem i forbindelse med vandforureningen løst hurtigst muligt — oplyse, hvilken frist der er fastsat for iværksættelsen af et rensningsanlæg i Ronda, og hvor stor en støtte Fællesskabet agter at yde som bidrag til et budget på 1,716 millioner pesetas, som regeringen har opstillet for det pågældende arbejde, hvis iværksættelsen er ukendt for alle de berørte indbyggere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(21. maj 2001)

Den 29. december 2000 godkendte Kommissionen, at Samhørighedsfonden⁽¹⁾ medfinansierer projektet »Estación depuradora de aguas residuales« (EDAR) i Ronda (Málaga). Foruden selve anlæggelsen af EDAR omfatter projektet en udvidelse af kloaknettet i Ronda og tilslutning af spildevandsrør fra det nordlige område af byen til nævnte rensningsanlæg.

De samlede udgifter er på 13 391 000 EUR, hvoraf EF finansierer de 85 %, og omfatter udgifter til opførelse, materiel, teknisk bistand og reklame for projektet.

Ifølge den tidsplan, som de spanske myndigheder har meddelt, vil projektet blive afsluttet og anlægget taget i brug i 2002.

Hvad angår Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽²⁾, erindres der om, at byer med en indbyggerækvivalent⁽³⁾ på over 15 000 senest den 31. december 2000 skal være forsynet med kloaknet og anlæg til sekundær (dvs. biologisk) rensning.

Kommissionen undersøger for tiden, om alle større byer i EU overholder bestemmelserne i nævnte direktiv, og den vil i 2001 kunne indlede overtrædelsesprocedurer over for medlemsstater, som ikke har overholdt fristen. Kommissionen er bekendt med forsinkelser i Spanien, og en horisontal overtrædelsesprocedure vil blive indledt for alle byer, der ikke overholder forpligtelserne, herunder i givet fald også Ronda.

⁽¹⁾ Beslutning K(2000) 4319.

⁽²⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

⁽³⁾ Målingsenhed for organisk forurening svarende til den gennemsnitlige forurening, som produceres pr. person og pr. dag.

(2001/C 318 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1011/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Regulering med henblik på afsættelsen af en minimumsgrænse for antallet af disponible sengepladser i turisthoteller i landdistrikterne

De ansvarlige i regionalregeringen i Andalusia i Spanien har stillet forslag om en regulering af antallet af disponible sengepladser i turisthotellerne i landdistrikterne med fastsættelse af en minimumsgrænse, således at disse turisthoteller, hvis de ikke opfylder kvoten, ikke ville kunne blive klassificeret som sådanne og udøve hotelvirksomhed.

Forslaget har vagt forbløffelse inden for den pågældende sektor, da oplysningerne om de pågældende hotellers faciliteter er ekstremt heterogene og derfor ikke kan indordnes efter på forhånd fastlagte kategorier af hoteller.

Kan Kommissionen oplyse, om landdistrikternes turisthoteller i de forskellige medlemsstater skal opfylde kravet om et minimumsantal af disponible sengepladser for at kunne udøve hotelvirksomhed i overensstemmelse med de traditionelle kriterier for en sådan virksomhed i landdistrikterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. maj 2001)

EU medfinansierer programmer for regional udvikling i Andalusia, hvoraf en stor del er bestemt til udvikling af landdistrikter.

Til de foranstaltninger, som EUGFL, Udviklingssektionen, kan medfinansiere, hører fremme af turistaktiviteter. Fremme af sådanne foranstaltninger udmøntes i projekter, der skal forelægges på betingelser, som er fastsat i det operationelle program eller i det såkaldte »Programmeringstillæg« eller i de obligatoriske bestemmelser, der udfærdiges af de myndigheder, som er ansvarlige for den administrative forvaltning af turistfaciliteter.

Kommissionen har undersøgt det operationelle program og programmeringstillægget, og den har ikke fundet nogen særlige betingelser for de turistfaciliteter, der skal finansieres af EUGFL. De af det ærede medlem oplyste forskrifter må være administrative regler, som medlemsstaten alene er ansvarlig for.

På det ærede medlems specifikke spørgsmål kan der gives følgende svar: Kommissionen har ingen kompetence på dette område, og den råder derfor ikke over oplysninger om det mindste antal værelser, som hoteller/herberger i landdistrikter skal råde over for at kunne drive deres virksomhed. Sådanne oplysninger må kunne indhentes direkte hos enten medlemsstaten eller den pågældende region.

(2001/C 318 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1014/01**af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Problemer i forbindelse med solvarmeanlægs tilslutning til elnettet

Snesevis af små solcelleanlæg må vente — til tider op til et år — på, at elselskaberne godkender dem med henblik på optagelse og oplagring af den energi, de producerer, på elnettet.

Ejerne af ovennævnte anlæg anklager de store elselskaber for med deres krav om utallige dokumenter og certifikater at torpedere tilslutning til nettet, da sådanne formalia efterhånden er ved at ændre tidligere tiders entusiasme til manglende motivering.

Mener Kommissionen ikke — i lyset af ovenstående som vil kunne være til skade for forøgelsen af antallet af private producenter af solcelleenergi —, at den bør pålægge elselskaberne at fjerne hindringerne for sådanne producenters tilslutning til elnettet og pålægge de kompetente myndigheder at begrænse den tid, det tager at give de pågældende anlæg autorisation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(16. maj 2001)

Kommissionen prioriterer fremme af energi fra vedvarende energikilder meget højt. Hvidbogen fra 1997 om vedvarende energikilder (VEK)⁽¹⁾ fremhæver den grundlæggende rolle sidstnævnte spiller for forsyningssikkerhed og miljø og foreslår, at som vejledende mål for 2010 en fordobling af andelen af energi, der hidrører fra vedvarende energikilder, i Fællesskabets energibalance. Også i grønbogen fra 2000 »På vej mod en europæisk strategi for energiforsyningssikkerhed«⁽²⁾ finder man, at udvikling af vedvarende energikilder er et centralt element i kampen mod den globale opvarmning.

Specielt hvad angår elektricitet fra vedvarende energikilder, vedtog Kommissionen den 10. maj et direktivforslag⁽³⁾, der tager sigte på, at der på mellemlang sigt opnås en markant stigning i forbruget af denne type elektricitet. I artikel 6 i forslaget fastsættes, at medlemsstaterne tager deres nuværende love og administrative bestemmelser om procedurer for meddelelse af bevillinger til opførelse af anlæg, der producerer elektricitet fra vedvarende energikilder, op til revision

I forslagets artikel 7 foreskrives desuden følgende:

- Alle omkostninger og fordele i forbindelse med et nyt VEK-anlægs nettilslutning skal fastsættes efter standardregler og være baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier,
- Omkostningerne ved systeminstallationer, f.eks. netforstærkninger, skal fordeles mellem alle de producenter, som drager nytte heraf. Fordelingen skal baseres på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier,
- Medlemsstaterne skal vedtage regler for compensation, når producenter, der senere tilsluttes nettet, opnår en fordel (nettilslutning eller netforstærkninger), der har tilknytning til en tidligere tilsluttet, der har afholdt udgifterne hertil.

Rådet vedtog sin fælles holdning vedrørende dette direktiv den 23. marts 2001⁽⁴⁾. I denne forbindelse konstaterede Kommissionen med tilfredshed, at Rådet i høj grad havde bibeholdt de ovennævnte bestemmelser, der er vigtige elementer med henblik på gøre det lettere for producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder at blive tilsluttet forsyningsnettet.

⁽¹⁾ KOM(97) 599 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

⁽³⁾ EFT C 311 E af 31.10.2000.

⁽⁴⁾ Nr. 5583/01.

(2001/C 318 E/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1015/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Planlagt opførelse af en Airbus-fabrik på Mühlenberger Loch

1. Er Kommissionen bekendt med Airbus Industries planer om at opføre en ny flyfabrik ved Mühlenberger Loch nær Hamburg?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at vådområdet Mühlenberger Loch er klassificeret som særligt beskyttet område i henhold til fugledirektivet, som beskyttet levested i henhold til habitat-direktivet og som vådområde af international betydning i henhold til Ramsar-konventionen?
3. I så fald er det da ikke Kommissionens opfattelse, at opførelse af en sådan fabrik vil være en overtrædelse af europæisk lovgivning? Hvis dette ikke er tilfældet, hvorfor?
4. Hvilke garantier kan Kommissionen give for, at Mühlenberger Loch-levestederne og lignende steder i fremtiden beskyttes i henhold til Unionens egne direktiver?
5. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at disse direktiver overholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(1. juni 2001)

Spørgsmålet vedrørende den planlagte Airbusfabrik i en del af Natura 2000-lokaliteten Mühlenberger Loch er allerede blevet detaljeret behandlet i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-0839/01 fra Wijkman⁽¹⁾.

Derudover blev det drøftet den 21. marts 2001 i Europa-Parlamentets udvalg om Miljø og Sundhedsanliggender og Forbrugerpolitik.

Det ærede medlem henvises til det nævnte svar og til referatet af Kommissionens møde, for så vidt angår spørgsmål nr. 1, 3, 4 og 5.

Med hensyn til spørgsmål 2 kan Kommissionen bekræfte, at den pågældende lokalitet er en Ramsar-lokalitet (to arter af ænder, som ikke er udryddelsestruet på europæisk plan, opfylder Ramsar-konventionens kriterier) og en Natura 2000-lokalitet i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾ og Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 318 E/200)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1024/01
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Anvendelse af Seveso II-direktivet

Er Kommissionen klar over, at der findes betydelige forskelle i anvendelsen af medlemsstaternes Seveso II-direktiv? Er den klar over, at det påstås, at dette direktiv håndhæves meget strengere i nogle medlemsstater end i andre? Er den enig heri? I bekræftende fald, hvilke beviser har den for at bekræfte sin holdning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(29. maj 2001)*

Kommissionen har hverken modtaget objektive oplysninger eller påstande om betydelige forskelle i medlemsstaternes anvendelse og håndhævelse af Seveso II-direktivet.

Af nedenstående årsager er det sandsynligvis for tidligt på nuværende tidspunkt at fokusere på mulige forskelle i anvendelsen af Seveso II-lovgivningen (Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁽¹⁾). Alle medlemsstater har endnu ikke gennemført direktivet fuldstændigt, og i flere henseender opfylder den indberettede lovgivning ikke direktivets krav.

Kommissionen, der er EF-traktatens vogter, skal drage omsorg for gennemførelsen af de i EF-traktaten indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne (EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155)).

Kommissionen forfølger derfor alle tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke

- meddeler, at den har gennemført Fællesskabets direktiver til fristen (manglende meddelelse)
- gennemfører Fællesskabets direktiver korrekt eller fuldstændigt i national lovgivning (manglende overensstemmelse), og
- anvender Fællesskabets lovgivning (direktiver, forordninger osv.) som krævet (forkert anvendelse).

Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedure mod alle medlemsstater, som ikke i 1999 meddelte, at de havde gennemført Seveso II-direktivet fuldstændigt. For indeværende er seks procedurer af denne art stadig uafsluttede på grund af, at de pågældende medlemsstater stadig ikke har vedtaget den nødvendige nationale lovgivning (fem er indbragt for Domstolen, en har modtaget en begrundet udtalelse).

Desuden har Kommissionen vurderet, om de bestemmelser, som medlemsstaterne har indberettet, er i overensstemmelse med kravene, og har fremsendt skrivelser med krav om supplerende oplysninger til de medlemsstater, hvor Kommissionen nærer tvivl om, at de har gennemført direktivet korrekt i national lovgivning. Desuden gennemføres der en teknisk analyse af gennemførelsen af bilag I i al national lovgivning. På grundlag af disse resultater (svar fra medlemsstaterne og den tekniske evaluering af gennemførelsen af bilag I) er det yderst sandsynligt, at Kommissionen indleder procedurer for manglende national gennemførelse af Seveso II-direktivet.

Med hensyn til den tredje type af overtrædelser — forkert anvendelse — er det på indeværende tidspunkt for tidligt at vurdere medlemsstaternes anvendelse, da en tredjedel af endnu ikke har gennemført direktivet, og i mange tilfælde forekommer gennemførelsen heller ikke at være tilfredsstillende. Generelt er den primære kilde til information om forkert anvendelse af Fællesskabets lovgivning klager fra Europas borgere og ikke-statslige organisationer (NGO'er). Desuden undersøger Kommissionen, hvor dette er hensigtsmæssigt, normalt bestemte vigtige aspekter af anvendelsen af et direktiv. Kommissionen kan f.eks. vurdere anvendelsen af Seveso II-direktivet eller visse af dets aspekter i form af en gennemgang og test af eksterne nødplaner, planlægning af arealanvendelse, oplysningspligt og tilsynssystem, når den har vurderet, om lovgivningen stemmer overens med kravene, og der er truffet de relevante foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997.

(2001/C 318 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1025/01

af Neil MacCormick (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Forsikring i det indre marked

Vil Kommissionen på baggrund af min mundtlige forespørgsel H-0053/01⁽¹⁾ og Kommissionens svar overveje at udarbejde klassespecifikke direktiver for at skabe et indre marked for enkle forsikrings-

produkter, som indboforsikring og ophørende livsforsikring? Er det rigtigt, at disse forsikringsydelser ikke er underlagt eller kun er underlagt få skattebarrierer og allerede er genstand for lignende forbrugerbeskyttelseskrav i de fleste medlemsstater?

(¹) Skriftligt svar af 13. februar 2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. maj 2001)

Kommissionen skal henvise til sit svar på mundtlig forespørgsel H-53/01 fra det ærede medlem i spørgetiden under Parlamentets session i februar 2001 (¹). De direktiver, der er vedtaget i forsikringssektoren, har efterhånden virkeliggjort det indre marked for forsikring. Den indførte ordning har allerede bevirket en mærkbar skærpelse af konkurrencen på de forskellige nationale markeder med hensyn til såvel prisen som nye produkter, der tilbydes forsikringstagerne, og den har i høj grad medvirket til fornyelsen af de forsikringsprodukter, der står til rådighed inden for såvel livs- som skadesforsikring.

Kommissionen agter for tiden ikke at foreslå direktiver, der tager sigte på at harmonisere enkle forsikringsprodukter, såsom altomfattende indboforsikring eller ophørende livsforsikring. Harmoniseringen af visse enkle forsikringsprodukter, bl.a. for så vidt angår den dækning og de garantier, der skal tilbydes, vil kunne skabe visse hindringer for fornyelsen af forsikringsprodukter og for skærpelse af konkurrencen, hvilket vil kunne føre til en indskrænkning af udbuddet af nye forsikringsprodukter og til udformning af forsikringspolicer, som ikke nødvendigvis passer til forsikringstagernes forskellige behov. Der er vedtaget bestemmelser på området for retshjælpsforsikring, der tager sigte på at sikre udøvelsen af denne virksomhed i Fællesskabet af ikke-specialiserede forsikringsselskaber og på at undgå interessekonflikter mellem assurandører og forsikringstagere, og i sektoren for pligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer for at sikre beskyttelse af ofre for færdselsulykker og den frie bevægelighed for personer i Fællesskabet.

Kommissionen minder i handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser (²) om, at nationale bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, samtidig med at de skal sikre forsikringstagerne et passende beskyttelsesniveau i medlemsstaterne også for at have lovlig berettigelse, skal være i overensstemmelse med fællesskabsretten, idet de ellers vil kunne klandres for at være til hinder for det indre markeds rette virkemåde, særlig set i lyset af udviklingen inden for elektronisk handel (³). I den forbindelse har Kommissionen påtaget sig at analysere de gældende nationale forbrugerbeskyttelsesregler med henblik på at fastslå det eventuelle ligeværd mellem de nationale regler og sikre en større konvergens mellem de nationale regler. På grundlag af dette arbejde vil Kommissionen forelægge Rådet og Parlamentet en rapport med retningslinjer for en fremtidig politik på området. Desuden er der igangsat arbejder vedrørende harmonisering af forbrugernes krav på oplysning inden indgåelse af kontrakter i forbindelse med finansielle kontrakter, der forhandles på afstand.

For så vidt angår beskatning af forsikringsprodukter, hjemler sjette momsdirektiv, 77/388/EØF af 17. maj 1977, momsfratagelser for forsikrings- og genforsikringstransaktioner, herunder tjenesteydelser i forbindelse hermed, der udføres af forsikringsmæglere og -formidlere. Ikke desto mindre indeholder forsikringsdirektiverne bestemmelser om, at forsikringsaftaler underkastes de indirekte afgifter på forsikringspræmier, der er gældende i værtslandet (sædvanligvis forsikringstagerens bopælsland). Ved denne regel knæses et nøjagtigt kriterium, der fremmer indgåelsen af forsikringskontrakter i henhold til ordningen vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser. Det kan dog ikke udelukkes, at den beskatningsmæssige behandling af forsikringsaftaler i henhold til ordningen vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser, som der findes bestemmelser om i visse nationale lovgivninger, særlig for livsforsikring (f.eks. fradragsret for forsikringspræmier, behandling af indkomster og ydelser, der hidrører fra forsikringsaftaler) i visse tilfælde er til hinder for det indre markeds rette virkemåde. Den meddelelse om fjernelse af skattemæssige hindringer for levering over grænserne af arbejdsmarkedstilknyttede pensioner, som Kommissionen vedtog den 19. april 2001, indeholder en juridisk analyse af disse hindringer i pensionssektoren. En stor del af denne juridiske analyse gælder også for livsforsikring.

Som traktatens vogter undersøger Kommissionen, om disse nationale bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten, og den træffer foranstaltninger og indleder i påkommende tilfælde overtrædelsesprocedurer.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 13.2.2001.

⁽²⁾ KOM(1999) 232 endelig udg.

⁽³⁾ Jf. meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om elektronisk handel og finansielle tjenesteydelser (KOM(2001) 66 endelig).

(2001/C 318 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1027/01

af **Charles Tannock (PPE-DE)**, **Theresa Villiers (PPE-DE)**
og **Piia-Noora Kauppi (PPE-DE)** til Kommissionen

(30. marts 2001)

Om: Risiko for forfalskning af euroen, som øges med for strenge love om databeskyttelse

Er Kommissionen klar over, at Ronald Noble, den nyudnævnte amerikanske chef for Interpol, (som omtalt i The Sunday Telegraph den 25. februar 2001) har givet udtryk for bekymring over, at for strenge europæiske love om databeskyttelse vil hindre Europols frigivelse af oplysninger om falskmøntnere til Interpol? Det forlyder, at Noble har sagt, at hvis Europol finder ud af, at forfalskning af euroen finder sted uden for EU (et sandsynligt sted for en sådan aktivitet) og afslører personer, kan det ikke gøre noget, fordi Europol ikke har nogen aftale med Interpol om videregivelse af sådanne oplysninger. Han sagde endvidere, at Europol ikke kan sende denne oplysning til Interpol – eller noget land uden for EU uden en sådan aftale – og der ikke var tid til at indføre en sådan aftale, inden euroens indførelse. Når euroen blev cirkuleret, ville der derfor forekomme pengeforfalskning i stort omfang, mens politiet ikke havde mulighed for at gribe ind og ikke var i stand til at foretage undersøgelser.

Mener Kommissionen, at Nobles vurdering er rigtig? I bekræftende fald, vil den som hastesag drøfte problemet med Wim Duisenberg og Ronald Noble og forberede ændringer i lovgivningen, som er nødvendige for at bevare integriteten af det europæiske økonomiske system og dermed handelsstrømme mellem medlemsstaterne og den øvrige verden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(27. juni 2001)

Hvad angår beskyttelsen af euroen mod falskmøntneri blev man på ØKOFIN-Rådet den 12. februar 2001 ⁽¹⁾ enige om Kommissionens forslag til Rådets forordning om beskyttelse af euroen mod falskmøntneri ⁽²⁾. Disse lovgivningsmæssige rammer har især til formål af fremme udvekslingen af informationer og samarbejdet, herunder med internationale organisationer. Kommissionen konstaterer, at Interpol har deltaget fuldt ud i det ekspertarbejde, der har gjort det muligt for Kommissionen at fremlægge dette forslag.

Kommissionen henviser desuden til, at Europols beføjelser er blevet udvidet til også at omfatte bekæmpelsen af falskmøntneri og forfalskningen af betalingsmidler.

Kommissionen vil med hensyn til overførslen af personoplysninger til Interpol først og fremmest gerne understrege, at denne overførsel i medfør af Europol-konventionen er tilladt, hvis den i særlige tilfælde er nødvendig med henblik på forebyggelse eller bekæmpelse af lovovertrædelser, der hører under Europols kompetenceområde.

Sådan som det er i øjeblikket, iværksættes de konkrete foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminelle handlinger inden for falskmøntneri desuden af medlemsstaterne, der samarbejder på grundlag af den internationale konvention til bekæmpelse af falskmøntneri, der blev underskrevet i Genève i 1929, herunder med Interpol. Europol agter med hensyn til falskmøntneri, herunder af euroen, at fremme udvekslingen af oplysninger på europæisk plan og fremsende resultaterne af sine analyser til medlemsstaterne. Hvis medlemsstaterne ønsker at overføre disse oplysninger fra Europol til myndigheder i tredjelande, der er ansvarlige for forebyggelse og bekæmpelse af kriminelle handlinger, vil en sådan overførsel foregå på grundlag af de pågældende medlemsstats interne regler og eventuelle konventioner om denne type overførsel.

Endelig giver Europol-konventionen ligeledes mulighed for overførsel af personoplysninger, hvis der sikres et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau i en medlemsstat eller en tredjeinstans. Vurderingen af, hvorvidt beskyttelsesniveauet skal betragtes som tilstrækkeligt, bygger på alle de forhold, der gør sig gældende i forbindelse med overførslen, herunder typen af oplysninger, oplysningernes formål, behandlingens varighed og de generelle eller særlige bestemmelser, der finder anvendelse på tredjelande og -instanser.

Når Europol med henblik på at udføre sine opgaver indgår aftaler med tredjeinstanser, der ikke er tilknyttet EU, skal den overholde reglerne vedrørende overførsel af personoplysninger til tredjelande og -instanser.

Der foregår i øjeblikket forhandlinger med henblik på at indgå en sådan aftale med Interpol. Disse forhandlinger vil blive afsluttet inden længe. Det fremgår af rapporterne fra Europol, at der vil foreligge en aftale inden euroens indførelse den 1. januar 2002.

Det er ifølge proceduren kun muligt at indgå en aftale, hvis den først er blevet ensstemmigt godkendt af Rådet, og hvis den fælles kontrolinstans har afgivet udtalelse derom. Denne kontrolinstans afgav sidste år udtalelse om et første udkast til aftale mellem Europol og Interpol, og den har helt for nylig afgivet en ny udtalelse, hvor den gav udtryk for visse forbehold.

⁽¹⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000.

⁽²⁾ Se Kommissionens svar på skriftligt spørgsmål E-286/01 fra Ford, EFT C 261 E af 18.9.2001.

(2001/C 318 E/203)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1028/01
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Behandling af afghanske flygtninge i Pakistan

Kan Kommissionen skitsere, hvordan den agter at reagere på de nye beretninger fra Pakistan om afghanere, der i pakistanske flygtningelejre lever under tilsyneladende forfærdelige forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(11. maj 2001)

Kommissionen er fra egne kilder og fra rapporter i pressen bekendt med forholdene i visse flygtningelejre i Pakistan, særlig lejren i Jalozi, hvor forholdene siges at være dårlige.

Kommissionen har allerede gennem Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) stillet 1,135 mio. EUR til rådighed fra budgettet for 2001 med henblik på at forbedre forholdene for flygtninge i to lejre i Pakistan, nemlig Shamshatoo og Jalozi. Disse midler, der er tildelt de ikke-statslige organisationer International Rescue Committee og Dansk Flygtningehjælp samt De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR), vil i Shamshatoo blive anvendt til forbedring af den grundlæggende hygiejne, til transport af drikkevand til de dele af lejren, der ikke har adgang til brønde, samt til uddeling af 5000 sæt hygiejneudstyr og 5000 petroleumslamper. Der vil blive gravet tre brønde med generatorpumper, og der vil blive installeret et vanddistributionssystem med håndpumper. Omkring 43 500 mennesker vil forhåbentlig opnå fordel af dette tiltag.

UNHCR vil benytte finansieringen fra ECHO til at købe 4 500 telte, 18 500 tæpper, 8 500 sæt kogegrej, 12 000 varmeapparater og 12 000 petroleumslamper, der vil blive benyttet i lejren i Jalozi, når de pakistanske myndigheder har givet UNHCR tilladelse til at screene flygtningene i denne lejr.

I denne forbindelse mødte Unionens trojka, der er opmærksom på situationen i lejren i Jalozi, den 24. februar 2001 de pakistanske myndigheder og rettede en henvendelse til dem, hvori der blev udtrykt bekymring over situationen for afghanske flygtninge i Pakistan, især i Jalozi, og gjort opmærksom på muligheden for en humanitær katastrofe der.

(2001/C 318 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1029/01**af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Forbrugsskat på alkoholholdige drikkevarer

Kommissionen har længe behandlet spørgsmålet om at belægge alkoholholdige drikkevarer med forbrugsskat. Artikel 93 giver retsgrundlaget for indførelsen af harmoniserede strukturer for forbrugsskatter på alkoholholdige drikkevarer for at sikre det indre markeds oprettelse og funktion.

På trods heraf er det ikke lykkedes Kommissionen at forelægge nogle forslag vedrørende indførelse af forbrugsskatter på alkoholholdige drikkevarer. Det hedder sig, at endnu en undersøgelse om dette spørgsmål er ved at blive foretaget. Hvornår vil denne undersøgelse og Kommissionens reaktion blive offentliggjort?

Kan Kommissionen give en garanti for, at den ikke vil foreslå foranstaltninger eller iværksætte aktiviteter, som vil øge diskriminationen til fordel for en hvilken som helst kategori af drikkevarer, og at den fortsat vil forsøge at få indført et system, der sikrer, at konkurrencen i det indre marked ikke forstyrres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. maj 2001)

Som led i udarbejdelsen af Kommissionens næste rapport om de nedre grænser for punktafgiftssatser og de punktafgiftssatser, medlemsstaterne anvender på alkoholholdige drikkevarer, har et privat konsulentfirma gennemført en undersøgelse om konkurrencen mellem forskellige typer alkoholholdige drikkevarer. Denne undersøgelse er for nylig afsluttet. Endvidere forholder Kommissionen sig hos alle medlemsstaterne samt relevante organisationer, der beskæftiger sig med sundhed og handel. Denne høringsproces er nu næsten afsluttet. Med udgangspunkt i de oplysninger og meningstilkendegivelser, Kommissionen har modtaget, udarbejder den sin rapport, som efter planen vil blive vedtaget inden for de kommende måneder. Der er ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til, om denne rapport vil blive ledsaget af et forslag til direktiv om ændring af minimumssatserne for punktafgifter på alkoholholdige drikkevarer.

Kommissionen kan ikke vide, hvilke konsekvenser rapporten vil få. Den kan imidlertid forsikre det ærede medlem om, at den har noteret sig de meningstilkendegivelser, som handelsorganisationer og medlemsstater har fremført om potentiel diskrimination mellem forskellige former for drikkevarer og konkurrenceforvriddning i det indre marked. Disse spørgsmål vil blive behandlet i rapporten.

(2001/C 318 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1030/01**af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(30. marts 2001)

Om: Alkoholholdige drikkevarer

Mener Kommissionen, at vin er en alkoholholdig drikkevare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. maj 2001)

Alkoholholdige drikkevarer er ikke defineret i EF-bestemmelserne. I Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin⁽¹⁾ gives der i bilag I en definition af vin. Det drejer som om et »produkt, som fremstilles udelukkende ved alkoholisk, fuldstændig eller delvis gæring af friske druer, persede eller upersede, eller af druemost«.

I told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, jf. bilag I til Kommissionens forordning (EF) nr. 2204/1999 af 12. oktober 1999⁽²⁾, registreres vin af friske druer (KN-kode 2204) som en alkoholholdig drikkevare (KN-kode 2203-2206 og 2208).

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999.

⁽²⁾ EFT L 278 af 28.10.1999.

(2001/C 318 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1034/01

af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik

Strukturerne for Den Europæiske Unions nye sikkerheds- og forsvarspolitik er meget komplicerede, og modellen for beslutningstagningen er uklar. Det lader til, at medlemsstaterne er ved at delegere varetagelsen af politikken til deres egen særlige repræsentant, Rådets generalsekretær. Har man truffet en afgørelse om Kommissionens rolle i udarbejdelsen af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, og hvordan vil beslutningen om at anvende beredskabsstyrker til sin tid blive truffet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(11. maj 2001)

Kommissionen er fuldt ud inddraget i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), som den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik er en del af. Derfor deltager den i arbejdet inden for rammerne af Unionens 2. søjle, først og fremmest i Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Komité.

Selv om Kommissionen er særdeles aktiv med hensyn til forebyggelse og civil styring af kriser, er den ikke direkte involveret i udformningen af militære strukturer og opbygning af militær kapacitet.

Fremgangsmåden for etablering af militære styrker i forbindelse med en hurtig indsats har alene Rådet beføjelse til at fastlægge, og Kommissionen er derfor af den opfattelse, at spørgsmålet bør rettes direkte til Rådet.

(2001/C 318 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1035/01

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Problemer for kornproducenterne i Noto (Sicilien)

I høståret 1998/1999 havde kornproducenterne i Noto kommune (Sicilien) en stærk forringet høst på grund af en usædvanlig tørkeperiode.

Da AIMA (det statslige interventionskontor) havde konstateret, at minimumskraverne i henhold til fællesskabsbestemmelserne om supplerende støtte til hård hvede ikke var blevet opfyldt, anvendte det artikel 9 i forordning (EØF) 3887/92⁽¹⁾, hvorefter der ingen arealstøtte ydes, hvis det overskydende areal udgør over 20 % af det fastslåede areal. Dette medførte, at der ikke blev udbetalt supplerende støtte vedrørende hård hvede for hele 4 831 ha, hvilket var til stor skade for kornproducenterne, som er af stor økonomisk betydning for Noto kommune.

Med et notat af 25. august 2000 afviste Kommissionen af uforklarlige grunde det italienske landbrugsministeriums anmodning om at gøre undtagelse fra ovennævnte artikel 9.

1. Hvorfor afviste Kommissionen, iøvrigt uden begrundelse, ovennævnte ansøgning om undtagelse?
2. Eftersom den ringere høst udelukkende skyldes naturforhold, mener Kommissionen da ikke, at det er for hårdt at anvende artikel 9 i forordning (EØF) 3887/92 i dette tilfælde?
3. Vil Kommissionen tage sin holdning op til fornyet overvejelse med henblik på at undgå, at kornproducenterne i Noto kommune rammes så hårdt?

(¹) EFT L 391 af 31.12.1992, s. 36.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. maj 2001)

1. Som det ærede medlem nævner i sin forespørgsel, har den italienske landbrugsminister pr. brev henvendt sig til Kommissionen med dette spørgsmål. Kommissionen har besvaret henvendelsen med en udførlig skrivelse, hvori den ganske rigtigt afviser at foretage en undtagelse. Afslaget blev begrundet med, at man ikke havde overholdt bestemmelserne om minimumsbetingelserne for pasning af afgrøderne, dvs. at afgrøden mindst skal opretholdes, indtil kornet begynder at sætte aks.
2. I artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger fastsættes følgende: »Meddelelsen om force majeure og det hermed forbundne bevismateriale, som myndighederne har godkendt, skal skriftligt tilgå myndighederne inden for en frist på ti arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor landbrugeren er i stand til at gøre det«. Eftersom denne meddelelse ikke er blevet givet, har myndighederne ikke haft anden mulighed end at anvende artikel 9 i nævnte forordning ved beregningen af støttebeløbet.
3. Af ovennævnte årsager kan Kommissionen ikke genoptage sin afgørelse.

(2001/C 318 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1036/01

af Maria Sanders-ten Holte (ELDR) og Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Godtgørelser efter fyrværkerikatastrofen i Enschede

I forbindelse med opgørelsen af godtgørelser efter fyrværkerikatastrofen i Enschede har navnlig de berørte selvstændige erhvervsdrivende store problemer. Der er her tale om mennesker, som f.eks. mindre erhvervsdrivende, hvis virksomhed er borte, og som ikke på kort sigt kan starte en ny, fordi hele deres kvarter er borte.

Der er en virksomhedsordning, der har til formål at sikre, at de erhvervsdrivende kan fortsætte deres virksomhed (»ingen må gå konkurs som følge af katastrofen«) via en godtgørelse for den lidte skade på 4 punkter:

- økonomisk skade
- driftstab
- formuetab efter ophør af erhvervsaktiviteter
- ledsageomkostninger.

Den maksimalt tilkendte samlede godtgørelse pr. virksomhed er 100 000 EUR over en periode på maksimalt tre år.

Er det korrekt, at et højere støttebeløb til virksomhederne kræver Kommissionens godkendelse, jf. EF-traktatens artikel 87, stk. 2, litra b?

Er det korrekt, at en sådan beslutning kan tage mellem et og halvandet år, hvilket i forbindelse med en ulykke som denne uden tvivl er for sent til at hindre de berørte erhvervsdrivendes konkurs?

Hvilke skridt vil Kommissionen tage med henblik på at sikre en hurtigere beslutningstagning i forbindelse med sådanne ulykker, og navnlig i forbindelse med katastrofen i Enschede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. maj 2001)

Ifølge EF-traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), (tidligere artikel 92) skal støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller andre usædvanlige begivenheder være forenelige med fællesmarkedet. En statsstøtteordning, der yder (delvis) kompensation til virksomheder for skader forårsaget af fyrværkerikatastrofer, falder ind under denne undtagelse.

Sådanne støtteforanstaltninger er genstand for de normale anmeldelseskrav i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 88, stk. 3, (tidligere artikel 93). I praksis indebærer dette, at anmeldelse er påkrævet, hvis støtten falder uden for de kriterier, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte⁽¹⁾, og navnlig overstiger loftet på 100 000 EUR pr. virksomhed over en periode på tre år.

I langt størstedelen af tilfældene træffer Kommissionen en positiv beslutning inden for to måneder efter modtagelsen af en fyldestgørende anmeldelse af en støtteordning, (en »beslutning om ikke at gøre indsigelse«). Fristen på højst to måneder er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽²⁾.

I tilfælde af en ordning med henblik på kompensation for skader, der er forårsaget af fyrværkerikatastrofen, undersøger Kommissionen kun, at der ikke er tale om en uregelmæssig anvendelse af undtagelsen. En undersøgelse af denne art afsluttes inden for to måneder efter modtagelsen af en fyldestgørende anmeldelse, hvis ordningen udelukker enhver mulighed for misbrug.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 13.1.2000.

⁽²⁾ EFT L 83 af 27.3.1999.

(2001/C 318 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1038/01

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Politikken for udviklingssamarbejde med Latinamerika (miljø)

Hvilke retningslinjer anlægger Kommissionen i forbindelse med dens udviklingspolitik med de latinamerikanske lande, mere konkret inden for miljøsektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. maj 2001)

Kommissionen er meget opmærksom på, at politikken for udviklingssamarbejdet med Latinamerika ligger inden for rammerne af store internationale miljøkonventioner som rammeaftalen vedrørende klimaforandring, konventionen om biodiversitet eller konventionen om bekæmpelse af ørkendannelse, men også inden for rammerne af det internationale samarbejde vedrørende bevarelse og bæredygtig forvaltning af

skovene som f.eks. De Forenede Nationers Forum om skovene. Siden november 2000 er en ny forordning trådt i kraft, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2493/2000 af 7. november 2000 om foranstaltninger til fremme af bevarelse og bæredygtig forvaltning af tropiske skove og andre skove i udviklingslandene⁽¹⁾, der vedrører aktioner finansieret over budgetpost B7-6200. Allerede før denne forordning omfattede enhver aktion til fordel for landene i Latinamerika ligeledes en bedømmelse af miljøeffekten. Derudover fastsætter Rådets forordning (EØF) nr. 443/92 af 25. februar 1992 om finansiel og faglig bistand til og økonomisk samarbejde med udviklingslandene i Asien og Latinamerika⁽²⁾, at 10 % af de finansielle midler skal bruges til miljøet og navnlig beskyttelsen af tropeskovene. Dette mål er rigeligt blevet nået.

Latinamerika er i dag et af de største områder, der er blevet begunstiget af miljøprojekter på området for tropeskov. Europæiske og latinamerikanske ikke-statslige organisationer (ngo'er) er særdeles aktive inden for miljøbeskyttelse og har samtidig været særlig opmærksom på de pågældende befolkningsgrupper. Mere konkret er Kommissionen (efter Tyskland) den største bidragsyder inden for rammerne af pilotprogrammet for bevaring af Brasiliens regnskov (PPG7).

⁽¹⁾ EFT L 288 af 15.11.2000.

⁽²⁾ EFT L 52 af 27.2.1992.

(2001/C 318 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1047/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Generiske lægemidler mod aids

Hvordan stiller Kommissionen sig til den konflikt mellem store multinationale medicinalfirmaer og en række lande i den tredje verden, som er særligt hårdt ramt af aids-epidemien, og som ønsker at fremstille og anvende generiske lægemidler mod denne sygdom? Er Kommissionen i lighed med FN's Verdenssundhedsorganisation indstillet på at indtage en holdning, hvor det i første række er de humanitære hensyn til behovet for at udrydde denne svøbe, som vejer tungest, i stedet for at fremme medicinalvirksomhedernes egoistiske og monopolistiske interesser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(14. juni 2001)

Kommissionen har indtaget en klar holdning til dette spørgsmål, som den har gjort rede for i »Handlingsprogram: Hurtig indgriben mod HIV/AIDS, malaria og tuberkulose inden for rammerne af fattigdomsbekæmpelse«⁽¹⁾. Et af programmets prioriterede tiltag er at sikre, at de fattige landes markeder forsynes med de nødvendige lægemidler til en overkommelig pris, ligesom man også satser på en stadig stigende investering i sundhedspleje og forskning.

Mange udviklingslande står over for en katastrofesituation som følge af HIV/AIDS-epidemien. Som følge af den øgede internationale bevidsthed omkring dette problem, tilbyder et stigende antal medicinalfirmaer nu deres produkter til udviklingslandene til priser, der svarer til de laveste priser på verdensmarkedet.

Kommissionen støtter denne udvikling og fremmer for øjeblikket etableringen af et verdensomspændende prisfastsættelsessystem ud fra forskellige prisklasser. Den mener, at dette vil gøre anvendelsen af forskellige prisklasser til en fast regel, når der leveres lægemidler, hvad enten de er patenteret eller ej — til udviklingslande, og at det vil sikre, at sådanne lægemidler leveres i tilstrækkelige mængder og til overkommelige priser.

⁽¹⁾ KOM(2001) 96 endelig udg.

(2001/C 318 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1049/01**af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Kommissionen**

(26. marts 2001)

Om: Forurening med elektrosmog i Barletta

I et centralt område af byen Barletta (BA), nærmere betegnet i Via S. Antonio og Via Renato Coletta, findes der to store elektromagnetiske anlæg; det drejer sig om en radioantenne, som er anbragt på en bygnings terrassetag, og en telekommunikationscentral, som befinder sig i en anden bygnings stueetage og mezzanin. Disse to anlæg har med rette skabt bekymring blandt indbyggerne i dette område og blandt hele befolkningen i Barletta på grund af forværringen af det alvorlige problem med elektrosmogforurening. Borgernes bekymringer er yderligere øgede som følge af det voksende antal af kræft og leukæmi, som er konstateret hos folk, der bor i bygninger i det pågældende område.

Denne form for forurening er let at spore også på grund af forstyrrelser og interferens i fjernsynsapparater, kompasser og andre apparater, som ikke kan benyttes på grund af de elektromagnetiske bølger fra de pågældende anlæg. Ved en forebyggende kontrol i flere af de berørte områder fra områdeledelsen af ASL Ba/4 er der fastslået elektromagnetiske værdier, som var seks gange højere end den ved lov fastsatte grænseværdi; det er nødvendigt at foretage en kontrol af de elektriske kabler i et større område for at fastslå elektrosmogniveauet i og uden for boligerne. Elektrosmogforureningen er ødelæggende på internationalt plan og skader befolkningens sundhed og sikkerhed; i Italien er der for nylig vedtaget en rammelov om beskyttelse mod udsættelse for elektriske, magnetiske og elektromagnetiske felter.

Kan Kommissionen på denne baggrund:

- kontrollere, om de elektromagnetiske bølger fra ovennævnte anlæg producerer forurening på et niveau, der overstiger de ved lov fastsatte grænseværdier til skade for borgernes sundhed;
- undersøge, om den kommunale forvaltning i Barletta og de kompetente ministerier i forbindelse med denne sag har iværksat kontrol med de elektriske kabler på området for at fastslå, om elektrosmogniveauet i og uden for de pågældende boliger overstiger grænseværdierne?
- oplyse, om de kompetente organer inden for politi og retsvæsen har foretaget yderligere nødvendige og omhyggelige undersøgelser for at kontrollere, om der er sket uregelmæssigheder, og om der følgelig påhviler et ansvar for alle dem, som direkte eller indirekte har forårsaget denne form for forurening?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(6. juni 2001)

Fællesskabets bestemmelser om radioprodukter og telekommunikation på det konkurrencestyrede marked gør medlemsstaterne ansvarlige for at sikre, at mobiltelefonsendere af GSM-typen ikke udsætter offentligheden for strålingsniveauer, som kan være sundhedsskadelige. Især artikel 3, stk.1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse⁽¹⁾ forpligter udstyrsfabrikanter til at sikre, at deres produkter ikke er sundhedsskadelige, hvis de installeres til det tilsigtede formål. I kraft af samme direktivs artikel 7, stk. 2, kan medlemsstaterne begrænse ibrugtagning af radioudstyr med begrundelse i hensynet til den offentlige sundhed. Artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne⁽²⁾ giver tillige den nationale tilsynsmyndighed beføjelse til at udstede ex-ante bestemmelser for installation af radioudstyr.

Fællesskabet har også med andre dokumenter vejledt medlemsstaterne, hvad angår udøvelsen af deres ansvar. Den 12. juli 1999 afgav Rådet henstilling til medlemsstaterne om grænseværdier for de elektromagnetiske felter (0 herz-300 gigahertz), som befolkningen kan udsættes for, i form af Rådets henstilling

1999/519/EF af 12. juli 1999 om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz) ⁽¹⁾. Ved fuld overholdelse af de grundlæggende restriktioner og referenceværdier, som er nævnt i henstillingen, vil brugere være sikret en høj grad af beskyttelse mod såvel akutte som langsigtede følgevirkninger af ikke-ioniserende stråling fra sådant udstyr.

Derudover har Kommissionen for nylig anmodet Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø om en ajourføring af komitéens tidligere udtalelse (juni 1998) om sundhedsrisici forårsaget af elektromagnetiske felter i forbindelse med ny teknologisk udvikling og eksponeringsbetingelser. Den ajourførte udtalelse, der offentliggøres i juli 2001, vil om fornødent indgå i udarbejdelsen af forslag til ny fællesskabslovgivning på området.

Ansvar for den lokale gennemførelse af ovennævnte bestemmelser ligger hos de lokale myndigheder og medlemsstaterne. De bør sikre, at de beskyttelsesmæssige målsætninger, som er vedtaget af den lovgivende myndighed, overholdes i alle tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 91 af 7.4.1999.

⁽²⁾ EFT L 199 af 26.7.1997.

⁽³⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

(2001/C 318 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1055/01

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(5. april 2001)

Om: Fri bevægelighed for personer

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes forbuddet mod, at kvinder besøger Athos-bjerget passer ind i Den Europæiske Unions traktater? Hvilke skridt agter den at tage med henblik på at fjerne denne anomali?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(11. juni 2001)

Fælleserklæringen om Athos-bjerget, der var knyttet som bilag til slutakten om Grækenlands tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾, erkender, at Athos-bjergets særlige status udelukkende er åndeligt og religiøst begrundet, og at det påhviler Fællesskabet at drage omsorg for, at der tages hensyn hertil i forbindelse med anvendelsen og den senere udarbejdelse af bestemmelser inden for fællesskabsretten, navnlig for så vidt angår told- og afgiftsfritagelser og etableringsret.

Denne erklæring er blevet bekræftet såvel i Amsterdam-traktaten (Erklæringer som Konferencen har noteret sig — Erklæring fra Grækenland vedrørende Erklæringen om kirkers og konfessionsløse organisationers status ⁽²⁾), som i slutakten til aftalen om Grækenlands tiltrædelse af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen ⁽³⁾.

Eftersom disse bestemmelser og det forhold, at forbuddet mod at lade kvinder få adgang til Athos-bjerget er en mere end tusindårig tradition, som er religiøst begrundet, har Kommissionen ikke til hensigt at træffe foranstaltninger af nogen art for at få forbuddet ophævet.

Endelig skal det bemærkes, at mænd skal have tilladelse fra myndighederne for at få adgang til Athos-bjerget, som er en autonom region i Grækenland, og dette gælder selv for græske statsborgere.

⁽¹⁾ EFT L 291 af 19.11.1979.

⁽²⁾ EFT C 340 af 10.11.1997.

⁽³⁾ EFT L 239 af 22.9.2000.

(2001/C 318 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1067/01
af Claude Turmes (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. marts 2001)

Om: Nederlandske dyretransportørers overtrædelse af direktiv 95/29/EF

Hvordan vil Kommissionen reagere på det forhold, at nederlandske dyretransportører, der kontrolleres på luxembourgsk område, ofte overtræder EU-direktiv 95/29/EF⁽¹⁾ om transport af dyr med hensyn til lastetæthed og dyrenes sundhedstilstand (i henhold til de luxembourgske toldmyndigheder blev tolv af de groveste overtrædelser af bestemmelserne om dyretransport i 2000 begået af nederlandske transportører)?

Der er navnlig indgivet klage til Kommissionen over en nederlandsk transportvirksomhed, VAEX, der den ene gang efter den anden gør sig bemærket ved systematisk overtrædelse af direktiv 95/29/EF på luxembourgsk område. Har Kommissionen og de to berørte medlemsstater (Nederlandene og Luxembourg) i dette tilfælde udnyttet alle de muligheder for gensidig bistand, der er omhandlet i direktivets artikel 18?

Hvorfor har Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret ikke foretaget inspektion af den nationale kontrol med dyretransport i Nederlandene og Danmark (Kommissionens beretning af 6. december 2000 om gennemførelsen af Rådets direktiv om transport af dyr, KOM(2000) 809), skønt disse to lande hører til de vigtigste eksportører af levende svin?

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. juni 2001)

Kommissionen er opmærksom på, at de luxembourgske myndigheder i henhold til kravene i artikel 8 i Rådets direktiv 91/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport⁽¹⁾ og om ændring af direktiv 95/29 kontrollerer, at direktivets bestemmelser overholdes af vognmænd, der transporterer levende husdyr på veje i Luxembourg. Landets myndigheder har underrettet Kommissionen om en række tilfælde, hvor nederlandske dyretransportører er blevet konstateret at bryde visse af forpligtelserne i direktivet, især i henseende til overskridelse af den højest tilladte lastetæthed.

Kommissionen har i et antal tilfælde rettet henvendelse til de nederlandske myndigheder om problemet. For så vidt angår et nyligt tilfælde har samme myndigheder indrømmet, at en nederlandsk officiel dyrlæge, som var ansvarlig for læsekontrol, ved en bestemt lejlighed havde ladet et ulovligt stort antal dyr blive læsset. Nederlandenes myndigheder har erklæret, at de officielle dyrlæger efter omtalte sag er blevet mindet om den korrekte procedure. Samme myndigheder har også oplyst, at en dyretransportør ved en anden lejlighed ulovligt kan have læsset yderligere dyr på en lastbil efter udførelsen af den officielle kontrol.

Nederlandenes myndigheder har principielt også accepteret, at nogle af de kendsgerninger, som de for nylig er blevet gjort opmærksomme på, ville kunne berettige tilbagetrækning eller suspension af tilladelser i henhold til direktivets artikel 12. Det fremgår imidlertid, at for at kunne tage et sådant skridt ville de nederlandske myndigheder kræve officiel dokumentation vedrørende lovovertrædelserne. De nederlandske myndigheder har dog til dato ikke givet Kommissionen præcise oplysninger om arten af den påkrævede dokumentation.

Kommissionen er klar over, at et antal transportører angiveligt har begået adskillige lovbrud. Da sådanne overtrædelser kan medføre strafferetssager ved de kompetente nationale domstole, må Kommission for nærværende afstå fra yderligere bemærkninger vedrørende dette aspekt.

Samarbejdet mellem Kommissionen og de to medlemsstater, som det ærede medlem nævner, har som helhed været passende. Kommissionen ønsker dog at opfordre til en mere konsekvent opfølgning på klager angående dyrevelfærd og til en strengere gennemførelse af den eksisterende fællesskabslovgivning.

For så vidt angår Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets inspektionsbesøg er stillingen som følger:

- Der blev senest aflagt inspektionsbesøg i Nederlandene i 1995, for så vidt angår ovennævnte problem. Det var oprindeligt planen at foretage endnu en inspektion i første halvår 2001, men på grund af den nuværende situation med mund- og klovesyge i Nederlandene er det usandsynligt, at det planlagte besøg vil finde sted i nær fremtid.
- Ved et inspektionsbesøg i Danmark i 1995 blev der ikke konstateret væsentlige problemer med overholdelsen, og det har derfor ikke været påkrævet med yderligere besøg i de mellemliggende år.

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991.

(2001/C 318 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1070/01
af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen
(5. april 2001)

Om: Udgifterne til komitologi

Jeg henviser til min skriftlige forespørgsel E-2529/99 (¹) til Kommissionen, som endnu ikke er besvaret fuldstændigt.

Ifølge EF-traktaten skal Kommissionen gennemføre de beslutninger, Rådet træffer. På Rådets foranledning kontrollerer udvalg bestående af nationale eksperter dette arbejde.

Hvor store var udgifterne til rådgivende udvalg, forvaltningskomiteer eller forskriftsudvalg i 1997, 1998, 1999 og 2000?

Hvor stort er bevillingsoverslaget for disse udvalg for 2001?

(¹) EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 76.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(8. juni 2001)

Nedenstående tabel viser, hvilke bevillinger der er disponeret over til udvalg i perioden 1997-2000, samt hvilke forpligtelsesbevillinger der er afsat på 2001-budgettet.

(i EUR)

Budget-post	Udvalgstype	Bevillinger, hvorover der er disponeret				Forpligtelses-bevillinger
		1997	1998	1999	2000	2001
A-7031	Udgifter til møder i udvalg og komitéer, hvis høring er obligatorisk i forbindelse med udstedelse af fællesskabsretsakter	15 947 000	16 203 880	15 199 976	17 826 921	16 900 000
A-7032	Udgifter til møder i udvalg og komitéer, som det ikke er obligatorisk at høre i forbindelse med udstedelse af fællesskabsretsakter	3 568 600	4 538 982	5 416 117	5 026 112	5 060 000
A-7033	Andre udvalg og kommissioner inden for EKSF	718 000	680 000	592 000	722 000	714 000
I ALT		20 233 600	21 422 862	21 208 093	23 575 033	22 674 000

(2001/C 318 E/215)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1085/01
af Olle Schmidt (ELDR) til Kommissionen**

(26. marts 2001)

Om: Hjælp til ofrene for orkanen Mitch

Efter at orkanen Mitch havde ødelagt store områder i Honduras og kostet tusindvis af mennesker livet, lovede EU at støtte opbygningsarbejdet med godt 2,2 mia. svenske kroner.

I dag, mere end to år efter katastrofen, er kun en tiendedel af dette beløb nået ud til orkanens ofre. Medens andre lande står klar med deres projekter, er ikke engang en tiendedel af EU's milliarder nået frem. Resten af pengene ser ud til at være blokeret i Bruxelles.

Hvordan kan Kommissionens arbejdsmetoder ændres, således at man undgår sådanne fejl ved fremtidige katastrofer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. maj 2001)

Med henblik på hurtigt at imødekomme de mest presserende behov som følge af orkanen Mitch ydede Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) mellem 1998 og 2000 Honduras 17,2 mio. EUR i katastrofebistand. Hjælpen til sikring af fødevaresikkerhed i regionen androg i alt 30 mio. EUR i 1999, hvoraf størsteparten gik til Honduras. Fødevarehjælpen og ECHO's bistand til Honduras er allerede blevet udbetalt.

Ud over det store beløb til katastrofebistand bidrager Fællesskabet også for tiden til programmet for genopbygning og modernisering af de mellemamerikanske lande, der er berørt af orkanen Mitch. Dette er en mere langsigtet indsats, som er blevet grundigt forberedt og koordineret med de nationale udviklingsstrategier og andre donorerers aktiviteter. Inden for rammerne heraf er Kommissionen i færd med at gennemføre det regionale program for genopbygning af Mellemamerika (PRRAC). Programmet omfatter folkesundhed, drikkevand og sanitære forhold, boligbyggeri og uddannelse i de fire modtagerlande (El Salvador, Nicaragua, Honduras and Guatemala). I december 1999 vedtog Kommissionen den første bevilling af midler til PRRAC til et beløb af 82,5 mio. EUR, og den 22. december 2000 bevilgede Kommissionen det andet bidrag til PRRAC til et samlet beløb på 44,160 mio. EUR, hvoraf ca. 22 mio. EUR går til Honduras. Af det samlede beløb er der udbetalt 2,781 mio. EUR.

PRRAC har via sit delprogram for Honduras allerede afsat 52,7 mio. EUR til dette land, som vil blive anvendt i perioden mellem 2000 og 2007. Den første finansieringsaftale mellem Fællesskabet og Honduras blev undertegnet den 28. juli 2000 til et beløb af 30,026 mio. EUR. På grundlag af denne aftale har Kommissionen den 7. december 2000 undertegnet kontrakter for et beløb på i alt 3 965 848 EUR og har til dato udbetalt 918 000 EUR.

I løbet af de næste to måneder regnes der med undertegnelse af kontrakten for faglig bistand til styring af indsatsen til et beløb af 26 mio. EUR, og der er offentliggjort to indkaldelser af interessetilkendegivelser til et samlet beløb på 49,9 mio. EUR. For en del af dette beløb påregnes der undertegnet en kontrakt på 26,7 mio. EUR ved udgangen af 2001.

Ud over ovennævnte programmer vil Fællesskabet bidrage med ca. 15 mio. EUR til Honduras inden for rammerne af initiativet vedrørende de højt forgældede fattige lande (HIPC). Det beløb kommer til udbetaling, når Den Internationale Valutafond (IMF) beslutter, at Honduras opfylder de nødvendige betingelser herfor.

Den 16. maj 2000 vedtog Kommissionen en meddelelse om en reform af styringen af bistanden til tredjelande⁽¹⁾, hvori den opridser et ambitiøst program af foranstaltninger med henblik på at opnå afgørende forbedringer af kvaliteten og den rettidige ydelse af bistand, samtidig med at der sikres en forsvarlig finansiel styring og en øget effekt af Fællesskabets bistand til tredjelande.

Disse foranstaltninger rummer en radikal forbedring af planlægningen af den eksterne bistand; en samling af projektførelsen af det nyoprettede Samarbejdskontor EuropeAid; en strømlining af procedurer og

udvalgspraksis; og en uddelegering af ansvar til Kommissionens delegationer. Kommissionens delegation i Nicaragua, som er ansvarlig for PRRAC, er en af de højt prioriterede delegationer, der inddrages i den første decentraliseringsserie i år 2001. Reformen er nu ved at blive ført ud i livet. Kommissionen skønner, at når den engang er helt gennemført, vil disse tiltag bidrage afgørende til en bedre kvalitet og en mere rettidig ydelse af Kommissionens bistand til tredjelande.

Kommissionen vil i nær fremtid offentliggøre en meddelelse om spørgsmålet vedrørende sammenkædning af nødhjælp, rehabilitering og udviklingsbistand, hvori den erkender problemernes kompleksitet og indkredser en række foranstaltninger, der kunne forbedre Fællesskabets præstationer, herunder:

- at fremme koordineringen på en mere systematisk måde
- at forkorte tidsfristerne, mobilisere midlerne mere rettidigt og sikre inddragelse af de relevante partnere.

(¹) SEK(2000) 814.

(2001/C 318 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1086/01
af Joost Lagendijk (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. marts 2001)

Om: Krav om, at Slovenien opsiget frihandelsaftaler med Kroatien, Makedonien og Bosnien

I forbindelse med forhandlingerne om Sloveniens tiltrædelse af EU har EU anmodet Slovenien om at opsiget frihandelsaftalerne med Kroatien, Makedonien og Bosnien for at opfylde betingelserne for EU-medlemskab. Frihandelsaftaler med lande, som ikke er EU-medlemsstater, ville give slovenske virksomheder en konkurrencemæssig fordel i forhold til andre EU-landes virksomheder. Dette ville få konsekvenser for den fælles landbrugspolitik, gennemførelsen af den fælles toldtarif og den frie bevægelighed for varer inden for det indre marked.

Deler Kommissionen den opfattelse, at fri handel mellem Slovenien og Kroatien, Makedonien og Bosnien ville fremme det regionale samarbejde, der har afgørende betydning for fred og stabilitet i Balkanregionen og kan bidrage til yderligere økonomisk udvikling i alle de pågældende lande?

Er det korrekt, at frihandelsaftaler mellem nye EU-medlemsstater og ikke EU-medlemsstater tidligere har fået lov at løbe videre i en overgangsperiode?

Deler Kommissionen den opfattelse, at frihandelsaftalerne mellem Slovenien og Kroatien, Makedonien og Bosnien kan bringes i overensstemmelse med den liberalisering af handelen, der er planlagt for landene i Sydøsteuropa som led i stabiliserings- og tiltrædelsesprocessen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(7. maj 2001)

Kommissionen bekræfter, at enhver ordning, der giver Slovenien ret til at bibeholde særlige handelsaftaler med tredjelande efter tiltrædelsen af EU, ville gribe forstyrrende ind på flere vigtige politiske områder, navnlig den fælles handelspolitik, den fælles landbrugspolitik og toldunionen. Desuden ville dette være uforeneligt med gennemførelsen af et fælles marked uden indre grænser. Det ville endvidere give de slovenske virksomheder en unfair konkurrencefordel over for andre fællesskabsvirksomheder, eftersom de nuværende frihandelsaftaler med Kroatien og Makedonien er baseret på andre principper end dem, der blev fulgt under EU's stabiliserings- og associeringsproces, hvilket giver slovenske produkter en bedre adgang til disse markeder end produkter fra Fællesskabet.

Hidtil har intet ansøgerland fået tilladelse til at bibeholde en bilateral frihandelsaftale med et tredjeland.

Fremme af den regionale handel ved hjælp af ensidige handelsaftaler til fordel for de pågældende lande udgør et vigtigt element i EU's stabiliserings- og associeringsproces for Sydøsteuropa. Endvidere er stimuleringen af den økonomiske udvikling et af målene i de stabiliserings- og associeringsaftaler, som snart vil blive undertegnet med Makedonien, og som for øjeblikket forhandles med Kroatien. De autonome foranstaltninger, som EU allerede har tilkendt disse lande, og som snart vil blive erstattet af stabiliserings- og associeringsaftalerne, giver anledning til liberalisering af ca. 95 % af disse landes eksport til EU. Ved tiltrædelsen vil Slovenien blive en del af disse aftaler, som er mere omfattende end den nuværende ordning, hvilket vil løse en stor del af Sloveniens problemer. Som det ærede medlem bemærker, vil sådanne aftaler givetvis stimulere det regionale samarbejde samt fredsprocessen og yderligere økonomisk udvikling i det vestlige Balkan.

På teknisk plan fortsætter drøftelserne med de slovenske myndigheder for at evaluere de praktiske aspekter ved dette spørgsmål.

(2001/C 318 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1088/01
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen

(27. marts 2001)

Om: Schengenaftalen — »Pillepas«, identifikationskort og permanent grænsekontrol

For hvilke præparater forlanges der i henhold til Schengen-reglerne særlig attest, når privatpersoner rejser over landegrænser, og er den danske regerings liste i overensstemmelse med Schengen-reglerne?

Skal alle borgere i henhold til Schengen-reglerne kunne identificere sig over for politiet med et identifikationskort, som man altid skal have på sig, eller er det tilladt ikke at bære identifikationskort? Hvilke identifikationskort anerkendes i Danmark, når landet tiltræder Schengen-området med virkning fra 25. marts 2001?

Er det tilladt at have patruljevogne holdende permanent ved de indre grænser i Schengen-området for at kontrollere hhv.:

- Pas og/eller identifikationskort?
- Veterinærkontrol?
- Overholdelse af miljølovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(8. maj 2001)

Schengen-aftalens bestemmelser indeholder ikke en liste over lægemidler, for hvilke der kræves en særlig attest, når personer rejser inden for Schengen-området. I Schengen-reglerne (artikel 75 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen) fastsættes imidlertid, at rejsende kan medbringe narkotika og psykotrope stoffer i nødvendigt omfang som led i en medicinsk behandling, hvis de kan fremvise en attest, der er udstedt af en kompetent myndighed.

Der er tale om narkotika og stoffer, som en læge har udstedt recept på, og som den person, der ønsker at rejse til en anden medlemsstat, har brug for under sit ophold der.

I denne artikel henvises der til de lægemidler, der er omfattet af en række internationale konventioner vedrørende narkotika (enkeltkonventionen fra 1961 om narkotiske midler, konventionen fra 1971 om psykotrope stoffer), eller som indeholder stoffer, der er omhandlet i disse konventioner, og som følgelig er omfattet af national narkotikaloggivning. Disse konventioner giver dog mulighed for i medfør af den nationale narkotikaloggivning at foretage kontrol med supplerende stoffer. Som følge heraf kan listerne over produkter, der er narkotika og psykotrope stoffer, eller som indeholder disse, variere fra medlemsstat til medlemsstat.

Det certifikat, der er omhandlet i Schengen-reglerne, finder ikke anvendelse på transport af almindelige lægemidler eller antibiotika, der er udleveret på recept.

Med hensyn til identitetskontrol skal det understreges, at det er den nationale lovgivning, der indeholder bestemmelser om mulighederne for at gennemføre denne type kontrol samt betingelserne og retningslinjerne herfor, herunder type dokumenter, der skal fremvises. Det er således op til Danmark at fastsætte sådanne bestemmelser. I overensstemmelse med gældende EF-ret skal medlemsstaterne under alle omstændigheder i forbindelse med identitetskontrol anerkende gyldige pas og identitetskort, der er udstedt af de øvrige medlemsstater.

Danmark skal således anerkende identitetskort, der er udstedt af de øvrige medlemsstater.

I overensstemmelse med Schengen-aftalens bestemmelser er det muligt at rejse over de indre grænser i Schengen-området, uden at der skal foretages personkontrol. De relevante myndigheder kan således ikke fortsætte med at gennemføre personkontrol ved de indre grænser, undtagen når den offentlige orden eller nationale sikkerhed kræver, at der genindføres kontrol ved de indre grænser.

Schengen-eksekutivkomitéen har desuden fastslået, at alternativ grænsekontrol er uforenelig med Schengen-reglerne om ophævelse af personkontrollen. Ved alternativ grænsekontrol forstås systematisk kontrol med personer, der er rejst over grænsen i et område i baglandet tæt ved grænsen eller i bestemte grænseområder.

Som følge heraf er det ikke tilladt have patruljevogne holdende ved de indre grænser, hvorfra politiet foretager kontrol af pas eller identitetskort, blot fordi en person er rejst over grænsen.

Med hensyn til veterinærkontrol og kontrol med overholdelsen af miljølovgivningen skal det understreges, at disse områder ikke er omfattet af Schengen-reglerne. I medfør af gældende EF-ret på området er det dog ikke tilladt permanent at have patruljevogne holdende ved de indre grænser med henblik på at foretage veterinærkontrol og kontrollere, at miljølovgivningen overholdes.

(2001/C 318 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1090/01
af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen

(27. marts 2001)

Om: Modsigelser i Fællesskabets politik inden for forskningssektoren

Undervisnings- og forskningsministrene forsamlet i Upsala med henblik på at forberede Stockholm-topmødet drøftede følgevirkninger af aldringen i EU's befolkning for disse to sektorer og behandlede en svensk undersøgelse, hvoraf det fremgår, at 28 % af den europæiske befolkning vil være over 65 år i 2050 (14 % for øjeblikket), og at udvidelsen ikke får nogen positiv indflydelse på dette fænomen, fordi det kun er i Tyrkiet, at udviklingen går i den anden retning.

Inden for forskning (miljø, samfundsøkonomi, videnskab, teknologi) vil faldet i de beskæftigede og tilbagegangen i innovation og færdigheder forårsage en vækstnedgang. Derfor forsøger det svenske formandskab at finde frem til, hvordan man kan imødekomme efterspørgslen efter menneskelige ressourcer på det videnskabelige område, hvordan man kan forbedre videnskabens og teknologiens image hos de unge, og hvordan man kan gøre befolkningen mere bevidst over for videnskab, og overvejer at ansætte forskere fra tredjelande?

Kommissionen har imidlertid uden at høre Parlamentet besluttet at nedskære personalet på Det Fælles Forskningscenter med 200 (på trods af en aftale med Rådet af 1998 om at bevare personaleplanen), overføre arbejdet og personalet fra Ispra til Patten (januar 2001) og har derefter meddelt, at størstedelen af forskerne vil gå på pension senest 2008, mens universiteterne vil kunne levere nye forskere, og de nuværende forhold vedrørende visa, mobilitet, arbejds- og opholdsregler gør strukturelle ændringer påkrævet.

Kan Kommissionen redegøre for, hvorfor der foretages afskedigelser inden for en sektor, som risikerer at blive hårdt ramt netop på grund af personalemangel?

Er det logisk at overveje indvandring af tredjelandes borgere, mens man samtidig anvender begrænsninger på fællesskabsplan vedrørende visa, mobilitet og arbejds- og opholdsbestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(11. maj 2001)

I rapporten fra det uafhængige panel under ledelse af Etienne Davignon blev det bl.a. foreslået, at Det Fælles Forskningscenter (FFC) koncentrerede indsatsen om de områder, inden for hvilke det har særlig kompetence. Af denne årsag og som led i den feasibility-undersøgelse om, hvilke opgaver Kommissionen skulle prioritere, der blev iværksat i begyndelsen af 2000, godkendte Kommissionen på mødet den 26. juli 2000 anbefalingerne fra Reformgruppen, der var nedsat med henblik herpå.

I forbindelse hermed bad Kommissionen den for forskning ansvarlige kommissær om at pålægge FFC at foretage en feasibility-undersøgelse af en lukning af Petten-anlægget, alternativt at påregne en nedskæring på 200 stillinger ved indskrænkning af samtlige FFC's aktiviteter.

Feasibility-undersøgelsen vedrørende lukning af Petten-anlægget er nu afsluttet, og dens konklusioner er blevet forelagt Kommissionen i form af en meddelelse, der blev vedtaget den 22. januar 2001 ⁽¹⁾.

I feasibility-undersøgelsens konklusioner anbefales det bl.a. at overføre aktiviteterne vedrørende undersøgelsen af reduktion af emissioner fra biler fra Petten til Ispra og at overføre afdelingen for reaktorsikkerhed fra Ispra til Petten. Dette skyldes, at man ønsker at skabe bedre sammenhæng mellem aktivitetsområderne i FFC's forskellige anlæg.

Da det drejer sig om en intern omrokeringsforanstaltning inden for Kommissionens tjenestegrene, har den ikke konsulteret de øvrige institutioner angående denne personaleoverførsel.

Med udgangspunkt i Reformgruppens konklusioner agter Kommissionen at foreslå budgetmyndigheden en ændring af FFC's stillingsfortegnelse fra 2002.

FFC's øvrige aktiviteter har været underkastet detaljeret revision, og de fremkomne forslag med henblik på at koncentrere aktiviteterne skulle sikre FFC's beståen på lang sigt i kraft af dets opgave, der går ud på at bidrage med videnskabelig og teknisk støtte til Fællesskabets politikker.

⁽¹⁾ K(2001)125 af 22.1.2001.

(2001/C 318 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1091/01 af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(6. april 2001)

Om: Ulykker som følge af defekte dæk/for lavt dæktryk

På baggrund af en lang række alvorlige ulykker i USA, hvor ulykkesårsagen har været for lavt dæktryk og deraf følgende fatale dækskader, har den amerikanske Kongres besluttet at træffe lovgivningsforanstaltninger allerede inden efteråret 2001. I henhold til en undersøgelse foretaget af ETRTO (European Tyre and Rim Technical Organisation) er 70 % af dækkene på biler i Europa i en dårlig forfatning på grund af for lavt dæktryk.

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for ved hjælp af teknisk standardisering at forhindre de ca. 1 000 dødsulykker, der hvert år finder sted på vejene i Europa som følge af tekniske fejl (ulykker på grund af defekte dæk/for lavt dæktryk)?

2. Agter Kommissionen at optage forhandlinger med den amerikanske regering på FN/ECE-konferencen i Genève med henblik på at opnå en global løsning på problemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(18. juni 2001)

Kommissionen er godt klar over, at dæk med et utilstrækkeligt dæktryk er en af de største årsager til alvorlige ulykker. Den er enig med det ærede medlem i, at der skal gøres en indsats på fællesskabsniveau for at reducere de direkte og indirekte risici som følge af dæk med et utilstrækkeligt dæktryk.

Kommissionen er løbende i kontakt med fabrikanterne, der har verdensomspændende produktionsenheder og markeder, og de amerikanske og japanske myndigheder, og den er derfor overbevist om, at løsninger skal findes gennem en overordnet indsats. Den har i øvrigt behandlet disse spørgsmål både inden for rammerne af ekspertgruppen vedrørende kørsel og bremses (Groupe des Rapporteurs sur le Roulement et le Freinage) og Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) og på mere officielt plan i det internationale forum for harmonisering af konstruktionen af køretøjer (Forum mondial sur l'Harmonisation de la Construction des Véhicules) under FN. Resultaterne af eksperternes arbejde forventes at foreligge i efteråret 2001.

Der kan spores en vis enighed mellem fabrikanterne og regeringerne for i fællesskab at udvikle de mest hensigtsmæssige løsninger. Løsningerne forventes at blive af forskellig art og vil have til formål at nedbringe antallet af ulykker. En af mulighederne er f.eks. at harmonisere lovgivningerne i de forskellige områder af verden og fastsætte en række tekniske krav til fremstillingen af dæk, bl.a. med holdbarhedsprøvninger. En anden mulighed er at gøre det obligatorisk at montere dæk og fælg med en trykmåler, der øjeblikkeligt advarer om utilstrækkeligt dæktryk eller for stor ubalance mellem dækkene på samme aksel.

Selv om der i dag endnu ikke foreligger pålidelige statistiske oplysninger om omfanget af ulykker, der skyldes dækkene, er der dog ingen tvivl om, at et betydeligt antal dødsfald og alvorlige kvæstelser skyldes mangelfulde dæk. Kommissionen bekræfter derfor, at den agter at fortsætte sit arbejde på fællesskabsniveau og på internationalt niveau på dette område. Hvis det ikke på kort sigt lykkes at opnå en international harmonisering, overvejer Kommissionen uafhængigt heraf at foreslå et initiativ til fællesskabslovgivning. Kommissionen vil under alle omstændigheder tage stilling til dette problem inden for rammerne af det tredje handlingsprogram vedrørende færdselssikkerhed, som den vedtager i løbet af 2001.

(2001/C 318 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1095/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(6. april 2001)

Om: Meddelelser som led i habitatdirektivet

I svaret på skriftlig forespørgsel E-0165⁽¹⁾ oplyser Kommissionen, at den har afgivet to udtalelser om anvendelse af habitatdirektivets artikel 6, stk. 4. Derudover har Kommissionen modtaget forskellige meddelelser fra medlemsstaterne om aktiviteter på steder, der (endnu) ikke er udpeget som Natura 2000-områder. Den har endnu ikke svaret formelt på disse.

Kan Kommissionen give oplysning om de meddelelser, den har modtaget fra medlemsstaterne om aktiviteter på steder, der (endnu) ikke er udpeget som Natura 2000-områder?

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 197.

(2001/C 318 E/221)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1096/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(6. april 2001)

Om: Udpegning af Natura 2000-områder

Siden habitatdirektivets ikrafttræden den 5. juni 1994 har medlemsstaterne stillet forskellige forslag, for så vidt angår udpegning af Natura 2000-områder.

Det fremgår af svaret på skriftlig forespørgsel E-0165/01 ⁽¹⁾, at Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 4, har modtaget forskellige meddelelser om aktiviteter på steder, der (endnu) ikke er udpeget som Natura 2000-områder.

Vil Kommissionen venligst give en liste over

1. godkendte Natura 2000-områder og
2. de forslag til Natura 2000-områder, der er under behandling i de 15 medlemsstater?

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 197.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-1095/01 og E-1096/01**

(13. juni 2001)

Kommissionen har endnu ikke udsendt nogen formel reaktion ved modtagelse af meddelelser fra medlemsstaterne om aktiviteter eller planer om steder, der (endnu) ikke er udpeget som Natura 2000-områder. Da Kommissionen mener, at udpegelse af et område som en del af Natura 2000-nettet bør være første skridt i anvendelsen af artikel 6 i habitat-direktivet, Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾, har den ikke ført formelle fortegnelser over meddelelser vedrørende steder, der ikke er udpeget.

Natura 2000-nettet består af to slags steder: særlige beskyttelsesområder, som er udpeget i henhold til Fugledirektivet, Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle ⁽²⁾, og særlige bevarelsesområder, som vedtages af medlemsstaterne, efter at de er blevet udvalgt fra en liste over foreslåede områder af fællesskabsinteresse for hvert af de seks biogeografiske regioner i Fællesskabet i henhold til bestemmelserne i habitat-direktivet, navnlig bilag III til dette direktiv.

En fuldstændig liste over særligt beskyttede områder i medlemsstaterne foreligger på netsted <http://europa.eu.interoperabilitet/comm/environment/nature/natura/htm>, som også indeholder andre relevante oplysninger om oprettelse og forvaltning af Natura 2000-nettet.

Medlemsstaterne har endnu ikke indsendt en fuldstændig liste til Kommissionen over foreslåede steder af fællesskabsinteresse i henhold til kravene i habitat-direktivet for nogen biogeografisk region i Fællesskabet, dvs. at ingen af disse medlemsstater endnu har vedtaget særlige beskyttelsesområder.

Kommissionen ligger for øjeblikket inde med lister over foreslåede steder af fællesskabsinteresse, som endnu ikke er fuldstændige, og som er blevet indsendt af medlemsstaterne for hver af de biogeografiske regioner, der ligger på deres respektive territorier. Disse dokumenter er omfattet af en »ophavsretsbestemmelse«, som er fastsat i adfærdskodeksen om offentlig adgang til Kommissionens og Rådets dokumenter, som blev vedtaget ved Kommissionens beslutning af 8. februar 1994. Det ærede medlem bør derfor rekvirere dem direkte hos forfatterne til listerne. Når disse lister er blevet vedtaget af medlemsstaterne, bliver de automatisk tilgængelige for offentligheden, men ansvaret for at stille de oplysninger, listerne indeholder, til rådighed ligger udelukkende hos medlemsstaterne, da de har forfattet disse dokumenter, der ikke er blevet offentliggjort.

Af ovennævnte grunde må Kommissionen henvise det ærede medlem til de respektive medlemsstater med henblik på at skaffe sig oplysninger om deres foreslåede bidrag til Natura 2000-nettet.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

(2001/C 318 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1104/01
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: Mund- og klovsyge

Hvornår blev Europa-Kommissionen for første gang informeret af den britiske regering, enten formelt eller uformelt, om udbruddet af mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(2. maj 2001)

Oplysningerne om de første to udbrud af mund- og klovsyge i Storbritannien blev givet telefonisk af Det Forenede Kongeriges chef for veterinærtjenesten til chefen for det ansvarlige kontor i Kommissionens Generaldirektorat for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse den 20. februar 2001 omkring kl. 21.15 (belgisk tid), dvs. nogle få timer efter, at laboratoriet havde bekræftet sygdommen.

Ca. en time senere, efter at de relevante medarbejdere ved Kommissionen havde drøftet, hvilke foranstaltninger det var mest påtrængende at træffe, blev alle chefer for medlemsstaternes veterinærtjenester underrettet af Kommissionen pr. fax.

Den 21. februar 2001 vedtog Kommissionen i samarbejde med Det Forenede Kongerige officielt beslutning 2001/145/EF af 21. februar 2001 om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige ⁽¹⁾ for at forbyde, at der fra Det Forenede Kongerige blev sendt dyr og animalske produkter, der potentielt kan sprede mund- og klovsygevirus.

⁽¹⁾ EFT L 53 af 23.2.2001.

(2001/C 318 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1105/01
af Robert Goodwill (PPE-DE) til Kommissionen

(28. marts 2001)

Om: En europæisk anklagemyndighed

Der er i en række meddelelser fra Kommissionen og betænkninger fra Europa-Parlamentet på det seneste fremsat krav om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed til beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser.

Vil Kommissionen, hvis en sådan myndighed oprettes, klart tilkendegive, at den aldrig vil forsøge at udvide myndighedens beføjelser til andre områder end forsvaret af Fællesskabets finansielle interesser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(2. maj 2001)

Kommissionen henviser det ærede medlem til dens udtalelse og dens meddelelse fra henholdsvis januar og september 2000 ⁽¹⁾, der vedrører beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser.

Kommissionen er med henblik herpå ved at udarbejde en grønbog, der bl.a. kommer til at vedrøre de praktiske foranstaltninger i forbindelse med oprettelsen af en europæisk anklagemyndighed med henblik på beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser. Kommissionen forventes at vedtage grønbogen inden udgangen af 2001.

(¹) Udtalelse af 26. januar 2000 om tilpasning af institutionerne med henblik på udvidelsen (KOM(2000) 34 endelig udg.) og meddelelse af 29. september 2000 om Europa-Kommissionens supplerende bidrag til regeringskonferencen om institutionelle reformer — strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser: en europæisk anklagemyndighed (KOM(2000) 608 endelig udg.).

(2001/C 318 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1110/01
af Christoph Konrad (PPE-DE) til Kommissionen

(6. april 2001)

Om: De britiske indvandringsmyndigheders uretfærdige sanktioner over for tyske transportvirksomheder

1. Er Det Forenede Kongeriges skærpede »grænsekontrol« for at forhindre illegal indvandring ved indrejse af unionsborgere med bus hhv. personbiler fra medlemsstaterne efter Kommissionens opfattelse forenelig med europæisk ret?

2. Er de høje bøder, som den britiske indvandringsmyndighed opkræver af tyske transportvirksomheder, når illegale immigranter (uden disse virksomheders skyld) opdages i lastbiler eller containere til deres fartøjer (£ 2000 pr. illegal indvandrer) efter Kommissionens opfattelse forenelig med europæisk ret?

Derudover er transportvirksomheder, der kører til Storbritannien, allerede forinden tvunget til yderligere dyre investeringer i sikkerhedsanordninger og chaufføruddannelser. Hvad gør Kommissionen mod denne konkurrencefordrejning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(16. maj 2001)

1. Ifølge de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, er den kontrol, der af de britiske myndigheder udøves med unionsborgerne, der rejser i Det Forenede Kongerige i bus eller personvogn, i overensstemmelse med fællesskabsretten, hvori der står, at unionsborgere kan rejse ind på en anden medlemsstats område blot ved at fremvise et gyldigt identitetskort eller pas.

2. Den gældende fællesskabsret indeholder ingen bestemmelser om transportørers ansvar for personer, der befinder sig i køretøjerne, og som ikke er i besiddelse af de rejsedokumenter, der kræves for at kunne rejse ind på medlemsstaternes område.

Nødvendigheden af at overholde sikkerhedsforanstaltningerne samt at uddanne chauffører udgør ikke i sig selv en konkurrenceforvridning. I forbindelse med de britiske kontrolforanstaltninger foretages der ikke nogen sondring alt efter varernes oprindelse eller den pågældende transportvirksomheds nationalitet. Kommissionen finder derfor ikke, at »Immigration and Asylum Act 1999« er i strid med fællesskabsretten.

I øvrigt henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-4024/00 fra Doyle (¹).

Kommissionen vil dog følge udviklingen på dette område nøje, og den vil fortsat undersøge de eventuelle følger for fællesskabsretten.

(¹) EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 50.

(2001/C 318 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1112/01**af Alexander de Roo (Verts/ALE)
og Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. april 2001)

Om: Alqueva-dæmningen, Portugal

Alqueva-dæmningen, der befinder sig på den portugisiske strækning af Guadiana-floden, forventes at være færdigbygget inden udgangen af 2001. Portugiserne planlægger så at begynde at oversvømme området og skabe et reservoir på 250 km², (hvoraf 63 km² vil ligge i Spanien), hovedsagelig til overrislingsformål. Til dette formål blev der den 22. februar påbegyndt et rydningsprogram, som vil berøre et område på 19 740 ha af et af de vigtigste naturområder på den sydlige Iberiske Halvø, som domineres af montado-økosystemet, middelhavs-skovland og levesteder ved bredden af vandløb. Disse meget vigtige levesteders forsvinden vil få meget alvorlige følger for adskillige truede arter af hvirveldyr. Området er også beboet af den iberiske los, hvilket bekræftes i en beretning, der er finansieret af LIFE (Instituto da Conservação da Natureza, 1998, »Bevarelse af den iberiske los«, LIFE projekt nr. B4-3200/94/767). Guadiana-floden er et af de fem endnu eksisterende portugisiske kerneområder, og det område der er kendt under navnet Alcarrache-Gadelim, er en del af dette kerneområde.

Reservoiret vil oversvømme 94 % af levestedet omkring Guadiana-floden — Juromenha og påvirke det særlige fuglebeskyttelsesområde Mourão-Barrancos. Denne rydning, som ikke har været underkastet en vurdering af virkningerne på miljøet, og i forbindelse med hvilken der ikke er gennemført nogen af de planlagte minimeringsforanstaltninger, blev indledt under den antagelse, at dæmningen ville blive fyldt op til sit fuldstændige opbevaringsniveau på 152 m, og at man ville få brug for vandet til overrisling af et område på over 110 000 ha og til en planlagt omledning fra Guadiana til Sado-bækkenet. Overrislingsplanen blev imidlertid ikke fuldt ud defineret (afgrøder, vandomkostninger, finansiering), og man overvejede ikke den meget høje risiko for saltdannelse i den jord, der skulle overrisles; der blev heller ikke taget hensyn til denne omledning i de oprindelige planer, og den blev ikke gjort til genstand for en vurdering af virkningerne på miljøet, således som det kræves i EF's VVM-direktiv. Portugisiske ikke-statslige organisationer krævede, at der ikke fandt rydning sted over 139 m, hvilket ville redde over en halv million træer og vigtige beskyttede levesteder, samtidig med at det ikke ville udelukke eventuelle valgmuligheder i fremtiden med hensyn til den faktiske anvendelse af dæmningen: at rydningen skulle finde sted i etaper, i overensstemmelse med behovene, og at der skulle indledes en debat på nationalt og europæisk plan om overrislingsplanernes levedygtighed inden for rammerne af udviklingen af Alqueva.

1. Hvorledes kan Kommissionen acceptere, at dette projekt kan ødelægge områder, som i henhold til levestedsdirektivet blev betragtet som prioriterede områder?
2. Kan Kommissionen sørge for, at der i vurderingen af virkningerne på miljøet tages fuldt ud hensyn til alle projektets aspekter, herunder også den planlagte omledning fra Guadiana-floden til Sado-bækkenet?
3. Mener Kommissionen, at overrislingsplanerne i forbindelse med vandstuvningen ved Alqueva-dæmningen op til 152 m niveauet er økologisk og økonomisk bæredygtige?
4. Hvad har Kommissionen gjort for at sikre, at det vand, der opstaves ved Alqueva-dæmningen, opfylder de kvalitetsmål, der er fastsat i vand-rammedirektivet og nitratudirektivet?
5. Er det sandt, at Samhørighedsfonden deltog i finansieringen af Alqueva-vandkraftværket for at kompensere for afgørelsen om ikke at medfinansiere med EU-midler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. juni 2001)

Alqueva-dæmningen indgår i et projekt med mange formål, hvortil EF-finansiering blev godkendt i juli 1997 med forbehold af en række betingelser⁽¹⁾. Den portugisiske regering besluttede i februar 1997 at oprette en opfølgende miljøkommission (Comissão de Acompanhamento Ambiental das Infraestruturas do Alqueva — CAIA) med det portugisiske miljøministerium som formand og med deltagelse af bl.a. nationale

og regionale miljømyndigheder og ikke-statslige miljøorganisationer. Denne kommission har ansvaret for opfølgningen af de miljømæssige aspekter forbundet med projektet, inklusive de enkelte miljøpåvirkningsvurderinger for de enkelte komponenter af det globale projekt. CAIA har også ansvaret for at verificere effektiviteten af minimerings- og kompensationsforanstaltningerne samt den miljømæssige overvågning.

Kommissionen agter fortsat af følge projektet meget nøje for at sikre, at EF-ret anvendes korrekt. Det gælder navnlig spørgsmålet forbundet med Alentejos regionale driftsprogram, som mange af enkeltprojekterne samfinansieres under, og for hvilket Kommissionen deltager i opfølgningskommissionen. Kommissionen fortsætter også med at anmode de portugisiske myndigheder om alle de elementer, der er nødvendige, for at vurdere tilstrækkelig opfyldelse af de minimerings- og kompensationsforanstaltninger, der var en betingelse for godkendelse af medfinansiering.

Specifikt hvad angår de spørgsmål, det ærede medlem stiller:

- Projektets miljøforvaltningsplan inkluderer minimerings- og kompensationsforanstaltninger som anbefalet af undersøgelserne og evalueringskommissionen. Den nævner også specielt, at følsomme naturområder udelukkes fra eventuelle fremtidige overrislingsplaner. Kommissionen har allerede anmodet de portugisiske myndigheder om alle de oplysninger, der er nødvendige for at sikre, at foranstaltningerne i miljøforvaltningsplanen udføres effektivt. Der vil selvfølgelig blive taget hensyn til, hvorvidt betingelserne for samfinansiering er opfyldt, når man overvejer eventuel samfinansiering af de enkelte dele af projektet.
- De individuelle komponenter af det globale projekt, inklusive overrislingsplanerne og eventuel overførsel af vand fra Guadiana-bækkenet til Sado-bækkenet skal underkastes en særskilt evaluering af miljøpåvirkning i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ og Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽³⁾. Kommissionen følger dette med særlig opmærksomhed inden for rammerne af Alentejos regionale driftsprogram 2000-2006.
- Man undersøgte andre alternativer, før Kommissionen traf beslutning om samfinansiering, og et niveau på 152 meter blev anset som den bedste løsning.
- Rammedirektivet for vand⁽⁴⁾ fastsætter forpligtelsen, at al vand (floder, søer, grundvand og kystvand), skal opnå tilstanden »god« i 2015. Det er de pågældende medlemsstaters (Spanien og Portugal i dette tilfælde) ansvar at træffe de nødvendige foranstaltninger til at nå dette mål. Direktivet fastsætter en tidsplan for gennemførelse af foranstaltninger til at nå dette mål, og Kommissionen agter at være opmærksom på forløbet i Portugal og Spanien, hvad angår dette spørgsmål. Hvad angår nitratdirektivet⁽⁵⁾ fastsætter det et system på to plan: obligatoriske foranstaltninger i såkaldte nitratsårbare zoner og et (frivilligt) system til at fremme god landmandspraksis uden for disse zoner. Direktivet fastsætter dog ikke forpligtelser til at opnå kvalitetsmål før bestemte tidsfrister; dette er først blevet gjort for nylig i henhold til rammedirektivet for vand.
- Ved gennemførelse af den fælles landbrugspolitik kontrollerer Kommissionen også omhyggeligt, om foranstaltningerne i henhold til nitratdirektivet indgår i den gode landmandspraksis, som er en betingelse for bestemte støtteudbetalinger inden for rammerne af landbrugsudviklingsprogrammerne (kompensationsbeløb). God landmandspraksis er også en målestok for kompensation til landmændene i landbrugs/miljøordningerne.
- Artikel 8 i Kommissionens beslutning om samfinansiering omfatter forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/676/EØF om nitrater. Det indeholder også forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF om behandling af byspildevand⁽⁶⁾. Vedrørende kvantitet og kvalitet af vand, bør det også bemærkes, at den spanske udenrigsminister i en skrivelse af marts 1997 til det tidligere medlem af Kommissionen, der var ansvarlig for regionalpolitik, igen erklærede, Spaniens engagement hvad angår overholdelse af den konvention, der blev oprettet i 1968 mellem Spanien og Portugal om anvendelse af vand i internationale floder.

- Samhørighedsfondens samfinansiering er begrænset til Alqueva vandkraftværk og sigter på at integrere dette vandværk i den nationale plan til at nedskære emissioner af kuldioxid (CO₂).

(¹) Beslutning C(97)2350 af 28. juli 1997.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) EFT L 175 af 5.7.1985.

(⁴) Direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(⁵) Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EFT L 375 af 31.12.1991.

(⁶) Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991, EFT L 135 af 30.5.1991.

(2001/C 318 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1116/01

af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. april 2001)

Om: Tættere samarbejde under den anden søjle

På topmødet i Nice vedtog man visse beslutninger om et tættere samarbejde (enhanced cooperation). Hvordan fortolker Kommissionen indholdet af beslutningerne med hensyn til den anden søjle? Hvilke sikkerheds- og forsvarspolitiske aktioner, som forberedes i EU, indgår ikke i dette tættere samarbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(16. maj 2001)

I henhold til den nye Nice-traktat skal det forstærkede samarbejde for så vidt angår anden søjle overholde:

- principperne, målene, de overordnede retningslinjer og sammenhængen i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og de afgørelser, der træffes som led i denne politik
- Det Europæiske Fællesskabs beføjelser og
- sammenhængen mellem alle Unionens politikker og dens optræden udadtil.

Når visse medlemsstater har til hensigt at indføre et forstærket indbyrdes samarbejde inden for rammerne af anden søjle, skal Kommissionen, som sammen med Rådet har ansvaret for at sikre sammenhængen i hele Unionens optræden udadtil som led i den fælles politik for udenrigsanliggender, sikkerhed, økonomi og udviklingssamarbejde, afgive en forudgående udtalelse om anmodningen og forelægge den for Rådet med henblik på afgørelse.

I henhold til den nye Nice-traktat kan det forstærkede samarbejde ikke vedrøre spørgsmål, der har konsekvenser på det militære område eller på forsvarsområdet. Der kan dog gennemføres et tættere samarbejde mellem to eller flere medlemsstater på bilateralt plan inden for rammerne af Den Vesteuropæiske Union (WEU) og NATO, for så vidt dette samarbejde ikke er i strid med eller hæmmer det samarbejde, der er omhandlet i EU-traktatens afsnit V.

(2001/C 318 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1118/01**af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen**

(6. april 2001)

Om: Energisikkerhed

I løbet af de kommende ti år vil EU's afhængighed af energi fra andre lande blive øget. Afhængigheden af importeret gas produceret i navnlig Rusland og dets nære områder vil øges. Hvilke planer har Kommissionen for import af olie og gas fra de pågældende områder, og har Kommissionen taget stilling til, hvilke områder olie- og gasrørledningerne bør føres igennem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. juni 2001)

Den kendsgerning, at Fællesskabets energiforsyning i stigende grad domineres af importerede fossile brændstoffer, var en væsentlig grund til, at Kommissionens grønbog om energiforsyningssikkerhed blev offentliggjort i november 2000⁽¹⁾. Som Kommissionen bemærker i grønbogen udgør olien 41 % af Fællesskabets aktuelle energiefterspørgsel, gas 22 %, kul 16 %, atomkraft 15 % og vedvarende energikilder 6 %. Forudsat at den nuværende trend fortsætter vil gassens andel i de næste 20-30 år vokse kraftigt til 29 %, olie vil ligge omkring 38 %, kul 19 %, atomkraft 6 % og vedvarende energikilder 8 %. I samme periode vil Fællesskabets energiimport vokse fra ca. 50 % af det aktuelle energiforbrug til 70 %. Olieimportafhængigheden stiger måske fra 80 % til over 90 %, gasimporten fra 40 % til 66 % (70 % i et udvidet EU) og man vil måske være 100 % afhængig af importeret kul.

Hvad angår gas, vokser Fællesskabets efterspørgsel stærkt for tiden, og det skyldes hovedsageligt det øgede gasforbrug til elproduktion. Sammenholdt med den forventede nedgang i EU's egen gasproduktion, har det konsekvenser for Fællesskabets fremtidige gasforsyningssikkerhed. I øjeblikket er Rusland hovedleverandør med 41 % af al gasimport, efterfulgt af Algeriet med 29 % og Norge med 25 %. De russiske gasleverancer opfylder 17 % af Fællesskabets nuværende gas efterspørgsel. Det skønnes, at gasimporten fra Rusland i år 2020 måske vil dække 38 % af Fællesskabets gas efterspørgsel. Rusland har i nogen tid været en pålidelig leverandør af naturgas til Fællesskabet og Kommissionen har fuld tiltro til, at Rusland vil fortsætte med at opfylde sine forpligtelser over for Fællesskabet.

Ud over behovet for tiltag til bedre energieffektivitet og nye vedvarende energikilder, understreger Kommissionens grønbog, at det er vigtigt for Fællesskabet at sikre fleksible, pålidelige og diversificerede eksterne forsyningskilder. Et vigtigt element heri er at øge dialogen med alle energiproducerende lande og at udvide dialogen til alle spørgsmål af fælles interesse, herunder især miljøbeskyttelse og teknologioverførsel. Med særlig henvisning til Rusland anføres det i grønbogen, at landet er indstillet på at arbejde mod en forbedring af Fællesskabets energiforsyningssikkerhed på lang sigt, og at Fællesskabet på sin side vil medvirke til at mobilisere investeringer i energisektoren.

Det vil være nødvendigt med ny teknologi og investeringer for at øge produktionen og fastholde, forbedre og udvide ledningsnettet for russisk gas og reducere energispild. Nye projekter eller investeringer vedrørende gas- og olieforsyninger fra disse områder samt beslutninger om de bedste ruter er op til markedsoperatørerne, idet der tages hensyn til økonomiske forhold og markedets behov. Disse spørgsmål er vigtige elementer i Fællesskabets energidialog med Rusland, som indledtes på topmødet mellem EU og Rusland i Paris i oktober 2000.

⁽¹⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

(2001/C 318 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1121/01
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. april 2001)

Om: Endelig deponering af brugt nukleart brændsel

Nogle lande i Europa vil i den nærmeste fremtid træffe beslutninger om de endelige deponeringssteder for brugt nukleart brændsel. Anser Kommissionen det for muligt, at deponeringspolitikken gøres til et anliggende for Fællesskabet således, at alle lande ikke behøver at deponere det omtalte materiale selv, men at det deponeres på de mest sikre steder set ud fra hele EU's synsvinkel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(8. juni 2001)

Kommissionen tilskynder medlemsstaterne til at samarbejde om deponering af højtaktivt affald. Det gælder også brugt nukleart brændsel, hvis det ikke skal sendes til oparbejdning. I sin meddelelse til Rådet i januar 1999⁽¹⁾ indtog Kommissionen følgende holdning: »Kommissionen gentager sin opfordring til autarki for EU som helhed og til solidaritet mellem medlemsstaterne i sager vedrørende bortskaffelse af radioaktivt affald. Som det er tilfældet i strategien vedrørende ikke-radioaktivt affald, bør EU sigte mod autarki, selv om overførsel til lande uden for EU ikke er udelukket i fællesskabslovgivningen vedrørende kontrol med overførsel af radioaktivt affald. Muligheden for et frivilligt samarbejde mellem medlemsstaterne bør dog holdes åben i tilfælde, hvor f.eks. en regional approach til deponeringen måtte resultere i en forbedret sikkerhed og en løsning, der er bedre for miljøet.«

Kommissionen er af den opfattelse, at Fællesskabet fortsat skal følge denne approach. Den regionale approach har særligt interessante fordele for medlemsstater, som slet ikke eller kun i beskedent omfang anvender kernekraft, fordi den meget begrænsede affaldsmængde herfra skal deponeres til ekstremt høje enhedsomkostninger. På den anden side mener Kommissionen, at alle medlemsstater med kernekraftprogrammer i det mindste bør være i stand til på en sikkerhedsmæssigt forsvarlig måde at håndtere eget affald, herunder den endelige deponering, selv om der skulle blive iværksat frivilligt samarbejde på regionalt plan.

Imidlertid er Vesteuropa af en sådan geologisk og tektonisk beskaffenhed, at der allerede er fundet eller endnu kan udpeges mange steder, der egner sig til geologisk deponering. Som det desuden understreges i den nyligt offentliggjorte grønbog om energiforsyningsikkerhed⁽²⁾, er det »muligt at deponere affaldet definitivt, og konstruktions- og driftsteknikkerne er tilstrækkelig udviklede til at blive taget i brug«. Den europæiske geologi kombineret med de tekniske barrierer, der vil skulle bruges i et deponi, gør det meget sandsynligt, at hver eneste medlemsstat vil kunne udpege mindst ét muligt deponeringssted inden for landets grænser.

⁽¹⁾ KOM(98) 799 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

(2001/C 318 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1132/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. april 2001)

Om: Oprettelse af en ny organisation for betalinger fra EUGFL i Grækenland

Den græske regering har med lov nr. 2892/9.3.2001 oprettet en ny betalingsorganisation, som skal tage sig af udbetalingen af midlerne til de programmer under EUGFL's garantisektion, som er indeholdt i programmeringsdokumentet for landbrugsudvikling, nærmere betegnet betalingerne til udligningsgodtgørelser, førtidspension, foranstaltninger til fordel for miljøet i landdistrikterne samt genplantning af skov. Argumentet for at oprette denne nye betalingsorganisation var, at Kommissionen havde stillet krav om, at de pågældende midler skulle udbetales til de berettigede.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Selvom det henhører under medlemsstaternes kompetencer at oprette sådanne betalingsorganisationer, går Kommissionen ind for, at der skal oprettes så få som muligt af disse betalingsorganisationer. Har Kommissionen ændret sin politik, og anbefaler den nu, at der oprettes særlige betalingsorganisationer for de aktioner, der finansieres som led i landbrugsudviklingsprogrammet?
2. I hvilke andre EU-lande er der blevet oprettet særlige betalingsorganisationer for disse programmer?
3. Vil bestemmelserne indeholdt i forordning (EF) 1663/95 ⁽¹⁾ gælde for denne nye betalingsorganisation, som Grækenland har oprettet?
4. I henhold til lov nr. 2637/98, artikel 15, henhører kompetencen til udbetaling af udligningsgodtgørelser under organisationen for betaling og kontrol med udviklings- og garantistøtte fra Fællesskabet (OPEKEPE), og denne bestemmelse er uændret. Kan der findes to betalingsorganisationer med samme lovbestemte beføjelser?

⁽¹⁾ EFT L 158 af 8.7.1995, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. maj 2001)

På et kontrolbesøg den 25. september 2000 meddelte de græske myndigheder Kommissionen, at der snart vil blive oprettet et nyt udbetalende organ i Grækenland i stedet for Gedidagep. Det nye organ vil få ansvaret for alle foranstaltninger, gamle og nye siden den 1. januar 2001, der finansieres af EUGFL, Garantisektionen.

Oprettelsen af det nye udbetalende organ henhører under de nationale myndigheders kompetence (artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95 af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 729/70 for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen ⁽¹⁾).

Kommissionen har, hvad det nuværende udbetalende organ angår, fremsat en række bemærkninger og advarsler som forudsætning for, at organet kan fortsætte med at være godkendt af medlemsstaten.

Antallet af udbetalende organer i hver medlemsstat er fastlagt i artikel 4, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik ⁽²⁾.

På nuværende tidspunkt er der endnu ikke oprettet noget særskilt udbetalende organ for foranstaltninger til udvikling af landdistrikter.

Hvis det skulle ske, skal alle betingelser i forordning (EF) nr. 1663/95 være opfyldt af det nye udbetalende organ, uanset hvilken landbrugsforanstaltning det drejer sig om.

Efter artikel 4 i forordning (EF) nr. 1258/1999 og artikel 2 i forordning (EF) nr. 1663/95 skal der kun oprettes et enkelt koordineringsorgan pr. medlemsstat, og kun hvis der oprettes mere end ét udbetalende organ.

Kommissionen understreger, at to udbetalende organer med de samme retlige beføjelser ikke kan fungere samtidigt. Ethvert nyt udbetalende organ kan først træde i funktion, når betingelserne i bl.a. artikel 1 i forordning (EF) nr. 1663/95 er opfyldt. På nuværende tidspunkt og indtil den 15. oktober 2001 er Gedidagep det eneste godkendte udbetalende organ i Grækenland.

⁽¹⁾ EFT L 158 af 8.7.1995.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 318 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1136/01**af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Transferbeløb inden for fodbold

Kan Kommissionen — i betragtning af de ændringer, der for nylig er blevet gjort inden for transferbeløbsordningen — angive, om den mener, at andre transferordninger inden for sport i Europa fuldt ud er i overensstemmelse med traktaterne for De Europæiske Fællesskaber?

Har Kommissionen allerede undersøgt andre transferbeløbsordninger, eller agter den at gøre dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(28. maj 2001)

Kommissionen har vurderet de af »Fédération internationale de Football Associations« (FIFA) fastsatte transferreglers forenelighed med EF-traktatens artikel 81 (ex artikel 85), fordi den har modtaget klager over visse bestemmelser i disse regler.

Hvad angår EF-traktatens artikel 81, skal enhver international transferordning vurderes ud fra sine egne retlige og økonomiske præmisser under skyldig hensyntagen til de forhold, der er karakteristiske for hver enkelt sportsgren.

Kommissionen har ikke modtaget nogen klager over andre sportstransferordningers forenelighed med fællesskabsretten.

Kommissionen har derfor ikke i øjeblikket nogen planer om at iværksætte undersøgelser heraf.

(2001/C 318 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1138/01**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Bevarelse af torskebestanden i Nordsøen

Er det sandt, at Kommissionen har lukket 40 000 kvadratmil fiskegrunde i Nordsøen af for torske- og kullerfiskeri i et forsøg på at bevare de stadig mindre bestande af disse fisk i de nordeuropæiske farvande, mens det derimod har givet hovedsageligt den danske industrifiskeriflåde lov til at fange hundredetusinder tons af små fisk til landbrugsfiskemel i samme område, hvorved den gør sin bevaringspolitik til en farce, ikke kun fordi torsk og kuller nemt kan fanges i 16 mm trådnæt, men fordi de små fisk udgør en vigtig del af havfødekæden, som de større fisk er yderst afhængige af?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. maj 2001)

I de for nylig iværksatte hasteforanstaltninger for beskyttelse af torskebestanden i Nordsøen indgår der bestemmelser, som tillader fiskeri efter tobis fra den 1. marts syd for 59°N. Disse betingelser gør det muligt at videreføre et veletableret fiskeri, som ifølge tidligere undersøgelser ikke medfører nogen særlig bifangst af torsk eller andre bundarter. For at skabe garanti for, at dette fortsat vil være tilfældet, er det i forordningen fastsat, at hver enkelt af de pågældende medlemsstaters fartøjer, der fisker på de fastsatte betingelser, mindst 50 gange skal have observatører om bord til at udtage prøver til konstatering af procentdelen af hver af de fangede arter.

Det er ofte blevet påstået, at dette fiskeri tager føden fra arter såsom torsk, kuller, hvilling m.fl. Der foreligger dog kun få om overhovedet nogen beviser for, at dette er tilfældet.

(2001/C 318 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1145/01**af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Anvendelse af ISO-standarder i EU-medlemsstaterne

Den Internationale Standardiseringsorganisation blev oprettet i 1947 for på internationalt plan at fastlægge standarder for tekniske, fysiske og geografiske størrelser og enheder, herunder deres symboler og skrivemåde. ISO-standarderne er resultatet af et nært internationalt samarbejde og nyder verdensomspændende tilslutning.

I 1950'erne blev SI-systemet indført for enheder inden for videnskab og teknik (meter, kilogram, sekund, ampere). I 1974 fik alle FN-lande og visse andre enheder (i de fleste tilfælde øer) et officielt symbol eller en officiel kode. ISO-3166 fastlægger for hvert land eller enhed tre koder: en med tre cifre, en med tre bogstaver og en med to bogstaver. Såfremt statsstrukturen ændres, og såfremt dette anerkendes af FN, kan disse symboler ændres.

Skønt ISO-standarderne er internationalt anerkendt, anvendes de ofte ukorrekt. Skoleeksempler på en sådan ukorrekt anvendelse forekommer typisk i symbolerne for person- og lastbiler, i den internationale posttrafik, på færdselstavler og ved valutaangivelser.

Går Kommissionen ind for en fuldstændig og korrekt anvendelse af alle ISO-standarder i EU-medlemsstaterne? Hvorfor finder Kommissionen det i benægtende fald ikke påkrævet med en fuldstændig og korrekt anvendelse af alle ISO-standarder i EU-medlemsstaterne? Hvilke initiativer vil Kommissionen i bekræftende fald tage for at sikre en fuldstændig og korrekt anvendelse af alle ISO-standarder i EU-medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. juni 2001)

For så vidt angår spørgsmålet om komplet anvendelse af ISO-standarder i alle medlemsstater vil Kommissionen understrege, at den europæiske (EU + EFTA) standardiseringspolitik primært sigter på at udvikle europæiske standarder ved hjælp af de tre europæiske standardiseringsorganer, Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), Det Europæiske Standardiseringsudvalg for Elektroteknik (Cenelec) og Det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI). CEN- og Cenelec-medlemmerne, de nationale standardiseringsorganer, er også medlemmer af de tilsvarende internationale organisationer, ISO og den Internationale Elektrotekniske Kommission (IEC). Disse organer er private, i modsætning til visse statslige organer, der etablerer standarder hovedsagelig i regulerede sektorer som motorkøretøjer og levnedsmidler. Begge de europæiske organer har nære arbejdsmæssige forbindelser med de private internationale standardiseringsorganer og en stor del af standarderne i CEN og Cenelec er identiske med eller baseret på den internationale standard, eller etableres parallelt med den internationale standard.

Hertil kommer, at Europa forpligter sig til hvor det er muligt at anvende internationale standarder, og at man aktivt arbejder inden for de internationale handelsorganisationer på regeringsplan (WTO + GATT) på en forbedret anvendelse af internationale standarder. Anvendelsen af internationale standarder på en harmonisk måde på globalt plan fremmes også for at lette samhandelen og undgå den forvirring, der kan opstå som følge af modstridende standarder. Omend etablering og anvendelse af standarder generelt set er frivillig, opfordres medlemsstater og tredjelande til at anvende internationale standarder, herunder ISO/CEN-standarderne for lande- og valutakoder. Anvendelsen af disse standarder er imidlertid kun obligatorisk, hvor dette er fastlagt i lovgivningen. Det bør også betones, at omend Kommissionen støtter udviklingen af internationale standarder, er den ikke medlem af de private internationale standardorganer og deltager derfor ikke i udarbejdelsen af internationale standarder.

(2001/C 318 E/233)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1148/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Statsvirksomheder og konkurrence

1. Vil Kommissionen angive, hvor stor en del af de resterende statsejede og statskontrollerede virksomheder inden for hver medlemsstat der opererer i konkurrerende markeder eller markeder med fri adgang?
2. Vil den gøre rede for de væsentligste hindringer for konkurrence i de resterende virksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. juni 2001)

1. Kommissionen er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger om markedsandelene for statsejede eller statskontrollerede virksomheder, som er aktive i konkurrenceudsatte markeder i medlemsstaterne. Da disse markeders struktur ydermere er forskellig fra medlemsstat til medlemsstat og fra sektor til sektor og naturligvis er i stadig forandring, er det ikke muligt for Kommissionen at give et pålideligt skøn over disse markedsandele.

2. Det, at en virksomhed er statsejet eller statskontrolleret, er ikke i sig selv en hindring for konkurrence. I medfør af EF-traktatens artikel 295 (tidl. artikel 222) skal Kommissionen forholde sig neutral i spørgsmålet om, hvorvidt offentlige virksomheder bør privatiseres, eller private virksomheder nationaliseres, men samtidig fremgår det helt klart af EF-traktaten (navnlig artikel 86 (tidl. artikel 90)), at offentlige virksomheder ligesom alle andre virksomheder skal overholde EU's konkurrenceregler, samt at medlemsstaterne ikke må bruge deres offentlige virksomheder til at begrænse konkurrencen eller undlade at opfylde deres forpligtelser i henhold til reglerne for det indre marked. EF-traktaten og afledt ret forbyder såvel private som offentlige virksomheder at indgå konkurrencebegrænsende aftaler og at misbruge en dominerende stilling. Det fremgår ligeledes, at virksomhedssammenslutninger ikke må resultere i etablering eller konsolidering af en dominerende stilling.

Det er ikke på denne baggrund muligt at fastslå, hvilke hindringer for konkurrence, der er specifikke for statsejede eller statskontrollerede virksomheder. Kommissionen fortsætter ikke desto mindre med på forskellige måder gradvist at fjerne de hindringer for konkurrence, som stadig findes i flere sektorer og markeder, ligesom den forsøger at forhindre nye konkurrencebegrænsende faktorer og tiltag.

(2001/C 318 E/234)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1149/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Tyske bankers finansieringsudgifter

Vil Kommissionen for en rimelig periode vurdere, hvor stor finansieringsudgifterne er for de tyske »Landesbanken« både på pengemarkedet og kapitalmarkederne sammenlignet med finansieringsudgifterne for de tre største privatejede banker i Tyskland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. juni 2001)

Kommissionen er i gang med at undersøge statsgarantiordningen for offentlige kreditinstitutter i Tyskland (»Anstaltslast« og »Gewährträgerhaftung«) ud fra EF-traktatens statsstøtteregler. Hvis det skulle blive nødvendigt, vil Kommissionen vurdere, hvilke fordele disse garantier har for de pågældende kreditinstitutter. Det kan dog ikke siges på nuværende tidspunkt, om undersøgelsen vil føre til, at Kommissionen skal vurdere, hvor store finansieringsudgifterne er for de pågældende kreditinstitutter sammenlignet med finansieringsudgifterne for de tre største privatejede banker i Tyskland.

(2001/C 318 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1156/01**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen***(10. april 2001)*

Om: Tunfileter

EU har over for Mexico forpligtet sig til som led i frihandelsaftalen at undersøge muligheden for at åbne et kontingent for tunfileter med præferencetoldsats inden 1. september 2001.

1. Er åbningen af dette nye kontingent for tunfileter fra Mexico efter Kommissionens opfattelse nødvendig?
2. På hvilket stade befinder forhandlingerne sig?
3. Har Kommissionen foretaget en analyse af de følger, som den eventuelle åbning af ovennævnte kontingent vil få for EU's flåde og tunforarbejdningsindustri?
4. Har Kommissionen evalueret konsekvenserne af kontingentets åbning for den europæiske tunkonserverindustri og tunfiskerflåden?
5. Mener Kommissionen ikke, at åbningen af et nyt kontingent for tunfileter med præferencetoldsats i høj grad vil kunne skade situationen i den europæiske industri på grund af muligheden for, at der etableres nye tunforarbejdningsvirksomheder i flere medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(17. maj 2001)*

I henhold til artikel 10, stk. 5, i afgørelse nr. 2/2000 truffet af Det Fælles Råd EF-Mexico⁽¹⁾, er Kommissionen forpligtet til at indlede drøftelser herom med de mexicanske myndigheder senest den 1. september 2001. På baggrund af den aktuelle ordning for import af tunfiskefileter til EU, der bl.a. omfatter et autonomt »erga omnes«-kontingent, finder Kommissionen det ikke nødvendigt at åbne et nyt kontingent for tunfiskefileter med oprindelse i Mexico.

Kommissionen er klar over de frister, der er fastsat i aftalen, men har endnu indledt forhandlinger herom. Kommissionen har dog til hensigt at opfylde de forpligtelser, den har indgået i henhold til aftalen og især ovennævnte afgørelse.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på opgørelsen over EU-markedets forsyning med tunfiskefileter, som han modtog et eksemplar af den 7. januar 2000. Punkt 3.6.3 i undersøgelsen omhandler specielt Mexico. Kommissionen finder det ikke hensigtsmæssigt at foretage nye undersøgelser på nuværende tidspunkt.

I ovennævnte undersøgelse er det vurderet, hvilke virkninger det vil få, hvis der åbnes et toldkontingent for tunfiskefileter. Ved vurderingen er der taget højde for alle mulige forsyningskilder, herunder også Mexico.

Den nugældende ordning, som er nævnt i punkt 1, skulle ikke få nogen indflydelse på EU's industri.

⁽¹⁾ EFT L 157 af 30.6.2000 og EFT L 245 af 29.9.2000.

(2001/C 318 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1157/01
af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Produkter med beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) og konserveringsstoffer ved ostefremstilling

I betragtning af følgende:

- Bestemmelserne om fremstilling af osten Grana Padano med beskyttet oprindelsesbetegnelse omfatter ikke anvendelsen af konserveringsstoffer, navnlig tilsætningsstoffet E 1105 lysozym;
- I stk. 2, litra D i det ministerielle dekret 209/1996 om anvendelse af tilsætningsstoffer, som er en gennemførelse af EØF-direktiverne 94/34/EF ⁽¹⁾, 94/35/EF ⁽²⁾, 94/36/EF ⁽³⁾, 95/2/EF ⁽⁴⁾ og 95/31/EF ⁽⁵⁾ fastsættes det, at det er tilladt at anvende et tilsætningsstof på betingelse af, at anvendelsen ikke bruges til at skjule anvendelsen af råvarer af dårlig kvalitet eller uheldig praksis eller teknik (herunder sundhedsskadelig praksis).
- Tilsætningsstoffet E 1105 lysozym er anvendt i fremstillingen af osten Grana Padano BOB, fordi det anvendes til at omdanne mælk, der ikke opfylder den sundhedsstandard, der er opført i direktiv 92/46/EF ⁽⁶⁾ i bilag A, kapitel IV.
- Den italienske sundhedsminister bekræfter med det notat af 18. juni 1999, der er sendt til Europa-Kommissionen, GD XXIV, at næsten al den italienske mælk, der ikke opfylder kravene, anvendes til fremstilling af Grana Padano BOB og Parmigiano Reggiano BOB.
- CSQA, det eneste statsautoriserede organ til attestering af Grana Padano, tillader i sin kontrol, at der tilsættes tilsætningsstoffet lysozym, på trods af at dette ikke er tilladt i produktionsbestemmelserne.

bedes Kommissionen bedes oplyse:

- om anvendelsen af konserveringsstoffet E 1105 kan tillades, uagtet det ikke udtrykkeligt er fastsat i bestemmelserne om fremstilling af Grana Padano BOB, eller om Kommissionen eventuelt har givet tilladelse til særlige undtagelser?
- om den ikke finder, at anvendelsen af lysozym er en åbenlys form for omgåelse af reglerne, der muliggør fremstilling af BOB-ost på grundlag af mælk, der ikke opfylder kravene i direktiv 92/46/EF?
- om den mener, at lysozym er et stof, der overhovedet ikke er sundhedsfarlig for forbrugerne?

⁽¹⁾ EFT L 237 af 10.9.1994, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 237 af 10.9.1994, s. 3.

⁽³⁾ EFT L 237 af 10.9.1994, s. 13.

⁽⁴⁾ EFT L 61 af 18.3.1995, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 178 af 28.7.1995, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 1.

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. maj 2001)

Lysozym er et enzym, der forekommer naturligt i mælk i små mængder, og som derfor kan indgå i produktionen af Grana Padano-ost.

I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/2/EF af 20. februar 1995 om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer er det tilladt at anvende lysozym som tilsætningsstof til ost efter »quantum satis«-princippet. I forbindelse med quantum satis er der ikke anført nogen maksimumsværdi. Tilsætningsstoffet skal dog anvendes i overensstemmelse med god fremstillingspraksis i en mængde, som ikke er højere end nødvendigt for at opnå det ønskede resultat, og således at forbrugerne ikke vildledes.

I henhold til Rådets direktiv 89/107/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler⁽¹⁾ må et tilsætningsstof bl.a. kun anvendes, hvis det fungerer som hjælpemiddel ved fremstilling, forarbejdning, tilberedning, behandling, emballering, transport eller opbevaring af levnedsmidlet, forudsat at tilsætningsstoffet ikke anvendes for at dække over virkningerne af mangelfulde råvarer eller mindre heldige (herunder uhygiejniske) fremgangsmåder eller teknikker i forbindelse med nogen af disse aktiviteter.

Ifølge varespecifikationen for den beskyttede oprindelsesbetegnelse (BOB) »Grana Padano« får man mælken til at koagulere ved tilsætning af naturligt »siero-innesto« og/eller enzymer.

Derfor er anvendelsen af lysozym tilladt ved produktion af »Grana Padano«- og »Parmigiano Reggiano«-ost inden for ovennævnte grænser og udgør i sig selv ikke en overtrædelse af EF-retten.

Under alle omstændigheder er det ifølge Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter⁽²⁾ ikke tilladt at anvende mælk, der ikke er i overensstemmelse med de kriterier, som i direktivet er fastsat for fremstilling af ost.

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

⁽²⁾ EFT L 268 af 14.9.1992.

(2001/C 318 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1162/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(19. april 2001)

Om: Reform af den fælles landbrugspolitik

Er Kommissionen enig i, at den mest iøjnefaldende mangel ved Nice-traktaten med hensyn til at forberede Den Europæiske Union på den forestående udvidelse er, at der overhovedet ikke henvises til behovet for en gennemgribende reform af både den fælles landbrugspolitik og den aktuelle fordeling af strukturfondene?

Har Kommissionen i bekræftende fald — og på baggrund af kommissær Fischlers særdeles tankevækkende kommentarer om behovet for en øjeblikkelig reform af den fælles landbrugspolitik samt kravet fra en række erfarne fremtrædende politikere i både Storbritannien og Tyskland desangående i de seneste uger — overvejet fordelene ved en nationalisering af den fælles landbrugspolitik, således at hvert land får mulighed for at beskytte sine landmænd og landdistrikter (under hensyntagen til konkurrencereglerne og reglerne om statsstøtte i forbindelse med eksport til andre EU-lande), hvilket ville skabe en situation, hvor skatteyderne i en række medlemsstater ikke længere ville være nødsaget til at subventionere landbrugssektoren i andre medlemsstater, og hvor mange af problemerne i forbindelse med store nye landbrugslandes, som f.eks. Polen, tiltrædelse af EU, herunder omfattende svig og ineffektiv støtte som følge af de pågældende landes styre, med ét slag ville blive reduceret, samtidig med at dette i væsentlig grad ville mindske de antieuropæiske følelser, der er opstået især i Storbritannien og Tyskland på grund af deres uforholdsmæssigt store bidrag til EU-budgettet i en lang periode som følge af forvridningerne af den fælles landbrugspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(5. juni 2001)

Det er Kommissionens opfattelse, at Nice-traktaten opfylder de mål, som regeringskonferencen havde opstillet, nemlig at forberede EU's institutioner på udvidelsen. Det ville have været for tidligt at tage en sund drøftelse af den videre udvikling af EU's to vigtigste politikker. Det er dog en vigtig debat, som skal finde sted i forbindelse med udviklingen af de kommende finansielle perspektiver.

Det ærede medlems spørgsmål berører tre aspekter af renationalisering: ansvar for politikgennemførelse, budgetomkostninger og finanskontrol.

I Agenda 2000 foreslog Kommissionen omfattende ændringer af forvaltningen af den fælles landbrugs-politik. De omfattede større fleksibilitet for oksekødspræmier og modulering. Medlemsstaterne var generelt modstandere af indførelsen af nationale bevillingsrammer for oksekød, mens muligheden for at modulere, dvs. skifte fra direkte betalinger til programmer for udvikling af landdistrikter, der forvaltes på det laveste, mest hensigtsmæssige niveau i medlemsstaterne, kun er blevet udnyttet i ringe grad, navnlig i Tyskland. Der synes derfor kun at være ringe enighed mellem medlemsstaterne om en mere omfattende renationalisering af landbrugspolitikken.

Kommissionen forelagde i efteråret 1998 en rapport om, hvordan ordningen for egne indtægter fungerer⁽¹⁾. I denne tekniske rapport fremførte Kommissionen medfinansieringen af direkte betalinger til landbruget som en mulighed for at korrigere uligevægten i budgettet. Denne mulighed blev sammen med den gradvise nedsættelse af direkte betalinger drøftet som led i Agenda 2000-pakken. Ingen af delene indgik dog i den endelige aftale. Det er muligt, at spørgsmålet vil blive taget op igen i forbindelse med midtvejsevalueringen.

Som påpeget af Revisionsretten ved mange lejligheder finder de fleste uregelmæssigheder i forbindelse med landbrugsudgifterne sted på nationalt plan. Hvad Fællesskabets institutioner angår, har Kommissionens bestræbelser i form af sund og effektiv finansforvaltning (SEM 2000) og Parlamentets undersøgelser i høj grad bidraget til at forbedre den relevante karakter af de offentlige udgifter i EU.

⁽¹⁾ KOM(98) 560 endelig udg.

(2001/C 318 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1163/01

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(19. april 2001)

Om: Europæisk Round Table for industrivirksomheder

Hvilken form for støtte yder EU til Europæisk Round Table for industrivirksomheder?

Hvornår har ovennævnte sammenslutning holdt møde med Kommissionens repræsentanter for at drøfte politik i 2000 og 2001?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(28. juni 2001)

Kommissionen yder hverken finansiell eller anden bistand til European Round Table of Industrialists (ERT). Medlemmerne af ERT kan dog på individuel basis deltage i Kommissionens programmer.

Efter at den nye Kommission tiltrådte i 1999, har der fundet en række møder sted mellem repræsentanter for European Round Table of Industrialists og flere medlemmer af Kommissionen, bl.a. formanden. Møderne er et led i den almindelige høringsproces, Kommissionen har indledt med civilsamfundet.

Drøftelserne har generelt koncentreret sig om erhvervs- og konkurrencepolitikken, men andre af EU's politikområder er også blevet berørt.

Ud over disse møder på højt plan har der været lejlighedsvise praksisorienterede kontakter mellem medlemmer af ERT og tjenestemænd i Kommissionen.

(2001/C 318 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1174/01
af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(19. april 2001)

Om: Kommissær Lamys udtalelser

Under Europa-Parlamentets høring af Pascal Lamy i sommeren 1999 erklærede han, at han som kommissionsformand Delors' daværende kabinetschef først fik kendskab til Flécharde-sagen i slutningen af 1993-begyndelsen af 1994. Hans kabinet måtte påtage sin en udglattende rolle, for at to generaldirektorer i strid med hinanden kunne nå til enighed.

I mellemtiden har man i en boks i Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug fundet et notat, som stiller Delors-kabinetts rolle i denne bedragerisag i et helt andet lys. Ifølge notatet greb Delors-kabinetet allerede senest i marts 1993 afgørende ind i Kommissionens beslutningsproces til fordel for firmaet Flécharde. Dette skete, skønt firmaet åbenbart forsætligt havde forelagt falske papirer for at dække over en svigagtig omdirigering til Polen af stærkt subventioneret smør, som var bestemt til Sovjetunionen. Efter et møde i Delors-kabinetet den 7. januar 1994, hvorfra protokollen siges at være forsvundet, nedsattes det for firmaet fastsatte bødedepositum fra 17,6 mio. EUR til 3 mio. EUR. Dermed var firmaets videre eksistens sikret, men det skal ifølge de italienske justitsmyndigheders undersøgelser derefter i stor stil have været indblandet i bedragerier med forfalsket smør helt op til midt i 2000.

Også i anden forbindelse ser det ud til, at Pascal Lamys udtalelser under høringen af ham i Europa-Parlamentet om muligt ikke har været omfattende og udtømmende: Pascal Lamy var blevet anmodet om at meddele, på hvilke møder han i sin tid som bestyrelsesmedlem i Crédit Lyonnais havde mødt tjenestemænd fra Europa-Kommissionen — ligegyldigt hvor højt indplacerede — samt for hvert enkelt møde at oplyse tidspunkt, sted og formål.

Pascal Lamy gav i sit svar indtryk af, at hans frivillige distancering fra Kommissionen havde varet indtil den 1. maj 1998, hvor der fandt et møde sted i Bruxelles.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at Pascal Lamy faktisk allerede væsentligt tidligere var mødtes med tjenestemænd fra Kommissionen?
2. Kan Kommissionen fremlægge en fuldstændig liste over samtlige møder, hvor Pascal Lamy i sin tid som bestyrelsesmedlem i Crédit Lyonnais har mødt tjenestemænd fra Europa-Kommissionen — ligegyldigt hvor højt indplacerede — samt for hvert enkelt møde oplyse tidspunkt, sted og formål?
3. Kan Kommissionen — eventuelt også i fortrolig form — forelægge mig kopier af protokollerne fra de pågældende møder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(29. maj 2001)

Nej.

Kommissionens registre bekræfter Pascal Lamys udtalelse under høringen i Europa-Parlamentet, dvs. at han i sin tid som bestyrelsesmedlem i Crédit Lyonnais kun mødtes formelt med tjenestemænd fra Kommissionen én gang, nemlig den 1.-3. maj 1998 i Bruxelles. Formålet var at drøfte en statsstøttesag vedrørende Crédit Lyonnais.

I lighed med interne dokumenter vedrørende statsstøttesager generelt er mødereferatet fortroligt.

(2001/C 318 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1176/01
af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen

(3. april 2001)

Om: Fødselsunderskud

På plenarmødet onsdag den 14. marts 2001 påpegede Romano Prodi, formand for Kommissionen, at Europas demografiske problem er et af de ti områder, hvor vi sakker bagud. Ifølge undersøgelser skyldes

nedgangen i fødselstallet ikke blot kvindernes vanskeligheder ved at få familie- og arbejdslivet til at harmonere, men også patologiske årsager hos begge livsledsagere. Af de få forhåndenværende statistiske oplysninger fremgår det, at ét ud af ti par er ufrivilligt barnløse.

Har Kommissionen til hensigt at i gang med at undersøge de samlede sociale og patologiske årsager til fødselsunderskuddet? Vil Kommissionen tage initiativer til en sammenhængende og generøs politik med henblik på at bekæmpe fødselsunderskuddet?

Vi lever i en tid, hvor lægevidenskaben har udviklet forplantningsfremmende teknikker, som kombineret med højteknologiske lægemidler åbner mulighed for at give barnløse par effektiv hjælp. Vil Kommissionen tilskynde medlemsstaterne til at introducere en sådan praksis i deres ordninger for sundhed og medicinsk pleje?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. maj 2001)

Kommissionen deler de bekymringer, som det ærede medlem giver udtryk for, med hensyn til det lave fødselstal, som man har kunnet konstatere i Fællesskabet i de seneste årtier. Selv om spørgsmål vedrørende familieliv og fødselstal stadig hører under medlemsstaternes ansvarsområde, har Kommissionen altid givet udtryk for, at den er villig til at hjælpe medlemsstaterne med deres arbejde med at fastlægge hensigtsmæssige politikker. I den forbindelse finansierer Kommissionen et europæisk observationsorgan for demografi og familiespørgsmål, som blandt andet har til opgave at undersøge spørgsmål vedrørende familieliv og fødselstal, samt medlemsstaternes politikker på dette område.

Man kan finde yderligere oplysninger på følgende websted: (http://europa.eu.int/comm/employment_social/family/observatory/home.html).

Med hensyn til barnløse pars sundhedsmæssige problemer understreger Kommissionen, at medlemsstaterne bærer ansvaret for at organisere og levere sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling.

(2001/C 318 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1186/01 af Raimon Obiols i Germà (PSE) til Kommissionen

(19. april 2001)

Om: Forhandlingerne mellem EU og Algeriet

I april 2000 blev forhandlingerne mellem EU og de algeriske myndigheder genoptaget med henblik på indgåelse af en frihandelsaftale, som er tilfredsstillende for begge parter. I sin meddelelse om styrkelse af Barcelona-processen og i flere mundtlige svar til Europa-Parlamentet udtrykte Kommissionen håb om, at forhandlingerne ville være afsluttet inden juni 2001, hvad der kræver en betydelig indsats fra alle de involverede parter side.

På baggrund af resultaterne af de seneste forhandlingsrunder, især forhandlingerne den 15. og 16. marts i Bruxelles, hvor det blev konstateret, at der fortsat er områder, hvor det er nødvendigt at føre detaljerede forhandlinger, bede følgende spørgsmål besvaret:

- Hvornår forventer Kommissionen, at forhandlingerne om aftalen kan afsluttes med et positivt resultat?
- Hvornår og hvordan skal der gennemføres en detaljeret drøftelse af de forskellige aspekter af kapitlet om retlige anliggender?
- Har der været tale om fremskridt hen imod iværksættelsen af en politisk dialog med Algeriet, som er mere vidtgående end ad hoc-møder mellem EU's trojka og det algeriske udenrigsministerium?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(14. juni 2001)*

Under det besøg, som Kommissionens formand aflagde i Algier den 12. og 13. januar 2001, blev der indgået et politisk kompromis med præsident Bouteflika, der tager sigte på at få undertegnet en associeringsaftale inden udgangen af år 2001. Siden da er det gået støt fremad med forhandlingerne med afholdelse af hyppigere møder, end det tidligere var tilfældet.

Drøftelserne af kapitlet om retlige og indre anliggender fandt sted under den 9. forhandlingsrunde, der blev afviklet i Algier fra den 14. til den 16. maj, og drøftelserne vil blive videreført under de kommende forhandlinger, der efter planen afholdes i Bruxelles i juni måned.

Siden januar 1998 føres der med regelmæssige mellemrum en politisk dialog i forbindelse med den europæiske trojkas tjenesterejser samt under medvirken af den stedlige EU-delegationsleder. Det sidste møde med deltagelse af ministertrojkaen fandt sted den 24. april 2001. Indgåelsen af en associeringsaftale vil yderligere styrke denne proces gennem en institutionalisering af den politiske dialog inden for rammerne af de ved aftalen nedsatte organer, dvs. associeringsrådet og associeringsudvalget.

*(2001/C 318 E/242)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1192/01****af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen***(19. april 2001)*

Om: Restriktive franske skattebestemmelser i forbindelse med europæiske forsikringsselskabers frie udveksling af tjenesteydelser

Kommissionen oplyser i sit svar af 12. februar 2001 på skriftlig forespørgsel E-3819/00⁽¹⁾, at den den 30. oktober 2000 har sendt en skrivelse til de franske myndigheder (med en besvarelsesfrist på to måneder) om de franske skattebestemmelser, der berører finansielle virksomheder eller forsikringsselskaber, der er etableret uden for Frankrig.

Har Kommissionen fem måneder efter afsendelsen af ovennævnte skrivelse modtaget et svar?

Kan den i bekræftende fald oplyse om de franske myndigheders bemærkninger? Hvilke skridt agter Kommissionen at tage på dette område?

⁽¹⁾ Se side 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(7. juni 2001)*

Kommissionen har modtaget bemærkninger fra de franske myndigheder som svar på den omtalte skrivelse. I svaret erklærer de franske myndigheder, at de er villige til at justere skattebestemmelserne om fast skattesats for de indtægter, der er omfattet af artikel 125 A og 125-0 A i den franske skattelov, men pointerer, at dette emne skal behandles parallelt med spørgsmålet om udpegning af en skatterepresentant, for så vidt angår indtægter fra livsforsikringskontrakter.

De franske myndigheders svar behandles i øjeblikket, og resultaterne af behandlingen vil blive forelagt Kommissionen, for at denne kan tage stilling til, hvad der videre skal ske i sagen.

(2001/C 318 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1196/01**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(19. april 2001)

Om: Overholdelse af traktatens konkurrencebestemmelser i forbindelse med søfarts- og havneaktiviteter i den selvstyrende region Madeira

Madeiras handels- og industrikammer har udarbejdet en omfattende sammenlignende undersøgelse af omkostningerne på regionalt, nationalt og EU-niveau i forbindelse med søfarts- og havneaktiviteter i den selvstyrende region Madeira. Undersøgelsen fik stor omtale i den regionale og nationale presse.

Konklusionen i undersøgelsen var, at havneomkostningerne i Funchal uden sammenligning langt oversteg niveauet i alle de andre havne, der indgik i undersøgelsen, selv om havneforvaltningen i Funchal i modsætning til, hvad der er tilfældet andre steder, overdrager driften af havnen gratis til den private virksomhed »OPM«, uden at der er tale om et offentligt udbud.

Erhvervsdrivende på øen Porto Santo har over for mig oplyst, at en af de vigtigste betingelser i den nationale lovgivning, som indeholder vilkårene for adgang til offentlige tjenester i regionen, dvs. ensartede fragtomkostninger mellem fastlandet og de enkelte øer i øgruppen (artikel 6, litra e) i bekendtgørelse nr. 194 af 10. juli 1998 ⁽¹⁾), ikke er opfyldt, hvad der rammer denne lille ø i Madeira-øgruppen.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Hvordan har Kommissionen udført sin opgave som traktatens vogter og ført tilsyn med konkurrencen inden for skibsfarts- og havneaktiviteterne i den selvstyrende region Madeira?
2. Hvordan vil Kommissionen reagere på resultaterne af den omtalte undersøgelse og den manglende overholdelse af vilkårene for offentlige tjenesteydelser i Madeira-øgruppen?

⁽¹⁾ »Diário da República« (Portugals statstidende) I, række A, nr. 157 af 10. juli 1998.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. juni 2001)

Hvad angår tildeling af eksklusive rettigheder, som f.eks. drift af en havn, skal det bemærkes, at overdragelsen af sådanne rettigheder ikke i sig selv er uforenelig med EF-traktatens konkurrenceregler. Overdragelsen af en sådan rettighed (dvs. den »strukturelle« afgørelse) vil kun være en overtrædelse af disse regler, hvis der dermed opstår en situation, hvor den pågældende virksomhed misbruger sin dominerende stilling eller foranlediges hertil.

Der er intet der tyder på, at dette er tilfældet med den situation, som det ærede medlem henviser til.

Hvis driften af denne havn hviler på en koncessionskontrakt om tjenesteydelser, skulle myndighederne tildele kontrakten efter gældende regler og principper i traktaten, især ligebehandling, ikke-forskelsbehandling, gennemsigtighed og proportionalitet. Disse regler er der blevet gjort rede for i Kommissionens fortolkningsmeddelelse om koncessioner i EU-lovgivningen ⁽¹⁾.

I denne sag ser Kommissionen intet tegn på, at disse regler og principper skulle være overtrådt.

Hvis en virksomhed, der har en dominerende stilling, kræver ublu priser, kan det i princippet være en overtrædelse af konkurrencereglerne. Det, at priserne i en havn er højere end i andre havne, er naturligvis ikke i sig selv et tegn på, at der er tale om ublu priser.

Ud fra de oplysninger, som det ærede medlem har fremlagt, kan det se ud til, at det ville være langt bedre at få nationale domstole eller konkurrencemyndigheder til at se på den pågældende situation, navnlig fordi princippet om ligebehandling i havne på det portugisiske fastland og de portugisiske øer, som det ærede medlem selv anfører, falder ind under en national retsakt. Det er derfor i første instans op til de nationale myndigheder og domstole at håndhæve de pågældende bestemmelser.

Endelig kan Kommissionen meddele det ærede medlem, at den for nylig har vedtaget et forslag til et direktiv fra Parlamentet og Rådet om »markedsadgang for havnetjenester«⁽¹⁾.

I korte træk er hensigten med forslaget at give klare regler og at opstille åbne og gennemsigtige procedurer for adgangen til drift af havnetjenester, hvor der samtidig tages hensyn til særlige forhold i den enkelte havn.

Der forventes hermed en bedre kvalitet i havnetjenesterne og lavere priser som følge af øget konkurrence.

⁽¹⁾ EFT C 121 af 29.4.2000.

⁽²⁾ KOM(2001) 35 endelig udg.

(2001/C 318 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1198/01
af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. april 2001)

Om: Medlem af Kommissionen, de Palacio, og svindel med hør i Spanien

Det fremgår tydeligt af den endnu ikke offentliggjorte OLAF-rapport om svindel med hør i Spanien, Portugal og Belgien, at der har været tale om en omfattende og vidt forgrenet svindel med EU-støtte, som var bestemt til dyrkning og forarbejdning af hør. Det fremgår desuden, at denne svindel havde fundet sted i årevis og var kendt siden brandene i nogle hørslagte i sommeren 1999⁽¹⁾.

I betragtning af, at rapporten endnu ikke er offentliggjort, vil jeg uden at gå ind på nærmere detaljer henvise til, hvordan den daværende spanske landbrugsminister, Loyola de Palacio, besvarede de spørgsmål, som en række medlemmer af Europa-Parlamentet, herunder spørgeren, stillede i forbindelse med høringerne i september 1999.

Der er en ting, som jeg gerne vil slå fast: at dyrke hør i Spanien er ikke udtryk for noget misbrug. Hørdyrkning i Spanien er legal, og den gennemføres af tusindvis af spanske landmænd i overensstemmelse med EF-bestemmelserne. Jeg har ikke haft kendskab til konkrete sager med svindel inden for hørsektoren.

Mine damer og herrer, vi har alle — ikke mindst jeg selv — et klart ansvar over for hr. Prodi: hvis der opstår en situation svarende til den, som den afgående Kommission var udsat for, træder vi tilbage. Hvis jeg selv befandt mig i en tilsvarende situation, ville jeg selvfølgelig træde tilbage. Det vil jeg sige helt klart: selvfølgelig ville jeg træde tilbage⁽²⁾.

Er Kommissionens formand enig med mig i, at den omfattende svindel, som konstateres i OLAF-rapporten, allerede var kendt i september 1999?

Er formanden indstillet på i betragtning af svindelens omfang og det tidspunkt, hvor den var kendt, at undersøge, om »det klare ansvar over for hr. Prodi«, som Loyola de Palacio med sin tiltrædelse af sit hverv har påtaget sig, efterleves?

Hvis dette ikke er tilfældet, kan Kommissionens formand da oplyse, hvilke foranstaltninger Kommissionen vil træffe?

⁽¹⁾ Se Financieel Dagblad, den 23. januar 2001.

⁽²⁾ Høring med det ansvarlige medlem af Kommissionen, det fuldstændige forhandlingsreferat:
(<http://www.europarl.ep.ec/com/pdf/palacio-en.pdf>).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(25. april 2001)

Kommissionen ønsker at gøre opmærksom på, at de to citater fra høringerne af Loyola de Palacio den 30. august 1999 i Europa-Parlamentet, der er anført i det ærede medlems forespørgsel, er ufuldstændige.

Loyola de Palacios fuldstændige besvarelse af spørgsmålene fra Robert Atkins og Johannes Swoboda under høringen i Europa-Parlamentet findes på følgende adresse: <http://www.europa.eu.int/comm/hearings>. Kommissærens synspunkter fremgår tydeligere af de fuldstændige citater.

Med hensyn til de øvrige punkter i det ærede medlems spørgsmål henviser Kommissionen til dens svar til skriftlig forespørgsel E-0243/01 fra Erik Meijer⁽¹⁾, E-0370/01 fra Antonio Tajani⁽²⁾, E-0379/01 fra Markus Feber⁽³⁾ og P-0435/01 fra José Javier Pomés Ruiz⁽⁴⁾ samt Europa-Parlamentets betænkning af 4. april 2001 om decharge for regnskabsåret 1999, der blev vedtaget med 422 stemmer for og 48 imod, og hvori Europa-Parlamentet og det ærede medlem selv tog stilling til spørgsmålet om hør i Europa.

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 205.

⁽²⁾ EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 189.

⁽³⁾ EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 194.

⁽⁴⁾ EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 205.

(2001/C 318 E/245)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1207/01

af Gérard Caudron (PSE) til Kommissionen

(4. april 2001)

Om: Reaktion på lukning af sunde virksomheder

De brutale og kyniske meddelelser om lukninger hos Danone og Marks & Spencer må gøre det klart for alle dem, som stadig tvivler, at »den blandede økonomi« og »den europæiske sociale model« snart vil være begreber, der hører fortiden til.

Det er forståeligt med omstruktureringer af virksomheder som følge af reelle økonomiske problemer; men vi bør ikke acceptere omstruktureringer i sunde og fremgangsrige virksomheder, der kun har til formål at øge kapitalejernes profit.

Kriserne i landbruget og dettes voldsomme reaktioner kan sagtens mobilisere vores ansvarlige, og derfor bør disse forsætlige handlinger, der udføres i pengenes navn, og som ødelægger eksistensgrundlaget for hele familier, i det mindste på tilsvarende vis mobilisere vores europæiske ledere. Vi må også være klar over, at en manglende reaktion i morgen vil føre til, at denne udvikling accelererer.

Kommissionen anmodes derfor om at oplyse, hvad den agter at gøre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. juni 2001)

Kommissionen er yderst opmærksom på de sociale konsekvenser af erhvervslivets omstruktureringer.

Med hensyn til den eksisterende fællesskabslovgivning om beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af virksomheders omstruktureringer, er en række direktiver overført til national lovgivning, som er gældende og skal overholdes. Der henvises især til Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾ og Rådets direktiv 77/187/EF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽²⁾, som ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998⁽³⁾.

Eftersom disse direktiver er blevet overført til national lovgivning, er det op til medlemsstaternes administrative eller juridiske myndigheder at afgøre, om der er sket lovbrud i tilfældene vedrørende selskaberne Danone og Marks and Spencer.

Kommissionen har ved gentagne lejligheder påpeget nødvendigheden af at sikre, at omstrukturering af virksomheder sker på en socialt acceptabel måde, og har som følge heraf understreget det presserende behov for at styrke arbejdstageres informations- og høringsrettigheder, ikke mindst med baggrund i den næsten daglige bølge af omstruktureringer, sammenlægninger og overtagelser af virksomheder.

Dette var den centrale bevæggrund for udarbejdelsen af Kommissionens forslag til Rådets direktiv om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab⁽⁴⁾, som nu er til behandling i Ministerrådet. Hensigten med det foreslåede direktiv er at forbedre informations- og høringsrettighederne for arbejdstagere, som er beskæftiget i enkeltvirksomheder, samt at afhjælpe de mangler og utilstrækkeligheder, som de gældende bestemmelser på medlemsstats- og fællesskabsplan er behæftet med. Forslaget skal ses som et konkret svar på fællesskabsplan med hensyn til europæiske borgeres bekymringer over usikkerheden i kølvandet på gentagne bølger af omfattende virksomhedsomstruktureringer, -sammenlægninger, -overtagelser osv., der normalt medfører tab af arbejdspladser.

Når dette direktiv er vedtaget af Rådet og gennemført i medlemsstaterne, giver det arbejdstagere i virksomheder med mindst 50 ansatte (også i underafdelinger af multinationale koncerner) en række grundlæggende rettigheder, nemlig: retten til information om den seneste og den forventede udvikling i virksomhedens aktivitet og om dens økonomiske og finansielle situation, retten til at blive informeret og hørt i spørgsmål om virksomhedens beskæftigelsessituation og om beslutninger, som kan medføre betydelige ændringer i arbejdets tilrettelæggelse, samt retten til at vide, hvordan virksomheden agter at håndtere forandringerne.

I Den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden⁽⁵⁾ har Kommissionen foreslået, at der som en del af Dublin-Instituttet skulle oprettes et europæisk observationsorgan for industriel forandring. Forslaget blev godkendt af Det Europæiske Råd i Stockholm i marts 2001, og Rådet slog til lyd for at oprette et sådant observationsorgan snarest muligt.

Desuden agter Kommissionen i juni 2001 at forelægge en grønbog om virksomhedernes sociale ansvar. Det understreges i den anledning, at man ved »omstrukturering på en socialt ansvarlig måde« forstår en afbalancering af de relevante interesser og anliggender blandt alle parter, som berøres af sådanne forandringer og beslutninger.

Det kan konkluderes, at Fællesskabet må imødekomme erhvervslivets omstruktureringer — som kan øge konkurrencedygtigheden og den økonomiske vækst — såvel som de sociale konsekvenser heraf ved at forene nyskabelse med social samhørighed og ved at forbedre evnen til at klare forandringer. Som beskrevet ovenfor gør Kommissionen omfattende tiltag i form af Dublin-Instituttet for derigennem at forbedre evnen til at forudse og tackle forandringer, i form af lovgivning, der skal sikre en passende beskyttelse af arbejdstagere under omstrukturering af virksomheder, og via udviklingen af virksomheders sociale ansvar.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽²⁾ EFT L 61 af 5.3.1977.

⁽³⁾ EFT L 201 af 17.7.1998.

⁽⁴⁾ EFT C 2 af 5.1.1999.

⁽⁵⁾ KOM(2000) 379 endelig udg.

(2001/C 318 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1228/01

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(26. april 2001)

Om: Strandede forhandlinger om fiskeriaftalen mellem EU og Marokko. Samarbejde med Marokko

I sit svar på en forespørgsel fra Fernando Fernández Martín (E-2594/00)⁽¹⁾ bekræftede kommissær Christopher Patten, at den støtte til Marokko, som er bevilget udelukkende som led i MEDA-programmet, beløb sig til 630,29 mio. EUR i perioden 1996-1999, hvilket vil sige, at der i løbet af denne fireårige periode gennemsnitligt blev ydet 157,5 mio. EUR om året. De nuværende tal for den finansielle støtte til Marokko som led i Fællesskabets samarbejdsprogrammer, kendes ikke, men det antages, at de ikke er lavere end de ovennævnte beløb.

Ifølge den portugisiske presse var det en difference på 5 mia. escudos (24,9 mio. euro), som den marokkanske regering havde krævet i kompensation men fået afslag på fra Kommissionen, der var den udslagsgivende årsag til, at forhandlingerne om fiskeriaftalen mellem EU og Marokko brød sammen. Denne forskel på 24,9 mio. EUR ligger langt under den støtte, der hvert år bevilges Marokko af EU.

Det er forståeligt, at et land — som i dette tilfælde Marokko — beslutter sig for at sætte prisen for udnyttelsen af dets ressourcer op, hvilket fuldt ud henhører under dets suverænitetsrettigheder. Et land, der indgår internationale aftaler af en sådan art, reducerer imidlertid i tilsvarende grad sin afhængighed af og sit behov for udenlandsk støtte. Ifølge dette ræsonnement ville imødekommelsen af de marokkanske krav klart kunne kompenseres gennem en kraftig nedskæring — i det mindste en tilsvarende nedskæring — af fællesskabsstøtten som led i samarbejdsprogrammerne. Man kunne ligefrem vælge at følge en strategi, der siger: Mere uafhængighed gennem valorisering af egne ressourcer og mindre afhængighed af ekstern støtte.

På den anden side er det velkendt, at sammenbruddet i forhandlingerne om en fiskeriaftale har fået alvorlige økonomiske og sociale konsekvenser for fiskerne og Portugals og Spaniens økonomi.

Fællesskabets samarbejdsprogrammer svarer navnlig til en international solidaritetspolitik, som utvivlsomt er formålstjenlig, først og fremmest for det marokkanske folk og Kongeriget Marokko, som der oppebæres venskabelige forbindelser med. Ikke desto mindre er Kommissionen og fællesskabsinstitutionerne først og fremmest forpligtede over for EU-borgerne, som i dette tilfælde lider alvorlige tab.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende: Har Kommissionen, som forsvarer EU's og i dette tilfælde navnlig de portugisiske og spanske fiskeres interesser, indtaget en solid forhandlingsposition over for Kongeriget Marokko og i den forbindelse lagt såvel Marokkos krav om kompensation som led i fiskeriaftalen mod den fællesskabsstøtte, som ydes gennem de pågældende samarbejdsprogrammer, på vægtskålen? Hvis Kommissionen ikke har gjort dette, hvad er så grunden hertil?

(¹) EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 128.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. juni 2001)

Fællesskabet og Kongeriget Marokko har undertegnet en associeringsaftale, som trådte i kraft den 1. marts 2000. I henhold til denne aftale skal der på sigt oprettes en frihandelszone mellem de to parter.

Den fjernelse af toldmure, der er knyttet sammen med gennemførelsen af aftalen, indebærer en gradvis åbning af det marokkanske marked, som Fællesskabets erhvervsdrivende vil kunne drage fordel af, men den vil også kræve en kraftanstrengelse af den marokkanske produktionssektor for at kunne klare konkurrencen fra Europa. MEDA-programmet er udformet på en måde, så det skal hjælpe Marokko med at få økonomien uskadt på en måde, så det skal hjælpe Marokko med at få økonomien uskadt gennem overgangsfasen inden indførelsen af frihandel.

Det er dog nyttigt at notere sig, at nedbrydningen af toldmure lige siden associeringsaftalens ikrafttræden indebærer en mindskelse på kort sigt af det marokkanske årsbudget, som næppe helt opvejes af MEDA-programmet, i betragtning af de begrænsede fællesskabsmidler, der er til rådighed til samarbejdet med tredjelande.

Forbindelserne mellem Fællesskabet og Marokko vidner imidlertid om en gensidig vilje til at indlede en økonomisk integrering, som er til begge parter fordel. Samarbejdet på fiskeriområdet udgør et vigtigt aspekt af de meget omfattende samlede forbindelser. Under forhandlingerne om en fiskeriaftale har Kommissionen taget hensyn til de samlede europæiske interesser i forholdet til Marokko.

(2001/C 318 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1229/01**af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Konkurrenceforvridning i Belgien som følge af manglende overholdelse af direktiv 91/321/EF

I Belgien er direktiv 91/321/EF⁽¹⁾ af 14. maj 1991 gennemført med kongelig anordning af 27. december 1993 om reklame for spædbørnsernæring og uddeling af gratis prøver. Direktivet er en ufuldstændig gengivelse af den internationale adfærdskodeks for markedsføring af modernælkserstatninger, udarbejdet af Verdenssundhedsorganisationen og UNICEF og i 1981 vedtaget af WHO's Generalforsamling. I svaret på et spørgsmål fra medlem af det belgiske Senat, Sabine de Bethune, har ministeren for forbrugeranliggender, folkesundhed og miljø, Magda Aelvoet, den 22. marts oplyst, at producenterne reklamekampagner for spædbørnsernæring strider mod denne anordning. Uddeling af gratis prøver — og dermed reklame for spædbørnsernæring — synes stadig at være almindelig praksis på belgiske fødeafdelinger. Denne praksis er ikke alene ulovlig. Den strider også mod EF-traktaten (konkurrenceforvridning) og modvirker WHO-kodeksens nøglemål, navnlig fremme af amning af hensyn til folkesundheden.

Er Kommissionen enig i, at denne praksis, som gennemføres af producenter og forhandlere af spædbørnsernæring strider mod EF-traktaten, fordi den skaber konkurrenceforvridning mellem de forskellige fødeklinikker, producenter og forhandlere? Hvilke skridt vil Kommissionen i bekræftende fald tage med henblik på at stoppe denne konkurrenceforvridning? Hvilke argumenter vil Kommissionen i benægtende fald anføre for, at producenter og forhandleres gratis uddeling af spædbørnsernæring på fødeklinikker kan betragtes som værende i overensstemmelse med EF-traktaten på trods af denne konkurrenceforvridning mellem de forskellige fødeklinikker, producenter og forhandlere?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 4.7.1991, s. 35.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(31. maj 2001)

I henhold til artikel 8, stk. 2, i Kommissionens direktiv 91/321/EØF af 14. maj 1991 om modernælkserstatninger og tilskudsblandinger til spædbørn og småbørn er det forbudt at uddele prøver af modernælkserstatning direkte til forbrugeren i detaildet. Det fastsættes i artikel 8, stk. 3, at producenter og forhandlere af modernælkserstatning ikke må uddele gratis eller prisnedsatte produkter, prøver eller andre salgsfremmende gaver til offentligheden, gravide kvinder, mødre eller deres familie, hverken direkte eller indirekte gennem den offentlige sundhedssektor eller de ansatte i denne sektor. Af artikel 9, stk. 4, fremgår det, at medlemsstaterne skal sikre, at modernælkserstatning, der uddeles gratis eller sælges til lav pris til institutioner eller organisationer, enten til brug i institutionerne eller til distribution uden for disse, kun benyttes af eller uddeles til spædbørn, der er nødt til at blive ernæret ved modernælkserstatning, og kun så længe det er nødvendigt for disse spædbørn. Medlemsstaterne er ansvarlige for, at bestemmelserne i ovennævnte direktiv finder anvendelse på deres område.

Kommissionen ved ikke noget om de omtalte reklamekampagner for modernælkserstatning blandt producenter og kan derfor ikke udtale sig om, hvorvidt kampagnerne er i strid med de relevante retsfor skrifter. Kommissionen har dog noteret sig, at de nationale myndigheder anser kampagnerne for at være i strid med retsfor skrifterne. Det er disse myndigheders ansvar at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at gældende lovgivning overholdes af alle parter. Kommissionen skrider ikke ind, medmindre der indgives klager over, at de nationale myndigheder ikke har opfyldt deres forpligtelser.

Kommissionen kan ikke ud fra oplysningerne fra det ærede medlem se, i hvilket omfang de beskrevne salgsfremmende foranstaltninger skulle kunne forvride konkurrencen mellem hospitaler og leverandører.

(2001/C 318 E/248)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1230/01
af Amalia Sartori (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Fri bevægelse for personer og brandsikkerhed i offentlige transportmidler

Den 6. november 2000 mistede en kvinde livet ved en brand, der udbrød i Intercitytog 602 »Foscari« Milano-Venezia.

Det fremgik af undersøgelserne, at brandsikkerhedsreglerne i det pågældende tog, således som det også er tilfældet med andre italienske tog (mindst 70), ikke var blevet overholdt. Ifølge en reportage i dagbladet »Corriere della Sera« af 16. marts 2001 var der ikke blevet anvendt brandhæmmende produkter i sædernes polstring.

Hvilke regler for beskyttelse er fastlagt i europæisk lovgivning, for så vidt angår brandsikkerhed i offentlige transportmidler? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre anvendelse af og kontrol med ensartede minimumssikkerhedsstandarder for de europæiske borgere? Kan Kommissionen give yderligere oplysninger om dette emne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(17. maj 2001)

Sikkerheds- og sundhedshensyn er væsentlige krav i forbindelse med Rådets direktiv 96/48/EF af 23. juli 1996 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/16/EF af 19. marts 2001 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog ⁽²⁾.

Som led i disse direktiver er der ved at blive udarbejdet tekniske specifikationer for interoperabilitet (TSI) i tilknytning til de generelle væsentlige krav, der er omhandlet i de nævnte direktiver. Når disse TSI'er er offentliggjort, vil overholdelsen af dem være obligatorisk.

Blandt de TSI'er for højhastighedstog, som Kommissionen har til hensigt at offentliggøre i nær fremtid, skal Kommissionen henlede det ærede medlems opmærksomhed på den, der vedører rullende materiel. Denne TSI omfatter tekniske forskrifter for beskyttelse mod brand og giftig røg. Det drejer sig om et teknisk komplekst emne, hvor der sker en konstant udvikling i viden og teknik.

Indtil disse STI'er foreligger, gælder bestemmelserne i de nævnte direktiver samt de særlige regler, der anvendes i medlemsstaterne.

For så vidt angår motorkøretøjer til passagertransport, er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/28/EF af 24. oktober 1995 om brændbarheden af materialer, der benyttes ved den indvendige indretning af visse klasser af motorkøretøjer ⁽³⁾ fastsat minimumsforskrifter for modstandsdygtighed over for ild og smeltning for materialer, der benyttes til indretning af kabinen i busser, der medfører over 22 passagerer. Direktiv 95/28/EF er imidlertid et »valgfrit« direktiv: dets forskrifter er ikke obligatoriske, men enhver bus, der overholder dem, har ret til en »EØF-typegodkendelsesmærkning« og kan køre frit på Fællesskabets territorium.

⁽¹⁾ EFT L 235 af 17.9.1996.

⁽²⁾ EFT L 110 af 20.4.2001.

⁽³⁾ EFT L 281 af 23.11.1995.

(2001/C 318 E/249)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1231/01
af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(10. april 2001)

Om: Mangler ved vurderingen af indvirkningen på miljøet i forbindelse med vandomledning fra floden Júcar til floden Vinalopó

Det spanske miljøministerium erklærede i december 2000, at kanalbyggeriet til omledning af vand fra Júcar til Vinalopó, Baixa-kysten og Alicante ikke har nogen særlig indvirkning på miljøet. Denne erklæring blev imidlertid fremsat, før de geologiske undersøgelser af de områder, hvor de nye vandinfrastrukturer skal gå igennem, var tilendebragt.

Miljøministeriet har desuden allerede meddelt, at det endelige vandomledningsprojekt udbydes i licitation efter den 6. april 2001, hvor det statslige råd skal godkende ændringerne i udbudsmaterialet på baggrund af miljøvurderingen (der som anført ovenfor er mangelfuld).

De miljøorganisationer, som har klaget til Kommissionen fastholder stadig, at undersøgelsen af virkningerne på miljøet ikke er foretaget i overensstemmelse med de gældende bestemmelser. De tilføjer, at ministeriet desuden har krænket retten til offentlig deltagelse og information, idet det af de talrige indsigelser, der er gjort mod planen, kun har taget hensyn til en rapport udarbejdet af den offentlige entreprenørvirksomhed Aguas del Júcar om et kanalbygningsprojekt, som ikke er i overensstemmelse med det oprindelige.

Kommissionen har som svar på et spørgsmål fra undertegnede anført, at man var ved at behandle de spanske myndigheders bemærkninger. Den bedes på den baggrund oplyse:

Kan Kommissionen afgøre, om den nuværende omledningsplan er gennemført under iagttagelse af EF-bestemmelserne om vurdering af virkningerne på miljø, fugle og beskyttede naturtyper samt under overholdelse af fællesskabsrettens bestemmelser om inddragelse og information af offentligheden?

Påstår Kommissionen stadig, at omledningsprojektet ikke er finansieret med fællesskabsmidler, selv om det er omfattet af den finansielle ramme for den spanske vandbygningsplan?

Har Kommissionen interesseret sig for indholdet i de rapporter fra den spanske ornitologforening, SEO, og den hydrografiske forening Confederación Hidrográfica del Júcar, som undertegnede anbefalede den at konsultere?

Henviser til skriftlige forespørgsler E-0819/00 ⁽¹⁾, E-2650/00 ⁽²⁾, P-4071/00 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001, s. 29.

⁽²⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 66.

⁽³⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 127.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. maj 2001)

Kommissionen har for nylig henvendt sig til de spanske myndigheder for at få tilsendt den erklæring om miljøvirkningerne, der blev vedtaget inden den endelige tilladelse til gennemførelse af projektet blev givet.

Når Kommissionen har modtaget denne, kan den udtale sig om, hvorvidt fællesskabslovgivningen er blevet overholdt i det pågældende tilfælde.

Hidtil har projektet vedrørende vandomledning fra Júcar til Vinalopó ikke været genstand for nogen ansøgning om samfinansiering fra de spanske myndigheders side, hverken som led i det integrerede operative program for Comunidad Valenciana for perioden 2000-2006 eller under Samhørighedsfonden. Hvis medlemsstaten skulle foreslå projekter til samfinansiering på dette område, må det ske under hensyntagen til både den gældende planlægning som godkendt af Kommissionen og til den samlede fællesskabslovgivning.

De spanske myndigheder har fremsendt rapporten fra Confederación Hidrográfica del Júcar, hvis konklusioner taler til fordel for projektet. Kommissionen har ligeledes modtaget en kopi af konklusionerne fra Consellería de Medio Ambiente de la Generalitat Valenciana, som kræver en skarp kontrol af arbejderne som følge af projektområdets økologiske betydning. Kommissionen har imidlertid ikke modtaget den af det ærede medlem nævnte rapport fra den spanske ornitologforening (SEO).

(2001/C 318 E/250)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1258/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(26. april 2001)

Om: Kommissionens sprogbrug i hovedstadsområdet Bruxelles

Den 29. juli 2000 erkendte kommissionsmedlem Philippe Busquin, at Kommissionen havde begået en fejl ved i sin korrespondance udelukkende at anføre en adresse på fransk ⁽¹⁾. I de nye kontrakter fra »European Commission Research Directorates General Shared Cost RTD CPF Forms Electra A6« vedrørende F&U-projekter med delte omkostninger under det femte rammeprogram (1999/2000) havde Kommissionen kun anført adressen Rue de la Loi – Bruxelles. Hermed opstår der det fejlagtige indtryk, at de nitten Bruxelles-kommuner er fransksprogede. Ifølge forfatningen for Den Belgiske Føderation tilhører disse kommuner det tosprogede hovedstadsområde Bruxelles.

Kommissionsmedlem Busquin anmodede den berørte tjenestegren om at rette fejlen i den følgende publikation. Kommissionen anerkender da også Bruxelles-hovedstadskommunernes tosprogede karakter. Kommissionen anfører derfor altid adressen både på fransk og nederlandsk i sin korrespondance. Denne regel finder ikke kun anvendelse på korrespondance, men på alle publikationer og andre tryksager. Disse regler blev sendt til de forskellige tjenestegrene i en instruks den 6. marts 1995 og er ligeledes nævnt i tjenestehåndbogen.

Trods instruksen af 6. marts 1995 og oplysningerne fra kommissionsmedlem Busquin anfører Kommissionen tilsyneladende fortsat kun adresser på fransk såvel i sin korrespondance som på Internettet ⁽²⁾.

1. Vil Kommissionens og dens tjenestegrene for fremtiden anføre både nederlandske og franske adresser i korrespondance og publikationer på Internettet i betragtning af de nitten Bruxelles-hovedstadskommuners tosprogede karakter? Vil Kommissionen i benægtende fald oplyse, hvorfor den og dens tjenestegrene afviser at anerkende de pågældende kommuners tosprogede karakter gennem anvendelse af både nederlandske og franske adresser i korrespondance og på Internettet?

2. Vil Kommissionen og dens tjenestegrene for fremtiden anføre nederlandske og franske adresser i korrespondance og på Internettet for ikke at give indtryk af, at den foretrækker det ene sprog frem for det andet, når det gælder de nitten Bruxelles-hovedstadskommuner? Vil Kommissionen i benægtende fald oplyse, hvorfor den og dens tjenestegrene giver indtryk af at foretrække fransk ved kun at anføre adresser på fransk i korrespondance og på Internettet?

⁽¹⁾ EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 144.

⁽²⁾ http://europa.eu.int/rapid/start/gci/guesten.ksh?p_action.gettxt=gt&doc=IP/01/479|0|RAPID&lg=EN.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(5. juni 2001)

Kommissionen anerkender Bruxelles' tosprogede status og minder sine ansatte om at anføre adresser på både nederlandsk og fransk i alle publikationer, når teksten er affattet på et tredje sprog.

(2001/C 318 E/251)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1261/01
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(19. april 2001)

Om: Økonomisk bistand til Østtimor

Hvad gør EU under forudsætning af den fuldstændige mangel på relevant infrastruktur, den store fortrydelse over FN's tilstedeværelse og den vedvarende mistro samfundene imellem for at fremme den timoriske befolknings direkte deltagelse i udviklingen af et pluralistisk demokratisk samfund? Hvilket pres kan Kommissionen udøve med henblik på ligebehandling af de protestantiske og katolske samfund?

Hvad gør EU i lyset af oplysningerne om, at de ansvarlige for de krigsforbrydelser, der blev begået under krigen i Timor, muligvis forbliver ustraffede, for at øge offentlighedens tro på, at retfærdighed sker fyldes inden for rammerne af bestræbelserne på forsoning? Mener Kommissionen, at det vil være hensigtsmæssigt at nedsætte en Sandheds- og Forsoningskommission efter sydafrikansk forbillede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(7. maj 2001)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymringer i forbindelse med behovet for et pluralistisk demokratisk samfund i Østtimor.

For sine aktiviteter i området har Kommissionen fastlagt en række prioriteringer, som er blevet udmøntet i særskilte projekter om humanitær bistand, rehabilitering og udvikling:

- Efter de voldsomme uroligheder i september 1999 var der brug for humanitær bistand i form af nødhjælp. Denne bistand blev navnlig ydet inden for området offentlig sundhed og finansieres fortsat af Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO).
- Lige fra uafhængighedsprocessens begyndelse har man også forstået, at der ville blive brug for bistand til de spirende strukturer i en helt ny administration. Derfor har Kommissionen bidraget til finansieringen af FN-administrationen i Østtimor (UNTAET).
- Samtidig finansierede Kommissionen rehabiliteringen af infrastrukturer og sundhedstjenester via trustfonden for Østtimor (TFET). Der blev givet bidrag til fonden i 2000, og der vil blive tale om endnu et bidrag i 2001.
- Med hensyn til perspektiverne for udviklingen på længere sigt er Kommissionen i øjeblikket ved at fastlægge planerne for perioden 2002-2006. Der vil blive lagt særlig vægt på de sektorer, hvor man kan opnå de største virkninger i forhold til de identificerede behov og værditilvækst gennem Fællesskabets finansiering.

Endelig skal det første demokratiske valg til en forfatningsgivende forsamling finde sted i. august 2001 ifølge den aftalte politiske kalender. Kommissionen er i gang med sonderinger i området for at få fastslået, om der skal ydes støtte til denne vigtige begivenhed. En sådan støtte til valgprocessen vil være et væsentligt element i udviklingen af et stabilt demokrati i Østtimor.

Spørgsmålet om tidligere tiders krænkelser af menneskerettighederne i Østtimor bør behandles i et bredere perspektiv. For det første internt i Østtimor, da borgere fra Østtimor endnu ikke har noget politisk ansvar. Den første regering for et uafhængigt Østtimor, som træder til efter valget i. august 2001, vil helt sikkert være forpligtet til at tage de pågældende spørgsmål op, og den vil få den nødvendige støtte fra Kommissionen til sine bestræbelser. Den nye regering vil så kunne undersøge muligheden for en sandheds- og forsoningskommission og andre muligheder. I mellemtiden er det klart, at FN-administrationen træffer alle mulige foranstaltninger til at behandle alle samfundsgrupper på lige fod.

Med hensyn til den rolle, som dele af indonesiske bevæbnede styrker og individuelle borgere har spillet i Østtimors seneste fortid, vil Kommissionen fortsætte med ad alle mulige kanaler at minde den indonesiske regering om, at den har ansvaret for, at de pågældende bliver bragt for retten.

(2001/C 318 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1274/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(2. maj 2001)

Om: Forskning i den muslimske fundamentalistiske bevægelse i Nordafrika

De muslimske fundamentalistiske bevægelser i Nordafrika har fået stor betydning og udgør en egentlig politisk opposition, om end den ikke er repræsenteret i parlamenterne. Dens mobiliseringsgrad og dens fodfæste i byernes forstæder og på universiteterne bevirker, at den giver anledning til alvorlig bekymring i alle EU's sydlige lande.

Dette sociologiske fænomen bør derfor hurtigst muligt behandles nærmere, så man til stadighed kan overvåge den fremtidige udvikling og forebygge de eventuelle konsekvenser af bevægelsens betydelige udbredelse i de nordafrikanske lande.

Mener Kommissionen ikke, at den burde støtte detaljeret og udtømmende forskning i den muslimske fundamentalisme i Nordafrika, så der kan opnås et bedre kendskab til denne, og så man kan danne sig et indtryk af den indflydelse, som fundamentalismen kan få i området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(31. maj 2001)

Kommissionen har ingen planer om at foretage en sådan undersøgelse.

(2001/C 318 E/253)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1275/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(2. maj 2001)

Om: Fællesskabsstøtte til den euro-arabiske fond i Granada

Også den euro-arabiske fond, som blev oprettet i Granada (Spanien) i 1995 som et alternativ til det mislykkede euro-arabiske universitet, er blevet en fiasko.

Begge projekter, som blev støttet af EU og den spanske regering, blev ikke til noget på grund af manglende midler. Nu gøres der et nyt forsøg på at genetablere fonden og give den det indhold, som den aldrig har haft.

Hvad er grundene til, at Kommissionen aldrig ydede budgetstøtte til den euro-arabiske fond i Granada, og i hvilket omfang er den rede til at yde økonomisk og logistisk støtte til gennemførelse af det program, som de ansvarlige for den genopståede fond har udarbejdet for på mellemlang og længere sigt at kunne opfylde målsætningen om at konsolidere samarbejdet mellem Europa og de arabiske lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(20. juni 2001)

Lige siden oprettelsen i 1995 af den euro-arabiske virksomhedsforvaltningsskole (EAMS) i Granada har Kommissionen været den væsentligste finansielle bidragsyder. Den har således bidraget med 6 mio. EUR til EAMS-fonden og med 2,5 mio. EUR til skolens driftsudgifter.

På trods af disse investeringer, der er blevet fulgt op af nationale og regionale bidrag fra spansk side, er skolen aldrig nået op på et sådant effektivitetsniveau, at den kunne indfri de opstillede mål og økonomisk komme til at hvile i sig selv. Dette blev i år 2000 konstateret ved en generel vurdering af skolen, som Kommissionen havde taget initiativ til, og som blev udført af en international ekspertgruppe.

I modsætning til forventningerne til at begynde med er den arabiske verdens positive modtagelse af denne nyoprettede institution ikke blevet modsvaret af en aktiv finansiell og operationel støtte. Af en i 1998 indgået finansiell forpligtelse på 3 mio. USD har den Arabiske Liga rent faktisk kun udbetalt 1,7 mio. USD. Da skolen lige siden starten har været et euro-arabisk projekt, må en aktiv institutionel og finansiell arabisk deltagelse betragtes som en forudsætning for sikring af institutionens fremtid.

På grundlag heraf undersøges for øjeblikket mulighederne for en økonomisk konsolidering og en nyorientering af skolen, så den kommer til at hvile på et nyt og mere solidt organisatorisk og finansielt grundlag.

En sådan omstrukturering kræver, at forvaltningen af skolen baseres på et egentligt euro-arabisk partnerskab, herunder også på det finansielle område. Hvis disse betingelser kan opfyldes, vil Kommissionen kunne træffe beslutning om i en sand partnerskabsånd at bidrage til skolens driftsudgifter.

(2001/C 318 E/254)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1283/01
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. maj 2001)

Om: Skat på spekulationskapitalbevægelser

1. Har Kommissionen drøftet argumenter for og imod beskatning af spekulationskapitalbevægelser?
2. Har Kommissionen nogen planer om at foreslå beskatning af spekulationskapitalbevægelser?
3. Ville Kommissionen støtte eventuelle forslag fremsat af det belgiske formandskab om at indføre beskatning af spekulationskapitalbevægelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. juni 2001)

Kommissionen har inden for den seneste tid svaret på flere mundtlige forespørgsler vedrørende dette emne (forespørgsel H-0024/01 fra Jonas Sjöstedt i spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i februar 2001 ⁽¹⁾ og forespørgsel H-0678/00 fra Yasmine Boudjenah, H-0665/00 fra Alain Lipietz, H-0663/00 fra Harlem Désir og H-0661/00 fra Danielle Auroi i spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i september 2000 ⁽²⁾).

Kommissionen har for øjeblikket ingen planer om at fremlægge forslag om beskatning af spekulationskapitalbevægelser.

Kommissionen har ikke modtaget noget forslag fra det belgiske formandskab om indførelse af beskatning af spekulationskapitalbevægelser. Skulle et sådant forslag blive fremsat, ville Kommissionen naturligvis tage stilling til det.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 13.2.2001.

⁽²⁾ Skriftligt svar af 6.9.2000.

(2001/C 318 E/255)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1302/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(19. april 2001)

Om: Støtte til fåreavl og flytning af dyr

Kan Kommissionen give en detaljeret redegørelse for den metode, hvormed den kontrollerer udbetalinger under de forskellige støtteordninger til fåreavlere i Det Forenede Kongerige, og om dette system varierer i de enkelte medlemsstater?

Er der nogen grund til at tro, at dette betalingssystem eller kontrollen heraf har givet anledning til de såkaldte »bed and breakfast-får«, dvs. at får lånes for en periode til en bestemt landbrugsvirksomhed for at gøre antallet komplet? Har dette system i givet fald bidraget til antallet af flytninger af dyr og i hvor vid udstrækning?

Har det også bidraget til spredningen af mund- og klovsyge, og vil Kommissionen i givet fald foreslå straks at suspendere eller ændre kontrolsystemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(1. juni 2001)

De støtteordninger, der indbefatter direkte støtte til landbrugerne, som fx moderfårspræmien, falder ind under det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem. Det blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 3508/92 af 27. november 1992 om et integreret system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger ⁽¹⁾ og indeholder klare kontrolbestemmelser, der gælder i alle medlemsstaterne. Myndighederne skal foretage administrativ kontrol af støtteansøgninger, og denne kontrol suppleres med kontrol

på stedet af et udsnit af landbrugsbedrifterne. Mindst 10 % af ansøgningerne om husdyrpræmier skal kontrolleres på stedet. Det sker hovedsagelig ved, at de dyr, som der ansøges om præmie for, tælles, og ved, at det undersøges, om dyrene er støtteberettigede, og om oplysningerne i det register, som opbevares på bedriften, er rigtige.

Kommissionen aflægger med regelmæssige mellemrum systemkontrolbesøg i medlemsstaterne for at sikre sig, at reglerne anvendes korrekt og ensartet i hele EU.

Der er altid risiko for svig, når der udbetales støtte. Det er op til medlemsstaternes kontrolmyndigheder at sørge for, at systemet ikke misbruges. For at mindske risikoen, skal der ifølge systemet gives meddelelse om kontrolbesøg så kort tid som muligt i forvejen, så landbrugerne fx kan nå at samle deres dyr sammen. Endvidere kan kontrolmyndighederne inspicere bedrifter i det samme område samtidig for at forhindre, at dyrene flyttes fra den ene nabobedrift til den anden. Der iværksættes sanktioner over for landbrugere, der misbruger systemet.

I forbindelse med fåreordningen er landbrugerne berettiget til moderfårspræmie, hvis de holder det antal præmieberettigede dyr, som de har ansøgt om præmie for, i en periode på 100 dage. Endvidere begrænses det antal dyr, som der kan ansøges om præmie for, af producenterne individuelle kvotarettigheder. Det kan ske, at en landbruger køber eller endog lejer får for at nå op på det ønskede antal, men hvis dyrene er holdt i hele den krævede periode, opfylder han betingelserne for at modtage præmie.

I Det Forenede Kongerige begyndte den periode, hvor dyrene skal holdes i 2001, den 5. februar 2001, to uger før udbruddet af mund- og klovesyge blev opdaget. Ifølge de britiske myndigheder skulle det virus, der forårsagede det »primære udbrud« af mund- og klovesyge på en svinebedrift i det nordvestlige England, tidligst være indslæbt den 4. februar 2001. Derfor er det højst usandsynligt, at flytninger af får før den 5. februar 2001 skulle have bidraget til sygdommens spredning, når man tager i betragtning, at et inficeret svin tidligst begynder at udskille virus 2-3 dage efter at være blevet smittet.

Det er vigtigt ikke at forveksle legale flytninger af får fra bedrifter med svigagtig praksis, der tager sigte på at opnå moderfårspræmie. Der er normalt at lade fårene overvintre på bedrifter i lavlandet, fordi græsningsmulighederne er dårlige på bedrifterne i højlandet på den tid af året. Det er også legal praksis at samle får sammen, før de skal eksporteres eller sendes til slagtning. I de fleste tilfælde drejer det sig om lam, der alligevel ikke er berettiget til moderfårspræmie.

Det store antal flytninger af får, der finder sted i Det Forenede Kongerige og især i Irland, er et vigtigt kendetegn ved afsætningssystemet i de medlemsstater. Det er klart, at der er forekommet misbrug, som skal undersøges yderligere af myndighederne, men der er ikke grund til at tro, at fåreordningen eller kontrolsystemet i sig selv har givet anledning til ulovlige flytninger af dyr med henblik på svigagtig opnåelse af moderfårspræmie og dermed har hjulpet med til at sprede sygdommen. For størstedelens vedkommende var de omfattende flytninger af dyr, der medvirkede til at sprede mund- og klovesygen, led i det normale handelsmønster.

(¹) EFT L 355 af 5.12.1992.

(2001/C 318 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1304/01
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(3. maj 2001)

Om: Sygdomsmodificerende lægemidler

Vil Kommissionen undersøge omkostningerne ved og tilgængeligheden af betainteferoner og glatiramer acetat for personer, der lider af dissimineret sclerose i de enkelte medlemsstater? Er Kommissionen klar over, at dette er et spørgsmål af overordentlig betydning for de personer, der lider af dissimineret sclerose?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(28. juni 2001)*

Kommissionen har med virkning fra maj 2001 udstedt en fællesskabsmarkedsføringstilladelse til tre betainterferoner til brug som immunstimulerende stoffer og til behandling af dissemineret sklerose. Lægemidlet glatiramer acetat er ikke blevet indgivet som led i den centraliserede godkendelsesprocedure, og det er endnu ikke godkendt i alle medlemsstater. Det er tanken, at Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering⁽¹⁾ og en centraliseret godkendelsesprocedure for innovative behandlinger og behandlinger, der er baseret på bioteknologi, skal gøre det lettere at få adgang til denne type lægemidler. Proceduren består i, at der foretages én enkelt videnskabelig vurdering, og at der udstedes én fælles markedsføringstilladelse, hvorefter lægemidlet kan sælges i alle medlemsstater.

Prisfastsættelsen og de socialsikringsmæssige spørgsmål er også fremover de enkelte medlemsstaters ansvar. De er ikke omfattet af Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93/EF. Kommissionen overvåger dog, hvorvidt lægemidler med en fællesskabsmarkedsføringstilladelse er tilgængelige, så det sikres, at lægemidlerne også står til rådighed i alle medlemsstater. Den har konstateret, at det er tilfældet for de betainterferoner, der er godkendt til behandling af patienter med dissemineret sklerose.

⁽¹⁾ EFT L 214 af 24.8.1993.

(2001/C 318 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1328/01**af Georg Jarzembowski (PPE-DE) til Kommissionen***(25. april 2001)*

Om: Forslag til en effektiv flytrafikledelse og Gibraltar-striden

Allerede i sin tale for Europa-Parlamentet den 21. juli 1999 havde Kommissionens formand, Romano Prodi, som et prioriteret europæisk projekt krævet, at der blev etableret en effektiv lufttrafikledelse, for på grund af den stadig stigende flytrafik at undgå de hyppige kaotiske tilstande i det europæiske luftrum, at øge sikkerheden i lufttrafikken, at forhindre miljøforurening på grund af ventemønstre over lufthavne og forlængede flytider og for at undgå enorme økonomiske ekstraudgifter for flyselskaberne på grund af overflødig lufttrafik.

Den for transporten ansvarlige næstformand, Loyola de Palacio, har på grund af forslagene fra den Højtstående Arbejdsgruppe, som hun har nedsat, nu udarbejdet et forslag til en effektiv europæisk lufttrafikledelse. Forelæggelsen heraf er ganske vist blevet forsinket på grund af den nyopståede strid om Gibraltar-spørgsmålet. Det Europæiske Råd fandt på sit møde den 23.-24. marts 2001 heller ikke nogen løsning. Dets erklæring om, at det forventede, at der i dette spørgsmål i god tid inden mødet i Det Europæiske Råd (Göteborg) i juni vil blive opnået yderligere fremskridt, giver ikke anledning til meget håb. Da striden i det væsentlige berører et spørgsmål mellem to medlemsstater, bør dette spørgsmål i sidste ende blive overladt til Det Europæiske Råd eller Ministerrådet, men ikke udgøre en hindring for den forlængst nødvendige saglige debat om en effektiv europæisk lufttrafikledelse.

Er Kommissionen i stand til at vedtage et konkret forslag til en effektiv europæisk lufttrafikledelse og at forelægge dette de lovgivende organer til drøftelse og afgørelse?

Hvornår vil Kommissionen definitivt træffe afgørelse om dette forslag?

Kan Kommissionen ikke undgå en strid om Gibraltar-spørgsmålet i Kollegiet ved, at det lader dette spørgsmål stå åbent i sit forslag, idet det optager en Gibraltar-klausul i forslagets tekst, således som dette allerede er sket flere gange i den europæiske lovgivning (jf. artikel 6 i forordning EF nr. 925/1999 af Rådet den 29. april 1999 om registrering og anvendelse af visse typer civile subsoniske jetflyvemaskiner)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(1. juni 2001)*

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at det er påkrævet med forslag til reorganisering af styringen af flytrafikken med henblik på at rette op på manglerne ved det eksisterende system og styrke lufttransportens sikkerhedsniveau. Rapporten fra den højtstående arbejdsgruppe vedrørende det fælles europæiske luftrum, som blev afsluttet i november 2000, danner grundlag for disse forslag.

Kommissionen ønsker imidlertid ikke, at striden om lufthavnen i Gibraltar skal stå i vejen for en tidlig vedtagelse af disse forslag, sådan som det har været tilfældet med en række andre forslag på flytransportområdet. Dette spørgsmål blev bragt på bane på Det Europæiske Råds møde i Stockholm den 23.-24. marts 2001, og de pågældende to medlemsstater opfordredes til at føre yderligere drøftelser, idet man håbede herigennem at opnå yderligere fremskridt i sagen i rette tid inden Det Europæiske Råds møde i Göteborg i juni 2001.

Det tekniske arbejde med at udarbejde forslag er alligevel fortsat, og Kommissionen forventer at være i stand til at behandle disse forslag inden udløbet af det svenske formandskab. I den forbindelse vil Kommissionen nærmere undersøge det forslag, som det ærede medlem har fremsat, blandt andre forslag med henblik på at finde frem til en konstruktiv løsning på dette spørgsmål.

*(2001/C 318 E/258)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1334/01****af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen***(26. april 2001)*

Om: Særlige vilkår for sportsudøvere

Det tilstræbes, at sportsfolk forener de sportslige aktiviteter med studier for at sikre dem et kvalificeret arbejdsliv, når sportskarrieren er afsluttet.

Dette »dobbeltliv« kræver en stor indsats på grund af sportsudøvernes daglige træningsprogrammer og talrige rejser med henblik på deltagelse i forskellige konkurrencer. Denne situation gør det meget vanskeligt at følge undervisning og studier regelmæssigt.

Kan Kommissionen oplyse mig om, hvorvidt universiteter i nogen medlemsstater giver sportsudøvere særlige vilkår, så de lettere kan forene studierne med sportskarrieren? Hvilke særlige goder eller fordele får disse sportsfolk i givet fald i forhold til de øvrige studerende?

Agter Kommissionen, hvis dette ikke er tilfældet, at tage initiativer i så henseende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(12. juni 2001)*

Kommissionen deler det ærede parlamentsmedlems bekymring over idrætsudøvers behov for at kunne forene studier og professionel karriere, navnlig med henblik på at gøre deres fremtidige omskoling lettere.

Helsingfors-rapporten om sport⁽¹⁾ har således understreget, at fællesskabsforanstaltningerne navnlig inden for uddannelsesprogrammerne kunne stræbe efter at »gøre det lettere for idrætsudøvere at blive omskoleet, og lette deres senere integration i arbejdslivet«.

Kommissionen råder ikke over fuldstændige oplysninger om de muligheder, der tilbydes idrætsudøvere med hensyn til fortsatte studier i hver medlemsstat. Kommissionen er imidlertid blevet oplyst om visse initiativer, såsom de der er blevet iværksat i Frankrig. Denne medlemsstat har indført en komplet ordning for idrætsudøvers sportslige og professionelle succes, der omfatter økonomisk støtte, foranstaltninger, der letter adgang til støtte, lån til idrætsudøvere, der starter virksomhed, etc. Tilsvarende foranstaltninger er blevet vedtaget i andre medlemsstater, for eksempel i Belgien.

Kommissionen respekterer medlemsstaternes kompetence med hensyn til valg, der træffes om at fremme, om nødvendigt, forening af studier og professionel sportskarriere. Inden for rammerne af subsidiaritetsprincippet kan Kommission ikke tage initiativ til ny lovgivning på dette område. Den opmuntrer ikke desto mindre medlemsstaterne til at indføre de mest gunstige mekanismer for at tage højde for eliteidrætsudøveres særlige behov inden for de nationale skole- og universitetssystemer.

(¹) Kommissionens rapport til Det Europæiske Råd med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer — Helsingfors-rapporten om sport — KOM(1999) 644 endelig udg.

(2001/C 318 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1335/01

af Lukas Vander Taelen (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. april 2001)

Om: Miljømæssige konsekvenser af OL 2004 på infrastrukturen i Schinias-området

I sit svar på min skriftlige forespørgsel E-2394/00 (¹) af 26. september 2000 meddelte Kommissionen, at den allerede havde anmodet de græske myndigheder om oplysninger vedrørende de foranstaltninger, der var truffet for at sikre beskyttelsen af de naturområder, der ville blive berørt af OL 2004-infrastrukturudviklingen.

I lyset af den afgørelse, den øverste forvaltningsdomstol i Grækenland traf for nylig om at annullere en del af det præsidentdekret, der giver Schinias-området status som nationalpark, på grund af de ubegrænsede byggeaktiviteter, der er givet tilladelse til midt i området, bedes Kommissionen oplyse, om den nu er enig med de græske domstole i, at der er behov for mere vidtgående aktioner, hvis man skal beskytte de værdifulde levesteder, navnlig ved at omplacere det foreslåede roning- og kanosportcenter til et af de to egnede alternative områder, som den græske regering oprindelig selv foreslog i et tidligere tilbuds-dokument?

Vil valget af Schinias-området som beliggenhed for roning- og kanosportcentret ikke være i modstrid med opførelsen af dette område på listen over områder, der opfylder kravene for at blive klassificeret som beskyttet område, jf. fugledirektivet (79/409/EØF) (²), og vil det ikke tillige skabe en yderst negativ præcedens, som ville åbne mulighed for store byggeprojekter i andre græske nationalparker og beskyttede områder?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat med henblik på at sikre, at det indendørs bordtennisstadion i Veikou-parken ikke kommer til at ødelægge dette beskyttede skovområde, og at den olympiske landsby ikke vil bringe Parnitha-nationalparken i fare?

(¹) EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 29.

(²) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(13. juni 2001)

Som nævnt i svar til det ærede medlems skriftlige spørgsmål E-2394/00, er Schinias-området ikke blevet foreslået af Grækenland under hverken fugledirektivet (Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle) eller Habitat-direktivet (Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹)) til Natura 2000-nettet. I betragtning af at området er blevet inkluderet i relevante videnskabelige referencelister har Kommissionen dog sendt et brev til de græske myndigheder i forbindelse med den formelle klage, der blev indsendt i 2000, og anmodet om specifikke oplysninger om dette planlagte olympiske projekt. Kommissionen søger at sikre, at den planlagte udvikling er forenelig med stedets bevarelsesværdi.

Hvad angår Grækenlands svar og i lyset af yderligere oplysninger, som Kommissionen er blevet gjort opmærksom på, udførte Kommissionen endvidere en vurdering af situationen på stedet i marts 2001. De indsamlede oplysninger er ved at blive vurderet for at Kommissionen kan beslutte, hvorledes denne sag skal følges op.

Den beslutning, der for nylig er truffet af det græske statsråd, og som nævnes af det ærede med, vedrører ikke det område, der påvirkes af det planlagte olympiske roning- og kanosportscenter.

Hvad angår bordtennisstadionnet i Veikou Park den 15. februar 2001, anmodede Kommissionen de græske myndigheder om at fremsende oplysninger. Grækenland har endnu ikke svaret.

Hvad angår den olympiske landsby nær nationalparken Parnitha har Kommissionen besluttet at afslutte en formel klage, der blev indsendt i 2000, forbundet med ændringen af byplanlægningen, da Fællesskabet ikke har nogen kompetence i denne sag.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 318 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1346/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. maj 2001)

Om: Udgifterne til Dehaene-gruppen i 1999

I oktober 1999 forelagde de tre vismænd, Dehaene, Simon og von Weizsäcker Kommissionen en rapport om udvidelsens institutionelle konsekvenser til brug for den forestående regeringskonference.

De tre vismænd havde i september samme år af Kommissionens formand fået til opgave helt uafhængigt at identificere institutionelle problemer og at forelægge argumenter for, hvorfor disse skulle tages op på regeringskonferencen.

Bar Kommissionen omkostningerne ved vismændenes arbejde, og hvor store var disse omkostninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(5. juli 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2595/99 fra Hannan (¹).

(¹) EFT C 225 E af 8.8.2000.

(2001/C 318 E/261)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1375/01

af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(26. april 2001)

Om: Aldersdiskriminering inden for forskning og udvikling

Et af hovedemnerne under Rådets møde i Stockholm var den udfordring, som en aldrende befolkning udgjorde. Det blev erklæret, at det var nødvendigt at øge antallet af beskæftigede, navnlig blandt ældre mennesker.

Desuden erkendes det i afsnit 2.2 om menneskelige ressourcer og mobilitet i det sjette flerårige rammeprogram 2002-2006, at det er nødvendigt at få mest muligt ud af det potentiale, der findes hos alle dele af befolkningen inden for videnskab og teknologi.

Kan Kommissionen i lyset af disse mål sikre, at der i det sjette rammeprogram ikke vil være nogen øvre aldersgrænse, således som det var tilfældet i det femte rammeprogram?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin*(18. juni 2001)*

Kommissionen har ikke planer om nogen øvre aldersgrænse for indsatsområdet menneskelige ressourcer og mobilitet (Human Resources and Mobility) under det flerårige rammeprogram 2002-2006 for forskning, teknologisk udvikling og demonstration. Ansøgninger fra forskere med henblik på at deltage i tiltag på dette indsatsområde vil blive behandlet på grundlag af ansøgernes kvalifikationer og erfaring på forskellige trin i deres karriere. I enkelte tilfælde vil de planlagte uddannelseselementer nødvendigvis henvende sig til forskere tidligt i deres forskningsmæssige karriere, f.eks. i tilfælde af visse generelle støtteforanstaltninger som f.eks. forskningsmæssige uddannelsesnet, selv om dette ikke vil udelukke deltagelse af ældre forskere, som har indledt deres forskerkarriere senere i livet, eller som på et tidspunkt har afbrudt karrieren. Andre tiltag som f.eks. støtte til forskerhold på det højeste faglige ekspertniveau eller videnskabelige priser for udført forskningsarbejde vil generelt set involvere mere etablerede forskere på senere stadier af deres karriere.

*(2001/C 318 E/262)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1385/01****af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen***(27. april 2001)*

Om: Ubesvarede spørgsmål

Et af den nuværende Kommissions erklærede mål er at øge gennemsigtigheden og åbenheden. Et andet mål har været at forbedre forbindelserne med Europa-Parlamentet ved at fremskynde behandlingen af parlamentariske spørgsmål.

Kan Kommissionen i lyset af dette bekræfte, at det er på tide at offentliggøre svarene på følgende forespørgsler, som længe har været imødeset:

- E-0488/01
- E-0490/01
- E-0313/01
- E-0491/01

Kan Kommissionen tillige redegøre for, hvorledes den påtænker at forbedre ekspeditionstiden for parlamentariske spørgsmål?

- a) Hvor lang er den gennemsnitlige svartid for øjeblikket og
- b) hvad anser den for at være den ideelle svartid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(18. maj 2001)*

Kommissionen ønsker endnu engang at understrege, at den lægger stor vægt på, at parlamentsmedlemmerne fuldt og helt kan benytte sig af deres ret i medfør af EF-traktatens artikel 197, stk. 3, til direkte at henvende sig til Kommissionen for at få oplysninger og derved udøve den politiske kontrol af Kommissionen, der er pålagt Europa-Parlamentet.

Kommissionens mål er at besvare de spørgsmål, de ærede medlemmer stiller, inden for de frister, Europa-Parlamentet sætter. Den beklager, at den i det tilfælde, det ærede medlem henviser til, ikke har været i stand til det. Den kan dog forsikre det ærede medlem om, at de pågældende forespørgsler er blevet besvaret.

Det drejer sig nærmere bestemt om følgende:

- Skriftlig forespørgsel E-0488/01: svar afgivet den 8. maj 2001
- Skriftlig forespørgsel E-0490/01: svar afgivet den 26. april 2001
- Skriftlig forespørgsel E-0313/01: svar afgivet den 11. maj 2001
- Skriftlig forespørgsel E-0491/01: svar afgivet den 14. maj 2001.

Med hensyn til skriftlig forespørgsel E-0315/01 skal det bemærkes, at den ikke er rettet til Kommissionen.

I 2000 tog det i gennemsnit fem uger og en dag at besvare prioriterede spørgsmål og syv uger at besvare de øvrige spørgsmål. Kommissionen vil i 2001 forsøge at nedbringe behandlingstiden.

(2001/C 318 E/263)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1397/01
af Véronique Mathieu (EDD) til Kommissionen

(2. maj 2001)

Om: Vurdering af vildtskader i Europa

Er Kommissionen i besiddelse af statistikker over de skader, som vildt anretter på skovbrugs- og landbrugssektoren i hver enkelt af Den Europæiske Unions medlemsstater?

Har Kommissionen i givet fald til hensigt at offentliggøre dem?

Har Kommissionen, hvis den ikke er i besiddelse af sådanne oplysninger, til hensigt at foretage en undersøgelse desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(30. maj 2001)

Kommissionen har ikke nogen statistikker over de skader, som de forskellige arter, der er klassificeret som »vildt«, anretter i land- og skovbruget.

Der er for øjeblikket ingen planer om at foretage en sådan undersøgelse.

(2001/C 318 E/264)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1399/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(2. maj 2001)

Om: Beskyttelse af fiskeriet

Kan Kommissionen oplyse antallet af fiskeriinspektører, med ansvar for inspektion af de landede fiskefangster i hver enkelt af nedenstående medlemsstater og kan Kommissionen tillige oplyse, hvor disse fiskeriinspektører er hjemmehørende, og hvilke foranstaltninger Kommissionen har iværksat for at sikre, at Fællesskabets fiskeribestemmelser respekteres af fiskerfartøjer fra samtlige medlemsstater?

- Danmark
- Frankrig
- Irland
- Italien
- Portugal
- Spanien
- Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(30. maj 2001)*

Kommissionen sender de ønskede oplysninger om antallet af fiskeriinspektører i de pågældende medlemsstater direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat.

Kommissionen vil dog advare mod at foretage en simpel sammenligning af tallene for hver enkelt medlemsstat. En række andre faktorer bør også tages i betragtning, som fx det nationale kontrolsystems struktur, herunder om fiskerikontrollen er et heltids- eller deltidsansvar, den type fiskeri, der skal kontrolleres, og spørgsmålet om, hvorvidt fiskeriet er underkastet en samlet tilladt fangstmængde (TAC) og kvoter, og hvordan de pågældende medlemsstater tildeler og forvalter TAC'er og kvoter.

Tallene i bilaget viser antallet af fiskeriinspektører, der er bemyndiget til at deltage i fiskerikontrollen i havnene. I Danmark, Frankrig, Irland, Italien og Det Forenede Kongerige er inspektørerne permanent stationeret langs kysten, fortrinsvis i de vigtigste fiskerihavne. I Portugal har de nationale fiskeriinspektører kontor i Lissabon og rejser således ud på kontrolbesøg fra hovedstaden. I Spanien har nogle af de nationale fiskeriinspektører kontor i Madrid, mens størstedelen af dem er udssendt til centralregeringens delegationer i de autonome regioner langs kysten.

Spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger Kommissionen har truffet for at sikre, at EF's fiskeriregler overholdes fuldt ud, er ret omfattende og vanskeligt at besvare fyldestgørende i denne sammenhæng. Kommissionens inspektører foretager løbende kontrol i alle medlemsstaterne i henhold til artikel 29 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik⁽¹⁾. For at give en mere fuldstændig redegørelse for forholdene i de forskellige medlemsstater med hensyn til fiskeriovervågning og -inspektion og også som led i nævnte forordnings artikel 35 har Kommissionen til hensigt i de kommende måneder at forelægge Rådet og Europa-Parlamentet en rapport om overvågningen af gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik. Denne rapport kommer især til at indeholde en evaluering af de forskellige nationale og regionale kontrolmyndigheders relative effektivitet.

⁽¹⁾ EFT L 261 af 20.10.1993.

(2001/C 318 E/265)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1434/01**af Guido Viceconte (PPE-DE) til Kommissionen***(11. maj 2001)*

Om: Salg af vandforsyningsanlægget i Puglia

Den italienske regering har til hensigt at afhænde virksomhedskomplekset i vandforsyningsanlægget i Puglia uden at iagttage de på markedet gældende love og sælge til det spotpris til ENEL, en virksomhed, hvori staten har aktiemajoriteten.

Har Europa-Kommissionen kendskab til den italienske regerings hensigter i dette spørgsmål, dvs. at den bl.a. ikke har til hensigt at foretage en offentlig licitation?

Mener Europa-Kommissionen ikke, at et sådant tiltag er i modstrid med de i EU-traktaten nedfældede principper om fri konkurrence?

Hvilke foranstaltninger vil den i givet fald iværksætte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(18. juni 2001)*

I direktiverne om offentlige udbud henvises der udelukkende til kontrakter, ved hjælp af hvilke de offentlige myndigheder køber varer eller tjenesteydelser. Dette betyder naturligvis ikke, at medlemsstaternes transaktioner i forbindelse med salg af goder eller tjenesteydelser ikke — i lighed med indkøb — skal foregå

under overholdelse af EF-traktatens bestemmelser, navnlig bestemmelserne hvad angår frie varebevægelser, fri bevægelighed for tjenesteydelser og fri etableringsret, samt principperne om ikkediskrimination og ligebehandling.

Salg af en statsejet virksomhed, som foregår uden at der udskrives et offentligt udbud eller foretages en vurdering af en uafhængig ekspert, som sikrer salg til markedsværdien, kan indebære statsstøtte, afhængig af de særlige kendetegn for sektoren og de særlige omstændigheder ved den pågældende sag.

I det foreliggende tilfælde har Kommissionen fremsendt en anmodning til de italienske myndigheder om oplysninger om kriterierne for salget. I deres svar henviste myndighederne til »Decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri« af 9. marts 2000, hvori det bestemmes, at ejendomsretten til Acquedotto Pugliese (EEAP) skal overføres ved direkte salg til det nationale italienske elektricitetsselskab (Enel SpA) til et beløb, som skal fastsættes af en gruppe uafhængige vurderingseksperter.

Kommissionen afventer nye elementer i sagen for at kunne fastslå, om bestemmelserne og principperne i EF-traktaten er blevet overholdt i forbindelse med salget af vandforsyningsanlægget i Puglia, som det ærede parlamentsmedlem henviser til.

(2001/C 318 E/266)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1435/01
af Ingo Friedrich (PPE-DE) til Kommissionen

(17. maj 2001)

Om: Informationsbrochure til beskyttelseshandsker

Informationsbrochuren til beskyttelseshandsker i henhold til direktiv 89/686/EØF⁽¹⁾, som er vedlagt enhver pakke med handsker, er enormt omfangsrig og indholdsmæssigt meget kompliceret.

Er den omstændelige udtryksform af en sådan længde virkelig nødvendig?

⁽¹⁾ EFT L 399 af 30.12.1989, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(28. juni 2001)

Beskyttelseshandsker er personlige værnemidler og som sådanne omfattes af direktiv 89/686/EØF⁽¹⁾. Det skal sikre den frie bevægelighed for personlige værnemidler, som garanterer »brugerens sikkerhed og sundhed«. Begrebet »bruger« forstås bredt, dvs. enhver bruger både på arbejde og i fritid under f.eks. hobbyvirksomhed eller sport. Personlige værnemidler (i dette tilfælde beskyttelseshandsker) skal beskytte én mod en bred vifte af risici, bl.a. ioniserende stråling og elektriske, mekaniske eller kemiske art.

Hvis brugeren skal kunne beskytte sine hænder tilstrækkeligt, må handskerne også være beskrevet på passende måde. I praksis vil det sige, at de oplysninger, fabrikanten angiver på brugsanvisningen, skal gøre det muligt for brugeren at vælge, anvende og vedligeholde beskyttelseshandskerne korrekt i overensstemmelse med den tilsigtede anvendelse og den pågældende risiko. Det er derfor rimeligt, at brugsanvisningen for personlige værnemidler indeholder alle relevante oplysninger med en klar terminologi og præcise tekniske anvisninger.

Det fastslås desuden i punkt 1.4 i bilag II til direktiv 89/686/EØF, at den brugsanvisning, fabrikanten skal udfærdige og udlevere sammen med de markedsførte personlige værnemidler, skal »indeholde alle nødvendige oplysninger vedrørende«:

- opbevaring, anvendelse, rensning, vedligeholdelse, reparation og desinficering
- konstateret holdbarhed ved tekniske undersøgelser, der godtgør værnemidlets beskyttelsesniveauer
- passende beskyttelsesklasser på forskellige risikoniveauer og de dertil svarende anvendelsesbegrænsninger
- tilbehør, der kan anvendes med personlige værnemidler

- holdbarhedsfrist
- egnet emballage til transport af personlige værnemidler
- betydning af eventuel mærkning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/686/EØF af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler som ændret ved Rådets direktiv 93/68/EØF af 22. juli 1993 (EFT L 220 af 30.8.1993, s. 1), Rådets direktiv 93/95/EØF af 29. oktober 1993 (EFT L 276 af 9.11.1993, s. 11) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/58/EF af 3. september 1996 (EFT L 236 af 18.9.1996, s. 44).

(2001/C 318 E/267)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1449/01
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen

(17. maj 2001)

Om: Advokaters fri udveksling af tjenesteydelser — honorar for rejsetidsspilde

Ifølge den danske retsplejelovs § 336c kan der såvel i civile sager som i straffesager beskikkes en advokat for en person. Dette indebærer, at statskassen udreder advokatens honorar i forbindelse med den pågældende sag. Dette honorar dækker møde med klient, eventuelle besigtigelser samt selve retsmødet, men ikke rejseudgifter eller udgifter for rejsetidsspilde, dvs. honorar for den tid advokaten anvender til transport. Advokaten kan kræve sine positive udgifter til transport, dvs. fly, tog etc. dækket af klienten, men ikke honorar for rejsetidsspilde. Er der tale om en straffesag, og bliver klienten dømt, skal dømte refundere statens udgifter. I nogle tilfælde accepterer retten også, at statskassen betaler advokatens positive udgifter.

Kan det antages at være i strid med Rådets direktiv 77/249/EØF⁽¹⁾ af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser samt med principperne om den fri bevægelighed, at advokater, der er beskikket for en klient, således at statskassen foreløbig udreder advokatens salær for det arbejde, der er forbundet med selve sagsførelsen, ikke må modtage honorar fra klienten for rejsetidsspilde, når advokaten ikke bor i den pågældende retskreds eller kommer fra et andet EU-land?

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(2. juli 2001)

Udredelse af beskikkede advokaters honorarer henhører ikke under Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser. Bestemmelsen om, at en beskikket advokat ikke må modtage honorarer fra klienten for rejsetidsspilde, kan derfor ikke være i strid med dette direktiv.

Princippet om fri bevægelighed omfatter både tjenesteydelser og etablering. Hvad angår tjenesteydelser og det tilfælde, hvor der beskikkes en advokat, der er etableret i en anden medlemsstat, hvilket ikke er sædvanligt, synes den pågældende bestemmelse ikke at medføre forskelsbehandling af en sådan advokat — heller ikke indirekte — da rejsetidsspillet afhænger af, hvor klienten befinder sig, hvor retten er beliggende, og af de disponible transportmidler. F.eks. skal en advokat, der er etableret tæt ved grænsen, evt. bruge mindre rejsetid end en advokat, der er etableret i en fjern retskreds i en stor medlemsstat.

Hvad angår en advokat, der er etableret i en værtsmedlemsstat, er rejsetidsspillet det samme for ham som for en advokat, der er hjemmehørende i denne medlemsstat.

(2001/C 318 E/268)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1491/01
af Jannis Sakellariou (PSE) til Kommissionen

(18. maj 2001)

Om: Anvendelsen af betegnelsen »naturlæge« (Heilpraktiker) i Grækenland

1. Skal en tysk naturlæge skal have en særlig tilladelse i Grækenland for at kunne praktisere i landet?
2. Skelnes der i Grækenland mellem betegnelsen »naturlæge« og betegnelsen »fysioterapeut«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. juni 2001)

De to erhverv, som det ærede medlem omtaler, findes ikke i alle EU-medlemsstater og er heller ikke reguleret på samme måde overalt i EU. Efter Kommissionens oplysninger findes erhvervet som »Heilpraktiker« (naturlæge) kun i Tyskland, mens erhvervet som fysioterapeut er reguleret i alle medlemsstater. Der er tale om to helt forskellige sundhedserhverv.

Når det gælder anerkendelse af faglige kvalifikationer og eksamensbeviser, er der ved Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽¹⁾ og Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾ indført en generel anerkendelsesordning, der ikke kræver nogen forudgående harmonisering (med undtagelse af visse sundhedserhverv, der falder ind under særdirektiver⁽²⁾), og hvor der er en vis samordning på EU-plan). En af betingelserne for at anvende den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser er, at det erhverv, arbejdstageren er uddannet til i en medlemsstat, svarer til erhvervet i den medlemsstat, hvor vedkommende ønsker at få anerkendt sine faglige kvalifikationer.

Er betingelserne for at få adgang til og udøve et sundhedserhverv ikke opfyldt (som oftest skal der forelægges et eksamensbevis og en forhåndstilladelse til at udøve erhvervet), indebærer det sanktioner i de fleste medlemsstater. Praktiske oplysninger om anvendelsen af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser i en medlemsstat fås ved henvendelse til kontaktstedet for anerkendelse af erhvervs-kvalifikationer i den relevante medlemsstat. Kontaktstedernes adresser findes på Kommissionens websted på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/qualifications/index.htm.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989 og EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽²⁾ Læger, tandlæger, dyrlæger, sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje og apotekere.

(2001/C 318 E/269)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1506/01
af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(15. maj 2001)

Om: OLAF-dokumenter vedrørende smørskandalen

Europa-Parlamentet krævede i punkt 21 i sin beslutning af 14. marts 2001 om bekæmpelse af svig i folkesundhedens interesse omgående at få adgang til alle dokumenter i OLAF's besiddelse, som indeholder en analyse af sammensætningen af det forfalskede smør, som i årevis i stor stil (mindst 100 000 tons) er blevet markedsført af et kriminelt netværk i og uden for EU.

Vil Kommissionen sende mig kopier af meddelelserne og/eller protokollerne fra de møder, hvor repræsentanterne for de berørte medlemsstater udtalte sig om eventuelle sundhedsrisici hidrørende fra det forfalskede smør, udarbejde og fremsende en fuldstændig liste over de allerede afsluttede og endnu

igangværende undersøgelser, hvoraf det fremgår, hvem undersøgelserne blev bestilt af, og hvornår resultaterne blev fremsendt hhv. hvornår de forventes modtaget, og sende mig kopier af de allerede disponible undersøgelsesresultater?

Den Europæiske Revisionsret har åbenbart i flere såkaldte revisionsskrivelser gjort Kommissionen opmærksom på problematisk praksis i forbindelse med mælk/mejeriprodukter.

Vil Kommissionen sende mig en fuldstændig liste over disse revisionsskrivelser fra de sidste fem år og i givet fald i forbindelse med disse revisionsskrivelser stille sin brevveksling med Revisionsretten og de berørte medlemsstater til rådighed for mig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(6. juni 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på medlemmets skriftlige forespørgsel E-3241/00⁽¹⁾. Det er kun via de to pressemeddelelser fra den offentlige anklager i Napoli i juli 2000 og december 2000, at Kommissionen er blevet gjort opmærksom på potentielle sundhedsrisici ved det forfalskede smør.

Kommissionen har ikke kendskab til formelle meddelelser eller protokoller, hvori repræsentanter for medlemsstaterne påpeger de potentielle sundhedsrisici ved dette smør, men visse medlemsstater har anmodet om at blive holdt orienteret om udviklingen i sagen. Som nævnt i svaret på skriftlig forespørgsel E-3241/00 har en medlemsstat analyseret smørret uden at finde potentielt sundhedsskadelige kemiske forbindelser såsom polykloreret bifenyl (PCB), organiske klorforbindelser eller tungmetaller.

Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) følger undersøgelserne i medlemsstaterne, såvel de administrative (Belgien og Tyskland) som de retslige (Italien og Frankrig), på nært hold. Samtlige undersøgelser pågår stadig.

Ingen af Revisionsrettens revisionserklæringer, særberetninger eller sektorskrivelser indeholder oplysninger, som gjorde det muligt for Kommissionen — eller som set i bakspejlet burde have gjort det muligt for Kommissionen — at slutte sig til en sammenhæng med »sagen om det forfalskede smør« eller eventuelle tilfælde af svig.

Revisionsretten konstaterede i forbindelse med sin særlige undersøgelse vedrørende smørfedt en række mangler med hensyn til kontrol og administration, men fandt ingen tilfælde af mulig svig eller lignende uregelmæssigheder. I betragtning af at Revisionsretten ikke har fremsat bemærkninger om sådanne tilfælde i sine beretninger og sektorskrivelser, er det vanskeligt at se, hvordan man kan hævde, at Retten over for Kommissionen gav udtryk for sin bekymring over sagen om det »forfalskede smør«.

Revisionsrettens sektorskrivelser er foreløbige, fortrolige revisionsdokumenter, som Retten sender til dem, der revideres. Kommissionen kan derfor ikke formidle disse. Revisionsretten offentliggør alle sine endelige konklusioner i sine sær- og årsberetninger.

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

(2001/C 318 E/270)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1509/01 af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(15. maj 2001)

Om: Forskning i antibiotika

Resistens over for antibiotika er et stigende problem i mange EU-lande. For at der kan ske laboratoriebaseret forskning, må akademiske forskere have adgang til antibiotika i pulverform. I mange tilfælde vil lægemiddelvirksomhederne imidlertid kun levere antibiotika i pulverform til forskerne, hvis disse skriftligt forpligter sig til ikke at offentliggøre deres forskningsresultater uden på forhånd at have fået

tilladelse hertil fra lægemiddelvirksomheden. Denne begrænsning kan have alvorlige følger for folkesundheden, hvis det viser sig, at forskningsresultaterne er ugunstige for lægemiddelproduktet. Der er her tale om vigtige spørgsmål i forbindelse med folkesundhed og forbrugerbeskyttelse. Vil Kommissionen være så venlig at forklare, hvad den mener om denne sag, og især angive, hvorledes den har til hensigt at sikre, at lægemiddelindustrien ikke på denne måde søger at begrænse adgangen til det antibiotiske materiale, som er nødvendigt for forskningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(20. juni 2001)

Spørgsmålet vedrørende antimikrobiel resistens er et grundlæggende element i Fællesskabets sundhedsstrategi, og det indgår i foranstaltningerne vedrørende alle de relevante områder: folkesundheds-, veterinær- og plantesundhedsområdet. Kommissionen er ved at lægge sidste hånd på en meddelelse, som fastlægger en fællesskabsstrategi mod antimikrobiel resistens set i dette tværsektorielle perspektiv.

Med hensyn til spørgsmålet om adgang til antibiotika i pulverform har Kommissionen været i kontakt med adskillige virksomheder, der eventuelt kunne være berørte. Kommissionen har ikke set eksempler på, at lægemiddelindustrien forsøger at begrænse adgangen til antibiotisk materiale til brug for laboratorieforskning. Det er dog standardpraksis, at bede om forskernes skriftlige tilsagn for at sikre, at forskningen er berettiget og hensigtsmæssig, samt at bede om at se resultaterne før offentliggørelsen. Adgangen til specifikke antibiotika og anmodningen om særlige tilsagn afgøres sandsynligvis fra sag til sag afhængigt af, om det pågældende antibiotikum allerede er tilgængeligt på markedet, eller om det endnu er i et tidligt udviklingsstadium. Kommissionen mener, at medicinalindustriens levering af antibiotisk materiale til akademisk forskning generelt sker på en hensigtsmæssig måde, men kan ikke kommentere individuelle kontraktlige aftaler mellem en bestemt virksomhed og en bestemt akademisk institution.

(2001/C 318 E/271)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1634/01

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(12. juni 2001)

Om: Gennemførelsen af EF-initiativerne i perioden 1994-1999

Ved indførelsen af EF-initiativerne i 1989 gav man den ledende rolle til Europa-Kommissionen, der formodes at repræsentere det helhedssyn, som medlemsstaterne ikke besidder(?). Kommissionen har med disse EF-initiativer fået større muligheder for at løse bestemte problemer, der berører hele EU-området.

I programmeringsperioden 1994-1999 vedtog man 13 initiativer, der tildelte et budget på 13,45 mia. EUR. Disse initiativer er kendetegnet ved at repræsentere en »merværdi« i forhold til de øvrige foranstaltninger, der finansieres over strukturfondene, fordi de fremmer det grænseoverskridende og mellemregionale samarbejde og inddragelsen af de økonomiske og sociale aktører i området, og fordi de bidrager til et reelt samarbejde mellem de berørte parter.

Alt dette burde betyde, at såvel Kommissionen som medlemsstaterne har bestræbt sig på at udnytte samtlige de bevillinger, som er tildelt hvert enkelt af de 13 initiativer for perioden 1994-1999.

Vil Kommissionen oplyse, hvor stor en del af de afsatte bevillinger til initiativerne under ét, der rent faktisk blev udnyttet i perioden 1994-1999?

Hvor stort et beløb blev anvendt til hvert af initiativerne (Interreg II, Leader II, Regis II, Now, Horizon, Youthstart, Integra, Adapt, Rechar II, Resider II, Konver, Retex, SME, Urban og Pesca)?

Hvad er Kommissionens vurdering af denne udnyttelsesgrad? Hvorfor blev resten af de tildelte midler under hvert initiativ ikke udnyttet?

Kan den mere konkret oplyse, hvor stort et beløb ud af de samlede bevillinger under disse initiativer, der blev udnyttet for Spaniens vedkommende? Hvor stort et beløb blev udnyttet under hvert initiativ i Spanien, og hvor stor en procentdel udgør dette af de tildelte bevillinger i den nævnte programmeringsperiode? Hvad er Kommissionens vurdering af denne udnyttelsesgrad? Hvorfor blev resten af de tildelte midler under hvert initiativ ikke udnyttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(18. juli 2001)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 318 E/272)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1870/01

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Belgien)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Belgien omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Belgien omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/273)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1871/01

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Danmark)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Danmark omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Danmark omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/274)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1872/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Tyskland)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Tyskland omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Tyskland omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/275)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1873/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Finland)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Finland omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Finland omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/276)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1874/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Frankrig)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Frankrig omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Frankrig omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/277)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1875/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Grækenland)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Grækenland omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Grækenland omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/278)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1876/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Det Forenede Kongerige)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Det Forenede Kongerige omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Det Forenede Kongerige omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/279)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1877/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Irland)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Irland omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Irland omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/280)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1878/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Luxembourg)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Luxembourg omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Luxembourg omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/281)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1879/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Nederlandene)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Nederlandene omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Nederlandene omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/282)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1880/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Østrig)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Østrig omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Østrig omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/283)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1881/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Portugal)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Portugal omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Portugal omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/284)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1882/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Sverige)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Sverige omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Sverige omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/285)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1883/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Spanien)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Spanien omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Spanien omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

(2001/C 318 E/286)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1884/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. juni 2001)

Om: Præmier for markafgrøder (Italien)

På området dyrepræmier agter Kommissionen i fremtiden at indføre en maksimumgrænse for støtte til dyr pr. bedrift og aldersklasse. Ville det ikke være hensigtsmæssigt også at indføre en sådan maksimumgrænse, f.eks. 50 ha, for støtte til markafgrøder, således at landbrugsbedrifterne kun kan modtage støtte inden for denne størrelsesorden?

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Italien omfatter over 50 ha,
- hvor mange landbrugsbedrifter, der i Italien omfatter mindre 50 ha,
- hvilke besparelser en sådan foranstaltning ville medføre for området markafgrøder med hensyn til budgettet målt i absolutte tal og i procenter?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-1870/01, E-1871/01, E-1872/01, E-1873/01,
E-1874/01, E-1875/01, E-1876/01, E-1877/01, E-1878/01, E-1879/01,
E-1880/01, E-1881/01, E-1882/01, E-1883/01 og E-1884/01**

(24. juli 2001)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 318 E/287)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1954/01
af Gianni Vattimo (PSE) til Kommissionen**

(26. juni 2001)

Om: Krænkelser af ligestillingsprincippet i forbindelse med adgang til Monte Atos

Siden det 11. århundrede har det været forbudt kvinder at få adgang til bjerget Monte Atos og dets kloster. Forbuddet er fastslået i lov nr. 2623 af 1953 og der er fastlagt sanktioner for overtrædelse.

Hele Monte Atos-området er af Unesco blevet erklæret verdenskulturarv. Ikke desto mindre eksisterer forbuddet stadig, selv om det er klart, at kulturgoder bør stilles til rådighed for samfundet. I Den Europæiske Union findes der i dag en omfattende lovgivning om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af køn, bl.a. det seneste handlingsprogram 2001-2006 om bekæmpelse af forskelsbehandling.

Mener Kommissionen ikke, at ovennævnte forbud krænker kvindernes rettigheder og er i modstrid med fællesskabslovgivningen? Agter den at træffe foranstaltninger for at afhjælpe denne situation, i betragtning af at Monte Atos modtager fællesskabsstøtte til vedligeholdelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(12. juli 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1055/01 fra Ford ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 194.